

Ưu Đàm Hoa

BÀN LONG ĐÀO

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

BÀN LONG ĐÀO

Hồi 01

Thanh lâu nhi tử hoàn mãn trái

Thảo xá Thiên tôn đắc cao đồ

Người Trung Hoa thường truyền tụng rằng: Trên trời có cảnh thiên cung, hạ giới có Tô Hàng.

Đây chỉ là câu ví von vì chẳng có ai từng lên trời. Họ chỉ muốn tán dương cảnh đẹp của hai địa phương Tô Châu, Hàng Châu thế thôi. Xem ra Tô Châu có phần thơ mộng hơn Hàng Châu, vì thành Tô nằm cạnh bờ Động Thái hồ. Trong thành, nhà cửa nguy nga tráng lệ, hoa viên kỳ tú, rực rỡ. Khí hậu miền biển mát mẻ vào mùa hạ, ấm áp vào mùa đông nên cây cỏ tốt tươi.

Quanh Thái Hồ đào liễu xanh um, giữa hồ có những tảng đá to lớn, thiên hình vạn trạng, mờ ảo trong làn sương sớm, mưa chiều là thi hứng cho biết bao tao nhân mặc khách. Nhưng cảnh đẹp mà không có người thì chỉ là cảnh chết. Vì vậy, phải nói thêm rằng người Tô Châu cũng rất đẹp. Do thời tiết ôn hòa, da dẻ họ mịn màng, sáng sủa.

Họ tự hào khoác những bộ y phục bằng gấm vóc, phe phẩy chiếc quạt đàn hương.

Hai sản phẩm này đều là đặc sản của Tô Châu, lừng danh cả nước. Nhưng những người đẹp nhất lại ít khi xuất hiện ngoài phố. Họ ở trong hơn bốn mươi kỹ viện rải rác khắp thành.

Hai ngàn kỹ nữ Tô Châu đến từ khắp thiên hạ. Họ là những tiên nữ

điểm xuyết cho vùng thắng cảnh tuyệt mỹ này. Ngoài dung nhan, họ còn phải biết nghề cầm ca.

Những danh kỹ nổi tiếng tinh thông cả cầm kỳ thi họa.

Nhạc khí do người Tô Châu chế ra cũng rất nổi tiếng không kém mặt hàng tơ lụa.

Ngày ngày, tiếng đàn sáo réo rắc, trầm bổng dưới những ngón tay ngà ngọc, tạo thêm vẻ quyến rũ cho những con đường lát đá trong thành.

Đó là chưa kể đến hàng trăm trà lâu tửu quán, khách điểm sang trọng nằm san sát. Mỗi năm đón tiếp hàng chục vạn du khách bốn phương.

Nhưng đằng sau vẻ đẹp thần tiên và hào nhoáng, Tô châu cũng có những đường hẻm lầy lội, dơ bẩn, những xóm nhà lụp xụp của gần chục vạn dân nghèo. Họ là những thợ thủ công làm trong các xưởng dệt, nhuộm, mộc... hoặc làm những nghề hạ tiện khác để phục vụ cho nếp sống trướng giả, xa hoa.

Còn một nghề nữa có vẻ thông dung, tự tại hơn. Đó là đánh cá trong Thái Hồ.

Xóm chài phía Tây thành phụ trách việc cung cấp cá, tôm cho cả Tô Châu. Họ sinh sống cạnh bờ hồ để tiện trông coi thuyền bè, cư ngụ. Nghĩa địa của thành Tô Châu nằm ở phía Bắc xóm chài. Người trông coi mồ mả không phải là một lão già nát rượu, hay một hán tử bạo gan, mà lại là một nữ nhân tuổi tam tuần yếu đuối, bệnh hoạn. Nàng tên gọi là Tần Tiểu Lan. Cùng ở với nàng còn có một tiểu hài nhi mười bốn tuổi. Đứa bé không có cha.

Tần Chính, tiên phụ của Tiểu Lan là một nho sĩ nghèo, công danh bất toại. Trước đây ông có căn nhà nhỏ trong xóm chài, mưu sinh bằng

nghề bốc thuốc và bói toán.

Mười lăm năm trước, Tần phu nhân mắc bệnh nan y đã sớm lìa đời. Tần Chính buồn rầu vì y đạo kém cỏi không cứu được hiền thê nên bán nhà, dắt Tiểu Lan phiêu bạt giang hồ. Cuối cùng, ông vui thấy nơi đất khách, chỉ có mình Tiểu Lan trở lại Tô Châu với một bào thai trong bụng.

Nàng kể với dân xóm chài rằng mình đã gá nghĩa với một người mang họ Công Tôn ở Hồ Nam, nhưng trên đường trở lại quê cũ, chàng đã bị cường đạo giết chết.

Họ biết Tiểu Lan là người đoan chính nên chẳng nghi ngờ, ghét bỏ. Có điều, vì tập tục nghề chài, họ không thể để nàng sinh sống trong thôn. Vừa lúc lão già trông coi nghĩa trang qua đời, họ đề nghị nàng đến ở căn nhà của lão. Tiểu Lan không còn cách nào khác, đành phải nhận lời.

Công việc này không có lương, chỉ nhờ vào lòng độ lượng của những người đến thăm mộ. Có lẽ chồng nàng để lại chút tài sản nên Tiểu Lan đã tần tiện nuôi nấng con thơ được khá lâu. Nàng cũng học được của Tần Công chút ít y thuật nên đã trồng quanh nhà rất nhiều thảo dược. Trước là để tự mình sử dụng, sau là tặng cho những người dân trong xóm chài. Tiểu hài tử Công Tôn Vô Hối xinh đẹp như tiên đồng, thông minh đỉnh ngộ và hiếu thuận, đã là niềm an ủi rất lớn cho Tiểu Lan. Năm Hối nhi được mười bốn tuổi, Tiểu Lan mắc phải căn bệnh của mẹ nàng ngày xưa. Sau bảy tháng vật lộn với thần chết, nàng đã xuôi tay nhắm mắt. Tiền bạc trong nhà cạn sạch, lại còn mắc nợ một người bà con xa trong thành.

Tần Tam Nương, chủ nhân tòa Thanh lâu Nhu Hương viện, là cháu gọi Tần Chính bằng chú họ. Bà ta đã bỏ thêm vài chục lượng bạc ma

chạy cho Tiểu Lan rồi bắt Vô Hối về kỹ viện. Tiếng là để nuôi dưỡng đứa bé côi cút nhưng thực ra bà dành cho nó một chân sai vặt để trừ nợ.

Cũng may, sau khi Tiểu Lan chết đi, dân chúng đồn đại rằng nàng bị ma bắt nên chẳng ai dám liều mạng làm người coi mộ nữa. Nhờ vậy căn nhà vẫn là tài sản của Hối Nhi, và Tiểu Lan còn có nơi thờ phụng khói hương.

Nhu Hương viện nằm ngay cửa Bắc thành Tô, chỉ cách đây ba dặm. Do đó hai ba ngày, Hối nhi lại chạy về thắp hương cho mẹ nó.

Thanh Lâu là một trong những nơi tệ hại nhất trên đời. Ở đây, ngoài chuyện dâm ô, bán mua xác thịt, bọn kỹ nữ, qui nô còn cực kỳ gian xảo. Ánh mắt, nụ cười, lời nói, cử chỉ... đều chỉ nhằm mục đích duy nhất là móc sạch hầu bao khách làng chơi.

Trong chốn sa đọa, bại hoại này, Hối nhi bám víu vào những lời dạy bảo của từ mẫu để bảo vệ tâm hồn trong trắng của mình. Tiểu Lan dòng dõi thi thư nên đã hết lòng đem lễ nghĩa giáo huấn con thơ. Hối nhi lại cực kỳ thông tuệ nên học một biết mười. Nhưng điều quan trọng nhất nâng đỡ cho Hối nhi chính là bí mật trong lai lịch của nó. Hối nhi biết phụ nhân mình là ai và nó còn có cả một mối đại cừu phải báo phục.

Hàng ngày, dù bị bọn kỹ nữ, qui nô bốn cột, nó vẫn cắn răng, không hề than khóc. Hối nhi ân oán phân minh, quyết làm vài năm để trả xong món nợ cho Tần Tam Nương rồi mới bỏ đi. Do bản tính trung thực, Hối nhi dần dần chiếm được lòng tin của bọn danh kỹ. Họ thường sai phái nó đi mua sắm vật vãnh vì biết rằng Hối nhi không bao giờ ăn bớt. Bao nhiêu trò gian xảo thanh lâu đều lọt vào mắt Hối nhi, nhưng không làm nó khó chịu bằng cảnh các cô gái phong trần

cứ thản nhiên thay áo trước mặt.

Đang tuổi phát dục, Hối nhi rất bối rối trước những thân hình gợi cảm của họ.

Những lúc trúng được mối hời, có nàng mừng rỡ ôm lấy nó hôn hít và thưởng cho mấy phen bạc lẻ. Họ đâu biết rằng trong thân hình nhỏ bé kia, khát vọng của một nam nhân đang trỗi dậy.

Tháng chín năm nay trời mưa dầm dề, lạnh lẽo nên sanh ý Như Hương viện có phần ế ẩm. Đêm qua không có khách nên Như Thủy cô nương, danh kỹ số một, dậy sớm. Điểm tâm xong, nàng bỗng thèm ăn đào chua, liền bảo Vô Hối :

- Hối nhi. Em lấy áo tơ đi mua cho ta một cân đào chua.

Trời mưa lát phát nên đường lầy lội trơn trượt. Lúc về, Hối nhi xảy chân té dài, lưng đập xuống nền đường đau điếng, y phục ướt nhem. Nó gượng đau, đem đào về cho Như Thủy. Nhìn vẻ mặt nhăn nhó và bộ dạng thiếu não, mỹ nhân lo lắng :

- Hối nhi ngã có đau lắm không, để ta xem thử...

Nàng cho nó uống một chung rượu chống lạnh rồi đặt lên giường, cởi y phục, dùng rượu thuốc xoa bóp những chỗ thâm tím. Cơn đau nhức tan dần và men rượu khiến Hối nhi rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, thiếp đi dưới bàn tay dịu dàng của nàng kỹ nữ.

Như Thủy tinh nghịch rón rén cởi luôn quần, định bụng sẽ giấu đi để trêu chọc cậu bé. Nhưng nàng bỗng giật mình, sững sờ nhận ra Hối nhi có dị tướng hơn người.

Trong hai năm làm kỹ nữ, nàng chưa hề gặp người nào như vậy.

Gương mặt Như Thủy đỏ bừng, nghe lòng rạo rực. Thân hình trắng trẻo, mịn màng kia khác hẳn với những lão già hôi hám, béo phệ mà nàng phải cắn răng chịu đựng.

Nàng khao khát có được vẻ đẹp thiên thần kia trong vòng tay mình. Tội lỗi còn quyến rũ hơn cả điều thiện. Trong lòng nàng không tồn tại bất cứ điều gì của luân thường đạo lý. Nàng bị bán vào thanh lâu từ năm mười lăm tuổi, chỉ được dạy cách chiều chuộng, móc túi đàn ông chứ không hề học lễ giáo.

Như Thủy bị dày vò quá nhiều, không khỏi phát sinh cảm giác phản kháng, muốn phá nát những gì đẹp đẽ. Nàng cởi bỏ xiêm y, lên nằm cạnh Hối nhi, áp sát thân hình ngà ngọc của mình và vuốt ve da thịt Hối nhi, cố đánh thức dục tính trong người nó.

Hối nhi tỉnh giấc, sợ hãi nhận ra mình đang lỏa lồ, nằm trong lòng nàng danh kỹ đẹp nhất Tô Châu. Mùi u hương và hơi ấm của nàng làm lửa dục của Vô Hối bùng lên, đầu óc mụ mẫm, không biết phải đối phó thế nào.

Bàn tay lão luyện của nàng đã phá vỡ nút chặn lương tri cuối cùng. Vô Hối điên cuồng úp mặt vào đôi ngực tràn đầy của mỹ nhân. Như Thủy đem hết thủ thuật trong nghề dẫn dụ khiến Vô Hối không rời được nàng. Cho đến bữa cơm trưa nàng mới buông tha cho Vô Hối. Chiều hôm ấy, nó đã chạy về nhà khóc lóc trước linh vị Tiểu Lan, tự thề sẽ không để xảy ra thêm lần nào nữa. Nhưng sắc dục đã mê hoặc Vô Hối. Như Thủy đem chuyện này khoe cùng bọn danh kỹ. Họ thay nhau biến Vô Hối thành trò tiêu khiển của mình. Sau một tháng trời đắm chìm trong trụy lạc. Vô Hối bắt đầu ghê sợ và căm hận bọn kỹ nữ. Nó quyết bỏ đi để thoát cảnh dâm ô, đốn mạt.

Rằm tháng mười, Hối nhi xin phép Tần Tam Nương được về nhà thắp hương cho mẫu thân. Nó dự định sẽ không bao giờ trở lại nữa, dù có phải ăn xin mà sống trên đường phiêu bạt.

Trưa hôm ấy, nó về đến căn nhà trong nghĩa trang, ngạc nhiên khi

thấy một lão nhân áo xanh nằm trên chõng tre. Giữa nhà là một siêu thuốc đang sôi.

Gương mặt ông ta nhợt nhạt như lâm trọng bệnh, nhưng đôi mắt vẫn uy nghi khiếp người. Lão nhân gượng ngồi dậy hỏi :

- Có lẽ đây là nhà của người?

Hồi nhi gật đầu, lão bối rối nói :

- Lão phu bị kẻ thù ám toán, mang độc thương đào tẩu đến đây.

Thấy nhà không ai trú ngụ, chung quanh lại tròng thảo dược nên tạm tá túc ít hôm để tĩnh dưỡng, mong tiểu tử người thông cảm.

Hồi nhi nhớ đến thân phụ mình cũng là khách giang hồ nên bất giác có cảm tình với lão nhân. Nó vui vẻ bảo :

- Lão trượng cứ tự nhiên, văn bối cũng sắp dời bỏ nơi này mãi mãi, chỉ ghé qua đây thắp hương cho tiên mẫu rồi đi ngay.

Lão nhân lấy làm lạ :

- Tại sao người lại phải bỏ đi, rồi ai sẽ nhang khói cho lệnh tiên mẫu?

Vô Hồi nhìn lên bàn thờ thấy ba nén hương tỏa khói, sinh lòng cảm kích lão nhân nên thực thà kể lại mọi chuyện. Tâm sự bao năm chất chứa giờ tràn ra như thác lũ không sao ngăn lại được.

Lão nhân nghe xong lẩm bẩm :

- Té ra Công Tôn Hữu Lượng lại bị lão cầu tặc Dư Thanh Vân hãm hại. Có lẽ ta và tiểu tử này có duyên tiền định.

Lão nghiêm mặt bảo :

- Hồi nhi. Lão phu là Tam Tuyệt Thiên Tôn Hách Âu Kỳ, cũng cùng một kẻ thù với người. Nếu muốn báo thù thì hãy bái ta làm sư phụ, học lấy võ công mới mong đạt thành ý nguyện.

Hồi nhi suy nghĩ một lúc, ấp úng nói :

- Lão trượng còn bị Dư lặc tặc đả thương, nếu văn bối theo học cũng

chẳng có ích gì.

Lão nhân bật cười cao ngạo :

- Tiểu tử yên tâm, võ công họ Du sao có thể sánh với lão phu?

Chẳng qua, vì ta sơ xuất nên bị lão phóng độc châm ám toán mới phải đào vong mà thôi.

Hồi nhi mừng rỡ xụp xuống lạy chín lạy :

- Đồ nhi Vô Hối khấu kiến ân sư.

Lão cười khà khà ra chiều cao hứng, vẫy Hồi nhi lại gần, nắm bóp xương cốt rồi hài lòng bảo :

- Trời đã phát cho ngươi căn cơ thượng phẩm, tất sẽ nhanh chóng luyện thành tuyệt nghệ. Hãy cố chịu đựng thêm ít tháng. Chờ sư phụ bình phục rồi hãy rời bỏ nơi này.

Ông móc túi lấy một lọ ngọc, đổ ra viên thuốc đỏ như son, lớn bằng hạt nhãn, bảo Hồi nhi uống vào. Sau đó, ông hướng dẫn cho nó phần tâm pháp nhập môn của môn Thái Âm khí công.

Hồi nhi đã được mẫu thân dạy qua phần kinh mạch, huyết đạo trong cơ thể nên tiếp thu rất dễ, chỉ một canh giờ sau nó đã lĩnh hội được phép hành công. Nhờ được lực của viên Thái Âm xích đan nên Hồi nhi có được mười năm công lực. Nó nghe cơ thể nhẹ nhàng sung mãn, mừng rỡ lạy tạ Thiên tôn.

Trong nghĩa trang này cây cối rậm rạp, chồn thỏ rất nhiều. Hồi nhi đã quen việc xài bẫy, chỉ hơn khắc sau đã bắt được một chú thỏ béo mập.

Ăn xong, Thiên tôn hướng dẫn cho nó căn bản của môn khinh công Cuồng Phong Ma ảnh, để nó có thể vượt quãng đường ba dặm từ kỹ viện về nhà.

Chiều tối, đã đến lúc phải trở lại Nhu Hương viện, Hồi nhi ngần ngại,

thú nhận sự mệt mỏi và ghê tởm của mình, khi phải kề cận bọn kỹ nữ.

Thiên tôn cười ghê rợn bảo :

- Bọn chúng đã tán tận lương tâm như vậy thì không thể trách ta được.

Ông bèn chỉ cho Hối nhi vị trí ba huyết Thần Đạo, Càn Sứ, Huyền Khu trên xương sống.

- Khi bị chúng ép phải giao hợp, Hối nhi cứ ấn vào ba huyết này rồi vận khí hành công, con sẽ không hề tổn hại mà còn thu được lợi ích nữa. Đây là loại công phu tà đạo, nhưng để đối phó với bọn bại hoại thì không có gì phải áy náy cả.

Vô Hối ghi nhớ và vội vã quay về kỹ viện. Nó mừng rỡ nhận ra cước trình mình mau lẹ gấp mấy lần lúc trước.

Như Thủy cô nương ế khách, không phải vì nàng xấu xí, mà vì giá quá cao. Nàng sầu muộn, uống hết một bình rượu nhỏ. Thấy Hối nhi về đến, nàng nghe lòng dục bốc lên, ôm lấy nó. Hối nhi cảm hận kẻ đã đưa nó vào tội lỗi nên thản nhiên đáp ứng.

Nó khéo léo điễm vào ba huyết đạo mà sư phụ đã chỉ. Như Thủy rung mình vì những cảm giác khoái lạc lạ kỳ ập đến, nàng rướn mình rên rỉ, nguyên âm thoát ra liên tục.

Nửa đêm, nàng kiệt sức thiếp đi và nằm liệt giường ba hôm mới dậy nổi. Trong thời gian ấy, các danh kỹ kia cũng lần lượt rơi vào cùng cảnh ngộ. Họ không biết tại sao thì Tần Tam Nương cũng không thể hiểu được căn nguyên.

Đúng một tháng sau, Tam Tuyệt Thiên Tôn bình phục thì Nhu Hương viện đã tiêu điều. Bốn mươi kỹ nữ hàng đầu đều sa sút dung nhan, bệnh hoạn liên miên khiến khách phong lưu chán nản :

Ngược lại, công lực Hối nhi càng tăng tiến. Nó đã trả được mỗi hận tuổi thơ của mình. Nhưng dẫu sao, tâm tình nó đã có tì vết khó phai mờ. Từ nay, nữ nhân trên đời đều là những kẻ đáng ghét. Gần cuối tháng mười một, Vô Hối rời bỏ Nhu Hương viện, theo Tam Tuyệt Thiên Tôn về Tứ Xuyên học nghệ.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 02

**Đồ trường đại thắng thu nô nữ
Lộ thượng Đào môn ngộ thiếu gia**

Bốn năm sau, một chàng kỵ mã cao gầy mặc võ phục xanh nhạt xuất hiện tại thành Hán Khâu. Dung mạo chàng tuấn tú nhưng lạnh lùng, tàn khốc.

Đôi nhãn thần đầy sát khí rợn người.

Hán Khẩu có tên như vậy vì nó nằm ngay ngã ba sông, nơi Hán Thủy đổ vào Trường Giang. Do vị trí thuận lợi nên vùng này rất sầm uất, thuyền bè qua lại, neo đậu lên xuống hàng tấp nập.

Bọn thủy thủ đều là những tay bạt mạng nên trong thành có rất nhiều tửu quán, kỹ viện và đồ trường. Hán Khẩu không xinh đẹp bằng Tô Châu nhưng so ra sanh ý các ngành ăn chơi đều thịnh vượng hơn.

Vô Hối thúc ngựa đi đến gia trang ở cửa Bắc thành. Nơi đây bốn năm trước, Minh chủ võ lâm Du Thanh Vân đã mời Tam Tuyệt Thiên Tôn đến hội kiến, rồi dùng độc châm ám toán ông.

Không ngờ giờ đây nó đã trở thành một đồ trường có tên Cát Tường. Mới đầu giờ Mão mà khách đổ đến đã ra vào đông đảo, chứng tỏ việc kinh doanh rất thành công.

Cạnh đấy là một tửu quán rộng rãi xinh đẹp. Mùi xào nấu và rượu thơm tỏa ra như mời gọi. Vô Hối xuống ngựa, lững thững vào trong. Dù chàng chỉ mặc một bộ trường bào bằng vải thường, ngoài khoác áo lông dê, nhưng vẻ uy vũ khiếp người khiến bọn tiểu nhị không dám coi thường.

Chúng khom lưng, cố không nhìn vào cặp mắt đáng sợ kia. Thanh Loan dạo lững lảng ngang hông, dù chưa ra khỏi võ cũng giần giụa sát khí.

Tam Tuyệt Thiên Tôn Hách Âu Kỳ là nhân vật tà quái số một võ lâm. Vô Hối, với quá khứ cay đắng và mối đại cừu, đã dễ dàng trở thành truyền nhân đắc ý của Thiên tôn.

Mấy chục bàn trong quán đều đã có người, đa số thực khách cũng cùng ý định như chàng, ăn cho no rồi vào đồ trường sát phạt. Không còn bàn trống, tên tiểu nhị thương lượng với một hán tử áo đen gầy gò, tuổi tứ tuần đang ngồi một mình. Gã đồng ý cho Vô Hối chung bàn.

Vô Hối vừa ăn uống vừa âm thầm quan sát hán tử. Dung mạo gã phảng phất vẻ sầu khổ, ánh mắt buồn vời vợi dõi nhìn những bông tuyết bay lất phất ngoài song.

Gương mặt chữ điền vuông vức, cằm bạnh, mũi thẳng nói lên tính tình kiên quyết, cương trực. Gã uống rượu để nén mối thương tâm của mình.

Có lẽ đã đến giờ náo nhiệt, thực khách lần lượt đứng lên, rời tửu quán để vào đồ trường. Vô Hối và hán tử áo đen cũng vậy.

Chàng cười nhạt khi thấy hán tử chen chúc vào dòng người, khéo léo nắn hầu bao của bốn năm tay phú hào. Thủ pháp của gã vô cùng linh diệu, khiến nạn nhân không hề hay biết.

Vô Hối ở thanh lâu hơn năm, học được của bọn kỹ nữ, qui nô thuật nhìn người. m ma quỷ lâu xanh suốt đời tìm cách móc túi thiên hạ, tất không thể nhầm lẫn vàng thau.

Chàng tin rằng gã thực sự có lai lịch đáng lưu tâm Hán tử có vẻ như rất quen thuộc với đồ trường này. Gã đi thẳng lên lầu, bước vào một phòng kín, ẩm cúng. Giữa phòng chỉ có độc nhất một bàn tài xỉu. Đèn tọa đăng có chụp khéo léo rọi chiếu bạc, nhưng mặt mũi bọn khách chơi chỉ lơ mờ.

Đơn giản là vì cạnh mỗi con bạc đều có một mỹ nữ nồn nà. Ánh sáng yếu ớt khiến họ yên tâm hôn hít, sờ soạng nhau. Trước mặt khách đủ rộng để đặt một khay rượu nhỏ. Chủ nhân đồ trường đã quyết tâm dùng tửu sắc để giúp những con thiêu thân sớm mê muội, trút sạch hầu bao của mình.

Hán tử áo đen ngồi xuống, lập tức có một nàng mặc áo hồng mỏng manh kề cận.

Gã dường như chẳng hề để ý đến, chăm chú lao vào cuộc chơi.

Nàng kỹ nữ vẫn kiên nhẫn hầu hạ, rót từng chung rượu nhỏ, đút từng hạt lạc rang. Nàng hy vọng sẽ được thưởng khi gã thắng một ván lớn.

Vô Hối thấy ghế cạnh gã còn trống, chàng ngồi xuống và cũng được một nàng áo xanh phục vụ. Nhan sắc nàng không thể nào so với các

danh kỹ Tô Châu, nên chỉ làm tăng thêm lòng chán ghét của chàng. Nhưng quy củ ở đây không cho phép chàng xô đuổi nàng đi. Chàng không vội đặt tiền mà chỉ lắng nghe tiếng xúc xắc reo trong bát, nhâm nhi chung rượu mà mỹ nhân rót cho. Sau mười lần đặt, hán tử áo đen đã thua hơn ba ngàn lượng bạc. Chàng thấy gã móc đến chiếc hầu bao thứ năm, biết rằng gã sắp sạch túi. Người cầm cái của đồ trường là một lão Hồ Lì râu dê, mắt hí. Lắc xong, lão để xuống, mời khách đặt tiền. Có lẽ do quy củ nên lão nói không lớn lắm, các tay chơi cũng chỉ thì thầm. Vô Hối uể oải đặt vào cửa tài tám ngàn phiếu năm ngàn lượng. Dù là tay bách chiến nhưng lão Hồ Lì cũng không khỏi thoáng biến sắc. Hán tử áo đen nhăn quang sắc bén, nhận ra điều ấy, trút cả năm trăm lượng vào cửa tài theo Vô Hối. Quả nhiên chàng đoán đúng. Mười mấy tay chơi ngồi quanh bàn nhìn chàng với vẻ thán phục. Nãy giờ chàng không hề đặt, nhưng vừa ra tay đã đại thắng. Ván kế tiếp, Vô Hối dồn cả vạn lượng vào phía tài. Hán tử áo đen cũng đặt luôn ngàn lượng. Có vài người làm theo gã. Mọi người hồi hộp chờ đợi và ồ lên mừng rỡ khi thấy ba mặt tứ, lục, tam. Đến ván thứ sáu, Vô Hối đã có trong tay hai chục vạn lượng. Dù trời tháng giêng lạnh như cắt, mồ hôi lão Hồ Lì vẫn tuôn ướt đầm trán và y phục. Lão xin phép cáo lui giao bát lại cho một nữ nhân ngũ tuần, bà ta mỉm cười bảo :

- Công tử hồng vận như son, thiếp là Thục Loan xin được thù tiếp vài canh bạc.

Vô Hối vẫn lạnh lùng như chẳng mở lời. Thủ pháp của bà ta cực kỳ điêu luyện, tiếng xúc xắc réo như làm chấn loạn tinh thần người chơi. Vô Hối chỉ thăm dò mỗi ván năm ngàn lượng. Sau hai mươi lần mở bát chàng đã thua sáu vạn lượng. Hán tử áo đen thấy chàng xui nên đặt ngược lại. Nhờ vậy gã thắng được thêm ba vạn lượng. Bổng Vô Hối đặt cả mười bốn vạn lượng vào cửa xỉu. Lán này hán tử áo đen theo chàng hai vạn. Những con bạc còn lại linh cảm chàng tất thắng mới tận lắng như vậy, nên cũng đặt theo. Canh bạc hai mươi một vạn lượng này làm mọi người nín thở. Không gian im lặng như tờ. Thục Loan mỉm cười bí ẩn, mở bát. Mụ đình ninh sẽ vét sạch túi Vô Hối, thu hồi vốn liếng cho đồ trường. Nhưng ba mặt nhị, tứ, tam lộ khiến mụ không còn tin vào mắt mình, run rẩy reo lên :

- Chín điểm, xỉu...

Vô Hối ung dung vợ lấy hai mươi tám vạn lượng ngân phiếu, thưởng cho nữ lang ngồi bên ngàn lượng rồi uể oải đứng lên.

Mụ gượng cười :

- Công tử quả là tay thánh thủ, xin cho tiện thiếp được biết đại danh

Chàng lạnh lùng đáp :

- Công Tôn Vô Hối.

Thục Loan giả lờ :

- Mong rằng đêm mai lại được công tử giá lâm.

Chàng gật đầu, rời đồ trường, trở lại tửu quán lấy ngựa, rồi vào thành trọ trong Hán Thủy đại khách điểm. Tin chàng thắng hai mươi mấy vạn lượng ở đồ trường đã đến tai bọn tiểu nhị. Chúng khom lưng sát đất, mong được hưởng chút ơn mưa móc.

Cuối canh ba, Vô Hối nai nịt gọn gàng âm thầm rời khách điểm, đột nhập vào hậu viện đồ trường. Khu đồ bác vẫn còn náo nhiệt vì những người mê đồ đen không bao giờ chú ý đến thời gian.

Khu vực này được cảnh giới nghiêm mật, nhưng với pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh thì bọn vệ sĩ làm sao phát giác nổi.

Thấy đại lân giữa hoa viên có ánh đèn, chàng lướt lên phục trên mái, nhẹ nhàng mở một mảnh ngói. Vô Hối nhìn xuống lỗ trống, xeo xéo ở dưới có bốn người ngồi quanh một bàn bát tiên. Họ gồm ba nam nhân lạ mặt và mụ Hồ Lì Thục Loan.

Lão nhân râu dài quắc mắt đay nghiến :

- Thục Loan. Người là cao thủ trong nghề, sao lại để thua một gã oắt con?

Mụ xanh mặt ấp úng :

- Cung bầm Đường chủ, thuộc hạ lúc xoay chén đã dùng chỉ kình sửa mặt nhị thành mặt ngũ, nhưng chẳng hiểu sao không linh nghiệm.

Lão già mặt đỏ râu ngắn bạc trắng tư lự :

- Tên tiểu tử tuổi chưa đến đôi mươi, lẽ nào lại đủ công lực luyện thành chỉ phép điều luyện đến mức ấy. Hay là chính tên Hán tử áo đen kia đã tác quái? Tân Tổng quản đã điều tra ra lai lịch của gã chưa?

Đại hán áo xanh vội đáp :

- Cung bầm Ân hộ pháp, gã hắc y chính là Tam Thủ Miêu Côn Linh, trước đây là thuộc hạ của thủy trại Trường Giang. Sau khi Công Tôn Hữu Lượng bị giết, gã đã bỏ trại phiêu bạt giang hồ. Họ Côn chỉ giỏi nghề trộm cắp chứ như bạc rất dở. Trong vòng tháng nay, gã đã thua gần chín vạn lượng. Sau khi rời đồ trường, cả hai không hề gặp nhau.

Lão Đường chủ lẩm bẩm :

- Công Tôn Hữu Lượng không hề có vợ hay quan hệ với nữ nhân nào. Chắc tiểu tử Vô Hối không có liên quan gì.

Lão hộ pháp họ Ân hỏi tiếp :

- Tân tổng quản. Trong quỹ đồ trường còn được bao nhiêu bạc?

- Cung bẩm Hộ pháp, chỉ còn hơn mười vạn lượng mà thôi.

Họ Ân gật đầu bảo :

- Sáng mai Tổng đàn sẽ bổ sung thêm hai mươi vạn. Lão phu sẽ đích thân cầm cái. Nhưng vạn nhất gã lại thắng lớn, phải cho người theo sát, chờ gã rời thành, phục kích đoạt lại và hủy xác.

Bốn người giải tán, Vô Hối cũng trở lại khách điểm. Chàng ngủ vùi đến trưa, tắm gội dùng cơm xong, đóng cửa phòng ôn luyện tuyệt kỹ Vô Hình chỉ pháp của Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Đỗ Thần Bộc Linh Tuyền là hảo hữu của Thiên tôn, thường đến Vu Sơn chơi hàng mấy tháng. Lão đã dạy chàng nghề đồ bác kỳ tu vệ của mình. Vô Hối không hề sợ thua, chàng chỉ băn khoăn không hiểu đồ trường này nằm trên đất gia trang của Du Thanh Vân sao lại thuộc về một bang hội thần bí nào đó. Chàng quyết định khám phá cho ra mối liên quan giữa họ Du và tổ chức này.

Cuối giờ mảo, Vô Hối lại có mặt ở đồ trường. Người cầm cái hôm nay chính là lão hộ pháp râu ngắn. Có lẽ để tăng phần tất thắng, đồ trường đã điều đến nữ nhân sắc nước hương trời. Dung nhan người cực kỳ diễm lệ, so với Như Thủy còn đẹp hơn nhiều.

Dù không son phấn nhưng làn da vẫn trắng như ngọc, đôi môi đỏ mọng, khóe thu ba tình tứ, ướt rượt làm mê hoặc lòng người. Chiếc áo sa trắng mỏng để lộ hết vẻ khêu gợi của đôi gò bồng đảo cao vút. Dù cố tỏ vẻ lạnh lợ nhưng ở nàng vẫn toát ra sự tinh khiết, ngượng ngùng như một kỹ nữ lần đầu lần đầu dán thân vào sa đọa.

Vô Hối lẩn lóc ở kỹ viện khá lâu nên chàng dễ dàng nhận ra nàng còn là trinh nữ.

Có lẽ nàng mới được điều về từ Tổng đàn của bang hội thần bí kia.

Giọng nàng ngọt ngào như rót mật vào tai :

- Tiện thiếp là Đông Môn Uyển Cơ, xin hết lòng hầu hạ công tử.

Vô Hối dù rung động trước nhan sắc kiều mị của nàng, nhưng chợt nghĩ Uyển Cơ đang lừa dối mình nên căm hận, quyết hành hạ nàng cho bỏ ghét.

Khác với hôm qua, chàng thả nhiên choàng tay qua vai nàng, xiết chặt thân hình mềm mại vào lòng. Uyển Cơ thẹn đỏ mặt, mắt lóe lên vẻ đau đớn, phẫn nộ.

Nhưng lão hộ pháp lại hân hoan khi thấy đối thủ sa vào mỹ nhân kế.

Vô Hối nghe tiếng lắc, biết đồ trường đã thay hộ xúc xắc mới. Chàng vung tay đặt cầm chừng, chờ nắm vững thủ pháp của họ Ân rồi mới phản công.

Chàng giả đồ say mê nhan sắc mỹ nhân, thản nhiên hôn hít nàng. Qui củ đồ trường không cấm đoán việc này. Họ càng mong muốn con bạc làm như vậy.

Một bình rượu quý đã được đem ra từ lúc nào không rõ. Uyển Cơ run rẩy, rung mình chịu đựng, mắt long lanh như muốn ứa lệ nhưng không dám phản kháng. Với những thủ thuật học ở Nhu Hương viện, bàn tay Vô Hối như có điện, kích thích cơn rạo rực trong lòng nữ lang. Lát sau, thân thể nàng mềm nhũn, dựa hẳn vào vai chàng. Ánh đèn mờ ảo không ngăn cản được chàng mơn trớn đôi nhũ phong giai nhân.

Đầu vú nhỏ như hạt đậu, chứng tỏ nàng chưa hề qua tay ai.

Chàng nh nhỏ nhưng cũng thua liền tám vạn lượng khiến lão họ Ân đắc ý. Đến ván thứ mười sáu, chàng đặt năm vạn lượng vào cửa tài. Thắng được ván này, chàng lại chưa một vạn ở ván sau. Cứ như thế, đến đầu canh ba chàng đã thắng được hai mươi ba vạn lượng.

Lão hộ pháp đã dùng mọi thủ đoạn cao cường để thay đổi mặt các con xúc xắc, nhưng lúc thành, lúc bại khiến lão không tin vào chính mình nữa.

Mồ hôi tuôn ướt đầm bộ râu bạc, lão quyết đem hết công lực ra gỡ ván cuối cùng :

- Công tử có muốn cùng lão phu chơi một ván nhớ đời hay không?

Đêm đã khuya lão phu e không đủ khí lực để ngồi lâu hơn nữa.

Chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ muốn đặt hai mươi ba vạn lượng, nhưng chỉ e rằng quý đồ trường không đủ bạc để chung. Trong tay túc hạ còn khoảng hơn mười vạn lượng, tại hạ đề nghị đồ trường đem Uyển Cơ thế vào chỗ thiếu đó.

Ân hộ pháp biết chàng nói đúng. Lão cắn răng chấp thuận :

- Được. Không phải vì đồ trường thiếu bạc. Nhưng thấy công tử dám ra giá Uyển Cơ cô nương đến hơn mười vạn lượng, lão phu cũng vui lòng tán thành.

Các con bạc xôn xao vì Vô Hối bỏ ra mười mấy vạn lượng để mua một kỹ nữ.

Ân hộ pháp lắc xong, xoay nhẹ bát rồi đặt hai bàn tay úp xuống bàn.

Lão vận toàn thân công lực, dùng khẩu quyết chữ Hấp giữ ba viên xúc xắc nằm im trong vòng chân khí, lão biết chắc là trong bát ba mặt nhị, nhất, tứ, bảy điểm sủ.

Vô Hối dùng tay trái đặt hết chồng ngân phiếu vào cửa tài. Ân lão mừng rỡ dùng tay hữu mở bát nhưng tả thủ vẫn giữ nguyên kinh lược, che chắn.

Tay lão vừa chạm bát thì hữu thủ Vô Hối cũng úp xuống mặt bàn. Ân lão thoáng nghe màn chân khí quanh chén xao động nhưng không để ý đến. Lão mở bát, sững sờ nhận ra mặt nhất đã biến thành mặt lược. Những tay con cũng theo chàng mấy vạn lượng, họ ồ lên mừng rỡ.

Ân lão cổ dằn cơn phẫn nộ, xướng lên :

- Mười hai điểm tài.

Thục Loan hôm nay là người phụ trách thu và chung bạc. Mụ lặng lẽ đẩy cho chàng mười vạn lượng.

Vô Hối vẫn thản nhiên, không hề lộ vẻ vui mừng. Chàng chậm rãi bảo :

- Xin chư vị viết văn tự bán Uyển Cơ cho tại hạ.

Ân lão thở dài gọi chủ nhân đồ trường. Lão ta chính là Đường chủ đêm qua. Vô Hối nhận lấy, dắt Uyển Cơ đi nhanh về khách điểm.

Trước đó, họ Ân đã dặn dò Uyển Cơ, câu bí ẩn :

- Nay ngươi đã là người của công tử. Phải giữ gìn lời ăn tiếng nói, hết lòng hầu hạ người.

Uyển Cơ sợ hãi dạ nhỏ. Nàng lầm lũi đi theo Vô Hối, không nói một lời. Mặt chàng cũng lạnh như sương, khác hẳn với thái độ háo sắc, dâm đãng lúc ở đồ trường.

Chàng coi Uyển Cơ như nô tỳ, bắt nàng phải hầu hạ chàng tằm gọi. Uyển Cơ đỏ mặt không dám nhìn thân hình rắn chắc của chàng. Khi Vô Hối tắm xong thì áo nàng cũng ướt đầm. Uyển Cơ có mang theo bọc hành lý nhỏ, toàn là nữ phục gọn gàng, kín đáo chứ không hở hang như bộ cung trang lúc nãy. Vô Hối nghe lòng dịu lại.

Tiểu nhị đã bùng mâm cơm lên. Ăn uống xong, chàng bế xốc Uyển Cơ lên giường.

Ánh bạch lạp soi rõ thân hình rắn chắc của người xuân nữ. Uyển Cơ nhắm mắt dưng hiến, đôi dòng châu ứa ra. Nàng bật khóc vì đau đớn. Tiếng khóc nh thức lương tri trong con người Vô Hối. Chàng thức ngộ rằng mình đang bức hiếp một cô gái yếu đuối, ngây thơ. Chàng nghe lòng mình mềm đi, cúi xuống hôn lên đôi môi mận mà lệ đắng thì thầm.

- Uyển Cơ, ta xin lỗi.

Lời nói ngọt ngào này đã xoa dịu nỗi tủ nhục của mỹ nhân. Nàng gượng cười thỏ thẻ :

- Công tử không có lỗi, chỉ do nô tỳ khờ dại, chưa kinh qua chuyện

gối chần đầy thôi.

Vô Hối mỉm cười hiền hòa, nụ cười đầu tiên từ ngày xuất đạo. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve, cổ đem Uyển Cơ vào cũi hoan lạc. Nàng đã vượt qua được rào cản tâm lý, nên dễ đạt đến khoái cảm. Vô Hối chợt thấy cảm kích biết bao trước sự dâng hiến vụng về của người trinh nữ.

Biết Uyển Cơ mệt mỏi, Vô Hối nằm bên ôm nàng vào lòng thủ thủ :

- Lúc đầu, ta có ý định mua nàng để hành hạ. Nhưng giờ đây ta hiểu rằng nàng không phải đối tượng để ta phát tiết mối hận của mình. Sáng mai, nàng có thể trở lại đồ trường.

Uyển Cơ khóc thút thít :

- Nô tỳ đối với đồ trường cũng chỉ là một vật có thể mua bán được hà tất phải trở lại làm gì. Uyển Cơ nguyện sẽ theo công tử suốt đời. Dù đắng cay cực khổ cũng không hề dám oán Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Tính ta tàn nhẫn, khắc nghiệt, liệu nàng có chịu đựng nổi hay không?

Nàng mỉm cười đáp :

- Công tử mặt lạnh lòng nóng, đâu phải kẻ tàn ác. Nô tỳ tin vào nhãn lực của mình.

Vô Hối giật mình, không ngờ Uyển Cơ lại thông tuệ và chí tình như vậy. Chàng cười nhạt :

- Chỉ sợ cái ban hội thần bí kia không chịu để mất nàng đấy thôi.

Uyển Cơ kinh hãi :

- Té ra công tử đã biết bọn họ là người của Bạch Mi giáo rồi sao?

- Đúng vậy. Nhưng ta không biết rõ nội tình của họ.

Uyển Cơ úp mặt vào ngực chàng thổ thổ :

- Nô tỳ đã thuộc về công tử, dù Ân hộ pháp đã dặn dò, nhưng nô tỳ sẽ không dẫu công tử?điều gì cả.

Uyển Cơ bèn đem lai lịch Bạch Mi hội ra kể hết cho Vô Hối nghe.

Chàng buột miệng hỏi :

- Thế Uyển Cơ có biết rõ thân phận của Bạch Mi hội chủ hay không?

Nàng khúc khích cười :

- Trong Bạch Mi hội, chỉ có mình nô tỳ và các hộ pháp là biết rõ Hội chủ là ai thôi. Lão ta chính là Giang Tây Thần Kiếm Du Thanh Vân.

Năm mươi ba tuổi, nô tỳ vào thư phòng Hội chủ tình cờ thấy một thanh tiểu kiếm rớt dưới chân ghế, liền nhặt lên xem, cán kiếm có khắc tên. Lão Hội chủ vào kịp, giật lấy. Nô tỳ thấy mặt lão lộ sát khí liền giả đồ hỏi lão trên kiếm có ba chữ gì vậy. Lão tưởng nô tỳ chưa đọc nên bỏ qua ý định sát hại.

Vô Hối mừng rỡ, thưởng nàng một nụ hôn dài. Uyển Cơ xấu hổ hỏi :

- Có gì mà công tử âu êm nô tỳ như vậy?

Chàng vô tình biết được mặt trái của kẻ đại cừu, tin rằng sẽ có cơ hội báo phục nên càng yêu mến Uyển Cơ hơn. Nếu họ Du là một minh chủ Võ Lâm đường đường chính chính, chàng khó mà vạch mặt lão, khôi phục thanh danh cho phụ thân.

Đôi mắt long lanh tinh tú của Uyển Cơ đã nh thức cơn thèm muốn trong chàng.

Vô Hối say đắm quần lại cuộc mây mưa. Uyển Cơ không còn bờ ngỡ, đáp ứng nồng nhiệt.

Sáng ra, Vô Hối trả phòng, đưa Uyển Cơ rời Hán Khẩu, chàng muốn đến Hà Nam.

Vô Hối bảo nàng :

- Chắc chắn Bạch Mi hội sẽ cho người chặn đường giết người cướp bạc. Bản thân ta thì không ng ngại, chỉ lo cho nàng mà thôi. Nếu có chuyện gì, cứ đứng xa ra, hi vọng họ không biết nàng.

Uyển Cơ cảm động, cười khúc khích :

- Công tử yên tâm, bản lĩnh nô tỳ tương đương với một Đường chủ trong Hội.

Chúng không dễ gì ức hiếp được đâu.

Vô Hối nheo mắt hỏi :

- Thế tại sao đêm qua nàng không xuất thủ để ta hà hiếp?

Uyển Cơ đỏ mặt, không đáp nhưng ánh mắt nàng đã nói hết tâm tình của mình.

Vô Hối rung động, nghe trái tim chai của mình xao xuyến. Chàng vội khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo, thúc ngựa phi mau.

Con tuấn mã của Uyển Cơ được lão chưởng quầy mua với giá ba trăm lượng, xem ra cũng là ngựa tốt. Hai người ra khỏi thành chừng ba mươi dặm đã gặp phục binh.

Đoạn đường này vắng vẻ, hai bên là rừng thưa. Bs tên kỵ mã chặn đường đều mặc bạch y, mặt bịt kín nhưng trước ngực có thêu một bàn tay nắm chặt đoản kiếm, tượng trưng cho tổ chức sát thủ nổi tiếng giang hồ. Tổ chức này cũng thuộc Bạch Mi hội nhưng hoàn toàn biệt lập. Uyển Cơ không biết gì về chúng.

Gã đứng giữa gằn giọng hỏi :

- Nghe nói người mới thắng bạc lớn ở Hán Khẩu. Nếu muốn toàn mạng, hãy giao nộp tất cả ra đây.

Vô Hối cười khẩy :

- Té ra đồ trường mướn các người đòi lại bạc đấy sao?

Gã bên tả cười rộ :

- Không phải. Chẳng qua bọn ta thấy người có quá nhiều bạc nên

muốn giữ hộ thôi.

Vô Hối thúc ngựa đến gần, sát khí từ đôi mắt chàng khiến bọn chúng ngượng ngùng, rút đao đề phòng.

Còn cách chừng hai trượng, Vô Hối quát lên như sấm, thanh Loan đao rời vỏ, như làn mây bạc chớp xuống đầu chúng.

Chiêu đao nay là tuyệt kỹ của Thiên tôn, được nhả ra với lòng thù hận vô bờ nên cực kỳ bá đạo. Ba tên sát thủ vội múa đao chống cự nhưng đã quá muộn.

Loan đao bay đến với tốc độ của ánh chớp, lại ảo diệu phi thường, đao kinh nặng nề như núi đổ.

Hai tên gào lên thảm thiết, thân hình đứt làm đôi. Tên thứ bị chặt bay tay hữu đến tận vai. Gã kinh hoàng định đào tẩu. Nhưng một luồng chỉ phong vô ảnh đã xuyên qua chân tâm đưa gã về chín suối.

Vô Hối lướt đến, vung đao đâm vào vết chỉ thương, rọc xuống, xóa dấu vết.

Uyển Cơ lần đầu thấy cảnh chết chóc thảm khốc, nàng run rẩy, mặt xanh như tàu lá.

Thanh Loan đao này là bảo vật của xứ Miến Điện nên không hề dính máu. Đồ Thần Bộc Linh Tuyền đã tặng cho chàng hôm hạ sơn.

Uyển Cơ bất mãn hỏi :

- Công tử đã dùng chỉ phong nhả chết gã thứ ba, sao còn phải phí sức đâm hẳn một đao nữa làm gì?

Vô Hối cười nhạt :

- Ta không muốn Bạch Mi hội biết ta là truyền nhân của ai.

Bỗng chàng giận giữ nói :

- Chắc nàng cho ta là kẻ khát máu chứ gì. Nếu vậy thì hãy trở lại Hán Khẩu đi.

Uyển Cơ sợ hãi, nhảy xuống ngựa, chạy đến ôm chân chàng sụt sùi :

- Nô tỳ lỡ lời xin công tử đừng giận. Nếu không, nô tỳ thà tự sát chứ chẳng chịu rời một bước.

Vô Hối cảm động, đỡ nàng lên, vỗ về :

- Nàng đâu biết rằng giang hồ hiểm ác đến mức nào. Nếu ta không đủ công lực giết họ thì mạng ta cũng đã tiêu rồi.

Uyển Cơ gật đầu, úp mặt vào vai chàng thở thê :

- Nô tỳ đã thức ngộ, cảm tạ công tử đã rộng lòng dung thứ.

Uyển Cơ xinh đẹp như tiên, những giọt lệ càng khiến nhan sắc thêm náo nùng.

Vô Hối không đành được, nâng cằm hôn lên mắt, lên môi nàng.

Uyển Cơ ngượng ngùng lí nhí :

- Đường quan đạo thường có người qua lại, công tử đừng làm tiểu tỳ

xấu hổ, ngượng ngùng.

Vô Hối giật mình, thúc nàng lên đường. Thêm trăm dặm nữa là đến Bồ Kỳ. Trời đã cuối giờ mùi, nắng xuân dù nhạt nhòa nhưng cũng đủ làm hồng mặt giai nhân. Vô Hối nhìn những giọt mồ hôi trên sống mũi thanh tú của nàng, quyết định dừng chân.

Chàng chọn một khách điểm sạch sẽ có tên Thái Bình lữ quán. Chưởng quầy mau mắn sai tiểu nhị đưa khách vào một phòng thượng hạng ở tầng trên.

Nước nóng đã được đổ vào bồn gỗ. Uyển Cơ chăm chút kỳ cọ cho chàng như muốn gội sạch máu tanh của bọn sát thủ. Vô Hối khoan khoái lim dim tận hưởng cảm giác được nuông chiều. Chàng bỗng nghe lòng yêu thương Uyển Cơ vô hạn.

Từ thuở ấu thơ đến nay, nàng là người thứ hai, sau mẫu thân chàng đã chăm sóc chu đáo như vậy.

Mâm cơm thịnh soạn đã được dọn lên. Các món đều nóng sốt, tỏa khói nghi ngút, chỉ có bình rượu là hơi nguội. Uyển Cơ tắm xong, định đem rượu xuống cho tiểu nhị hâm lại.

Chàng mỉm cười, cầm lấy chiếc bình. lát sau, rượu sôi lên sùng sục. Uyển Cơ tròn mắt kinh ngạc, càng thêm kính ngưỡng chủ nhân.

Nàng cũng uống vài chung, mặt đỏ bừng như hoa đào, càng bội phần kiều mị. Vô Hối ngây ngất nhìn nàng không chớp mắt.

Uyển Cơ cúi mặt, cố ăn cho xong chén cơm rồi bụng mâm đặt ra ngoài cửa phòng.

Tiểu nhị nghe tiếng chuông vang, mang trà lên cho khách.

Bồ Kỳ dù không sầm uất bằng Hán Khẩu hay Kim Lăng nhưng cũng là xứ lạ đối với hai người. Họ dắt nhau dạo một vòng trong thành.

Dung nhan Uyển Cơ làm ngây ngất cánh nam nhân trên phố. Nhưng vẻ lạnh lùng đến rợn người trên gương mặt Vô Hối đã làm họ sợ hãi, vội quay đi.

Vàng dương vẫn le lói trên đầu đỉnh núi cuối trời tây, ánh vàng nhuộm hồng những bông tuyết nhỏ. Uyển Cơ sung sướng nắm chặt tay người trong mộng, say sưa ngắm cảnh chiều tà.

Vô Hối dừng chân trước cửa chùa Huệ Quang Tự ở cửa Bắc thành, chạnh lòng nhớ đến những lần được theo mẫu thân vào chùa lễ Phật cầu siêu cho vong hồn Tần Công và thân phụ.

Bỗng chàng nhận ra tám tên sát thủ đã vây chặt. May mà chàng và Uyển Cơ đều mang theo vũ khí. Chàng hơi hốt hoảng :

- Chư vị cần gì?

Gã sát thủ bịt mặt, có dấu hiệu thêu bằng chỉ vàng trước ngực, bật cười ghê rợn :

- Người dám hạ sát người của bốn hội, đừng mong sống sót mà rời khỏi nơi này.

Gã ra lệnh :

- Số mười sáu và mười bảy cố giết cho được con bé đó cho ta.

Hai gã vung đao ập đến Uyển Cơ. Vô Hối biết họ Du đã quyết tâm giết Uyển Cơ diệt khẩu. Chàng thầm lo lắng cho nàng nên lòng hiếu sát bùng lên.

Vô Hối không chờ bọn chúng đến gần, chàng bốc lên chụp lưới đao xuống. Hai gã sá thủ rú lên đau đớn.

Thanh Loan đao sắc bén đã chặt đứt cánh tay của chúng. Bọn còn lại kinh hãi trước bản lãnh tuyệt luân của chàng, xông đến giáp công. Uyển Cơ dựng ngược đôi mày liễu, vũ lòng trường kiếm đón nh một tên. Vô Hối nghe tiếng kiếm kinh xé gió, chàng yên tâm đối phó với năm tên còn lại.

Kiếm là vua của loại vũ khí ngắn, nhờ sắc bén cả hai bên lưới nên kiếm chiêu kỳ ảo, lợi hại hơn đao. Nhưng ngược lại, đao nặng nề nên khí thế uy mãnh hơn hẳn kiếm.

Thanh Loan đao của Vô Hối như trận cuồng phong cuốn đến. Bọn sát thủ sử dụng trường đao nên không thể so tốc độ với Loan đao. Gã đầu lĩnh giáo hoạt không trực tiếp đương đầu, chỉ đứng ngoài rình sơ hở nhảy vào tập kích. Vô Hối thầm đoán Du Thanh Vân đã lấy được bí kíp của Đao Vương, có lẽ đã dạy một phần cho bọn này. Chàng không cấp bách hạ thủ, cố cầm cự dụ cho chúng giở hết nghề. Chàng muốn tìm hiểu lộ số pho đao pháp này để dễ đối phó với họ Du.

Hơn khắc sau, gã đầu lĩnh đột nhiên phi thân về phía Uyển Cơ, định giúp gã thuộc hạ thanh toán nàng. Vô Hối gầm lên vang dội, đao quang lấp lánh ánh xanh, sáng rực cả đấu trường. Chàng đã dùng đến đao pháp Thanh Quang La Vòng. Đao ảnh dật thành màn lưới dày đặc, đao kinh mạnh mẽ như bão táp. Bọn sát thủ kinh hoàng múa tít trường đao hộ thân.

Loan đao như chiếc lưới hái tử thần xé nát cơ thể ba tên. Chúng thét lên thê thảm, gục chết trên chính vũng máu của mình. Hai tên còn lại thoát chết nhưng cũng bị mấy vết đao vào vai.

Vừa hết chiêu, chàng lướt nhanh về phía trận địa của Uyển Cơ.

Nàng không đủ sức chống cự với hai cao thủ nên đang lâm vào hiểm cảnh. Tóc tai rũ rượi, tay tả đã có dấu máu.

Vô Hối cười lên ghê rợn như quỷ dữ. Chàng vận toàn lực chụp lưới đao vào gã đầu lĩnh. Có lẽ vết máu loang lên áo giai nhân đã làm chàng đau lòng nên đao chiêu còn mãnh liệt hơn lúc nãy. Gã đầu lĩnh

đào bộ định đào tẩu nhưng Loan đao đã bám theo như bóng với hình. Tứ chi của gã bị chặt sát thân, thủ cấp lăn long lóc trên nền tuyết lạnh, máu phun như suối.

Chàng để gã kia lại cho Uyển Cơ, lập tức quay mình truy sát hại tên phía sau.

Chúng chưa kịp đào vong đã bị chỉ kinh xuyên thủng ngực. Đối thủ của Uyển Cơ vì kinh hãi trước cái chết thê thảm của đầu lĩnh nên rối loạn tinh thần. Uyển Cơ thừa dịp vung kiếm đâm chết gã.

Vô Hối dùng đao xóa dấu vết Vô Hình chỉ xong bước đến xem thương thế mĩ nhân. Chàng thở phào khi thấy vết đao không sâu.

Bỗng chàng gần giọng quát :

- Chư vị làm gì mà phải thập thò như vậy. Nếu không xuất đầu lộ diện thì đừng trách ta độc ác.

Từ sau những bụi cây cạnh cổng chùa, Tam Thủ Miêu Côn Linh và sáu người nữa xuất hiện. Gã nhìn chàng với vẻ ngưỡng mộ, tươi cười bảo :

- Công tử bản lãnh thần sầu quỷ khốc, bọn tại hạ vô cùng khâm phục.

Chàng lạnh lùng ngắt ngang :

- Đừng dài dòng mất công, chư vị theo dõi ta với ý gì?

Côn Linh thở dài đáp :

- Bọn tại hạ có việc muốn bàn bạc với công tử.

Vô Hối nheo mắt hỏi lại :

- Thất vị đều là thủ hạ của Trường Giang Nhất Đao?

Bọn họ giết mình sửng sốt. Côn Linh gật đầu xác nhận :

- Thưa phải. Nhãn lực của công tử quả là ng khâm phục.

Chàng cười nhạt bảo :

- Nếu chư vị muốn nói chuyện với ta, xin hãy thủ tiêu tám xác chết này rồi đến Thái Bình khách điếm. Ta phải đưa Uyển Cơ về bằng bó vết thương.

Thái độ của chàng rất cao ngạo như chủ nhân ra lệnh cho thuộc hạ.

Lạ thay, bảy người kia lại vui vẻ tuân lời.

Vô Hối bế xốc Uyển Cơ lên tay, giở pho khinh công Cuồng Phong Vô Ảnh lướt như bay về phía khách điếm. Chàng không theo đường phố mà vượt qua các nóc nhà trong thành, nhẹ nhàng như cánh chim câu. Uyển Cơ hạnh phúc tột cùng, say mê ngắm nhìn gương mặt anh tuấn của chàng công tử kiên dũng, anh hùng cái thế. Nàng biết mình không hề sai lầm khi trao trọn trái tim cho Vô Hối. Nàng không cần danh phận phu thê, chỉ mong suốt đời được làm tì nữ kề cận bên chàng.

Về đến phòng, chàng mở bọc hành lý, lấy kim bạc thử vết thương. Thấy không có độc, mắt chàng thoáng vẻ vui mừng. Uyển Cơ biết chàng lo lắng cho mình, cảm kích nói :

- Vết thương rất nhẹ, xin công tử chớ bận tâm.

Vô Hối lặng lẽ cởi áo Uyển Cơ bôi thuốc kim sang, băng bó cho nàng.

Hai người thay y phục xong thì bọn Côn Linh tìm đến. Họ không vào bằng cửa chính mà vào bằng đường cửa sổ. Uyển Cơ xuống dưới lấy trà nóng.

Vô Hối hờ hững nói :

- Phòng không đủ ghế, chư vị cảm phiền đứng vậy.

Dường như họ không hề tự ái, chỉ chăm chú quan sát Vô Hối.

Lão râu rậm bỗng thở dài :

- Dung mạo thì không giống lắm nhưng cái thần khí thì không thể sai được.

Cả bọn gật đầu xác nhận. Côn Linh nói :

- Tiểu đệ cũng thấy vậy nên mới đưa mọi người đến đây.

Người mặt áo thư sinh hòa nhã bảo Vô Hối :

- Anh em tại hạ đang tìm kiếm một người, mong công tử thực tình thổ lộ lai lịch.

Vô Hối cho rằng bọn họ đã khoanh tay đứng nhìn cha chàng thảm tử nên không hề có chút cảm tình. Chàng cười nhạt :

- Đúng ra chư vị phải tự khai báo danh tánh trước mới phải đạo.

Lão râu rậm mỉm cười giới thiệu :

- Lão phu là Long Tu Đa Cầu Xung Tuyết, nhị đệ của Trường Giang Nhất Dao. Vị thư sinh này là Tam đệ Nho Dao Bách Lý Bằng. Đại hán to béo kia là Tứ đệ Phì Kim Dao Âu Dương Hổ. Ngũ đệ Lãnh Tâm Dao Bằng Quý Dân là gã cao gầy. Lục đệ Tam Thủ Miêu Côn Linh thì công tử gặp qua. Thất muội là Lưu Hương Dao Bạch Tú Hồng.

Gã mũi hếch hay cười là Tiểu Thiên Dao Bùi Thu.

Vô Hối nghe xong cất giọng mỉa mai :

- Tại hạ nghe đại danh chư vị như sấm nổ bên tai, chắc võ công lấy lừng vũ nội.

Sao mười chín năm trước lại để cho Nhất Dao bị người sát hại.

Nho Dao buồn rầu đáp :

- Công tử nghi sai cho bọn ta rồi. Ngày ấy Du Thanh Vân đã lấy quyền trạ chủ cử chúng ta đi Đông Hải thương lượng việc chở hàng. Lúc trở về thì Công Tôn đại ca đã bị hại.

Vô Hối nhìn vẻ mặt sầu khổ, hối tiếc của họ nên tin lời. Chàng dụ

giọng bảo :

- Có lẽ chư vị cho rằng ta là hậu nhân của Trường Giang Nhất Dao phải không?

Tam Thủ Miêu gật đầu :

- Đúng vậy. Sau khi đại ca mất, bọn ta đã rời bỏ Thủy trại và tiến hành điều tra nội tình. Cuối cùng đã xác định được lộ trình của người. Đồng thời cũng biết rằng đại ca đã đem theo một thiếu nữ đến Vu sơn. Lão chủ và tiểu nhị một khách điểm ở Trường Sa cũng xác nhận rằng có một hán tử cao gầy, mặt lạnh lùng, và phu nhân có ghé vào trọ một đêm. Ngay trong bàn ăn, nữ nhân nọ đã ói mửa khi ăn món cá chưng tổ nàng đã thụ thai. Chính vì vậy bọn ta đã mất công tìm kiếm suốt bao năm nay.

Uyển Cơ bưng trà lên từ lâu, khấp nép ngồi bên mép giường, lặng nghe câu chuyện. Vô Hối chưa bao giờ để lộ lai lịch của mình cho nàng biết. Vô Hối cảm động trước lòng trung nghĩa của họ. Chàng tủm mỉm cười :

- Làm sao chư vị biết hài nhi sẽ là nam hay nữ mà tìm?

Phì Kim Dao xoa chiếc cằm không râu đáp :

- Dòng họ của đại ca ta đã bảy đời chỉ sinh toàn nam tử. Vì vậy, đứa bé không thể là gái được.

Long Tu Dao đã tin tưởng Vô Hối đến tám phần nên thú thực :

- Lão phu biết công tử thắc mắc rằng tại sao bọn ta không lo việc báo thù mà lại cố công tìm đứa bé. Đây là một bí mật liên quan đến vận mệnh của cả bảy dòng họ chúng ta. Khi qua đời, đại ca đã không mang Huyền Thiết đao phù bên mình. Nghĩa là người đã giao vật ấy cho nữ nhân kia.

Vô Hối nhớ đến thanh tiểu đao đen sì, dài hơn gang trong bọc hành lý. Chàng lấy ra đưa cho lão :

- Có phải vật này chăng?

Long Tu Dao mừng rỡ xem xét, đôi dòng lệ ứa ra từ cặp mắt già nua. Sáu người kia cũng vậy. Lão cung kính trao lại cho chàng rồi ra hiệu cho sáu em cùng sụp xuống thi lễ :

- Chúng đệ tử bái kiến Linh Phù.

Nho Dao nghiêm giọng bảo :

- Qui củ của Dao môn là chỉ nhận người chứ không nhận vật. Nếu công tử đúng là hậu nhân của Công Tôn đại ca thì bọn ta sẽ tôn làm Môn Chủ. Bằng không thì Dao môn sẽ giải tán, không tồn tại nữa.

Vô Hối cau mày hỏi :

- Chư vị là thủ hạ Thủy trại Trường Giang, sao lại nhắc đến Dao môn nào nữa?

Long Tu Đạo giải thích :

- Vào những năm cuối của cuộc đời, Tống Thái Tổ trở nên hôn ám, nghi kỵ công thần. Lão nghe theo lời xu nịnh của bọn thái giám, chém đầu bảy vị đại thần, khắc chữ lên má gần ngàn thê thiếp, tử tôn, thân thích của họ rồi đày ra quan ải. Khi gần đến Hoàng Hà thì một vị hiệp khách là Thiên Long Đạo Công Tôn Cẩn đã xuất hiện, giết sạch bọn quan quân, đưa mọi người ẩn thân vào khu rừng bạt ngàn dưới chân núi Thái Sơn. Thiên Long Đạo là bằng hữu của hai trong bảy vị đại thần. Ông đã dạy đạo pháp cho trai tráng, thành lập Đạo môn. Sau này nhân số ngày càng đông, không thể tồn tại bằng của vật của rừng nữa. Đạo môn đưa lớp thiếu niên đã trưởng thành xuất đạo, dựng nên thủy trại Trường Giang làm phương tiện kinh doanh, kiếm tiền chu cấp cho những người giá yếu trong rừng. Công Tôn đại ca chính là nội tôn của Công Tôn đại hiệp.

Vô Hối không ngờ nội tình lại éo le đến như vậy. Chàng hỏi lão :

- Nếu giờ đây ta xác nhận mình là nam tử của Nhất Dao thì chừ vị làm sao biết được thực hư?

Như Dao quay sang bảo Bạch Tú Hồng :

- Thất muội hãy đưa Đông Môn cô nương tạm lánh ra ngoài.

Nàng đỏ mặt kéo Uyển Cơ ra ngoài.

Bách Lý Bằng nghiêm giọng :

- Tông tộc của đại ca bọn ta ai cũng có thần thương dị tướng hơn người. Mong công tử cho phép kiểm tra.

Vô Hối thản nhiên kéo giải lưng quần. Bảy người ồ lên mừng rỡ, sụp xuống ra mắt :

- Chúng đệ tử bái kiến Môn Chủ.

Bạch Tú Hồng chờ một lát cũng chạy vào thi lễ.

Long Tu Đạo hỏi chàng :

- Xin Môn chủ kể lại tao ngộ năm xưa giữa cố Môn chủ và phu nhân cho bọn thuộc hạ tỏ tường.

Vô Hối bùi ngùi kể sơ lược :

- Mười chín năm trước, gia ngoại công buồn rầu vì cái chết của gia ngoại mẫu nên đưa gia mẫu phiêu bạt giang hồ. Khi đến Trường Sa người lâm trọng bệnh, lúc qua đời thì tiền bạc cạn kiệt, còn thiếu thêm hơn trăm lượng bạc tiền khách điếm. Gia mẫu đành mang thi hài ngoại công đặt cạnh vệ đường, nguyện bán thân để chôn cha. Tình cờ gia phụ đi ngang qua, người bèn lo việc mai táng rồi đưa gia mẫu đi Tứ Xuyên tìm bí phổ. Khi đến nơi không thấy gì ngoài di thể của Đạo Vương, gia phụ rất thất vọng. Khi nghe người kể rằng Du Thanh Vân có đôi lông mày bạc bẩm sinh, gia mẫu biết ngay lão là kẻ

gian hiểm, người phân tích cho gia phụ nghe bản chất của họ Du. Lúc trở lại, tin đồn về những huyết án ký tên Trường Giang Nhất Dao đã làm gia phụ tỉnh ngộ, biết mình đã rơi vào bẫy của Du Thanh Vân. Quả nhiên, sáu phái Bạch đạo đã chờ sẵn ở cửa Thủy trại để hỏi tội. Gia phụ tự hiểu mạng mình đã tuyệt nên không cho gia nẩu xuất hiện vì lúc này người đã thụ thai. Gia phụ tố cáo âm mưu của họ Du với sáu vị Chưởng môn nhưng vì ông không có đao phổ trong tay và bị Du Thanh Vân chối biến nên không chứng minh được sự vô tội của mình. Cuối cùng, Du Thanh Vân giả đồ phần hận, đoạn bào tuyệt giao rồi xông vào tấn công. Có lẽ do lão đã nắm được tinh túy của pho Thiên Long đao pháp nên mau chóng đã thương gia phụ. Gia mẫu núp trong lùm cây, thấy trượng phu thảm tử mà không dám khóc, lặng lẽ bỏ về Tô Châu sinh nở.

Bảy người kia nghe xong, hết lời nguyên rủa họ Du.

Vô Hối suy nghĩ rồi bảo :

- Đao môn sắp xuất đầu lộ diện tiêu diệt Bạch Mi hội báo thù cho cố Môn chủ thì tất phải có tổ chức rõ ràng. Chư vị sẽ là Đường chủ của bảy đường, chúng ta dùng chức vụ xưng hô cho tiện.

Họ gật đầu nhưng không khỏi ngớ ngàng. Tiểu Thiên Dao Bùi Thu ngập ngừng :

- Bọn thuộc hạ đã điều tra ra Giang Tây Thần Kiếm Du Thanh Vân là kẻ chủ mưu hãm hại cố Môn chủ. Các phái lớn cũng nhúng tay vào máu. Sao chúng ta không đối phó với họ Du mà lại phải nh nhau với một đối thủ hùng mạnh là Bạch Mi hội?

Vô Hối thở dài :

- Chư vị đâu biết rằng đương kim minh chủ võ lâm lại chính là Hội chủ Bạch Mi hội khét tiếng tàn ác.

Bảy người chấn động tâm thần. Chỉ riêng Nho Dao là mừng rỡ. Lão cười bảo :

- Bẩm Môn chủ, thuộc hạ từ lâu vẫn lo ngại phải đối đầu với cả võ lâm. Nay họ Du đã là kẻ đại ác thì chúng ta dễ dàng vạch mặt, biến lão thành công địch của giang hồ. Không những giết được lão mà còn khôi phục được thanh danh cho cố Môn chủ.

Vô Hối thầm khen Nho Dao là người cơ trí. Chàng muốn thử tài lão lần nữa nên gần giọng hỏi :

- Vậy theo ý Bách Lý đường chủ thì chúng ta phải bỏ qua tội lỗi các phái, chỉ tập trung vào kẻ chủ mưu là họ Du.

Ánh mắt chàng sắc lạnh, đầy dẫy hận thù khiến Nho Dao sợ hãi. Lão cổ trần tĩnh thưa :

- Bẩm Môn chủ, thuộc hạ nào dám quên mối đại thù nhưng việc đời

có trước có sau. Khi chúng ta giết được Du lão tặc rồi sẽ mời những người hồ đồ năm xưa đến hỏi tội. Nếu họ còn chút lương tri thì ắt sẽ xấu hổ mà tự sát. Nếu đặt cả các phái vào phe họ Du chỉ e Đạo môn không đủ máu xương để đến thành công.

Vô Hối mỉm cười khen :

- Bách Lý đường chủ cơ trí siêu phàm, tại hạ rất khâm phục.

Lão thờ phào đáp :

- Môn chủ không vì mối thù giết cha mà loạn sát, người mới là bậc đại trí chớ thuộc hạ nào dám sánh.

Vô Hối tư lự :

- Tổng đàn Bạch Mi hội trên danh nghĩa nằm ở ngoại thành Kim Lăng nhưng có lẽ bộ phận đầu não ở một nơi bí mật nào đó gần Tổng đàn võ lâm. Chúng ta phải tìm cho được địa điểm ấy mới mong đắc thủ.

Lãnh Tâm Dao nhìn chàng với vẻ ngưỡng mộ. Gã nói :

- Môn chủ mới xuất đạo giang hồ, sao lại nắm được nội tình Bạch Mi hội rõ ràng như vậy?

Vô Hối vẫy Uyển Cơ đến bên giới thiệu :

- Đông Môn Uyển Cơ cô nương là người của Bạch Mi hội. Bọn chúng đang tìm mọi cách thủ tiêu nàng để bảo toàn bí mật và tiêu diệt nhân chứng. Sau này, chư vị phải cố hết sức bảo vệ cho nàng. Đó là vì đại cục chứ không phải vì nàng là thê thiếp của ta.

Bảy người nhất tề cùng tay.

- Chúng đệ tử tham kiến Môn chủ phu nhân.

Uyển Cơ bàng hoàng như người trong mộng, không ngờ Vô Hối lại công nhận mình là vợ. Nàng cố ngăn dòng lệ sung sướng lí nhí đáp :

- Cảm tạ chư vị Đường chủ.

Bàn bạc đến cuối canh tư, bọn Dao môn mới rời khách điểm. Lãnh Tâm Dao, Lưu Hương Dao và Tam Thủ Miêu sẽ ở lại âm thầm bám theo Vô Hối để hỗ trợ. Bốn người kia đem ba chục vạn lượng về chiếm lại Thủy Trại Trường Giang, điều động anh em tiến hành cuộc chiến với Bạch Mi hội.

Chờ bảy người khách đi khỏi, Uyển Cơ dịu dàng cởi áo cho chàng.

Đôi mắt phượng long lanh tràn đầy yêu thương. Nàng không biết phải dùng lời nào để nói lên niềm hạnh phúc tột cùng.

Vô Hối xiết nhẹ mái nhận vào lòng :

- Cơ muội có đồng ý làm nương tử của ta không?

Tiếng Cơ muội ngọt ngào như mật. Uyển Cơ áp má vào ngực Vô Hối bật khóc.

Mãi trưa hôm sau hai người mới rời Bồ Kỳ. Trên đường đi, Vô Hối giằng giải khẩu quyết pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh. Uyển

Cơ vốn rất thông tuệ và có sẵn căn bản nên học rất nhanh.

Tình yêu của Uyển Cơ đã xóa đi lòng căm ghét nữ nhân trong chàng nhưng không làm vơi được biển hận thù. Gương mặt Vô Hối lạnh lẽo như băng, mắt tỏa sát khí ngời ngời. Chỉ khi nào âu yếm ái ân chàng mới mỉm cười.

Trước mặt người ngoài, Uyển Cơ giả làm một nô tỳ như xưa. Vì nếu Bạch Mi hội biết nàng là vợ chàng thì lại càng quyết tâm giết người hơn.

Lưu Hương Đào Bạch Tú Hồng là một tay thánh thủ trong nghề hóa trang. Nàng đã tặng Vô Hối sáu chiếc mặt nạ da người. Nhưng trong lúc này chàng còn muốn thu hút sự chú ý của Bạch Mi hội, giết chúng và gây dựng thanh danh. Đây là một bước rất quan trọng trong cuộc báo cừu.

Như đôi uyên ương đi ngoạn cảnh trong tuần trăng mật, ba ngày sau hai người mới đến Tín Dương. Đường quan đạo vào cửa Nam Thành phải đi ngang qua chân núi Thủy Tín sơn. Hai bên đường là rừng rậm, Vô Hối nhìn nàng suy nghĩ, nhắc nhở Uyển Cơ :

- Cơ muội nên cẩn thận, địa thế nơi này rất thuận lợi để đặt phục binh. Nếu có gì cứ bám sát ta trong vòng một trượng.

Nhưng chàng đoán đúng có một phần. Phục binh chỉ là một lão già đầu bạc, cao lớn. Lão mặc bộ đồ đen bào trắng cũ kỹ đã ngả sang màu cháo lòng. Ngoài khoác áo lông cừu sờn rách. Thất lưng dắt một thanh kiếm dài không vỏ.

Lão nhân đang đứng cạnh vệ đường, cất tiếng cười hỏi :

- Tiểu tử kia có phải là Công Tôn Vô Hối đấy không?

Bằng cả bản năng của mình, chàng nhận ra vẻ chất phác của lão. Vô Hối điềm đạm gật đầu :

- Chính tại hạ nhưng xin hỏi túc hạ muốn gì?

Thân phận của Tam Tuyệt Thiên Tôn trong võ lâm rất cao, tuổi của lão đã quá bát tuần. Vì vậy, khi xuất đạo Vô Hối ít khi coi ai là tiền bối của mình.

Lão nhân lần đầu không nghe người khác gọi mình bằng lão trượng hay lão tiền bối?. Lão khoát trí cười hề hề :

- Tiểu tử quả là dễ mến. Ta là Kiếm Sĩ Kha Phổ Hòa, nhận lời người nên đến lấy mạng người và con bé kia.

Vô Hối giật mình vì chàng đã từng nghe ân sư Tam Tuyệt Thiên Tôn nhắc đến lão này. Chàng cười nhạt bảo :

- Tại hạ có hiềm khích gì mà túc hạ chặn đường đòi đoạt mạng?

Kiếm Sĩ gật đầu :

- Minh chủ võ lâm Du Thanh Vân nói người là tên dâm ác khét tiếng

giang hồ, ta gặp mặt là phải giết.

Vô Hối lạnh lùng nói :

- Họ Du có dặn túc hạ đoạt lấy mấy chục lượng bạc trong người tại hạ hay không?

Kiểm Si sửng sốt :

- Sao tiểu tử ngươi lại biết rõ như vậy?

Vô Hối mỉm cười :

- Giết người đoạt của xem ra đúng là tác phong của bậc đại hiệp thành danh.

Kiểm Si giật mình bào chữa :

- Ngươi là tên cường đạo bắt người cướp bạc thì ta thu hồi lại, sao dám vu khống lão phu?

Uyển Cơ xuống ngựa, lại gần lão tươi cười bảo :

- Tiền bối nhân quang sắc bén, chắc cũng nhận ra tiểu nữ không hề ngu ngốc.

Lão nhân được tăng bốc khoái chí gạt đầu :

- Đúng đấy. Lão phu đã sớm nhìn ra cô nương là bậc anh thư thông minh xuất chúng.

Uyển Cơ dịu dàng nói tiếp :

- Vậy thì tiểu nữ xác nhận tặc phi chẳng hề là cường đạo hay dân tặc gì cả. Chẳng qua kẻ nào đó đã bôi nhọ chàng với tiền bối mà thôi.

Kiểm Si bối rối nửa tin nửa ngờ, không biết phải làm sao. Lão lẩm nhẩm :

- Lạ thật. Con bé này chẳng hề oán hận tên dân tặc. Chẳng lẽ Du minh chủ đã làm?

Vô Hối đã từng được nghe Tam Tuyệt Thiên Tôn nhắc đến lão ngốc này. Chàng cười nhạt bảo :

- Kha lão bị họ Du mê hoặc, nàng bắt tất phải phỉ lời. Để ta nh thức lão khỏi cơn mộng ban ngày này.

Vô Hối nhảy xuống, đứng trước mặt Kiểm Si gần giọng :

- Nếu tại hạ thắng được túc hạ trong vòng hai trăm chiêu thì chẳng hay túc hạ có bằng lòng nhận ta làm tiểu đệ hay không?

Kha lão nhảy dựng ngược :

- Tên tiểu tử này quả là cuồng ngạo, ta đồng ý.

Kiểm Si nổi tiếng thiên hạ nhờ pho Hải Ba kiếm pháp. Lão rút trường kiếm thủ thế. Lúc này trông lão mất hẳn vẻ si ngốc. Phong thái đúng là một đại hành gia về kiếm thuật.

Vô Hối mang đao chém liền mười mấy nhát. Kiểm Si mừng rỡ đón chiêu, trả đòn nhanh như chớp. Lão có tật là thích nghiên cứu võ công của người khác, nên gặp địch thủ càng cao cường thì càng

khoái chí.

Đến chiêu thứ một trăm, Vô Hối phổ Thái Âm chân khí vào thân đao, sử dụng pho Thanh Quang La Võng Đao. Đao quang rực rỡ như ánh trăng rằm chói mắt đối phương. Kiếm Sĩ kinh hãi thét lên :

- Ái chà! Té ra người là truyền nhân của lão họ Hách.

Vô Hối lạnh lùng tung từng loạt sát chiêu, khóa chặt đường kiếm họ Kha. Lão càng cao hứng trở hết tuyệt nghệ giải phá.

Kiếm Sĩ năm nay đã thất tuần, công lực cao thâm. Vô Hối không thể bì với lão được. Chàng quyết định dùng kỳ chiêu thủ thắng, liền bốc mình lên không, vận toàn lực nh Chiêu Nguyệt Trầm Hải Để.

Kiếm Sĩ thấy đao kinh nặng như núi, vội dùng tuyệt chiêu Hải Ba Thác Thiên chống cự. Đao kiếm chạm nhau vang dội, kiếm kinh đã phá tan được màn đao quang xanh biếc. Lão đang đắc ý bỗng nghe huyết Dương Khê trên cổ tay tê dại, buông rơi bảo kiếm.

Lão ngẩn người lảo bầm :

- Không ngờ người lại luyện thành Vô Hình chỉ pháp của Thiên tôn.

Lão phu xin nhận bại.

Lưng lão còng xuống, mặt ủ rũ như già đi hàng chục tuổi.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Túc hạ không có gì phải hổ thẹn. Nếu không vì cố tật muốn nghiên cứu võ công của người khác thì tại hạ đã bại từ lâu rồi.

Uyển Cơ nhặt kiếm nhét vào tay lão, nũng nịu nói :

- Lão ca vì nương tay mà sơ ý bị thua chứ đâu phải kém tài.

Kiếm Sĩ được vuốt ve khoan khoái gật gù :

- Đúng vậy, ngay Tam Tuyệt Thiên Tôn muốn đả bại ta trong vòng ba trăm chiêu còn chưa được thì huống hồ gì đồ đệ của lão. Nhưng đã thua thì không thể nuốt lời.

Vô Hối bước đến vái tám vái :

- Tiểu đệ Công Tôn Vô Hối bái kiến Kha đại ca.

Uyển Cơ cùng nhanh nhẩu :

- Túc muội Đồng Môn Uyển Cơ ra mắt đại ca!

Hai người như tiên đồng ngọc nữ khiến Kiếm Sĩ sinh lòng thương mến. Lão vái trả rồi cười khà khà :

- Ta có được nghĩa đệ và túc muội xinh đẹp thế này lòng vô cùng cao hứng.

Lát sau, ba người vào Tín Dương. Kiếm Sĩ biến thành một hiệp khách tuổi ngũ tuần, râu tóc đen nhánh. Lưu Hương Đao đã được Vô Hối gọi đến cải trang cho Kha Phổ Hòa. Kha lão được trẻ đi hai chục tuổi, lòng vô cùng hoan hỉ.

Lão đã hiểu rõ chân tướng Du Thanh Vân nên quyết chí giúp đỡ Vô

Hồi báo phụ thù. Uyển Cơ mua sắm thêm y phục cho Kiếm Si, biến lão thành một người khác hẳn.

Họ vào trọ trong Hoàn Giang đại lữ điểm. Uyển Cơ hết lòng cung phụng món ngon vật lạ vì nàng biết Kha lão sẽ là một trợ thủ đắc lực cho Vô Hối.

Cả đời họ Kha sống đạm bạc, lấy kiếm làm thê tử, cô quạnh một mình, nay có em dâu kiều diễm lanh lợi nên lão rất yêu thương.

Tắm gội xong, ba người ra phố tìm tửu điểm uống mừng hội ngộ.

Nam Hoài tửu lâu nổi tiếng về thức ăn ngon đã được chọn làm nơi dừng bước. Uyển Cơ thấy bàn thờ thổ công cắm sáu nén nhang.

Nàng thì thầm với Vô Hối :

- Tướng công! Quán rượu là cơ sở của Bạch Mi hội!

Chàng gật đầu, thản nhiên gọi tiểu nhị. lát sau, ba cao thủ Đạo môn cũng vào đến, ngồi ở bàn gần đấy. Vô Hối truyền âm báo cho họ biết.

Họ chưa ăn xong bữa thì đã xảy ra sự cố. Xuất hiện một quái nhân đầu to như chiếc đấu, tóc hung đỏ buông xòa, miệng rộng lồm chồm đầy răng nhọn. Mũi của lão còn hếch hơn cả Tiểu Thiên Dao.

Dung mạo quái gở như vậy mà lão lại mặc trường bào bằng gấm Hồ Châu thượng hạng màu nguyệt bạch. Theo sau là sáu thiếu nữ hờ hớ mặc Miêu phục xanh, để lộ tay chân trông rất khêu gợi. Trên cổ mỗi nàng đều trang điểm bằng một con độc xà đen.

Kha lão cau mày nói nhỏ :

- Lão này là Nam Hung Xà Ông Đới Phiêu, tính tình thâm ác, tàn độc. Pho Linh Xà Độc Vụ Trảo của lão rất lợi hại, chưa kể đến những độc vật mà lão dấu kín trong tay áo.

Xà Ông vừa nhìn thấy Uyển Cơ thì bật cười hô hố :

- Thật chẳng uống công lặn lội vào Thung Thổ. Trời thương lão phu nên vừa đến đây đã gặp tuyệt thế mỹ nhân.

Uyển Cơ sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn gương mặt xú ác của lão ma. Vô Hối vẫn thản nhiên như không hề biết đến sự có mặt của Xà Ông. Thực khách rón rén rút lui, chỉ còn lại ba cao thủ Đạo môn. Lão ác ma tưởng bọn Vô Hối đã khiếp vía nên bước đến, tì tay định vuốt má Uyển Cơ.

Thanh Loan đao đang nằm trong vỏ bống bay ra chọt vào cổ tay Xà Ông. Nhưng lão là cao thủ thành danh, phản ứng thần tốc, kịp rút tay về.

Vô Hối không dừng chiêu, tiếp tục tấn công đối phương. Lão ma thấy đao quang tỏa sắc xanh như ánh trăng rằm, nhớ đến một nhân vật nên không dám khinh thường, cố vung đôi Thiết Trảo chống đỡ.

Vô Hối đã quyết diệt trừ họ Đới nên không để lão kịp thở. Đao chiêu

cuồn cuộn như sóng dữ ập đến vây chặt địch thủ. Xà Ông thần công vô thượng, song thủ cứng như thép nguội, không sợ gươm đao.

Nhưng lão đã mất tiên cơ vì đối phương áp đảo tới bờ, lùi liền tám bước Trong đời lão chưa hề có cảnh này nên giận giữ tung mình lên không, xuất tuyệt kỹ phản công. Trảo phong vun vút mang theo làn khí độc trắng mờ phong tỏa toàn bộ thân trên Vô Hối.

Chàng cười nhạt xuất chiêu Nguyệt Tảo Tàn Vân. Loạn đao chia thành bảy ánh chớp quét đến cổ họng Đới Phiêu. Lão cả kinh lùi nhanh ba bước song trảo phá chiêu. Vô Hối gầm lên vang dội, đánh tiếp chiêu La Vĩng Luân Hồi. Đao ảnh trùng trùng dệt màn lưới thép chặt đứt mọi đường tiến thoái của Xà Ông. Lão khiếp vía trước chiêu đao kỳ ảo, vận toàn lực cổ chọc thủng màn đao quang chụp vào ngực Vô Hối.

Thanh Loan đao không hiểu sao lại bị lọt vào hữu trảo Xà Ông. Lão chưa kịp đắc ý đã nghe bụng dưới đau nhói. Lão gào lên ghê rợn, cố tung mình đào tẩu nhưng Loạn đao đã bay đến tiếm quanh thủ cấp. Đầu lão rời khỏi cổ lăn trên sàn nhà.

Vô Hối đã cố tình để lão chụp trúng Loạn đao rồi xạ một đạo Vô Hình chỉ để giết lão ma.

Sáu nàng Miêu nữ thấy chủ nhân thảm tử, sợ hãi quỳ xuống xin tha. Uyển Cơ động lòng trắc ẩn, chỉ sợ Vô Hối giết họ. Nàng thở phào khi thấy chàng bảo họ :

- Các người hãy trở lại Nam Hoang.

Một nữ nhân bật khóc, giọng lơ lớ :

- Công tử ơi. Bọn ta đâu biết đường về.

Vô Hối nhăn mặt hỏi :

- Các người có biết võ công không?

Sáu Miêu nữ lắc đầu :

- Bọn ta chỉ là nô tỳ của Đới lão gia, mới được lão mua về chừng bốn tháng nay, đâu biết võ nghệ gì. Hay là công tử nhận bọn ta làm nô bộc đi.

Bạch Tú Hồng bước đến thưa rằng :

- Cung bẩm Môn chủ! Sáu Miêu nữ này giỏi nghề sai khiến động vật rất có ích cho chúng ta. Thuộc hạ sẽ đưa họ về Thủy trại.

Vô Hối biết nàng nói đúng, bảo bọn Miêu nữ :

- Ta đồng ý nhận các người làm tỳ nữ. Giờ hãy theo Bạch cô nương đây về nhà của ta.

Họ mừng rỡ đứng lên đi với Bạch Tú Hồng. Tam Thủ Miêu và Lãnh Tâm Đao mau mắn đem xác Xà Ông đi thủ tiêu.

Kiểm Si lẩm bẩm :

- Té ra bản lãnh của Hối đệ còn cao cường hơn cả ta. Với tuyệt kỹ Vô Hình chỉ của Hách lão, khó ai đương cự nổi. Vô Hối thờ dài không đáp. Chàng lặng lẽ ra hiệu cho Uyển Cơ rời tửu quán.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 03

Tây khứ Thiên môn tâm bí kiếp Cung trung mỹ nữ luyện anh hùng

Lão chưởng quầy và bọn tiểu nhị đang đứng trước cửa, cúi đầu chào thật thấp, không dám đòi tiền cơm. Uyển Cơ mỉm cười trao cho lão hai nén bạc mười lạng.

Sáng hôm sau, ba người ra đến bến đò sông Hoài phát hiện có rất nhiều cao thủ võ lâm đang tìm cách mượn thuyền đi về phía Tây. Tam Thủ Miêu là tay săn tin lão luyện, chỉ nửa khắc sau gã đã dò hỏi được nội tình, liền báo cho Vô Hối rõ.

- Bẩm Môn chủ, bọn họ và hàng ngàn hào kiệt trên giang hồ đang kéo đến núi Thiên Môn gần ranh giới Thiểm Tây, phượng hoàng đã xuất hiện hàng đàn trên đỉnh núi chứng tỏ Phượng Hoàng thần cung đã mở cửa. Nghe nói Minh chủ võ lâm Du Thanh Vân cũng đã dặt thuộc hạ đến đó, tìm cách vào cung.

Kiểm Si thất sắc :

- Nếu họ Du vào được Thần cung học võ công, trở thành thiên hạ đệ nhất nhân thì nguy to.

Vô Hối nhíu mày hỏi :

- Lai lịch Phượng Hoàng thần cung thế nào xin lão đại ca chỉ giáo.

Kiểm Si không dấu được vẻ lo âu :

- Bốn mươi năm trước, Phượng Hoàng Tiên Tử xuất cung đem theo ba trăm đồ đệ khuynh đảo võ lâm. Đã có đến hơn ngàn cao thủ táng mạng. Cuối cùng, nhờ có sự phụ của Tam Tuyệt Thiên Tôn là Thái Âm lão nhân xuất hiện. Lão nhân nhờ pho Vô Hình chỉ đã thắng được Tiên tử. Nhưng trước khi chết nàng nói rằng trong Phượng Hoàng cung còn có một pho bí kíp vô thượng. Ai luyện được sẽ trở thành vô địch thiên hạ.

Nàng vì là nữ nhân nên không thích hợp. Khi nào Phượng Hoàng xuất hiện ở đâu thì đấy chính là lúc thần cung mở cửa. Có điều lạ là

hôm ấy Tiên tử chỉ đem theo có mười cung nữ. Họ đã chết theo nàng. Nhưng số còn lại hoàn toàn biệt tăm. Sau đó hào kiệt Trung Nguyên đã đổ xô đi tìm thần cung suốt mấy năm trời mà chỉ như mò kim đáy biển.

Vô Hối nghĩ đây là dịp tốt để vạch mặt Du Thanh Vân, phá hoại uy tín lão nên chàng quyết định đến Thiên Môn.

Tam Thủ Miêu và Lãnh Tâm Dao mang mặt nạ đi chung với bọn chàng. Côn Linh đã thuê trọn một chiếc thuyền lớn với giá ngàn lượng bạc. Nhờ vậy cuộc giang hành rất thoải mái.

Trên thuyền đầy đủ rượu ngon và vật thực nên Uyển Cơ có dịp trổ tài nấu nướng.

Vừa đi được hai chục dặm đã nghe trên bờ có tiếng gọi vang :

- Bớ thuyền gia, cho lão hóa tử ta quá giang với.

Vô Hối được Thiên tôn cho uống ba lên Thái Âm xích hoàn nên có hơn ba mươi năm công lực, nhãn quang sắc bén. Chàng nhận ra đó là mộ lão già đầu hói, y phục vá víu chằng chịt. Chàng biết Cái bang không dính líu đến cái chết của cha chàng nên bất giác có cảm tình với bọn ăn mày. Cuộc sống của bọn họ chìm đắm dưới đáy xã hội, cơ cực trăm chiều.

Kiểm Si cũng bảo :

- Lão ăn xin này là Hồ Lô Cái Cổ Kim Luân, Bang chủ Cái bang. Tính tình lão cổ quái nhưng quanh minh, thác lạc.

Vô Hối gật đầu, bảo nhà thuyền ghé vào bờ. Không chờ thuyền dừng chân, lão phóng lên ngồi trên mũi. Mùi rượu thơm phức tỏa ra khiến lỗ mũi đỏ ửng của lão rung động. Uyển Cơ bước đến :

- Kính thỉnh tiền bối vào trong dùng chung rượu cho ấm bụng.

Lão già đầu giả đồ e ngại nhưng chân đã nhanh nhẹn bước theo.

Kiểm Si với họ Cổ có mối giao tình nhưng trong dung mạo giả không thể nhận nhau. Lão cười khà khà bảo :

- Hồ lô của Cổ lão huynh chắc đã cạn sạch. Xin mời an tọa.

Cổ Kim Luân thần nhiên ngồi xuống, neho mắt nhìn mọi người hỏi :

- Chư vị cho lão hóa tử ta quá giang còn mời ăn uống. Thật là đáng quý nhưng lão mắt kém không nhận ra lại lịch, xin cho biết đại danh.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Chúng ta bình thủy tương phùng, bắt tất phải báo danh. Hơn nữa bọn tại hạ đều là vô danh tiểu tốt, có nói ra tước hạ cũng không biết.

Uyển Cơ bước đến ngồi xuống cạnh Vô Hối. Lão khát cái sừng người, suy nghĩ lát sau mỉm cười bí ẩn :

- Công tử không nói ta cũng đoán ra.

Uyển Cơ biết Cái bang có đến mấy chục vạn đệ tử rải khắp thiên hạ,

nàng muốn lôi kéo họ về phe Vô Hối nên tươi cười thúc giục :

- Tiền bối hãy thưởng thức những món ăn của tiểu nữ rồi hãy nói.
Đường còn xa có gì mà vội.

Nàng xinh đẹp như tiên nga, lời nói lại ngọt ngào khiến một lão nhân quá lục tuần như họ Cố cũng phải mềm lòng. Lão mỉm cười nâng chén.

Uyển Cơ liên tiếp gấp thức ăn bỏ vào chén lão. Cố Kim Luân chắc đang đói bụng nên không hề khách sáo. Lão luôn miệng khen ngon. Vô Hối hiểu tâm tư Uyển Cơ, thầm cảm kích trong lòng. Chàng hiểu nếu Cái bang chịu giúp một tay thì việc vạch mặt Du Thanh Vân sẽ rất dễ dàng nhưng do bản tính cao ngạo, chàng chẳng muốn cầu cạnh họ Cố.

Kiểm Si gấp lại bằng hữu cũng cao hứng cùng chén liên tục. lát sau, Hồ Lô Cái vỗ bụng :

- Cảm tạ cô nương đã cho lão hóa tử ta thưởng thức bữa ăn ngon. Bây giờ ta xin đoán thử xem. Có phải công tử đây là người đã thắng mấy chục vạn lượng bạc ở đồ trường Cát Tường đấy không.

Vô Hối gật mình thầm khen tin tức Cái bang thông linh. Chàng gật đầu hỏi lại :

- Sao Bang chủ lại biết?

Cố lão đắc ý cười dài :

- Không những thế, ta còn biết công tử đã hai lần tiêu diệt bọn sát thủ Bạch Mi hội và giết Nam Hoang Xà Ông ở Tín Dương.

Vô Hối cười nhạt :

- Thế Bang chủ có biết Bạch Mi hội chủ là ai không?

Lão Cái lúng túng gãi má :

- Hành tung của lão cực kỳ thần bí nên đệ tử bọn bang không mò ra được.

Vô Hối biết dù có nói ra lão cũng không tin nên im lặng. Kiểm Si ngửa miệng hỏi :

- Thế lão có đoán ra ta là ai không?

Hồ Lô? Cái ngăn người bối rối :

- Nhìn thần thái, phong cách và giọng nói thì giống một người quen cũ nhưng tuổi tác thì thua xa.

Kiểm Si đắc ý cười lớn :

- Lão phu trẻ lại hai mươi tuổi làm sao lão ăn mày ngươi nhận ra được.

Hồ Lô Cái sửng người :

- Té ra Kha lão đấy ư?

Hai lão già ôm nhau mừng rỡ.

Ba ngày sau, khi thuyền đến Thiên Môn thì Bang chủ Cái bang đã hiểu rõ nguồn cơn, nhưng lòng vẫn do dự bất quyết vì hiệp danh của Du Thanh Vân bao trùm Trung Thổ. Lão tăng thần nói rằng ngày nào xác định được họ Du là ác ma, lão sẽ hết lòng ủng hộ Vô Hối. Huyện thành Thiên Môn đã đông nghịt hào khách võ lâm. Bọn Vô Hối không cần vào khách điểm vì đã có đại thuyền làm nơi cư trú. Sáu người lên bờ đi về hướng chân núi Thiên Môn. Khoảng đất trống đã tề tụ hơn ba ngàn người. Họ ngược nhìn bốn con Phượng Hoàng đang bay lượn trên đỉnh núi nhưng vẫn án binh bất động, xôn xao bàn tán.

Hồ Lô Cái dẫn đoàn người đi về hướng Du minh chủ và Chưởng môn các phái Bạch đạo. Sự kiện này quan trọng đến mức long đầu các bang phái đều thống lĩnh những đệ tử kiệt xuất đến tham gia. Du Thanh Vân với vai trò Minh Chủ đứng chung với Chưởng môn Thiếu Lâm Liễu Không đại sư, Chưởng môn Võ Đang Thái Cực Kiếm Cam Tắt Thắng, Chưởng môn Hoa Sơn Kim Kiếm Đường Chính Lộc, Chưởng môn Nga Mi phái Thần sư thái, Chưởng môn Không Động Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi, Chưởng môn Điểm Thương Phù Vân kiếm khách Hoa Vân Lâu.

Họ đều là những người đã nhúng tay vào máu Trường Giang Nhất Dao nên lòng cừu hận trong Vô Hối sôi lên sùng sục. Chàng cố trấn tĩnh, quan sát kẻ đại cừu là Giang Tây Thần Kiếm Du Thanh Vân. Lão tuổi ngũ tuần, mặt trắng như ngọc, râu ba chòm đen nhánh, trông đúng là bậc đại hiệp nhân nghĩa.

Thấy mặt Uyển Cơ, lão thoáng biến sắc, âm thầm quan sát Vô Hối. Đôi mắt đầy sát khí của chàng khiến lão giật mình. Uyển Cơ sợ chàng phát tác nên giật nhẹ tay áo.

Vô Hối hiểu ý gật đầu.

Hồ Lô Cái dù chưa tin hẳn nhưng đã bắt đầu nghi ngờ Du Thanh Vân. Lão oang oang giới thiệu :

- Kính cáo Minh chủ và chư vị Chưởng môn, đây là công tử Vô Hối, đệ tử của Đồ Thần Bộc Linh Tuyền, người đã thắng được năm mươi vạn lượng bạc ở đồ trường Hán Khẩu. Chàng ta cũng đã tiêu diệt được mười một tên sát thủ Bạch Mi hội và lão ác ma Nam Hoang Xà Ông.

Lão cố tình nói lớn nên ai cũng nghe thấy. Họ nhìn chàng với vẻ ngưỡng mộ vì võ công Xà Ông thuộc hàng đại cao thủ, chứng tỏ bản lĩnh Vô Hối rất siêu phàm. Hồ Lô Cái vừa nói vừa âm thầm quan sát họ Du nên phát hiện sát khí lóe lên trong mắt lão.

Liễu Không đại sư hoan hỉ nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Thí chủ trừ được Xà Ông và bọn sát thủ là tạo phúc cho võ lâm vậy. Không ngờ Đồ Thần lại dạy dỗ được một truyền nhân kiệt xuất như vậy.

Đồ Thần Bộc Linh Tuyền lực có dắt đao nhưng chưa hề xuất thủ với ai nên võ lâm không biết bản lĩnh lão đến mức nào. Còn pho đao pháp Thanh Quang La Vĩng thì Tam Tuyệt Thiên Tôn đã không dùng đến từ ba mươi năm nay nên cũng ít ai nhận ra.

Kiểm Si nhờ có quen biết với Thiên tôn nên mới đoán đúng lai lịch. Ngoài Vô Hình chỉ, Thiên tôn còn một tuyệt kỹ lừng danh là Thiên La chưởng pháp. Nhưng Vô Hối không dám sử dụng đến vì sợ đánh động kẻ thù. Nếu họ Du biết chàng là đệ tử Thiên tôn thì lão sẽ tăng phần cảnh giác hoặc trốn mất. Chàng tin rằng mình đủ bản lĩnh để giết Du Thanh Vân nhưng nếu làm thế trước khi vạch mặt được lão thì mối oan của cha chàng sẽ suốt đời không rửa được.

Nhắc lại, Vô Hối nghe Chưởng môn Thiếu Lâm nói vậy, chàng chỉ lạnh lùng không đáp. Thái độ lạnh nhạt này khiến các Chưởng môn bất bình.

Hồ Lô Cái cười xòa bảo :

- Vị công tử này luôn bị bọn Bạch Mi hội quấy rầy nên tâm tình không được vui vẻ. Nhưng lão hán tử ta xin hỏi tại sao mọi người lại đứng đây mà không lên núi.

Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng vuốt chòm râu bạc thờ dài đáp :

- Trong khu rừng trên núi có rải độc, đã hơn trăm người xông lên đều bỏ mạng.

Lão vừa dứt lời đã nghe tiếng gào thảm thiết của một người. Gã này loạng choạng chạy xuống chân núi, lăn ra thảm cỏ, thất khiếu rỉ máu đen.

Du Thanh Vân chép miệng :

- Gã này là Quý Châu Nhất Hung, cao thủ độc môn mà còn chết thảm như vậy. Chúng ta làm sao lên nổi Thiên Môn.

Địa thế núi Thiên Môn rất hiểm trở. Hậu sơn ở phía Tây thẳng đứng, vách núi trơn trượt rêu xanh, không một chồi cây, dù khỉ vượn cũng khó leo trèo. Chỉ có mặt tiền sơn là thoải thoải nhưng lại bị rừng cây độc bao kín, chính vì vậy mọi người mới tụ tập ở đây.

Hoàng hôn buông xuống, đã có thêm mười mấy người chết vì lòng tham. Họ đã uống đủ loại thuốc giải độc nhưng đều không qua nổi đoạn đường hiểm ác.

Chát độc này chỉ có ở vòng ngoài vì lên trên chừng hai trăm trượng, chim chóc vẫn bay nhảy líu lo. Vô Hối thầm nghĩ nếu ai có thể bế khí vượt qua quãng đường hai trăm trượng sẽ lên được Phượng Hoàng

cung.

Mọi người chán nản trở về chỗ trọ, hy vọng sau vài ngày, chất độc bị ánh thái dương làm nhạt bớt.

Đêm ấy, Bang chủ Cái bang cũng ở trong thuyền với bọn chàng.

Uyển Cơ xắn tay áo nấu mấy món thật ngon. Rượu được vài tuần,

Hồ Lô Cái lo lắng nói :

- Hôm nay chưa thấy các tay đại cao thủ trong Độc Môn xuất hiện.

Nếu ngày mai bọn họ đến đây và lên được đỉnh núi thì tai họa khó lường.

Kiểm Si tán thành :

- Đúng vậy! Độc thư sinh và Độc mỹ nhân chắc đã nghe tin. Bản lãnh dụng độc của họ kỳ tuyệt thiên hạ, chắc sẽ có cách giải chất độc trong rừng.

Uyển Cơ góp lời :

- Bạch Mi hội có một viên Ty Độc châu. Nếu ngày mai họ Du dám lên núi thì đúng là bọn thuộc hạ đã đem bảo vật đến cho lão ta.

Hồ Lô Cái ngờ ngàng hỏi nàng :

- Ty Độc châu là của lão quỷ Sát Nhân Đại Phu, sao lại lọt vào tay Bạch Mi hội?

Uyển Cơ mỉm cười đáp :

- Cổ tiên bói đầu biết rằng lão Sát Nhân Đại Phu đã trở thành Đại hộ pháp của Bạch Mi hội.

Hồ Lô Cái giật mình lắm bầm :

- Mười năm trước Du minh chủ đã đánh bại lão, bắt phải thoái xuất giang hồ.

Không ngờ lão lại dấu mặt gia nhập tà hội.

Vô Hối cười nhạt :

- Tất cả những tay ma đầu trước đây bị họ Du thu phục đều có mặt trong Bạch Mi hội. Một số cao thủ khác bị lão dùng lời dụ dỗ hay dùng thanh danh Minh chủ mà mê hoặc. Như Xà Ông và Kha lão ca đây chẳng hạn.

Kiểm Si hồ thẹn kể :

- Lão phu ẩn cư ở Thủy Tín gần Tín Dương, nhận được Minh chủ lệnh bài của họ Du nhờ chặn đường giết Hối đệ và bắt Uyển Cơ về. Lão nói rằng Hối đệ là tên dâm tặc tàn ác cần tiêu diệt.

Hồ Lô Cái hỏi :

- Thế họ Du có viết thư cho lão không?

- Không. Lão chỉ cho đệ tử đến truyền khẩu lệnh

Hồ Lô Cái vỗ bàn :

- Lão quỷ này biết người ngốc nghếch nên chẳng viết thư vì sợ để lại

tang chứng. Theo đúng qui củ võ lâm thì ngoài lệnh phù còn phải có thư yêu cầu.

Sáng ra, Vô Hối điềm đạ bảo mọi người :

- Nếu Du Thanh Vân lên núi thì tại hạ cũng sẽ theo lão. Mong chư vị cố gắng bảo vệ Uyển Cơ. Bạch Mi hội sẽ chẳng tha cho nàng đâu.

Kiểm Sĩ thất sắc :

- Người làm sao chống nổi chất độc kia?

Chàng trấn an lão :

- Đêm qua tiểu đệ đã thử dùng phép quy tức trong Thái Âm khí công. Tự tin rằng có thể bế khí mà vượt quãng đường hai trăm trượng.

Hồ Lô Cái tròn mắt kinh ngạc :

- Không ngờ Thái Âm thần công của Thiên tôn lại lợi hại như vậy.

Chàng quay sang dặn dò Lãnh Tâm Dao :

- Nếu vạn nhất ta có mạng vong thì cũng không để Du Thanh Vân sống sót. Hai người cứ đưa phu nhân về Thủy trại. Hải nhi trong bụng nàng sẽ là Môn chủ Đạo môn.

Uyển Cơ đỏ mặt nhưng nhớ đến cảnh tử biệt, đau lòng sa lệ. Lãnh Tâm Dao và Côn Linh cúi đầu nhận lệnh.

Kiểm Sĩ bùi ngùi nói :

- Hối đệ yên tâm, ta sẽ về luôn Thủy trại để bảo vệ cho tức muội và dạy dỗ hải nhi.

Hồ Lô Cái thấy chàng khẳng khái đi vào chỗ chết. Lão xúc động hứa :

- Lão phu thề sẽ huy động đệ tử Cái bang điều tra ra chân tướng họ Du, vạch tội lão trước võ lâm, rửa oan cho lệnh tôn.

Vô Hối cảm kích nhưng chỉ nói một câu :

- Đa tạ tiền bối!

Đầu giờ Thìn, nắng xuân vừa lên thì quần hào đã có mặt. Du Thanh Vân có vẻ bồn chồn như chờ đợi ai.

Nửa canh giờ sau, một kiếm sĩ mặc võ phục xanh, lưng áo thêu chữ Minh, tượng trưng cho lực lượng cận vệ Minh chủ, chạy đến thì thào, lén trao cho họ Du một gói nhỏ. Không ai chú ý nhưng lại chẳng lọt qua đôi mắt Hồ Lô Cái. Ông càng thêm tin tưởng rằng Du minh chủ chính là Bạch Mi hội chủ.

Bảy năm nay, bang hội thần bí này đã âm thầm khống chế võ lâm, giết người cướp của, hạ sát rất nhiều cao thủ thành danh. Các phái Bạch đạo do Du Thanh Vân lãnh đạo đã hoàn toàn bất lực, không điều tra ra chân tướng tổ chức thần bí tàn ác này.

Mỗi lần họ Du thống lĩnh cao thủ đi điều tra là Bạch Mi hội lại im tiếng không gây án nữa. Giờ đây Hồ Lô Cái đã hiểu vì sao. Lão là

người cương trực, ghét kẻ ác như thù nên sinh lòng căm hận tên giả quân tử kia.

Cuối giờ thìn, Độc thư sinh và Độc mỹ nhân đến nơi. Thư sinh tuổi đã ngũ tuần, tên là Mạc Vô Tâm. Mặt không râu, một thâm đen, mắt dài nhỏ trông rất tàn ác. Ngược lại Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương tuổi mới chừng hai mươi sáu, xinh đẹp tuyệt trần, nụ cười tươi tắn và ánh mắt mê hồn làm điên đảo lòng người.

Nàng mặc bộ võ phục hồng nhạt bó sát nhân hình nẩy nở, yếu điệu bước đi trước hàng ngàn cặp mắt ngẩn ngơ của đám nam nhân. Họ chỉ thèm khát chứ không dám liều mạng đến gần người đàn bà toàn thân đầy chất độc này.

Mẫu thân nàng là Độc Nương Tử có quen biết với các Chưởng môn nên nàng đến chào hỏi họ. Dung nhan của Uyển Cơ đã làm Như Sương ghen tị. Nàng vẫn tự hào về nhan sắc của mình, nay gặp vẻ đẹp náo nức của Uyển Cơ, lòng vừa hâm mộ vừa ganh ghét. Ra mắt các trưởng bối xong, nàng quay sang cười tươi với địch thủ :

- Hiền muội xinh đẹp như tiên giáng trần khiến lòng ta phải hổ thẹn, xin cho biết phương danh.

Uyển Cơ thấy Vô Hối vẫn điềm nhiên nhìn lên đỉnh núi, dường như không thèm chú ý đến những đường cong khêu gợi của Độc mỹ nhân. Nàng yên lòng cười đáp :

- Tiểu muội là Đông Môn Uyển Cơ xin bái kiến Lãnh tử tử.

Độc mỹ nhân lần đầu bị nam nhân lãnh đạm với mình, nàng bực bội nhìn Vô Hối và bàng hoàng nhận ra dưới vẻ lạnh lùng băng giá là một gương mặt tuấn tú, hiên ngang đầy nam tính.

Thói đời cái gì khó nắm bắt càng kích thích lòng ham muốn của con người. Nàng đem hết mị lực nở nụ cười mê hoặc :

- Sao hiền muội không giới thiệu công tử đây cho tử tử biết luôn.

Uyển Cơ mắng thầm con người lẳng lơ nhưng cố giả vui :

- Vị công tử này là chủ nhân của tiểu muội, người tên gọi Công Tôn Vô Hối.

Độc mỹ nhân nghe nói Uyển Cơ chỉ là nô tì của chàng, lòng thoáng lên tia hy vọng nhưng Độc thư sinh đã gọi :

- Lãnh cô nương! Đây là dịp để chúng ta so tài, mời cô nương cùng lão phu thượng sơn.

Độc mỹ nhân vì thanh danh đành rời chỗ, cùng họ Mạc tiến vào rừng.

Quần hùng hội họp chờ xem họ có chết vì chất kỳ độc hay không.

Hơn nửa khắc sau, chim rừng ở đoạn sườn núi phía trên bay loạn lên, chứng tỏ hai người đã vượt qua độc lâm.

Du Thanh Vân sang sảng nói :

- Nếu để hai người này lấy được bí kíp của Phượng Hoàng cung thì võ lâm sẽ nổi phong ba. Lão phu vì đại cục đành liều mạng vào theo. Xin chư vị đừng loạn động.

Dứt lời, lão lao vút vào rừng. Vô Hối chờ một lúc cũng phóng theo. Đến cửa rừng, chàng hít đầy dưỡng khí vô buồng phổi rồi dùng phép Quy Tức đóng toàn bộ các huyết đạo trong cơ thể, giở pho Cuồng Phong Ma Ảnh phi như cánh én, cố vượt đoạn đường hai trăm trượng. Khi nghe tiếng chim hót trên đầu chàng mới dám đổi hơi, hú vang rền báo hiệu cho bọn Kiếm Sĩ biết.

Uyển Cơ mừng đến ứa nước mắt. Lãnh Tâm Dao và Côn Linh cũng vậy, họ thở phào nhẹ nhõm lén lau dòng lệ vui sướng. Tổ phụ hai họ Bằng, Côn là bằng hữu thâm giao với Thiên Long Dao Công Tôn Cẩn nên tình cảm của họ đối với Vô Hối cũng sâu đậm hơn những người khác.

Có mấy cao thủ không nén nổi lòng tham, cho rừng hơi độc đã nhạt nên Du Thanh Vân mới qua được. Họ liều mạng tiến lên, rút cuộc bỏ mạng giữa đường. Quần hào chấn động đành đứng yên chờ xem diễn biến.

Vô Hối hú báo hiệu xong, lướt thẳng lên trên. Ba người kia đang ngẩn ngơ trước một vách đá đứng sừng, giật mình khi nhận ra chàng công tử mặt lạnh như tiền. Độc mỹ nhân tán dương :

- Không ngờ công tử cũng là cao thủ độc môn, tiện thiếp xin bái phục.

Vô Hối không mở miệng ừ hử, chỉ chú tâm quan sát chín khung cửa đá trên vách núi.

Du Thanh Vân và Độc thư sinh nhìn chàng với vẻ đổ kỵ. Họ Du trầm giọng bảo :

- Chúng ta chỉ có bốn người, tự chọn lấy đường vào.

Lão tung mình lên chui vào khung cửa chính giữa. Độc thư sinh chọn cửa ngoài cùng mé tả. Độc mỹ nhân tùm tùm cười chờ Vô Hối chọn. Chàng nhảy đại vào cửa ngoài cùng mé hữu. Khi lọt vào hang, bóng tối làm chàng ngỡ ngàng nên dừng lại. Độc mỹ nhân lao theo đụng trúng chàng.

Vô Hối cau mày hỏi :

- Còn đến sáu cửa sao cô nương lại đi theo tại hạ làm gì?

Lãnh Như Sương thản nhiên :

- Chín cửa này bố trí theo Cửu Cung, chỉ có lối này là an toàn nhất.

Lẽ nào công tử lại bất thiếp phải chọn con đường nguy hiểm?

Vô Hối cứng họng, làm lui tiến vào, hang ngăm tối đen như mực.

Chàng lại không mang theo hỏa tập nên ngần ngại. Độc mỹ nhân

cười khanh khách :

- Công tử đúng là mới xuất đạo nên không có vật thiết thân.

Nàng trao cho chàng chiếc hỏa tập võ bằng vàng, chạm trổ cầu kỳ :

- Đây là báu vật của Tỏa Thần, có thể cháy được một canh giờ. Công tử cầm lấy mà soi đường.

Vô Hối không còn cách nào khác, đành nhận lấy. Được chừng mười trượng, trước mặt hai người xuất hiện một cánh cửa đá. Vô Hối thận trọng đứng cách xa nửa trượng, vẩy một đạo chú ngữ cách không mở cửa.

Cánh cửa mở rộng nhưng không hề có cạm bẫy gì. Vô Hối đang định bước vào thì Độc mỹ nhân đã ôm chàng tung ngược về phía sau, nằm dài trên nền đá.

Hai bên vách hang, chỗ hai người đứng lúc nãy, có hàng ngàn mũi độc châm bắn ra, chạm vào vách đá tóe lửa. Vô Hối ngượng ngùng rời vòng tay mềm mại của nàng, mở lời :

- Sao cô nương lại cứu tạ hạ làm gì? Loại bót một kinh địch chẳng phải tốt hơn hay sao?

Như Sương đứng lên phủi bụi trên y phục của mình và cả của chàng, khúc khích cười :

- Phượng Hoàng Tiên Tử đã nói rằng loại thần công này không thích hợp với nữ nhân, tiện thiếp lấy làm gì? Chẳng qua vì hiếu kỳ nên vào xem thử đấy thôi. Nếu may mà tìm được thì thiếp sẵn lòng dâng tặng công tử.

Dưới ánh hỏa tập, mắt nàng long lanh tinh tú, lộ rõ vẻ thành thực. Vô Hối vốn có ác cảm với những mỹ nhân lẳng lơ nên lạnh lùng quay đi. Độc mỹ nhân vẫn thản nhiên theo sát chàng, nắm chặt tay áo bên tả. Vô Hối vì cảm ơn cứu tử nên chẳng nói gì.

Qua khỏi cánh cửa đá là một thạch thất rộng rãi, trên vách đối diện là năm khung cửa ngàm. Như Sương tính toán một lúc, bảo chàng :

- Theo ý thiếp thì chúng ta nên đi vào đường chính giữa.

Vô Hối không hiểu gì về kiến trúc nên nghe lời nàng. Hết đoạn đường tám trượng là đến một hang động thiên nhiên. Nóc có những khe hở để ánh dương rọi sáng. Vô Hối bật hỏa tập, hít mấy hơi dưỡng khí trong lành. Chàng nghe thoang thoang mùi thơm của nấm. Bỗng Vô Hối cảm thấy cơ thể hư nhược, tay chân mềm nhũn, hơi thở khó khăn. Chàng ngã vật xuống nền hang. Độc mỹ nhân kinh hãi thăm mạch, vạch mắt xem xét. Thấy chàng sùi bọt mép, nàng biết chàng đã trúng độc. Như Sương đã phát hiện mùi hương thơm, đảo mắt nhìn quanh phát giác hàng ngàn cây nấm ngũ sắc to bằng nắm tay mọc đầy trên trần động. Nàng mau mắn lấy trong lưng ra một viên

thuốt màu xanh nhạt. Vô Hối đã hoàn toàn hôn mê nên không thể nuốt được. Như Sương đỏ mặt, cúi xuống vạch miệng chàng, dùng lưỡi mình cố đưa thuốc qua cổ họng chàng.

Độc mỹ nhân dù bề ngoài lạnh lẽo, phóng đảng nhưng vẫn còn là xử nữ. Lần đầu kề môi, chạm lưỡi với nam nhân khiến nàng bối rối :

Lát sau, Vô Hối tỉnh lại, chàng hành công khôi phục chân khí. Như Sương tủm tỉm cười :

- Cũng may mà thiếp có đem theo mấy viên Thanh Độc đan nên mới cứu được công tử thoát khỏi chất độc của loài ngũ sắc đông cô này. Vô Hối nghe miệng mình còn đọng mùi son, biết nàng đã mớm thuốc cho mình, lòng bỗng rung động. Cái ơn hai lần cứu mạng này đã khiến chàng mất hẳn thành kiến với Như Sương.

Chàng mỉm cười. :

- Ơn cứu tử không thể báo đáp bằng lời. Tại hạ xin tạ dạ ghi lòng. Nụ cười hiếm hoi đã xua tan vẻ băng giá, khôi phục hoàn toàn nét đẹp của Vô Hối. Như Sương xao xuyến nhìn chàng say đắm :

- Chỉ cần công tử luôn luôn tươi cười với thiếp là đủ rồi. Vẻ lạnh nhạt của chàng khiến thiếp rất tủi thân. Độc mỹ nhân này chưa hề để ý đến nam nhân nào trong thiên hạ, nào ngờ lại khổ lụy vì chàng.

Giọng nàng rất ai oán khiến Vô Hối động lòng. Chàng chợt thức ngộ ra rằng dưới thân hình khêu gợi kia là một tâm hồn yếu đuối, cô tịch. Cái danh Độc mỹ nhân đã khiến nam nhân trên đời sợ hãi lánh xa.

Vô Hối rất sợ những lúc lòng mình mềm yếu, chàng nói lảng qua chuyện khác :

- Trên vách thạch động này không có cửa, chúng ta biết đi đường nào?

Giọng chàng hòa nhã khác hẳn bình thường. Như Sương nghe lòng mát dịu, cười bảo :

- Công tử đừng lo. Thiếp có học qua khoa kiến trúc cơ quan, sẽ giúp chàng tìm cửa ngầm.

Nàng chăm chú quan sát vách hang, dùng bước chân đo đạc kích thước ngang dọc. Cuối cùng, nàng dùng chân trước bức vách phía Đông, ước lượng khoảng cách từ dưới nền hang lên rồi rút trâm đánh dấu một điểm, bảo chàng :

- Công tử dùng cách không chưởng lực đánh thật mạnh vào chỗ thiếp đã đánh dấu, sau đó phải lùi thật mau.

Vô Hối nghe lời, đứng cách một trượng vận toàn lực vẩy mạnh. Đao chưởng kinh đập vỡ vách đá thành một lỗ tròn đường kính bằng chiếc mâm. Chàng lộn người ra thật xa để tránh hàng vạn mũi độc châm xanh lè.

Chờ bụi lắng xuống, hai người bò qua cửa động vào đến một cung điện nguy nga.

Bảo thạch cần đầy tường khiến khung cảnh thêm phần huyền ảo. Cuối đường là một chiếc ngai bằng ngọc xanh biếc. Lưng dựa chạm trở thành hình song phượng triều châu.

Trên mặt ngai có một quyển sách mỏng và một hộp gỗ nhỏ đề lên. Vô Hối thổi bụi trên nắp, đọc được bốn chữ Phượng Hoàng huyết đan.

Chàng trao cho Như Sương xem rồi cầm lấy quyển bí kíp. Sáu chữ Kim Cương Huyết Ảnh bí phổ gọi óc mò mò. Trang trong là khẩu quyết và đồ hình luyện công. Mấy trang sau chỉ dẫn các thể thức của pho Huyết Ảnh đại thức. Trang cuối cùng là ghi chú của tác giả :

“Kẻ hữu duyên sau khi uống viên hầy giao hợp với một trinh nữ, sẽ có được mười năm công lực và tám thân bách độc bất xâm. Khi luyện xong thân công Huyết Ảnh, mỗi năm phải uống máu một đồng nam. Sau mười năm sẽ thành kim cương bất hoại.”

Vô Hối nhận một thở dài, định xé nát quyển bí cấp tà đạo. Độc mỹ nhân kinh ngạc giật lấy :

- Sao công tử lại định hủy đi?

Chàng chán nản đáp :

- Đây là công phu bàng môn tả đạo, để lại chỉ di hại cho đời. Không tin nàng cứ đọc thử xem.

Như Sương đọc đến phần ghi chú, mặt đỏ bừng. Nàng ngượng ngùng bảo :

- Công tử không luyện Ma Công thì thôi, nhưng tám chiêu trảo pháp này rất ảo diệu, sao chàng không học lấy.

Vô Hối công nhận nàng có lý, bèn xem lại khẩu quyết, phát hiện pho chưởng trảo cực kỳ lợi hại. Chàng học thuộc lòng chỉ trong hơn khắc. Viên Phụng Hoàng huyết đan vẫn còn trong tay Như Sương. Nàng cố nén thẹn thùng bảo Vô Hối :

- Theo thiếp nghĩ, Phượng Hoàng Tiên Tử rắp tâm trả thù nên mới tiết lộ Phượng Hoàng thần cung cho võ lâm biết. Nếu có người vào được luyện thành Ma công Huyết Ảnh thì giang hồ sẽ xuất hiện đại ác ma, hãm hại nhân sinh. Nay công tử không chịu luyện tà công, hủy đi bí phổ, lúc trở ra sẽ trở thành mục tiêu săn đuổi của mọi người. Vì đâu ai tin rằng chúng ta nói thực. Lúc ấy phong ba bão táp nổi lên, máu xương chồng chất.

Vô Hối giật mình hỏi lại :

- Vậy theo ý nàng ta phải làm sao?

- Chúng ta sẽ đem bí kíp xuống núi, hủy trước mặt mọi người để

tránh đổ máu vô ích.

Độc mỹ nhân trao linh đan cho chàng run rẩy nói :

- Tiện thiếp dù hình hài phóng dật, mang tiếng tàn ác nhưng vẫn còn là xử nữ.

Thiếp biết mình lớn tuổi, không xứng với công tử, nhưng lòng đã lỡ yêu thương nên xin được hiến dâng để chàng có thêm mười năm công lực.

Vô Hối nhìn dòng lệ đang ứa ra từ đôi mắt đẹp, cảm động cúi xuống hôn lên đôi môi mọng đỏ.

Độc mỹ nhân nhận lấy một cách vụng về, y hết như Uyển Cơ ngày trước. Vô Hối biết mình là nam nhân đầu tiên trong đời nàng, chàng rất bất ngờ. Thành kiến đã hoàn toàn tan đi. Vô Hối quyết lấy nàng làm vợ để đền đáp mối chân tình.

Dưới bàn tay thành thực của chàng, bộ võ phục màu hồng rơi xuống nền thạch thất. Thân hình Độc mỹ nhân nẩy nở và kêu gọi hơn cả Uyển Cơ. Nàng rung mình nhận lấy những cảm giác dễ chịu khi tay chàng lướt trên da thịt.

Như Sương không quên đút viên Phượng Hoàng huyết đan vào miệng chàng.

Nền đá phủ đầy những bụi bặm dơ bẩn, Vô Hối bồng Như Sương về phía chiếc ngai Phượng Hoàng rộng rãi. Chàng phát nhẹ tay hữu, thổi sạch bụi trên ngai rồi ngồi xuống.

Chàng đặt nữ nhân lên bụng, nhẹ nhàng khai mở động đảo. Độc mỹ nhân úp mặt lên vai chàng chìm vào cơn sóng tình nhấp nhô.

Hết hiệp, chàng vận khí hành công, sau hơn khắc đã nghe cơ thể sung mãn, chân khí dồi dào. Vô Hối mặt y phục xong nhìn quyền bí kíp lẫn lóc trên mặt đất suy nghĩ rất lâu. Chàng cảm thấy đây là dịp rất tốt để vạch mặt và tiêu diệt Du Thanh Vân.

Độc mỹ nhân nhìn chàng say đắm, nhớ lại cuộc ái ân nồng ấm, má đỏ hồng.

Nàng thấp thỏm không hiểu Vô Hối sẽ đối xử với mình thế nào.

Chàng tính toán kế sách xong, ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt đợi chờ. Vô Hối bước đến ôm nàng vào lòng dịu dàng nói :

- Nguyệt lão đã xe duyên cho đôi ta, nàng còn lo lắng gì nữa?

Như Sương vui mừng khôn xiết thở thở :

- Công tử không chê thì thiếp nguyện được suốt đời nâng khăn sửa túi.

Chàng nghiêm giọng bảo :

- Kẻ đại cừu của ta chính là Du Thanh Vân. Lát nữa ra ngoài, ta sẽ khiêu khích lão. Với công lực hiện nay, ta tin rằng nếu không giết

được họ Du cũng bức bách lão phải dùng đến pho Lô Phong đao pháp của Đao Vương. Nàng hãy tùy cơ mà giúp đỡ ta.

Độc mỹ nhân tròn mắt :

- Té ra chàng là hậu nhân của Trường Giang Nhất Đao Công Tôn Hữu Lượng.

- Đúng vậy. Mười chín năm trước, họ Du đã hãm hại tiên phụ. Còn bây giờ, lão lại là Hội chủ Bạch Mi hội.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 04

Sơn hạ minh oan tiên phụ án

Hố ly lộ võ Thanh Vân bốn

Trên đường xuống núi, chàng kể sơ nội tình cho Như Sương nghe, nàng phấn chấn nói :

- Tướng công yên tâm, thiếp sẽ giúp chàng báo phục.

Họ lên núi đã được hai canh giờ. Quần hào sốt ruột đợi chờ. Du Thanh Vân và Độc thư sinh đã trở ra từ đầu giờ ngọ. Y phục hai người rách tả tơi vì vướng phải cơ quan. Tìm mãi không thấy đường vào, họ đành bỏ cuộc.

Độc thư sinh cao giọng :

- Độc mỹ nhân là cháu ruột Tỏa Thần, tình không cơ quan, ám khí. Chắc nàng đã vào được Phượng Hoàng cung.

Mọi người công nhận rằng lão có lý, cố nán lại xem sao. Uyển Cơ hoa dung ủ dột, lo lắng cho phu tướng.

Vô Hối cùng Độc mỹ nhân lướt nhanh xuống núi. Hai người xuất hiện trước hàng ngàn cặp mắt dò xét. Chàng bước đến trước mặt

Chưởng môn các phái Bạch đạo vận công tuyên bố :

- Kính cáo đồng đạo. tại hạ đã vào được thần cung tìm thấy bí kíp.

Nhưng đây chỉ là âm mưu thâm độc của Phượng Hoàng Tiên Tử, muốn gây cảnh lưu huyết cho võ lâm. Bí kíp này dạy môn tà công Kim Cương Huyết Ảnh. Nếu để lại chỉ di hại cho giang hồ. Tại hạ xin trao cho Liễu Không đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm xem xét rồi hủy đi.

Du Thanh Vân là Minh chủ võ lâm mà chàng không lý đến. Lão bề mặt giận dữ bảo :

- Lão phu là Minh chủ võ lâm, sao lại không được quyền kiểm tra bí

kíp?

Chàng cười nhạt bảo :

- Rất tiếc là tại hạ chỉ tin tưởng vào đạo hạnh của đại sư. Còn đối với các hạ, lát nữa tại hạ sẽ giải thích sau.

Hồ Lô Cái đỡ lời :

- Dù là ai cũng không sao. Công tử mau đưa bí kíp ra xem.

Vô Hối lấy trong áo ra trao tận tay Liễu Không. Thần tăng xem đến trang cuối cùng, cau mày lại, nói với quần hào :

- Công tử đây nói chẳng sai, môn tà công này muốn luyện thành phải hút máu đồng nam đồng nữ. Lão nạp xin được hủy đi.

Lão xé trang ghi chú trao cho các Chưởng môn khác xem rồi dùng tam muội chân hỏa đốt cháy quyển bí kíp. Mấy người kia xem xong nhìn Vô Hối và Độc mỹ nhân mỉm cười. Vô Trần sư thái đỏ mặt, huỷ luôn tờ giấy. Chàng thấy họ không hỏi gì về viên Phụng Hoàng huyết đan, lòng thầm kính phục.

Sư thái huỷ xong mình giấy, giặt mình nhớ lại là chưa đưa cho Minh chủ xem. Bà áy náy nói :

- Bần ni nhất thời nóng giận nên thất lễ với Minh chủ.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Họ Du tài đức kém cỏi, làm Minh chủ võ lâm đầu xưng. Nếu không tại hạ đã đưa cho lão ta coi rồi.

Chàng vận công mà nói nên mọi người đều nghe. Họ kinh ngạc khi thấy chàng dám mặt sát Du minh chủ.

Du Thanh Vân tái mặt quát :

- Người chỉ là tên oắt con vô danh tiểu tốt. Sao dám xúc phạm đến lão phu.

Chàng thản nhiên đáp :

- Lão làm Minh chủ mà để Bạch Mi hội khuynh đảo giang hồ không biết nhục hay sao. Nếu là người có liêm sỉ thì đã từ chức lâu rồi.

Họ Du cứng họng không biết nói sao. Chưởng môn các phái định can thiệp thì bị Hồ Lô Cái cản lại.

Vô Hối bồi thêm một tràng nữa :

- Đó là nói về đức còn tài thì chẳng đáng một xu. Chỉ trong vòng ba trăm chiêu ta sẽ đuổi lão chạy cong đuôi.

Quần hào đang thất vọng vì vụ Phụng Hoàng cung, nay thấy sắp có trận đấu kinh hồn, khoái chí chờ xem.

Một số hảo hán hắc đạo vốn không ưa gì họ Du, lớn tiếng đốc thúc :

- Minh chủ còn chờ gì nữa mà không xuất thủ.

Du Thanh Vân giận căm gan, quyết không tha cho Vô Hối. Lão giả đồ nhân nghĩa :

- Đồng đạo võ lâm đã thấy rằng tiểu tử này sĩ nhục lão phu. Nếu có chết cũng không phải do lão phu tàn ác.

Lão rút thanh trường kiếm bước ra. Vô Hối thấy lưới kiếm hơi dày, chỉ có một mặt bén. Biết rằng lão đã luyện thành Lôi Phong đao pháp nhưng muốn dấu nên dùng kiếm thay đao.

Chàng không hề khách khí, rút Loan đao ập đến. Công lực chàng đã tăng thêm mười năm tu vi nên đao pháp Thanh Quang La Vĩ càng lợi hại hơn trước. Đao quang xanh biếc đan lưới vây lấy đối phương. Họ Du cả kinh, cố dùng pho kiếm pháp thành danh của mình phản kích.

Vô Hối hoàn toàn chiếm thượng phong. Chàng vừa đánh vừa nói lớn :

- Chư vi đồng đạo chú ý. Mười chín năm trước lão cẩu tặc này đã lấy được đao phổ của Đao Vương và dùng độc kế hãm hại Trường Giang Nhất Đao. Tại hạ sẽ bức bách lão phải để lộ đao pháp này ra. Quần hùng sững sốt, chăm chú theo dõi họ Du. Vô Hối dòn chém ba thành lực đạo, xuất chiêu Nguyệt Hạ Vân Tâm. Đao ảnh trùng trùng uy hiếp tâm thất họ Du. Lão tặc kinh hoàng trước chiêu đao kỳ ảo vội đem một chiêu trong pho Lôi Phong đao pháp ra cứu lấy mình.

Do trọng lượng và hình dáng khác nhau nên phép đánh đao khác hẳn kiếm thuật.

Quần hào nhận ra ngay, ồ lên nghi hoặc.

Vô Hối biến thế, xuất chiêu Vân Tán Nguyệt Minh. Đao kinh như cơn bão đổ xuống đầu đối thủ. Họ Du không còn cách nào khác, lại phải dùng đao pháp đỡ đòn.

Sau trăm chiêu, Du Thanh Vân đã bị thương ở chân và lưng.

Thương thế dù nhẹ nhưng máu tuôn không ít.

Quần hào đã hoàn toàn tin rằng Du minh chủ lấy được đao phổ. Họ xầm xì bàn tán.

Lão tặc biết mình sắp thân bại danh liệt nên rất bối rối. Nhưng nếu không phản công thì cũng chết dưới tay Vô Hối. Lão gầm lên như hổ rống, phóng kiếm vào ngực địch thủ rồi thò tay giật thất lưng mình.

Trong tay lão là thanh Bàn Long đao lưng danh của Đao Vương.

Thường ngày lão vẫn quán quanh bụng, bên trong giầy lưng.

Có bảo đao trong tay, lão hứng chí tấn công tới tấp. Chưởng môn các phái thờ dài biết rằng năm xưa mình đã sai lầm.

Với Bàn Long đao, pho Lôi Phong đao pháp trở nên cực kỳ lợi hại, phá hủy hết uy lực vốn có.

Vô Hối cười nhạt, trở hết tài nghệ ra chiến đấu. Hai luồng đao quang một vàng một trắng quyện lấy nhau, va chạm vang rền.

Họ Du luyện pho đao này đã mười tám năm nên rất tinh thông. Bàn Long đao lại là báu vật hiếm có, lưỡi đao mềm mại uyển chuyển, chỉ rung nhẹ đã chia thành bốn năm đao ảnh. Nhờ vậy pho Lôi Phong đao pháp mới độc bá võ lâm mấy chục năm liền.

Vô Hối ngày càng rơi vào thế hạ phong, thanh Loan đao của chàng đã sút mẻ mấy chỗ.

Từ lúc họ Du rút Bàn Long đao ra, quần hào đã hoàn toàn tĩnh ngộ. Họ căm ghét lão nên lo lắng cho Vô Hối.

Thanh Vân bật cười ghê rợn, tung mình lên vận toàn lực búa lưỡi đao xuống đầu đối phương. Bàn Long đao xé gió, rung động liên tục ngân lên cao vút, đao kinh nặng như núi đổ. Với chiêu này lão tin rằng Vô Hối dù không táng mạng cũng gãy đao. Quả nhiên, hai thanh đao chạm nhau vang rền và thanh Loan đao bị chặt đứt làm đôi.

Lúc tối hậu, Vô Hối xoay đao để bề sống dày cộm của Loan đao tiếp xúc với Bàn Long đao, khiến nó hơi chững lại trước khi chặt đứt Loan đao.

Chỉ trong sát na ấy, tả thủ Vô Hối xạ một đạo Vô Hình chỉ vào bụng họ Du. Đúng lúc lão vô tình đập trúng hòn sỏi trên mặt đất, thân kinh đảo đảo một chút. Do đó, chỉ kinh lệch mục tiêu đánh gãy hai rễ sườn non, xuyên qua sau lưng nhưng không vào phủ tạng.

Lão rú lên vì đau đớn, ôm vết thương loạng choạng. Vô Hối lạnh lùng búng thêm một chỉ nữa vào tâm thất cừu nhân. Du Thanh Vân xoay người tránh kịp nhưng tay hữu trúng chỉ. Dù khôn gãy xương nhưng cũng đủ làm tay lão tê dại, buông rơi Bàn Long đao.

Vô Hối mặt đầy sát khí quát :

- Ta sẽ lấy máu người tể vong hồn tiên phụ Trường Giang Nhất Đao. Chàng vung song chưởng định nghiền nát kẻ đại cừu. Bổng Độc mỹ nhân kinh hoàng thét lên :

- Hối ca! Coi chừng trên đầu!

Từ trên không trung một con chim phụng to lớn lao xuống, nữ nhân ngồi trên lưng nó bổ chưởng vào đầu Vô Hối.

Chàng vội biến thế, đưa song chưởng đánh ngược lên trên. Luồng chưởng phong hùng hậu đẩy bật cả chim lẫn người ra xa. Nhưng một con thứ hai đã lao xuống quắp lấy thân hình đầy máu của họ Du bay đi.

Hồ Lô Cái cùng các Chưởng môn nhất tề phóng chưởng về phía hai con chim phụng nhưng chỉ làm rớt vài cọng lông và còn giúp nó bay nhanh hơn.

Lát sau đã mất dạng sau ngọn núi Thiên Môn. Vô Hối dậm chân tiếc rẻ, ngăn người nhìn theo. Độc mỹ nhân chạy đến nhặt thanh Bàn

Long đao trao cho chàng.

Quần hào sức tĩnh, hoan hô vang dội.

Uyển Cơ nãy giờ đứng cạnh Kiếm Sĩ, nghe Như Sương gọi Vô Hối bằng Hối ca, lòng đau như cắt, biết mình đã có tình địch.

Liễu Không đại sư hắng giọng, mọi người lập tức im lặng. Thần tăng trầm giọng bảo :

- A di đà Phật! Năm xưa lệnh tôn Trường Giang Nhất Đao biện bạch rằng ông được họ Du trao cho họa đồ để đi Tứ Xuyên tìm nơi tọa hóa của Đao Vương. Nhưng vì ông không có Đao phổ trong tay nên bọn lão nạp đâu chịu tin. Nay Du Thanh Vân âm thầm rèn luyện Đao phổ và có cả Bàn Long đao, đủ chứng tỏ lão đã mưu hại Nhất Đao. Lão nạp vô cùng hổ chẹn vì đã nhúng tay vào việc sát hại lệnh tôn, nguyện cúi đầu chịu tội, tùy công tử phán xử.

Năm người kia cũng bước đến đứng cạnh đại sư nặt đầu về ăn năn, hối tiếc. Ánh mắt căm thù của Vô Hối sáng rực, lướt qua gương mặt của sáu kẻ hồ đồ. Hồ Lô Cái cất tiếng :

- Công Tôn lão đệ! Ta xin lấy danh dự của mình bảo đảm rằng mười tám năm trước, sáu người này chỉ gây thương tích cho lệnh Tôn. Còn thực ra Nhất Đao đã thảm tử dưới nhát đâm thứ hai của họ Du. Trước đó, lão tặc đã lén phóng độc châm nên lệnh tôn mới mất sức kháng cự. Ngày ấy lão phu đến trễ, khi xem xét thi thể Nhất Đao, phát hiện một mũi châm xanh biếc cắm ở sau tai.

Vô Hối chấn động, nhớ đến lần sư phụ bị ám toán, biết rằng Bang chủ Cái bang nói thực. Chàng buồn bã nói :

- Chư vị nhất thời hồ đồ rơi vào gian kế của họ Du mà quần công tiên phụ. Nay Cổ bang chủ đã nói vậy thì tại hạ bỏ qua không truy cứu nữa. Chỉ mong ngày nào giết được Thanh Vân, lập đàn giải oan, chư vị đến thập nén nhang tạ lỗi là được rồi!

Hồ Lô Cái mừng rỡ giờ ngón cái khen ngợi :

- Ân oán phân minh, lượng như biển lớn! Lão hóa tử ta xin bái phục. Sáu vị Chưởng môn nghiêng mình vái tạ, lòng cực kỳ hổ thẹn.

Vô Hối cao giọng :

- Tại hạ nhân dịp này cũng xin cáo tổ để võ lâm được rõ, Du Thanh Vân chính là Hội chủ Bạch Mi hội!

Mọi cười ồ lên nh ngạc, bán tín bán nghi. Chàng nói tiếp :

- Du lão tặc trời sinh ra đã có cặp chân mày bạc trắng, chỉ cần lấy giấm rửa là hiện ra ngay. Tiện thể là Đông Môn Uyển Cơ vốn là người của Bạch Mi hội nên hiểu rất rõ nội tình. Mười mấy cao thủ Hắc đạo năm xưa bị họ Du đã bại, đều trở thành Hộ pháp Bạch Mi hội.

Qua sự kiện vừa rồi, lòng người chán ghét Du Thanh Vân nên rất tin tưởng vào lời Vô Hối. Mỗi người một câu chửi rửa họ Du.

Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng, Chưởng môn phái Võ Đang, lẩm bẩm :

- Lạ thật! Sao hai con chim Phượng Hoàng và nữ nhân kia lại cứu họ Du nhỉ?

Phù Vân kiếm khách trầm ngâm :

- Bốn mươi năm trước, mấy trăm cung nữ Phượng Hoàng cung biến mất không dấu vết. Có lẽ họ ẩn thân nơi nào đó gần đây, chờ ngày phục hận cho Tiên tử.

Vô Hối nghiêm giọng :

- Gia sư có nói rằng Du Thanh Vân là thuộc hạ của Thủy Hỏa song ma. Xem ra Phượng Hoàng cung đã cấu kết với song Ma nên mới cứu họ Du.

Liễn Không đại sự dò hỏi :

- Nếu lão nạp không làm thì Công Tôn thí chủ là truyền nhân của Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Chàng đã để lộ Vô Hình chỉ nên không thể dấu diếm nữa, gật đầu xác nhận và bảo :

- Giờ đây mọi việc đã rõ ràng, tại hạ xin cáo từ.

Liễn Không áy náy nói :

- Dù thí chủ không truy cứu nhưng lão nạp vô cùng hổ thẹn, xin hết lòng hỗ trợ thí chủ trong việc truy tìm Du Thanh Vân và tiêu diệt Bạch Mi hội.

Các Chưởng môn kia cũng đồng thanh xin đặt môn phái của mình dưới sự điều động của Vô Hối. Chàng gật đầu cảm tạ rồi đi thẳng.

Độc mỹ nhân bên lên theo sau.

Uyển Cơ lúc này nghe chàng giới thiệu mình là thê thiếp, lòng cũng được an ủi rất nhiều. Cả bọn kéo nhau về đại thuyền, ra lệnh giương buồm xuôi Đông về lại Hồ Bắc.

Vợ của lão chủ thuyền là một phụ nữ đảm đang. Bà mau chóng dọn cơm rượu lên cho khách.

Vô Hối nắm tay hai nàng. Chàng nhìn vào đôi mắt buồn của Uyển Cơ nghiêm nghị bảo :

- Lãnh cô nương đã hai lần cứu mạng ta trên đường vào thần cung, lại cùng ta kết nghĩa phu thê. Cơ muội phải dẹp mối ghen hờn của nhi nữ, coi Như Sương như chị em ruột thịt.

Uyển Cơ gượng cười đáp :

- Lãnh tỷ tỷ là người ơn, tiện thiếp rất vui mừng được chung thuyền.

Như Sương ôm lấy Uyển Cơ thì thầm :

- Công cử vì mang ơn cứu tử nên nhận ta làm thê thiếp, chớ trong lòng vẫn yêu thương Cơ muội hơn.

Uyển Cơ sung sướng, thẹn thùng :

- Sương tử quá lời!

Lần này thuyền theo dòng Hán Thủy về thẳng thủy trại Trường Giang. Hai ngàn thủ hạ treo đèn, kết hoa gióng trống đón mừng tân Trại chủ.

Trong bữa đại yến, Vô Hối tuyên bố đổi tên thủy trại thành Đào môn. Lá cờ vàng thêu ngân đao pháp phối trên nóc đại môn. Con cháu bảy giòng họ đại thần mừng đến sa lộ khi thấy bốn môn chính thức dương danh.

Kiểm Sĩ được vinh dự nhận chức Đại hộ pháp Đào môn. Bọn Long Tu Đào trở thành Đường chủ của bảy đường theo thứ tự từ nhất đến thất.

Nho Đào Bách Lý Bằng tinh thông dịch số, chọn ngày đầu tháng tư làm ngày khai môn. Khách mời chỉ có mình Bang chủ Cái bang.

Nhưng hôm ấy lại đông đủ Chưởng môn sáu phái bạch đạo và long đầu các môn hội lớn.

Thanh danh Vô Hối giờ đây lẫy lừng thiên hạ như mặt trời chính ngọ nên số khách không mời mà tới rất đông.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 05

Từ tâm doanh đắc Thiên Kim lệnh

Tình võng khô khô lệ thủy can

Nửa tháng sau, trinh sát Cái bang báo về rằng toàn bộ các cơ sở kinh doanh của Bạch Mi hội đều đã đổi chủ. Chúng tát vào bí mật nhưng vẫn tiếp tục hành vi giết người cướp của, chuyển địa bàn về Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây.

Vô?Hối liền cải trang, âm thầm xuất trại, lên đường tìm kiếm Du Thanh Vân. Tam Thủ Miêu và Lãnh Tâm Đào cũng dịch dung thành hai vệ sĩ theo hầu.

Trong lốt một chàng công tử dung mạo kiêu ngạo, mắt sắc như dao, môi điểm nụ cười khinh mạn, chẳng ai có thể nhận ra Vô Hối.

Ba người cưỡi ngựa lướt về hướng Bắc. Mục tiêu của họ là ngọn núi Lang Sơn, cách Yên Kinh ba trăm dặm về phía tây bắc. Đây là nơi

Thủy Hỏa song ma tu luyện.

Họ là kinh địch của Tam Tuyệt Thiên Tôn, đã từng bị Hách Âu Kỳ đả thương. Chính vì vậy họ ra lệnh cho Du Thanh Vân dùng độc châm ám toán Thiên tôn.

Thanh Bàn Long đao quán quanh bụng nằm sau dải thắt lưng to bản. Nhưng chàng sẽ? Ít khi dùng đến vì với pho Thiên La chướng và Huyết Ảnh Đại Bát Trảo Thức, Vô Hối đủ sức tung hoành bốn cõi. Trên đường đi, Tam Thủ Miêu Côn Linh cầm trúc phù mà Hồ Lô Cái đã tặng Vô Hối để hỏi thăm đệ tử Cái bang ở từng địa phương về tung tích Bạch Mi hội.

Mười bốn ngày sau, bọn Vô Hối vượt Hoàng Hà, vào thành Hàm Đan. Trời đã gần ngọ nên ba người ghé tửu lâu dùng bữa.

Nắng hạ oi nồng, tiết trời nóng bức, họ kéo nhau lên lầu trên để đón ngọn gió Nam. Dường như có khác hơn.

Vô Hối ăn xong, uống vài chung rượu Phần, đắm chiêu nhìn dòng nước Hoàng Hà vàng đục đang hùng dũng tuôn về Đông. Bỗng tiếng tí bà réo rất, một thiếu nữ tuổi đôi mươi, áo vải thô xanh xấu xí, tóc xõa ngang lưng ôm đàn bước lên. Theo sau nàng là một nữ nhân trạc tứ tuần lam lũ. Đôi mắt bà nhắm kín, tay bám vai thiếu nữ. Dung mạo bà ta có nhiều nét giống Tiểu Lan khiến Vô Hối nhớ mẫu thân vô vàn. Quãng đời cơ cực của Tần nương hiện ra trong ký ức. Chàng cố ngăn dòng lệ thương tâm, uống cạn chung rượu trong tay.

Vì mãi suy nghĩ về từ mẫu nên chàng không chú ý đến nữ lang ôm đàn. Dù không son phấn nhưng nàng đẹp một cách kỳ lạ, ánh mắt ai oán, sầu muộn càng làm lời ca thêm thê thiết.

Nàng đi qua năm, sáu nơi rồi mới đến bàn Vô Hối. Trong chiếc tô bằng sắt móp méo trên tay phụ nhân chỉ có vài phân bạc nhỏ.

Thiếu nữ đứng cạnh bàn chàng, gảy đàn hát rằng :

“Muôn dặm sông Giao nước ngược chiều

Nguyện làm chim cát lượn vòng theo

Chàng bên Cương biếc, lồng mây khói.

Thiếp bóng lầu son, lối cỏ rêu”.

Vô Hối nhận ra đây là một đoạn trong bài thơ “Đạo y thiên” của Lý Bạch. Bốn câu thơ này như chạm vào nỗi đau thầm kín trong lòng phụ nhân, giọt châu lại trào ra khóe mắt bà.

Thiếu nữ nhìn chàng công tử có nét mặt ngạo mạn, lạnh lùng này với vẻ thất vọng. Nàng không tin rằng sẽ nhận được của bố thí.

Vô Hối thở dài nói nhỏ với Côn Linh :

- Người hãy tặng cho nàng ngàn lượng bạc.

Cả phụ nhân lẫn cô gái đều nghe rõ nhưng không tin vào tai mình.

Đến khi Côn Linh đặt tấm ngân phiếu vào chiếc chén sắt, họ mới biết đó là sự thực.

Nữ lang nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ, nàng nói với nữ nhân mù :

- Đại nương. Đúng là chàng công tử này đã cho chúng ta ngàn lượng bạc, phải làm sao bây giờ?

Nữ nhân mù hỏi lại :

- Tướng mạo người ấy thế nào?

Cô gái trả lời :

- Có lẽ chàng ta hóa trang nên không biết được mặt thật nhưng cốt cách thuộc hàng thượng phẩm, ánh mắt tuy lạnh lẽo nhưng không dấu được lòng nhân hậu.

Vô Hối biến sắc, không ngờ nữ lang lại khám phá ra thủ thuật của Bạch Tú Hồng.

Chàng cố trấn tĩnh, chờ xem sự việc.

Nữ nhân mù mỉm cười :

- Thế thì Uy nhi hãy tặng bảo vật cho chàng.

Uy nhi rút trong túi vải đeo bên hông ra một thẻ bài bằng đồng đen nhánh, lớn bằng bàn tay, đặt lên bàn, then thùng nói nhỏ chỉ đủ mình chàng nghe :

- Nếu công tử muốn tạo phúc cho thiên hạ thì hãy cầm tấm đồng bài này đến núi Xích Thành đúng ngày rằm tháng sáu. Thiếp sẽ đợi chàng ngay chân núi.

Dứt lời, nàng cùng nữ nhân mù lướt qua khung cửa sổ cạnh bàn như hai cánh bướm, chỉ lát sau đã mất dạng trong khu rừng cạnh bờ sông.

Sự kiện này khiến Vô Hối và bọn thực khách rất kinh ngạc. Chàng cầm đồng bài lên quan sát, thấy một mặt có bốn chữ “Chí Tôn lệnh bài”. Mặt kia chạm trổ rất tinh xảo một con rồng bay lượn trong mây.

Vô Hối lẩm bẩm :

- Chí tôn lệnh bài!

Không khí trong tửu lâu lúc này im lặng như tờ nên mọi người đều nghe rõ. Một bóng người lướt đến chụp chiếc đồng bài trong tay Vô Hối. Nhưng Lãnh Tâm Dao đã kịp vung đao cản lại. Chiêu đao rất thần tốc nên đối phương đành dừng lại, đứng cách bàn Vô Hối nửa trượng.

Đó là một lão nhân mặt xanh mét, râu ba chòm chớm bạc, tóc hoa râm, tia mắt lão sắc lạnh, đầy tà khí.

Nhìn thấy cây Thanh Ma Thủ bằng thép luyện đất ngang lưng. Côn Linh thẳng thốt kêu lên :

- Kỳ Liêu Nhân Ma Lam Thúc Biệt!

Lão đắc ý bật cười ghê rợn :

- Không ngờ vừa vào Trung Thổ đã được gọi tên. Lão phu tha chết cho bọn người nhưng phải dâng nạp đồng bài.

Ác danh của lão lấy lòng thiên hạ, còn hơn cả Nam Hoang Xà Ông, võ công cũng vậy. Hai mươi năm nay lão ẩn cư tu luyện tà công, nay đã xuất quan nên trở lại giang hồ. Tính lão cực kỳ tàn ác, giết người không gớm máu, ai chạm đến lão không những táng mạng mà còn liên lụy đến thê tử.

Mấy chục hào khách giang hồ nghe đến danh lão cơ hồ không dám thở. Lãnh Tâm Dao gằn giọng đáp :

- Loài chó già như người không chịu yên thân ở đất Cam, dám buông lời cuồng ngạo, thật đáng chết!

Bàng Quí Dân nói xong vung đao chém liên. Trong bảy vị Đường chủ Dao môn, võ công họ Bàng lợi hại hơn cả. Tính gã cô tịch, tàn nhẫn nên đao pháp rất bá đạo.

Chiêu đao như bão táp cuốn đến Nhân Ma. Lão ma cười nhạt đưa Thanh Ma Thủ đón chiêu. Hai vũ khí chạm nhau gay gắt. Lãnh Tâm Dao nghe hổ khẩu chấn động, tự biết công lực không bằng. Gã là người cương ngạnh, kiêu dùng nên vẫn lấn xả vào.

Trước lối đánh liều lĩnh của họ Bàng, nhất thời Nhân Ma không làm gì được.

Nhưng đến chiêu thứ sáu mươi, lão động sát cơ, giờ tuyệt chiêu phản kích. Năm ngón tay sắc bén của cây Thanh Ma Thủ phá tan luồng đao quang, lướt vào ngực Quí Dân.

Tam Thủ Miêu Côn Linh cả kinh, phóng sáu mũi Ván Tâm Đinh vào lưng Nhân Ma giải vây cho Ngũ ca. Lão ma nghe tiếng gió biết mình bị ám toán, đành ngừng chiêu, tránh sang một bên.

Lãnh Tâm Dao thừa cơ ôm đao ập đến. Kể trước người sau khiến Nhân Ma lúng túng. Lão đá tung bàn ghế, lách sang một bên, mắt đảo ngầu, trường bào phồng lên chứa đầy chân khí. Côn Linh ném thử ba mũi Ván Tâm Đinh, đụng phải lớp vải rách xuống đất.

Lãnh Tâm Dao không hề sợ hãi, vung đao chém liên. Đến chiêu thứ tám, đao của gã xuyên qua màn lưới Thanh Ma Thủ đâm vào bụng họ Lam. Nhưng thanh đao bị luồng chân khí hút chặt không sao rút ra được. Nhân Ma Lam Thúc Biệt nhếch mép cười hiểm ác, giáng ma thủ vào đầu đối phương.

Nhưng ngay lúc ấy, một luồng chỉ phong vô hình vô ảnh đã phá vỡ nhãn cầu bên trái. Lão rú lên đau đớn, ôm mặt phi thân xuống lầu.

Khoảng cách khá xa nên chỉ kinh không xuyên thủng được đầu lão, chỉ hủy đi một mắt.

Lãnh Tâm Dao biết Vô Hối đã cứu mạng mình, gã nhìn chàng gật đầu, tỏ vẻ biết ơn. Gã và Vô Hối rất hợp nhau vì cùng ít nói và mặt lạnh như sương.

Đám hào kiệt giang hồ nhìn bọn Vô Hối với vẻ ngưỡng mộ. Họ dừng lại bàn ghế, gọi tiểu nhị dọn thức ăn mới, tiếp tục ăn uống, say mê đàm luận về cuộc chiến lúc nãy.

Một lão nhân cao gầy, râu tóc bạc trắng bước đến vòng tay sang sảng nói :

- Lão phu là Hà Bắc Đại Hào Mộc Quyền xin hết lòng bái phục chư vị đã đả thương được lão đại ác Ma. Nhưng xin lưu ý chư vị rằng Chí Tôn lệnh bài là vật chí bảo võ lâm, gọi nên sự thèm khát của mọi người. Xin hãy bảo trọng!

Vô Hối thấy lão đã gần bát tuần, dung mạo đoan chính phúc hậu.

Chàng hòa nhã nói :

- Văn bối là Điền Tử Siêu, kiến văn kém cỏi, mong tiền bối an tọa rồi chỉ giáo cho.

Mộc Quyền hoan hỉ ngồi xuống, tiểu nhị lập tức đem thêm chén đến.

Chúng thấy chàng dám cho cô gái hát rong một ngàn lượng bạc, chắc sẽ không để lâu bị thua thiệt vì trận đấu vừa qua. Lão chưởng quầy đích thân đem đến vò rượu quý, giả vờ nói :

- Bồn điểm xin tặng công tử vò rượu ba mươi năm này.

Côn Linh hiểu ý bảo :

- Lão cứ tính toán thiệt hại, lát nữa bọn ta sẽ bồi thường cho.

Chưởng quầy mừng rỡ khom lưng đa tạ. Mộc lão uống cạn chung rượu, khề khà kể :

- Sáu mươi năm trước, giang hồ xuất hiện một bậc kỳ nhân tuyệt thế, võ công vô địch thiên hạ. Tà ma trong võ lâm đều khiếp vía, trốn biệt vào chốn thâm sơn cùng cốc.

Anh hùng thiên hạ tôn ông ta làm Chí Tôn Võ Thánh. Chí Tôn lệnh bài xuất hiện ở đâu là mọi người đều cúi đầu tuân phục. Nhưng kẻ tài hoa thường bạc mệnh, đến tuổi ngũ tuần, Chí Tôn Võ Thánh Sở Vân qua đời. Sở phu nhân đau buồn sinh ra yếu thế, đem con cái đi ẩn cư mất biệt. Nhưng trong võ lâm lại truyền tụng rằng ai có được lệnh bài sẽ học được tuyệt nghệ của Chí Tôn. Là người võ lâm, ai chẳng muốn mình là vô địch, vì vậy, lệnh bài này xuất hiện sẽ gây nhiều sóng gió.

Vô Hối tủm tỉm cười :

- Văn bối đã có hai tay cao thủ này hộ vệ, còn sợ gì ai nữa?

Mộc Quyền muốn cảnh giác thêm vài câu nhưng không tiện. Lão chỉ nói :

- Tệ xá của lão phu ở phía Nam thành Yên kinh. Nếu có dịp mời công tử và nhị vị anh hùng giá lâm. Giờ xin cáo biệt!

Hà Bắc Đại Hào đi khỏi thì Vô Hối cũng bảo Côn Linh thanh toán tiền bạc rồi lên đường.

Đúng ra ba người có thể thay dung mạo khác để tránh đụng độ nhưng Vô Hối lại muốn dụ cho Du Thanh Vân xuất hiện chiếm đoạt lệnh bài nên vẫn giữ nguyên gương mặt hiện có.

Tin đồn Điện Tử Siêu được tặng Chí Tôn lệnh bài chẳng mấy chốc đã làm chấn động giang hồ. Trước hết là giới Hắc đạo ở bốn phủ Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây. Ba phái Không Động, Võ Đang, Thiếu Lâm cũng cử cao thủ truy tung Điện Tử Siêu.

Không phải để cướp đoạt mà chủ yếu là ngăn không cho lệnh bài lọt vào tay ma quỷ.

Nhưng không phải tay đại đao, ma đầu nào cũng dám chặn đường bọn họ Điện Tử Siêu vì cái gương thảm bại của Kỳ Liêu Nhân Ma còn sờ sờ đó.

Sáng ngày thứ ba, Vô Hối đến Thạch gia trang thì số người bám theo đã lên đến hơn trăm. Chàng vẫn thản nhiên không hề tỏ vẻ lo lắng.

Trên đường đi, chàng giảng giải đao pháp cho Bàn Quý Dân, khiến bản lãnh gã tăng tiến vượt bậc. Phần chàng cũng không ngớt suy nghĩ về những chiêu đao của pho Lô Phong đao pháp mà Du Thanh Vân đã sử dụng. Đao Vương suốt đời chỉ luyện có một môn công phu nên so ra thì đao pháp của ông còn lợi hại hơn Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Chính bản phân Hách Âu Kỳ cũng biết vậy nên mấy chục năm nay, ông không dùng đến pho Thanh Quang La Vĩng đao pháp.

Thạch gia trang là tên gọi của một đại trấn nằm trên đường trực chính đến Yên kinh. Có lẽ trước đây một người họ Thạch nào đó đã đến định cư đầu tiên, khi vùng đất trở nên sầm uất, phồn thịnh, người ta mới lấy tên Thạch gia trang đặt cho trấn.

Thạch gia trang là thủ phủ của Hà Bắc, dân cư đông đúc. Ngoài nghề dệt vải, tơ lụa, do vị trí thuận lợi nên các ngành kinh doanh khác cũng rất phát đạt. Địa phương này không có những di tích, thắng cảnh nổi tiếng nhưng nhà cửa trong trấn nguy nga, tráng lệ. Nhất là các tửu quán, lữ điểm, thanh lâu.

Vô Hối không vào sâu trong trấn mà chọn một tửu lâu lộng rãi nằm ngang cửa Nam thành. Các đoàn thương nhân đi lên hướng Bắc thường ghé vào đây. Bãi cỏ rộng rãi, râm mát quanh quán là nơi nghỉ ngơi lý tưởng cho lừa ngựa.

Cái chiêu bài Hà Bắc Đại tửu điểm nghe không xuôi tai, nhưng lại nói

lên được đầy đủ nội dung kinh doanh của nơi này. Ngoài quán rượu còn có phòng cho lũ khách qua đêm. Thói thường, ở đâu có bán cơm thì có rượu và ngược lại.

Bọn Vô Hối vào nhận phòng, tắm gội xong liền xuống dùng bữa. Chàng vừa ăn vừa đợi đám âm hồn xuất hiện. Chàng biết chúng không thể chờ lâu hơn nữa.

Vô Hối cũng nhận ra hai trăm thực khách đang ngồi quanh chàng có không dưới nửa số người dòm ngó Chí Tôn lệnh bài. Họ chỉ thêm khát thế thôi chứ không dám ra tay cướp đoạt. Họ chờ những tay đại ma đầu ra mặt, lòng chỉ mong đục nước béo cò.

may ra Hoàng thiên phù hộ cho lệnh bài quý giá kia tình cờ lọt vào tay hoặc chí ít cũng được xem những trận long tranh hổ đấu.

Quả nhiên Vô Hối vừa ăn xong ba chén cơm thì có chuyện. Một lão hòa thượng to béo, người nung núc những mỡ, miệng luôn cười toe toét được thủ hạ hộ tống đến.

Phải gọi là khiêng mới đúng.

Lão ngồi dựa vào đồng gối mềm trên một chiếc kiệu không mui.

Chiếc kiệu này lớn gấp bốn lần kiệu thường vì cạnh lão còn có hai nữ nhân váy ngắn tới đùi. Đôi bàn tay to tựa nải chuối của lão thân nhiên sờ soạng nhũ phong hai cô gái, y như chung quanh chẳng có một ai. Phu khiêng kiệu là tám đại hán lực lưỡng. Dù mặc y phục tục gia nhưng đầu lão nhăn thín, trông rất hoạt kê.

Thực khách kinh hãi dồn cả về phía trong cùng hoặc nhảy ra ngoài cửa sổ. Họ biết lão hòa thượng quái gở này là ai và Vô Hối cũng vậy. Chàng đã được nghe Thiên tôn và Đồ Thần nhắc đến Sắc Phật Mục Hành Tôn núi Cửu Hoa, cách Thạch gia trang bốn chục dặm về phía Đông.

Thực khách đứng lên hết, chỉ còn bọn Vô Hối đang ngồi. Bọn đại hán đầu trục đặt kiệu xuống trước cửa quán, Sắc Phật đã nhận ra ngay mục tiêu của mình.

Lão cười rung rinh bụng mỡ :

- Chắc ba người là bọn Diền Tử Siêu phải không? Hãy đem dâng nạp Chí Tôn lệnh bài nếu không muốn chết.

Dung mạo lão rất tươi vui mà lời nói cực kỳ bá đạo. Nhưng Vô Hối chưa kịp đáp thì ngoài kia đã có tiếng nữ nhân cao vút :

- Người là cái thá gì mà muốn độc chiếm lệnh bài?

Một chiếc kiệu phủ sa xanh lướt vào. Ngoài bốn nô tỳ khiêng kiệu, theo sau còn có sáu thiếu nữ Bạch y nữa. Chiếc kiệu dừng ở mé tả tửu quán, người trong kiệu bước ra.

Sắc Phật biến sắc nhưng đôi mắt dâm đãng không rời nổi thân hình

khêu gợi của nữ nhân. Lão cười hề hề :

- Không ngờ lại được hạnh ngộ Sơn Đông My Nương ở chốn này. Xem ra nàng ngày càng quyến rũ.

Vô Hối không ngờ người đàn bà này đã tam tuần mà dung mạo trẻ trung như đôi chín, kiều diễm phi thường. Dưới bộ cung trang bằng sa mỏng màu hồng nhạt, toàn bộ da thịt bốc lửa ẩn hiện, làm điên đảo hồn người. Nàng chậm rãi bước vào quán. Đôi bông đảo rung rinh theo từng nhịp chân. Đôi mắt mê hồn cộng với giọng nói ngọt ngào :

- Nếu công tử chịu trao lệnh bài cho thiếp, Hứa Xương Hoàn này nguyện sẽ hầu hạ chàng suốt đời, cùng luyện thần công của Võ Thánh, trở thành một đồa thần tiên quyến thuộc, hạnh phúc nhất thế gian.

Sắc Phật vẫn ngồi im trên kiệu, cười hì hì nói :

- Tiểu tử đừng tưởng bở. Chỉ ba hôm sau, ngươi sẽ thành bộ xương khô vì công phu Hấp Dương đại pháp của My nương.

Nàng biến sắc biện bạch :

- Công tử đừng nghe lão, thiếp thề có Hoàng thiên chứng giám, quyết không hại chàng đâu.

Vô Hối giả như mê đắm vì nhan sắc My nương. Chàng thò tay vào áo, lấy lệnh bài ra đưa.

Sắc Phật kinh hoàng tung người lướt vào, vung chưởng đánh vào lưng Hứa Xương Hoàn. Lão to béo gấp ba người thường mà thân pháp nhanh nhẹn không ngờ.

Sơn Đông My Nương thấy Sắc Phật hạ độc thủ, nàng căm giận phi thân tránh chiêu rồi rút cây giáo đen nhánh đang dắt bên hông ra phản kích. Thân pháp của nàng rất ảo diệu, nhắm vào những tử huyệt trên người Sắc Phật. Lão ác tăng nổi tiếng thiên hạ là tay độc nhất cao thủ về ngành công. Da thịt lão bền như da voi, không sợ đao thương hay chưởng lực. Nhưng lão lại e ngại mấu thép ngắn chừng nửa gang ở đầu ngọn thiết tiên. Nó là một đoạn còn sót lại của thanh bảo kiếm Mạc Tà đã được tẩm độc xanh lè. Đã có mấy chục cao thủ võ lâm bỏ mạng vì độc tiên.

Ngược lại, công phu quyền cước của Sắc Phật rất cao cường.

Cuồng phong ào ạt như bão tố, vây chặt lấy địch thủ. My nương cũng biết chỉ cần trúng một quyền cũng đủ trọng thương nên nàng rất cẩn trọng.

Đã hơn trăm chiêu mà hai bên vẫn bất phân thắng bại. Bàn ghế trong quán bị quyền phong đánh bay dạt ra, hư hại rất nhiều. Bọn Vô Hối cũng đã đứng lên, dựa vách quan chiến.

Đám thực khách theo dõi trận chiến thì ít nhưng ngắm nghía những đường cong của My nương là chủ yếu. Khi nàng chuyển động, da thịt run rẩy kêu gọi vô cùng. Vô Hối cũng thầm khen Sơn Đông My Nương là vưu vật số một của thế gian.

Bản lĩnh của Sắc Phật thực ra cao cường hơn My nương một bậc, nhưng lão bị mê hoặc bởi vẻ đẹp nóng bỏng của nàng nên không nỡ hạ độc tử.

Đến chiêu thứ hai trăm, lão mỉm cười dâm đãng, tả thủ bỗng dài ra một gang chụp vào ngực mĩ nhân. Hứa Xương Hoàn kinh hãi lùi nhanh. Nàng thoát chết nhưng thân trên của chiếc áo sa mỏng rách toang, để lộ đôi gò bồng đảo no tròn và vùng da thịt trắng phau.

My nương chẳng hề hổ thẹn, nàng giật tung những mảnh vải rách còn vướng lại, bán thân lỏa lồ xôn gđenje. Đôi mắt nàng không có sát khí mà lại đầy vẻ khiêu khích mời gọi. Đám nam nhân quan chiến nuốt nước miếng ừng ực. Đôi bàn chân bắt giác bước lên gần đấu trường hơn. Lãnh Tâm Dao cau mày nhìn sang chỗ khác.

Sắc Phật là kẻ háo sắc thành danh, dù biết hoa hồng có gai độc nhưng vẫn không kìm được lòng ham muốn sôi sục. Quyền pháp mất dần uy lực.

Sơn Đông Mi Nương bỗng xuất kỳ chiêu ập đến, nàng ưỡn ngực như muốn dâng hiến cho địch thủ. Thân trước nàng hoàn toàn trống trải nhưng Sắc Phật lại không nỡ xuống tay. Lão chỉ chần chờ có một giây đã bị My nương hạ độc thủ. Máu sắt độc hại từ đầu thiết tiên bắn vào mặt lão.

Sắc Phật kinh hãi ngã ngửa ra tránh được cái chết. Lão to như con trâu nước mà công phu thiết bản kiêu lợi hại không ngờ. Đôi chân lão đảo nhanh, lùi lại. Nhưng từ đầu tiên, một luồng khí trắng đục phun ra bao trùm đối thủ.

Sắc Phật hít phải độc phẩn, không dám nán lại, phi thân ra cửa chạy mất. Tám gã đệ tử và hai cô gái váy ngắn cũng bỏ kiệu chạy theo. Ra đến vệ đường, lão gầm lên :

- Sơn Đông My Nương! Bồn phật gia thề sẽ phá nát ổ điểm của ngươi.

Do bọn Vô Hối đứng ngay hướng phun của độc phẩn nên trong lúc bất ngờ không sao tránh được. Lãnh Tâm Dao và Côn Linh nghe cơ thể bải hoải, bụng đau như cắt, khụy xuống lặn lộn. Vô Hối cũng ôm bụng gục xuống, ngời dựa vách rên rỉ, mắt nhắm nghiền.

Hứa Xương Hoàn đắc ý, bước đến cúi xuống thò tay vào thắt lưng chàng tìm lệnh bài. Mùi hương xộc vào mũi Vô Hối. Chàng mở mắt điểm nhanh vào ba huyệt đạo trên sườn My nương.

Nàng nhũn người ngã lăn ra mặt đất, đôi mắt trợn tròn đầy vẻ kinh ngạc, tức tối nói :

- Té ra công tử không hề trúng độc. Thiếp đã mắc lừa rồi!

Vô Hối cười nhạt :

- Nếu nàng chịu giải độc cho hai thuộc hạ của ta thì sẽ được toàn mạng.

My nương vẫn phản nhiên đáp :

- Ra thế. Thiếp đã để quên ở nhà rồi. Công tử hãy đưa thiếp về Tế Nam lấy thuốc.

Vô Hối không hề khách sáo, lục soát lưng quần của nàng, quả nhiên không có gì cả.

Mắt chàng lóe sát cơ, gần giọng bảo :

- Ta sẽ rạch nát mặt nàng ra xem có còn giấu được nữa không.

Chàng rút thanh Loan đao của Côn Linh, kê vào má nàng. Là nữ nhân ai chẳng sợ dung nhan bị tàn phá. My nương thất sắc nói :

- Công tử quả là kẻ nhẫn tâm. Trong búi tóc của thiếp có hai viên linh đan.

Nhưng chỉ là giải được tạm thời, ngăn cho chất độc không phát tác ngay. Muốn điều trị tận gốc thì phải về gia trang của thếp cách đây mười dặm.

Vô Hối nhanh tay tháo búi tóc My nương, lấy ra một lọ ngọc nhỏ bằng hột nhãn.

Trong ấy có hai viên thuốc màu xanh bé xíu.

Lãnh Tâm Đao và Tam Thủ Miêu uống xong, không còn đau đớn nữa và tỉnh lại đôi chút. Chàng không dám buông tha My nương nên đành lấy áo choàng phủ lên người nàng rồi bồng trên tay. Chàng bảo bọn tỳ nữ :

- Các người dùng kiệu khiêng hai người này theo ta về chỗ ở của My nương.

Bọn chúng thấy chủ nhân đang trong tay chàng nên lú lú quân lệnh.

Vô Hối bồng nàng trên tay, lướt theo bọn tỳ nữ.

My nương nằm ngửa mặt, phát hiện dưới cằm chàng có vết ngấn của lớp mặt nạ hóa trang. Nàng cười khúc khích :

- Té ra công tử mang mặt nạ. Lát nữa chàng phải cho thiếp chiêm ngưỡng dung mạo thực mới được.

Chỉ nửa canh giờ sau đã đến nơi. Đó là một tòa biệt viện nằm dưới chân ngọn đồi cao ba chục trượng. Cự địa của nàng ở tận Sơn Đông nên có lẽ đây chỉ là nơi cư trú tạm thời.

Mấy chục nô tỳ ủa ra cổng. Người lớn tuổi nhất hỏi :

- Chủ nhân bị sao vậy?

My nương cười đáp :

- Ta bị Sắc Phật đả thương nên mới nhờ công tử đây đưa về trang. Các người mau sửa soạn yến tiệc đãi khách.

My nương chỉ đường cho chàng đưa nàng vào tận khuê phòng. Vô Hối đặt nàng xuống giường, lạnh lùng hỏi :

- Thuốc giải ở đâu?

My nương cười bảo :

- Công tử phải cho thiếp xem mặt trước đã.

Vô Hối thở dài, lộ mặt nạ ra.

Dung mạo thật của chàng anh tuấn hơn mặt giả lúc nãy rất nhiều. Về anh hùng hiên ngang khiến My nương xao xuyến.

Nàng mỉm cười bí ẩn nói :

- Đầu giường có một ngăn cửa màu xanh, chàng mở ra sẽ thấy.

Vô Hối làm theo, thấy hơi nặng nề. Trong ngăn quả có một lọ ngọc, chàng lấy ra và giật mình vì những tiếng ì ầm chung quanh phòng.

My nương cười khanh khách nói :

- Thiếp đã theo đúng lời giao ước, trao thuốc giải cho chàng nhưng phòng này đã bị phong tỏa bởi những tấm vách bằng thép luyện.

Chàng không thể nào thoát ra đâu.

Hơn nữa, nút mở lại ở bên ngoài, dù chàng có giết thiếp thì cũng vô ích.

Vô Hối căm hận hỏi nàng :

- Vậy là nàng vẫn muốn đoạt Chí Tôn lệnh bài ư?

Nào ngờ My nương lắc đầu :

- Không đâu. Thiếp chỉ xin công tử ở lại với thiếp ba ngày. Là phận nữ nhi, thiếp chẳng màng đến việc trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Vô Hối thầm nghĩ mình có Thái Âm thần công, không sợ mất nguyên dương nên đồng ý!

- Được! Ta chấp thuận nhưng nếu nàng giở trò ma quỷ thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Nói xong chàng búng một đạo Vô Hình chỉ vào bức vách vôi. Chỉ phong khoan thủng một lỗ sâu hai lòng tay.

My nương tròn mắt ngưỡng mộ :

- Té ra chàng là Công Tôn Vô Hối, Môn chủ Đạo môn.

Nàng càng thêm say đắm bậc hào kiệt tài mạo song toàn, nũng nịu :

- Công tử không giải huyết để thiếp mở cửa cứu người sao?

Vô Hối điềm nhanh trả lại cử động cho nàng nhưng vẫn chú ý đề phòng. My nương mở tủ lấy áo mặc vào rồi bước ra. Vô Hối theo sát không rời.

Lãnh Tâm Đạo và Tam Thủ Miêu đang ngồi dựa trên tràng kỷ, thần

sắc mặt mỗi, thiếu não. Bàng Quí Dân gắng gượng nói :

- Môn chủ đừng vì bọn thuộc hạ mà để mất Chí Tôn lệnh bài vào tay ma quỷ?

Vô Hối trấn an gã :

- Người yên tâm! Hứa cô nương đã từ bỏ ý định đó, chỉ muốn mời ta làm khách ba ngày.

Bàng Quí Dân và Côn Linh hiểu ngay rằng chàng lại vướng vào lưới tình. Họ yên tâm uống hai viên giải dược rồi hành công.

Hứa Xương Hoàn giục chàng vào tắm gội. Vô Hối sợ nàng ở ngoài tác quái nên thản nhiên theo vào phòng tắm.

Chàng kinh ngạc trước lối bài trí của nơi đây. Nền lót toàn vân thạch hồng, bốn vách là những tấm gương đồng phản chiếu ánh nắng từ những phiến ngói pha lê trên nóc.

Hồ tắm rộng bằng bốn mảnh chiếu, lót đá đại lý trắng tinh. Nước trong hồ tỏa hơi nghi ngút. My nương không chút thẹn thùng, cởi bỏ xiêm y, phô bày trọn vẹn thân hình gợi cảm.

Vô Hối đã từng chiêm ngưỡng nhiều kỳ nữ ở Nhu Hương viện, nhưng chưa từng thấy ai có thân xác tuyệt mỹ như nàng. Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương dù sao cũng lớn tuổi hơn nên không thể so bằng. Chàng hơi ngạc nhiên khi thấy đôi núm vú My nương nâu hồng, nhỏ xíu như trich nữ.

Hứa Xương Hoàn yếu điệu đến trảm mình trong hồ nước ấm. Nàng tinh nghịch tạt nước khiến y phục Vô Hối ướt đầm. Nàng cười khanh khách :

- Công tử sợ thiếp hay sao?

Vô Hối đành tháo thắt lưng lấy Bàn Long đao và Chí Tôn lệnh bài để xuống cạnh bờ hồ rồi cởi áo quần, chỉ còn lại chiếc khố vải quấn quanh hạ thể. Thân hình chàng không vạm vỡ nhưng bắp thịt săn chắc nổi lên thành múi rất cân đối.

Nước chỉ hơn ngang thắt lưng, quanh hồ có bệ để ngồi tắm. Lúc ấy nước mới đến ngực. Hứa Xương Hoàn đứng lên đến bên chàng lấy khăn kỳ cọ trước sau như một nô tỳ mẫn cán. Nàng tinh nghịch lần cởi khố vải, rung mình trước vẻ kiêu dũng của chàng My nương say đắm vuốt ve rồi kiễng chân, vòng tay quanh cổ chàng, háo hức hôn vào đôi môi lạnh lẽo. Vẻ đẹp và cách hiến dâng nồng nàn đã quyến rũ được Vô Hối.

Chàng động tình, đắm mình vào cuộc mây mưa.

Lúc phá thành, chàng nghe vương vúi y như lần đầu với Uyển Cơ và Lãnh Như Sương. Nhưng trong tâm khảm chàng đã định ninh My nương là dâm phụ, ong bướm chán chường nên không lưu ý.

Hơn nữa, My nương úp mặt vào vai chàng, dấu kín vẻ đau đớn khiến Vô Hối không biết.

Những tấm gương đồng sáng láng chung quanh càng tăng vẻ nồng thắm cho cuộc ái ân. Dòng nước hồ đã xóa đi những dấu vết mà rất lâu sau này Vô Hối mới hiểu rằng nó có thực.

Sau trận mây mưa, My nương dường như khác hẳn. Nàng then thùng đỏ mặt, lặng lẽ chăm sóc cho Vô Hối.

Tối hôm ấy, hai người ngủ chung giường nhưng My nương chỉ ôm chàng mà chìm vào giấc mộng, không hề đòi hỏi.

Vô Hối từng nghe danh nàng là đại cao thủ chốn phòng the, không hề biết chán.

Vì vậy, chàng rất ngạc nhiên.

Trưa hôm sau, ăn uống xong, My nương pha trà cùng chàng đàm đạo rất lâu. Vô Hối nhận ra nàng rất thông tuệ tinh minh. Đầu giờ mùi, nàng che miệng ngáp, lên giường ngủ một giấc. Vô Hối công lực thâm hậu, nhãn quang sắc bén, nhận ra nàng ngủ thật tỉnh.

Chàng ngồi trên kỷ trà nhỏ trong khuê phòng nhìn đôi ngực phập phồng dưới làn sa mỏng, lòng nảy sinh những cảm xúc kỳ lạ. Chàng là một nam nhân mạnh mẽ được thể thiếp say đắm, luôn muốn được cận kề. Nay My nương khét tiếng phong lưu lại có thể thản nhiên trước sự quyến rũ của chàng, khiến tự ái Vô Hối bị tổn thương.

Nàng vẫn nhìn chàng với cặp mắt tình tứ, âu yếm, nhưng lại không đòi hỏi xác thân. Vô Hối nghe lòng xao xuyến, chợt cảm thấy thèm muốn được gần gũi My nương.

Chàng bước đến đặt mình xuống cạnh nàng. Hứa Xương Hoàn mở mắt mỉm cười ngái ngủ :

- Công tử không ngủ trưa sao? Thiếp mệt mỏi quá!

Nụ cười của nàng thật ngây thơ, chân thực như một cô bé mười lăm.

Hứa Xương Hoàn vòng tay tả ôm lấy ngực chàng rồi ngủ tiếp.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Nếu nàng không cần ta nữa thì ta xin cáo biệt.

Hứa Xương Hoàn ngồi bật dậy, ngơ ngác hỏi :

- Chưa hết thời hạn ba ngày mà sao công tử đã đòi đi?

Nàng chợt hiểu ra nguyên cớ, cười khúc khích bảo :

- Công tử giận thiếp không nồng thắm chứ gì? Chàng là nam nhân sao không biết chủ động. Nhưng thân thiếp yếu đuối, mỏng manh xin chàng nương nhẹ cho.

Nói xong nàng cúi xuống hôn lên mắt, môi Vô Hối, say đắm hiến dâng. Lần này Vô Hối mới cảm nhận được hết hương vị của niềm hoan lạc.

Đôi mắt đẹp mê hồn của nàng đại đi theo nhịp giao hoan, nhưng đôi lúc lại như trách móc sự mãnh liệt của chàng. Khiến Vô Hối điên đầu, chàng không hiểu nổi mình đang ôm ấp một thánh nữ hay dâm nữ. Ba ngày trôi qua mau nhưng cả My nương và Vô Hối đều không nhắc đến chuyện chia tay. Mãi đến ngày thứ bảy, Vô Hối mới đủ dũng khí dứt áo ra đi. Sáng hôm ấy, rửa mặt xong chàng lạnh lùng bảo :

- Đã đến lúc phải chia tay, cảm tạ nàng đã hậu đãi.

My nương sa lệ :

- Thiếp biết công tử mang nặng đại cừu nên đâu dám giữ chân khách anh hùng, kiếp này chắc không duyên nợ, xin hẹn lai sinh.

Nàng lau nước mắt thu xếp hành lý cho chàng như một hiền phụ tiễn chồng ra quan ải.

Vô Hối học nghệ của Thiên tôn, học luôn cả tính tà quái của lão, không bị ràng buộc bởi những tiểu tiết trong đạo lý thông thường. Chàng có thể lấy được mỹ nhân làm vợ nhưng không đủ dũng khí để ngỏ lời với một dâm nữ khét tiếng giang hồ. Hơn nữa, thù cha chưa trả được, đã mang chỉ thêm vướng bận.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 06

Liều đại cừu tử tâm hoan hỉ

Xích Thành sơn Bạch thủ hồi hương

Ba người đang định khởi hành thì một đoàn người ập đến như cơn lốc. Họ dừng chân trước cổng sơn trang rồi chia nhau vây chặt. Còn lại bốn người, có lẽ là các thủ lĩnh. My nương biến sắc bảo :

- Công tử và nhị vị cứ ở yên trong sảnh, để tiểu muội ra xem thử.

Hôm nay nàng mặc bộ võ phục màu gấm xanh trông gọn gàng và kín đáo. Năm mươi nữ tỳ đã rút kiếm phòng vệ khắp nơi.

Sơn Đông My Nương ra đến cổng nhận biết khách là ai. Nàng giật mình, bật cười khanh khách :

- Té ra Thủy Hỏa song thần giá lâm. Chẳng hay nhị vị thúc thúc có điều gì dạy bảo?

Nàng ra hiệu cho bọn nữ tỳ mở cổng để bốn người kia bước vào.

Thủy Hỏa song thần là hai lão già thấp đậm mập mạp, giống nhau như đúc. Lão bên tả mặt đỏ, lão bên hữu mặt xanh. Cả hai đều đã

hơn thất tuần, đầu tóc trắng như cước. Người thứ ba chỉ còn một mắt chính là Kỳ Liên Nhân Ma Lam Thúc Biệt. Người thứ tư bịt mặt nhưng Vô Hối đã đoán ra là kẻ đại cừu của mình.

Hỏa Thần cười khẩy.

- Hứa nha đầu đừng xảo quyết uống công. Dù bọn ta và phụ thân người có mối giao tình nhưng nếu không dâng nộp Chí Tôn lệnh bài thì đừng mong sống sót. Bọn ta giết người rồi đốt nhà hủy xác. Sơn Đông Quái Lão làm sao biết được?

Hứa Xương Hoàn biết hai lão này tâm địa tàn độc, dám nói dám làm nhưng nàng quyết tâm bảo vệ Vô Hối nên nói bằng giọng sắc lạnh :

- Năm mươi tỳ nữ của ta đều là cao thủ và mang theo Tỏa Tâm Đoạn Trường Phần.

Nếu hai lão tự tin chống nổi chát kỳ độc này thì cứ xông vào.

Du Thanh Vân cười rộ :

- Bên ta có Tỵ Độc châu thì sợ gì độc phần của Quái lão.

Vô Hối không muốn vì mình mà gây hại cho người nên bước ra, giọng cao Chí Tôn lệnh bài nói :

- Lệnh bài vẫn còn trong tay ta, các người cứ lui lại một dặm, ta sẽ đến hầu.

Thủy Hỏa song thần bất ngờ khi thấy Vô Hối vẫn toàn vẹn. Hai lão cũng không muốn đụng chạm đến ái nữ của đại ma đầu Sơn Đông Quái Lão nên đồng ý :

- Nếu người thừa cơ bỏ chạy thì đừng trách bọn lão phu.

Vô Hối biết My nương lo sợ nên chàng an ủi :

- Nàng yên tâm, ta chẳng coi bọn chúng ra gì đâu.

Hứa Xương Hoàn nháy mắt rồi nói lớn :

- Nhưng đao của chàng còn ở trong khuê phòng, thiếp sẽ đưa chàng vào lấy.

Vô Hối hiểu ý bước theo nàng. Sáu mươi gã sát thủ đã vây chặt nên Song thần không sợ chàng đào tẩu, thản nhiên đứng đợi.

Vào đến bên trong, Hứa Xương Hoàn mau chóng lấy ra hai mảnh da vuông vức độ hơn gang, bốn góc có dây cột. Nàng bảo Vô Hối :

- Công tử! Đây là hai mảnh da giao long dù bảo kiếm hay chưởng kinh cũng chẳng xuyên nổi, chàng mau cởi áo đưa thiếp cột vào cho. Song thần chuyên tấn công vào trước ngực và hậu tâm. Có vật này chàng mới mong thủ thắng họ.

Không chờ Vô Hối động thủ, nàng nhanh tay cởi áo chàng ra rồi buộc giao long giáp vào. Xong xuôi, nàng sa lệ nói :

- Nếu công tử có mệnh hệ gì thì thiếp sẽ theo chàng nhưng phải sau một thời gian.

Vô Hối cảm động, xiết chặt nàng vào lòng. Nụ hôn rồi cũng dứt, chàng xách Bàn Long đao cùng nàng ra ngoài. Bàng Quí Dân và Côn Linh đã dắt ngựa chờ sẵn, sắc mặt họ trầm trọng, thăm lo cho Môn chủ, còn phần họ nào kể gì sống chết.

Hai tỳ nữ xinh đẹp của My nương bỗng chạy đến ôm hai gã và thì thầm gì đó, như thể đang từ giã tình lang. Nếu quan sát kỹ sẽ thấy ánh mắt họ sáng rực, âm thầm nhận lấy hai viên thuốc nhỏ trong tay hai tỳ nữ.

Ba người lên ngựa ra roi theo bọn Song thần. Đến một bãi đất trống mé hữu đường quan đạo, Lãnh Tâm Đao chủ động nói :

- Nơi này mà đánh nhau thì rất tuyệt!

Vô Hối biết tính gã ít nói và rất tôn trọng chàng. Lần này gã vượt quyền, tự định đoạt như vậy hẳn là có nguyên do. Chàng hiểu ý dừng cương.

Du Thanh Vân lột phăng khăn bịt mặt, bật cười ghê gớm :

- Công tôn tiểu cầu, hôm nay ta sẽ đưa mi về suối vàng đoàn tụ với Hữu Lượng.

Kỳ Liêu Nhân Ma cũng quát lên :

- Lão phu móc hai mắt người trước rồi mới chặt đứt tứ chi.

Vô Hối bốc lên không trung từ lưng ngựa, chụp lưới đao xuống đầu họ Du. Trong tay lão tặc là một thanh đao đen bóng, không hiểu làm bằng kim loại gì. Lão múa hắc đao chống cự, không sợ sứt mẻ vì va chạm với bảo đao Bàn Long.

Vô Hối khổ công nghiên cứu đao pháp Lôi Phong nên đã tìm ra cách giải phá.

Thanh Bàn Long đao mềm mại nên chàng dùng ngay phép đánh của Đao Vương, rung động lưới đao khổng chế nhiều yếu huyết một lúc.

Du Thanh Vân kinh hãi trước sự thông tuệ của chàng, chỉ sau một lần giao đấu đã nắm được tinh túy của Lôi Phong đao pháp. Lão cố đem tu vi thâm hậu ra thi thố.

Kỳ Liêu Nhân Ma cũng vùng thanh Ma Thủ tấn công hậu tâm chàng. Kể trước người sau phối hợp, quyết giết cho được Vô Hối.

Chàng còn phải để dành sức lực nên không thể kéo dài cuộc chiến.

Hơn nữa, chàng không thể tha cho Du Thanh Vân trong lần tái ngộ này. Vô Hối gầm lên, xuất tuyệt chiêu La Vĩng Mãn Thiên. Đao quang xanh biếc rờn rợn sát khí lạnh lùng khiến họ Du thành con cá nằm trong lưới đao. Song thần hơi lo lắng cho đệ tử nhưng thấy Nhân Ma đang tận toàn lực giáng vào hậu tâm chàng nên yên tâm.

Vô Hối giả đồ không thấy, vận công bảo vệ hậu tâm rồi ập đến.

Thanh Ma Thủ bằng thép luyện cắm năm móng sắc vào tám da giao

long, không xuyên thủng được mà lại đẩy chàng về phía trước nhanh hơn. Bàn Long đao phá tan màn đao quang đen mờ lướt vào tâm thất họ Du.

Chàng nghiêng rặng rọc mạnh xuống, cắt đứt thân hình lão ra làm hai mảnh, chỉ còn dính ở phần xương vai. Tiếng gào thét của lão vang dội cả cánh rừng đối diện. Kỳ Liêu Nhân Ma đang sửng sốt vì thần công hộ thể của chàng thì Vô Hối đã quay ngoắt lại, xạ một đạo Vô Hình chỉ vào ngực lão. Chỉ kinh xuyên qua ngực trái, phá nát trái tim của kẻ đại ác, tội lỗi chất chồng.

Diễn tả thì lâu, nhưng sự việc lại xảy ra trong chớp mắt nên Song thần đành bó tay nhìn hai thủ hạ thảm tử. Lãnh Tâm Đao và Tam Thủ Miêu thấy kẻ đại cừu của Đao môn đền tội. Họ không nén nổi vui mừng quát vang :

- Hay lắm.

Sáu mươi tay sát thủ Bạch Mi hội cầm hờn xông đến giáp công ba người. Bàn Quý Dân như hung thần múa tit Loan đao, đem những điều mới học được của Vô Hối ra thi triển. Côn Linh cũng vãi hàng nắm Ván Tâm Đinh, loại khỏi vòng chiến năm, sáu gã bị mặt.

Thanh Bàn Long đao như cối xay thịt, nghiền nát những kẻ xấu số xung quanh chàng. Hỏa Thần gầm lên vang dội tung mình đến, bổ hai đạo chưởng phong nóng bức vào đầu Vô Hối. Chàng dùng chiêu Thanh Quang Xạ Nguyệt, thân ảnh hòa với đao quang như mũi tên thép xuyên qua chưởng kinh. Hỏa Thần nhếch mép bồi thêm một đạo thứ ba cực kỳ uy mãnh, đè Vô Hối rơi xuống. Công lực lão cực kỳ hùng hậu nên đã chiếm thượng phong.

Vô Hối vừa chạm đất đã lao vào trận địa của hai thủ hạ giết hết bốn tên, giải nguy cho họ. Mũi đao Bàn Long có một lỗ nhỏ hợp với góc ở chuội, Vô Hối chỉ cần vòng đao quanh bụng là đã thành một chiếc đai lưng. Chàng cắt đao, thử dùng pho Huyết Ảnh trảo và Thiên La chưởng đối phó với lão ma. Hỏa Thần vừa đến đã thấy màn chưởng ảnh giăng mắc, liền lạc như da trời, không một sơ hở. Lão lúng túng vỗ liên bốn chưởng nặng như núi cổ phá chiêu.

Nhưng tất cả đều đi vào khoảng không, song trảo Vô Hối chụp vào ngực lão. Lão dù có thần công hộ thể nhưng da ngực Hỏa Thần cũng bị rách nát. Máu tuôn xối xả.

Lão ma đau đớn ré lên, đảo bước lùi nhanh.

Thủy Thần thấy em thất thế, không nghĩ gì đến thân phận tiên bối, nhảy đến giáp công. Lão chuyên luyện Âm Phong chưởng nên chưởng kinh lạnh như băng giá. Vô Hối vội xuất chiêu Thiên La Tróc Long trong pho Thiên La chưởng đối chiêu.

Kinh phong chạm nhau nổ vang rền. Chàng nghe khí huyết nhộn nhạo, song thủ tê rần, tự biết công lực kém hẳn, bèn dùng pho Huyết Ảnh Trảo quỷ dị để đối phó với Song thần.

Luồng gió nam bỗng thổi mạnh qua hương tây mang theo mùi hương hăng hắc của những hạt độc phấn li ti. Bọn sát thủ hít phải, tay chân rã rời, võ công giảm sút.

Nhưng lạ thay, Bàng Quí Dân và Côn Linh vẫn không hề hấn gì vùng đao tàn sát. Đám tỳ nữ của My nương ào ra chém giết.

Thủy Hỏa song thần phát giác mình bị trúng độc, quát lên căm hờn :

- Hứa nha đầu khốn kiếp, dám hạ độc bọn lão phu.

Thủy Thần móc Tỳ Độc châu bỏ vào miệng ngậm một lát rồi giao cho Hỏa Thần.

Hai lão nhờ tu vi thâm hậu và tác dụng của thần châu nên không hề hấn gì, tiếp tục vây đánh Vô Hối.

Hàng chục đạo chưởng phong nóng tựa lửa hồng và lạnh như băng thi nhau giáng vào cơ thể đối phương. Vô Hối phối hợp pho kinh công Cuồng Phong Ma Ảnh và Huyết Ảnh Trảo chống cự. Thân hình chàng bay lượn như chiếc lá giữa trận bão.

Chàng không dám thẳng thắn đối chưởng mà tận dụng bộ pháp kỳ ảo và chiêu thức linh diệu nhắm vào những tử huyết, uy hiếp Song thần.

Hai lão động sát cơ, dùng đến phép đánh liên hợp Thủy Hỏa Tương Tế, quyết nghiền nát Vô Hối. Những chiêu thức này hai lão đã khổ luyện để đối phó với Tam Tuyệt Thiên Tôn Hách Âu Kỳ. Nay đem ra thử nghiệm với truyền nhân của họ Hách cũng là hợp lý.

Vô Hối ngày càng bị áp đảo, chàng quát vang như sấm, xuất chiêu Trảo Hạ Du Hồn. Hàng ngàn trảo ảnh làm hoa mắt Hỏa Thần. Thủy Thần rút kinh nghiệm của Kỳ Liêu Nhân Ma, không đánh vào lưng mà vỗ chưởng vào đầu chàng để giải vây cho người em song sinh.

Hỏa Thần quen với Sơn Đông quái lão nên đoán trúng My nương đã tặng hai mảnh da giao long cho Vô Hối. Lão bèn nhắm bụng dưới chàng giáng chưởng vào. Nào ngờ Vô Hối khụy chân xuống tránh đòn của Thủy Thần, dồn hết Thái Âm khí công vào song thủ, đỡ chiêu của Hỏa Thần.

Chưởng kinh nóng rực đẩy chàng văng ngược về phía sau. Vô Hối lộn một vòng, búng đạo Vô Hình chỉ vào huyết Khí Hải của Thủy Thần. Lão ma đâu ngờ chàng lại liều lĩnh như vậy nên phản ứng hơi chậm chạp. Nhưng lão cũng kịp tung mình sang một bên. Chỉ kinh chỉ xuyên qua phần mềm của đùi phải. Dù không chạm vào gân cốt nhưng cũng đau thấu trời.

Mấy chục năm nay, hai lão tung hoành thiên hạ, chỉ đả thương người khác chứ chưa hề bị trầy da tróc vảy. Thói thường người giàu đứt tay bằng ăn mày xỏ ruột nên lão ma nghe đau đớn tột cùng, thét lên thảm thiết.

Hỏa Thần đã kịp lướt đến giáng chưởng vào đầu Vô Hối. Lúc này chàng còn đang quỳ trên mặt cỏ. Chàng đã thọ thương vì lần chạm thương vừa rồi nhưng cũng cố đỡ đòn này dù biết mình khó sống. Trong lúc thập tử nhất sinh ấy, Sơn Đông My Nương như ánh chớp bay đến, vận toàn lực đánh vào lưng Hỏa Thần. Lão ma không dám đổi mạng đành dừng chiêu, tung mình sang một bên. Lãnh Tâm Dao và Tam Thủ Miêu thì liều chết cầm chân Thủy Thần. Lão bị thương một chân nên di chuyển không nhanh, bị hai người dùng phép du đấu quấy nhiễu.

Song thần thấy My nương xuất hiện, biết khó thắng nổi hai người nên hậm hực phi thân đi mất.

Vô Hối nhìn Hứa Xương Hoàn với ánh mắt biết ơn rồi ngã lăn ra, máu miệng phun ớt đầm khoanh cổ xanh trước mặt.

My nương kinh hãi nhảy đến xem xét. Nàng ứa nước mắt, dốc hết lọ linh đan vào miệng chàng rồi bồng về sơn trang.

Bọn sát thủ lúc này đã chết sạch nên hai gã Đường chủ Dao môn cùng đám thị tỳ chạy theo My Nương sau khi đã cắt lấy đầu họ Du.

Đến cửa đại sảnh, nàng quay lại nói :

- Nhị vị hãy điều động đám nữ tỳ của ta canh phòng nghiêm mật để ta trị thương cho công tử.

Lãnh Tâm Dao và Côn Linh cố nén nỗi ưu tư, gật đầu Vâng lệnh.

My nương đem Vô Hối vào khuê phòng, phát động cơ quan biến nơi đây thành chiếc lồng thép vững chắc rồi cởi áo chàng xoa bóp huyết đạo và truyền công lực. Nàng cố đả thông các đoạn mạch bị tắc nghẽn ở phế kinh.

Một canh giờ sau Vô Hối mới hồi tỉnh. Chàng thấy My nương tóc tai, y phục đều ướt đầm mồ hôi, lòng vô cùng cảm kích. Chàng không nói lời cảm tạ nhưng đôi mắt ánh lên vẻ yêu thương tha thiết.

My nương đỏ mặt, sung sướng nói :

- Công tử đã tai qua nạn khỏi, chỉ tĩnh dưỡng ít ngày là bình phục thôi.

Nàng chạy vào tắm qua loa, thay y phục rồi mở cánh cửa thép bước ra báo tin mừng cho bọn Bàng, Côn. Hai gã thở phào như cất được gánh nặng ngàn cân trong tâm hồn.

Giữa tháng năm, Vô Hối mới chia tay Hứa Xương Hoàn. Chàng biết võ công mình chưa đủ để đối phó với Thủy Hỏa song thần nên cảm

Chí Tôn lệnh bài đến Triết Giang học nghệ.

Hai gã Lãnh Tâm Dao và Tam Thủ Miêu đem thủ cấp Du Thanh Vân về Tổng đàn Dao môn bảo quản, chờ Vô Hối trở lại mới tổ chức lễ tế vong hồn Công Tôn Hữu Lượng.

Để tránh rắc rối, chàng cải trang thành một đại hán râu ria lởm chởm, da đen sạm. Càng rời xa Hứa Xương Hoàn, chàng càng cảm thấy nhớ nàng da diết, ánh mắt, nụ cười, mùi hương da thịt, tất cả đều theo chàng trên đường thiên lý. Vô Hối bàng hoàng nhận ra mình đã yêu nàng.

Tình cảm này chàng không tìm thấy nơi Uyển Cơ và Độc Mĩ Nhân. Giữa chàng và họ không có tường rào ngăn cách, đến với nhau dễ dàng, chẳng chút nghi ngại. Tình cảm của chàng với họ giản đơn và khai hoa kết trái nhanh đến nỗi chàng cũng không hiểu mình có yêu họ hay không.

Nhưng My nương thì khác. Nàng là một dâm nữ thành danh, ác tính chất chồng.

Vô Hối đã đến với nàng bằng lòng căm ghét khinh bỉ. Nhưng mỗi ngày trôi qua, chàng như kẻ tìm được những ốc đảo trong lòng một sa mạc khô cằn, chết chóc, càng khát khao khám phá thêm nhưng không bao giờ có ý tưởng định cư.

Chàng là nam tử của Trường Giang Nhất Dao, là đồ đệ Tam Tuyệt Thiên Tôn và cũng là Môn chủ Dao môn. Nếu My nương trở thành vợ chàng thì lời đàm tiếu dị nghị của võ lâm sẽ dìm chàng vào nỗi cay đắng ngất trời. Lần này xa nhau cũng có nghĩa là mãi mãi. Chàng đau đớn nhớ đến lời thề nguyện, hẹn kiếp lai sinh của nữ nhân.

Vô Hối không tin và cũng chẳng cần đến kiếp sau. Chàng chỉ muốn có nàng ngay trong hiện tại. Hai người yêu nhau bằng mối tình tuyệt vọng, dâng hiến tận cùng nhưng không dám nghĩ đến chuyện kết tóc se tơ.

Bốn ngày sau, chàng dừng cương cạnh bờ bắc Hoàng Hà. Bên kia sông, bức tường thành cao ngất của Tế Nam ẩn hiện dưới ánh tà dương vàng vọt. Chuyến đồ ngang cuối cùng đã đưa chàng sang sông lúc trời sẩm tối. Vô Hối chọn khách điểm An Thái làm nơi qua chêm vì nó nằm gần bờ sông.

Tầng trên dành làm nơi uống rượu, rất mát mẻ. Hơn nữa, đêm nay dưới ánh trăng mười tám, có thể ngắm cảnh sông Hoàng Hà.

Chàng đặt phòng ở tầng hai, có cửa mở ra hướng bắc. Vô Hối không lên tầng thượng mà bảo tiểu nhị sắp mâm cơm rượu bày bàn nhỏ trên lan can để chàng độc ẩm.

Cuối canh hai, trăng lên cao tỏa sáng mặt sông, biến dòng nước vàng

đục dơ bản thành một dải lụa vàng lượn sóng nhấp nhô. Chàng cố nhớ đến hai nữ nhân ở nhà, nhưng sao hình bóng Hứa Xương Hoàn lại ngự trị.

Vô Hối tự thẹn mình là kẻ bạc tình. Uyển Cơ đang mang nặng giọt máu của chàng trong bụng, cùng Lãnh Như Sương ngày đêm ngóng cửa đợi chờ. Thế mà chàng lại đắm say bóng hình yêu nữ. Nhưng con tim có nhịp đập riêng của nó. Chàng không tài nào xua đuổi được dáng vóc yêu kiều của My nương. Vô Hối uống liền mười mấy chung, mong nhờ men rượu làm phai đi mối tuyệt tình.

Chàng đã ngà say, nghe trong không gian thoang thoảng mùi hương quen thuộc, bật cười vì sự tưởng tượng của mình.

Chàng đứng lên, rời bàn rượu trở lại phòng. Mùi hương càng đậm đà khiến chàng nghi hoặc, sinh lòng cảnh giác. Thính giác tinh tế nhận ra có tiếng thở đều đặn của một người nào đó say ngủ trên giường chàng.

Vô Hối như tỉnh hẳn, niềm vui vụt lớn dần trong hồn. Chàng bước nhanh vào, nhìn Sơn Đông My Nương đang say ngủ. Bộ võ phục lụa xanh kín đáo không che dấu được nét đẹp của vòng ngực thanh xuân.

Có lẽ nàng đã phát hiện chàng vào nên mở mắt, che miệng ngáp rồi cười :

- Thiếp sợ không gặp được công tử nên đêm qua không dừng ngựa. Đến đây thấy chàng đang thưởng nguyệt nên nghỉ lưng một lát.

Vô Hối không kềm được lòng trước niềm hạnh phúc bất ngờ này.

Chàng cúi xuống hôn lên đôi môi ngọt lịm. My nương nhận lấy nhưng lát sau nhăn mặt thẹn thùng :

- Đêm xuân còn dài, công tử vội làm gì? Chúng ta chuyện trò một lát đã.

Vô Hối giật mình :

- Vì sao nàng đuổi theo ta gấp như vậy?

My nương cười đáp :

- Đầu phải thiếp đuổi theo công tử. Chiều hôm chàng ra đi, thiếp nhận được lệnh của gia phụ triệu về. Trên đường đi, thiếp hỏi thăm tứ sự ca, biết gia phụ định phái thiếp đem quân liên thủ với Phụng Hoàng Tiên Cơ và Thủy Hỏa song thần quấy đảo võ lâm. Thiếp muốn công tử biết trước mà đối phó nên sau khi hội kiến với gia phụ đã vội tìm chàng ngay.

Vô Hối suy nghĩ một lúc rồi hỏi nàng :

- Sơn Đông Quái Lão chắc đã biết việc nàng không những bỏ ý định cướp Chí Tôn lệnh bài mà còn với ta chống lại Song thần. Lệnh phụ

nói sao?

- Gia phụ có trách nhưng thiếp bảo rằng chàng là đệ tử của Thiên tôn, đã luyện được sáu thành Thái Âm khí công nên thiếp không làm gì được. Thiếp đối xử tốt với chàng để mua chuộc tình cảm, biến chàng thành công cụ của mình. Gia phụ vốn hiểu bản tính thiếp nên rất tin lời.

Vô Hối biết nàng đối với mình hoàn toàn chân thực, chàng cảm động :

- Nhiều lúc ta cùng chẳng biết nàng có phải là Sơn Đông My Nương hay không nữa?

Hứa Xương Hoàn khúc khích cười :

- Công tử sắp sa bẫy thiếp rồi đó.

Hàm răng trắng như ngọc và ánh mắt tinh nghịch khiến chàng động tình. Chàng lại có được người đàn bà quyến rũ nhất thế gian trong vòng tay.

Sáng ra, ánh dương quang xuyên qua cửa sổ đằng đông đánh thức Vô Hối. Chàng bật dậy, không thấy bóng nữ nhân đâu, dù mùi hương và dấu vết ái ân vẫn còn đây.

Một vàng khăn lụa trắng viền hồng nhỏ rơi lại dưới chân giường như kỷ vật cuối cùng. Vô Hối nhặt lên, đọc hai câu thơ thêu bằng chỉ vàng :

"Lénh đênh biến hận tình em đó.

Ngàn dặm sơn khuê chàng có hay?"

Vô Hối nghe nổi xót xa dâng trào, thu xếp hành lý rời Tế Nam. Chàng đến Triết Giang đúng chiều ngày mười bốn. Sáng hôm sau, chàng tìm đến chân núi Xích Thành.

Khu rừng phong quanh núi vẫn còn xanh um, chờ thu đến trở màu đỏ thắm. Một nàng thiếu nữ đang thơ thẩn trên bãi cỏ, lắng nghe chim hót nhưng thái độ thì như chờ đợi ai.

Vô Hối xuống ngựa, lại gần nhận ra người con gái ôm đàn đã tặng lệnh bài cho mình. Chàng đã khôi phục dung mạo thật để tỏ lòng tôn kính Võ Thánh. Nhưng vẫn bị đôi nhãn quang sắc bén của thiếu nữ nhận ra. Nàng tươi cười nói :

- Nếu tiểu muội không lầm thì công tử chính là người hôm trước đã nhận lệnh bài?

Vô Hối gật đầu :

- Tại hạ là Công Tôn Vô Hối, người đã được cô nương ưu ái.

Nàng thẹn thùng nói :

- Kẻ bạc mệnh này là Sở Thúy Vi, nội tôn nữ của Võ Thánh Sở Vân.

Tiểu muội có chút tâm nguyện mong công tử xót thương mà thành

toàn.

Vô Hối trầm giọng :

- Xin Sở cô nương cứ tỏ bày, nếu Vô Hối này giúp được quyết không từ chối.

Sở Thúy Vi liếc quanh vót về lo lắng rồi kể :

- Tiểu muội đã lỡ yêu thương vị biểu ca tên gọi Sở Toàn. Nhưng vì chàng chỉ còn một tay nên song thân không chấp thuận, bắt tiểu muội phải tìm một anh hùng để kết hôn. Tiểu muội chọn công tử vì thấy chàng khảng khái, nhân hậu. Nên lát nữa công tử từ chối cuộc hôn nhân thì may ra tiểu muội mới mong được xum họp với Sở lang. Nhưng công tử phải chịu thiệt thòi vì không được hưởng toàn vẹn di học của gia tổ.

Vô Hối thầm nghĩ chính nàng đã ban cơ hội cho mình nên không ngần ngại hứa rằng :

- Tại hạ xin phụng ý thi hành. Chúc cô nương và Sở huynh được hạnh phúc.

Thúy Vi mừng đến ứa nước mắt, xụp xuống lạy tạ rồi phi thân biến mất. Chàng cột ngựa vào một gốc đào rồi theo đường sơn đạo xuyên rừng tiến lên.

Lưng chừng núi hiện ra một sơn trang đồ sộ, uy nghi, tường xây cao gần trượng, bằng những viên đá chỉ vuông vức. Đại môn khắc rõ bốn chữ “Sở thị biệt trang”.

Cánh cửa mở lộng và không có người canh gác. Nhưng trong tiểu đình gần đó, hai lão nhân tóc bạc đang say sưa đánh cờ.

Vô Hối cao giọng :

- Vãn bối thân mang Chí Tôn lệnh bài, xin bái kiến chủ nhân.

Hai lão giật mình nhìn chàng chăm chú. Lão râu bạc gật gù khen :

- Vi nhi quả là khéo chọn người phối ngẫu. Tiểu tử này đúng là một đóa kỳ hoa.

Lão thứ hai râu năm chòm đen nhánh, dù tóc trên đầu đã hoa râm.

Lão cười nhạt bảo :

- Y có tướng sát thê. Nếu bản mạng không vững thì khó mà ở? với y đến bạc đầu.

Vô Hối lạnh lùng nói :

- Tại hạ đến đây học nghệ chứ không phải cầu hôn ai cả. Nhị vị bất tất phải đa tâm.

Lão râu bạc cười khà khà :

- Chỉ sợ khi người nhìn thấy mặt thật của Vi nhi rồi thì không cảm được lòng đầy thôi.

Hai lão bỏ bàn cờ, đưa chàng vào đại sảnh. Lát sau, phu thê họ Sở

và nam phụ lão ấu trong biệt phủ tề tựu đông đủ.

Trưởng tử của Chí Tôn Võ Thánh Sở Vân là một lão già lục tuần, dung mạo trang nghiêm, anh tuấn, bên phải là nữ nhân, nét cao quý và thông tuệ hiện rõ.

Vô Hối vòng tay nói :

- Vãn bối là Công Tôn Vô Hối xin ra mắt.

Chủ nhân hài lòng bảo :

- Lão phu là Sở Hồng, rất hoan hỉ được tiếp kiến bậc anh hùng đương đại. Xin mời an tọa rồi cùng đàm đạo.

Chàng ngồi xuống chiếc ghế gần đấy chờ đợi. Hai trăm người đứng dọc đại sảnh quan sát chàng và âm thầm bàn tán.

Sở Hồng nói tiếp :

- Lão phu nhận thấy cục diện võ lâm đang rối rắm, bọn tà ma ngày càng hống hách nên quyết định tìm người tài đức đem võ công tuyệt thế ủa tiên phụ ra phù trì chính đạo. Tiên mẫu đã có lời ngăn cấm con cháu họ Sở dấn thân vô giang hồ. Vì vậy chúng ta không thể dấn thân ra tay được. Nhưng nếu công tử muốn học toàn bộ thì phải thành rể của họ Sở. Bằng không thì chỉ được thụ giáo có một môn công phu mà thôi. Để công tử dễ quyết định, lão phu sẽ?cho tiểu nữ Sở Thúy Vi ra bái kiến.

Lão vô tay ba cái. Sở cô nương thướt tha trong bộ cung trang bước ra, dung mạo thật của nàng đẹp không kém Uyển Cơ và Sơn Đông My Nương. Nhưng lòng chàng đang tràn ngập hình bóng Hứa Xương Hoàn nên chẳng hề thấy rung động. Chàng thần nhiên nói rằng :

- Cảm tạ hảo ý của tiên bối nhưng vãn bối đã có ba vị phu nhân ở nhà, không dám đa mang thêm nữa. Còn về việc học nghệ thì dầu chỉ một môn cũng đủ để diệt ma.

Sở trang chủ sững sờ, không ngờ chàng lại từ chối thẳng thắn như vậy. Lão thất vọng bảo :

- Thôi được. Chuyện hôn sự thì lão phu không dám ép. Nhưng công tử hãy chọn lấy môn vô công nào mà mình yêu thích.

Chàng suy nghĩ một lúc, đáp rằng :

- Vãn bối công lực non kém nên không phát huy được sở học. Nếu có cách nào tăng thêm chừng hai mươi năm công lực thì hay quá!

Sở trang chủ tái mặt :

- Té ra công tử tự hào đã tinh thông kiếm, quyền, chưởng, chỉ nên không cần học tuyệt kỹ của chúng ta?

Chàng điềm đạm biện bạch :

- Tiên bối lượng thứ cho. Bọn lão ma đầu như Thủy Hỏa song thần

đều có trên sáu mươi năm công lực. Vãn bối dù có học được bao nhiêu tuyệt chiêu cũng không cách nào chống cự lại họ.

Chàng nói rất hợp đạo lý nên Sở Hồng cứng họng. Lão bối rồi nói :

- Tiên phụ có để lại một viên Thái Dương Bạch hoàn nhưng ta đã cho Vi nhi uống rồi.

Sở phu nhân đỡ lời :

- Dù công lực kém hơn nhưng nếu chiêu thức tinh kỳ uyên ảo thì cũng bổ cứu được một phần khi giao đấu. Hay là công tử học thêm những tuyệt chiêu của Võ Thánh xem sao. Nhưng xin hỏi sở học của công tử thế nào?

Vô Hối nói thực :

- Bẩm phu nhân, vãn bối là ?ruyền nhân của Tam Tuyệt Thiên Tôn nên đã học được các môn công phu như đao, chưởng, chỉ, trảo và khinh công.

Bà nhìn chàng với vẻ thích thú :

- Nếu vậy, công tử hãy để các trưởng lão trong trang thử qua tài nghệ. Môn nào thực sự còn khiếm khuyết thì hãy học thêm.

Vô Hối biết bà có lý nên gật đầu. Lão nhân râu bạc hăm hở bước ra cười bảo :

- Lão phu luyện vân chưởng đã năm mươi năm, xin được hầu công tử.

Vô Hối ngại ngùng thưa :

- Vãn bối chỉ có chừng bốn mươi năm công lực, mong tiên bối nhẹ đòn.

Mọi người xì xào, không ngờ chàng chưa đến tuổi hai mươi mà đã có ngần ấy tu vi.

Lão râu bạc gật đầu, ra hiệu mời chàng xuất thủ trước. Vô Hối đem pho Thiên La chưởng ra thi triển. Lão nhân chỉ sử dụng chừng tám phần công lực nên cân sức.

Chưởng kinh va chạm ầm ầm mà không ai lùi một bước. Đến chiêu thứ hai trăm, Trang chủ quát lên :

- Đủ rồi! Dẫu đánh ngàn chiêu cũng thế thôi.

Lão nhân chán nản vì không thắng được chàng, dù chỉ nửa chiêu.

Lão giơ ngón cái khen ngợi :

- Hảo chưởng pháp!

Lão râu đen năm chòm cười nhạt :

- Lão phu không tin tiểu tử ngươi địch lại pho Long Trảo của Võ Thánh.

Vô Hối thản nhiên đem Huyết Ảnh Đại Bát trảo thức ra thi thố. Trảo ảnh trùng trùng, chiêu thức quỷ dị phi thường.

Đến chiều thứ một trăm, chàng đã móc rách tay áo lão nhân. Sở Hồng sững sốt :

- Tinh thần của pho trao pháp này rất tà quái, không phải là võ công của bậc chính nhân.

Vô Hối thán phục đáp :

- Tiền bối nhận xét không sai. Đây là pho Huyết Ảnh Đại Bát trao thức của Phượng Hoàng Tẩu.

Sở Hồng háng giọng :

- Té ra công tử đã luyện tà công Kim Cương Huyết Ảnh Chàng biết lão hiểu lắm, cười nhạt bảo :

- Nếu văn bối chịu học môn tà công quái quỷ kia thì còn đến đây làm gì? Văn bối đã hủy bí phổ để khỏi di hại cho đời, nhưng tiếc tám chiêu tuyệt học nên cố luyện lấy mà diệt ma đấy thôi.

Một thư sinh đứng dưới xác nhận :

- Sở bá phụ. Chính công tử đã vào được Phượng Hoàng cung lấy bí phổ nhưng lại trao cho Chưởng môn phái Thiếu Lâm hủy đi.

Lão râu đen đang hận chàng bỗng sinh lòng ngưỡng mộ, vỗ vai chàng khen :

- Hảo trượng phu! Thế mới xứng là thân hiệp khách.

Sở phu nhân nhìn chàng bằng cặp mắt nuối tiếc, nếu chàng chịu làm rể bà thì hay biết mấy.

Đến phần chỉ pháp, một lão già lùn đầu hói mặt đỏ au, cười hề hề :

- Lão phu xin được so tài chỉ pháp với công tử.

Lão nhắm vào vách sành xạ một đạo chỉ phong xé gió, khoan sâu một lỗ bằng ngón tay.

Vô Hối vận khí khê máy đúng ngón tay hữu. Không một tiếng động, vách tường hiện ra một lỗ chỉ cạn bằng nửa của lão lùn.

Sở Hồng bùi ngùi nói :

- Xem ra võ học của họ Sở đã lạc hậu rồi. Với công phu Vô Hình chỉ này thì ai có thể biết mà đề phòng?

Toàn sảnh ngậm ngùi tự hiểu rằng Trang chủ nói đúng. Họ đã sống quá lâu dưới hào quang của quá khứ, cứ cho rằng ngoài tuyệt học của Võ Thánh, trên đời không có ai hơn. Họ thất vọng vì thần tượng sụp đổ. Nên võ học ngày càng tiến lên còn họ thì đứng lại mà cứ nghĩ mình vô địch.

Vô Hối ái ngại, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Văn bối vẫn ngưỡng mộ Chí Tôn Võ Thánh là bậc kỳ nhân tuyệt thế. Nhưng trộm nghĩ vì Sở tiền bối tinh thông quá nhiều tuyệt học nên khó mà bằng kẻ suốt đời chỉ nghiên cứu có một môn. Như sư phụ của văn bối tuy xưng là tam tuyệt nhưng đao pháp chẳng bằng

Đạo Vương, chưởng pháp không hơn Thủy Hỏa song thần. Chỉ có một môn Vô Hình chỉ mới thực sự là độc bá.

Sở Hồng khoan khoái, ngửa cổ cười dài :

- Quả là anh hùng tương thức. Tiên phụ cũng từng tự nhận xét như vậy. Công tử tuổi còn trẻ mà đã thức ngộ được đạo lý này. Lão phu rất bội phục. Tuyệt kỹ đích thực của Sở gia chính là pho Thái Dương kiếm pháp. Nếu công tử đổi ý, chịu lấy Sở Thúy Vi thì lão phu sẽ đem pho thần kiếm ra dạy cho.

Vô Hối khẳng khái đáp :

- Vãn bối không phải là kẻ hai lời, xin cảm tạ chủ nhân đã tiếp kiến.

Vãn bối xin cáo biệt.

Sở Thúy Vi nhìn theo với ánh mắt ngưỡng mộ. Nàna không ngờ trên đời lại có một nam nhân đại lượng như vậy. Là thân võ sĩ mà dám bỏ qua cơ hội học hỏi thần công và cả một nữ nhân tuyệt sắc. Sở Thúy Vi tự hỏi chắc là thê thiếp của chàng xinh đẹp hơn mình nhiều.

Mọi người trong Sở thị hết lòng khâm phục. Họ thâm hiểu chàng đã vì hạnh phúc của Sở Thúy Vi mà hy sinh tất cả vận may.

Sở Toàn cũng đứng lẫn tron đám người này. Gã tuổi độ tam tuần, gương mặt anh tuấn nhưng có đôi phần cao ngạo, khắc nghiệt. Gã là một nhân tài hiếm có, võ công không thua các bậc trưởng bối, luôn tự hào mình là bậc nhân kiệt hơn người. Nhưng bẩm sinh đã chỉ có một tay nên không khỏi mặc cảm, từ đó nảy sinh tính tình khó chịu.

Nay gặp Vô Hối trẻ trung xinh đẹp và bản lĩnh hơn mình, gã cảm thấy bị tổn thương, không cảm kích mà còn ganh ghét với chàng.

Sở Hồng chờ Vô Hối ra khỏi đại sảnh mới trầm giọng bảo mọi người :

- Họ Sở chúng ta tự hào võ công vô địch, tách rời võ lâm, sống cuộc đời tĩnh lặng.

Qua lần gặp này với Công Tôn Vô Hối, lão phu chợt cảm thấy lối sống của mình thật vô vị. Y tự biết sức mình kém cỏi mà vẫn giữ khí tiết, không vì lợi ích riêng và nữ sắc mà quên đi lời hứa với Vi nhi.

Sở tiểu thư tái mặt, không ngờ Trang chủ lại biết việc mình nhờ cậy Vô Hối. Sở Hồng nhìn con gái với ánh mắt sắc lạnh rồi nói tiếp :

- Nếu để y trở về tay không mà thua thiệt trước bọn ma đầu thì còn gì danh dự Võ Thánh. Vì vậy, lão phu muốn nhờ ba vị biểu ca Sở thị tam hùng theo hộ vệ Vô Hối. Không để y gặp nguy. Ngay ngày mai ta sẽ gọi thiệp mời các phái đến dự lễ khai môn của Chí Tôn. Con cháu họ Sở sẽ xuất đạo góp sức với võ lâm và dương danh thiên hạ, để khỏi tủi hổ là dòng dõi Võ Thánh.

Mấy trăm người lớn nhỏ hoan hô vang dội. Họ đã quá chán ngán

cảnh sống bình yên, tẻ nhạt như cá chậu chim lồng này.

Sở phu nhân mỉm cười hỏi ông :

- Thế còn việc hôn sự của Vi nhi thì sao?

Cử tọa lập tức im lặng lắng nghe quyết định của Trang chủ. Sở Hồng thở dài bảo :

- Mấy năm qua ta phản đối mối duyên tình giữa Vi nhi và Sở Toàn hiền điệt không phải vì y thân thể khiếm khuyết, mà vì sợ mầm giống dòng họ ngày càng suy thoái. Sự kết hợp giữa những người có huyết thống gần gũi không đem lại điều tốt đẹp cho đời sau. Trong pho Chí Tôn y thảo, tiên phụ đã từng nói đến điều này. Nhưng nay sự việc đã lỡ, ta chấp thuận cho hai trẻ nên duyên.

Mọi người ồ lên mừng cho đôi uyên ương. Nào ngờ Sở Toàn lạnh lùng bảo :

- Cảm tạ thúc phụ đã tác hợp nhưng tiểu điệt không mặt mũi nào lấy Vi muội khi Vô Hối đã chê bỏ nàng. Tiểu điệt dù tàn tật nhưng cũng là một bậc nam nhân, lẽ nào lại chịu nhục?

Sở Hồng tái mét giận dữ nói :

- Vi nhi đã vì người mà cầu khẩn Vô Hối từ hôn. Y là bậc trượng phu nên đành bỏ qua cơ hội hiếm có của mình để thành toàn cho hai người, chứ nào phải y đui mù không thấy vẻ đẹp của mỹ nhân? Nay người vì chút tự ái trẻ con mà phủ nhận công ơn của người, xem ra người có cái tâm của kẻ tiểu nhân vậy.

Sở Thúy Vi vừa nhục nhã vừa đau lòng, sà vào lòng mẫu thân khóc nức nở.

Sở Toàn cười nhạt :

- Tiểu điệt bị coi là kẻ tiểu nhân, tất không xứng làm con cháu Võ Thánh. Đành phải ra đi thôi. Nhưng một ngày nào đó, chư vị sẽ thấy Vô Hối nhục bại dưới kiếm của Toàn này.

Vừa dứt lời, gã lướt ra cửa sảnh nhanh như cơn lốc.

Sở Hồng quay sang an ủi Thúy Vi :

- Vi nhi! Từ lâu ta đã biết hấn là người hẹp hòi, khắc bạc nên chẳng muốn con phải chịu khổ. Nay Sở Toàn đã không nghĩ gì đến mối thân tình của con, để lộ rõ tâm địa thấp hèn, đồ kỵ. Vi nhi còn tiếc nuối làm gì? Phụ thân tin rằng nếu Vô Hối biết Sở Toàn như vậy sẽ chấp nhận làm rể họ Sở.

Thúy Vi đau đớn thưa :

- Hài nhi biết mình nhìn lầm người nhưng còn mặt mũi nào mà đến với Vô Hối?

Kiếp này đành nương nhờ cửa Phật mà thôi!

Sở Hồng biến sắc, định can ngăn. Sở phu nhân nháy mắt ra hiệu, ý

bảo để bà lo liệu. Sở trang chủ biết bà là người thông tuệ, tất có lương sách. Ông yên lòng tiến hành bàn bạc với mọi người việc thành lập Chí Tôn cung.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 07

Thê thiếp huynh đệ tam bách tử Tung Sơn Tam Tuyệt hóa Công Tôn

Nhắc lại, Vô Hối rời núi Xích Thành, cười thầm cho sự thất bại vừa rồi. Nhưng chàng cũng hài lòng vì biết rằng sở học của mình không hề kém cỏi. Dung nhan kiều diễm của Sở Thúy Vi thoáng hiện lên. Chàng tự nhủ lòng rằng nếu không có Sở Toàn thì có lẽ chàng đã bằng lòng lấy Sở Thúy Vi.

Làm thân nam nhi có thêm một người vợ xinh đẹp như tiên ai mà không muốn.

Quan niệm của người Trung Hoa thời ấy cho phép đa thê nên Vô Hối cũng không thoát khỏi tính đa mang. Tình yêu là một khái niệm thiết yếu, thường đến sau hôn nhân.

Chính vì vậy mà mối tình không lối thoát của chàng và Sơn Đông My Nương mới có vẻ đẹp quyến rũ, tân kỳ như vậy. Vô Hối thúc ngựa phi nhanh để trở lại hồ Phiêu Dương.

Trưa ngày thứ tư, chàng đến Cảnh Đức trấn, ghé vào thành dùng cơm. Ăn uống xong, chàng tiếp tục cuộc hành trình. Vừa ra đến ngoại thành, từ phía ngược lại, một kỵ mã vung roi đánh ngựa như điên cuồng, có lẽ gã đang cấp bách. Nhận ra Vô Hối, gã dừng cương đột ngột khiến hai vó trước của tuấn mã dựng lên, hí vang trời. Thì ra đó là Tam Thủ Miêu Côn Linh. Dưới chiếc nón rộng vành, dải băng trắng ngay trán ướt đẫm máu đào.

Vô hối kinh hãi hỏi :

- Có việc gì xảy ra vậy :

Côn Linh nghiêng răng đáp :

- Môn chủ hãy ghé vô cánh rừng kia rồi thuộc hạ sẽ bẩm báo.

Chàng rẽ vào cánh rừng bên đường, đứng dưới bóng râm chờ đợi.

Côn Linh quỳ xuống sa lệt, nghẹn ngào :

- Bốn ngày trước, Phụng Hoàng cung và Thủy Hỏa song thần nửa đêm tập kích. Kiếm Sĩ tiền bối và bốn Đường chủ tử nạn, hai vị phu

nhân đều nhảy xuống hồ tuần tiết. Tổng đàn Dao môn cháy rụi, anh em tử thương không dưới ba trăm người.

Vô Hối nghe như sét đánh bên tai, tay chân rụng rời, chết lặng đi rất lâu. Dòng lệ anh hùng ứa ra khóe mắt. Lát sau, sát khí phủ mờ gương mặt đẹp. Chàng hỏi gã :

- Bốn vị Đường chủ tử nạn là những ai?

Côn Linh đau đớn kể :

- Chỉ còn mình thuộc hạ, Lãnh Tâm Dao và Thất muội là sống, hai người kia đều trọng thương.

Vô Hối gằn giọng :

- Dao môn đông đến hơn ngàn người, chẳng lẽ quân số đối phương còn nhiều hơn?

Tam Thủ Miêu lắc đầu :

- Thừa không. Bọn chúng chỉ có chừng bốn trăm nhưng toàn là cao thủ kiệt xuất. Nhất là bọn cung nữ của Phượng Hoàng Tiên Cơ. Chủ yếu là bên chúng ta không có cao thủ nào địch lại Thủy Hỏa song thần và Tiên cơ. Hơn nữa, chúng đã dùng chim phượng rải hỏa dược xuống đầu anh em nên thương vong rất nhiều. Kiếm Sĩ tiền bối liều mạng bảo vệ Đông Môn phu nhân nên đã bị Tiên cơ giết chết. Lãnh phu nhân phóng độc hạ được gần trăm địch thủ nhưng vì Song thần có Tỵ Độc châu nên không sợ. Nhị vị phu nhân cùng đường, nắm tay nhau nhảy xuống nước. Lúc thuộc hạ lên đường tìm Môn chủ thì vẫn chưa tìm được xác.

Vô Hối không hỏi thêm nữa, thúc ngựa phi nhanh. Gương mặt chàng giờ đây lạnh lẽo như sương, đôi mắt đỏ ngầu.

Ba ngày sau, hai người về đến Tổng đàn Dao môn. Nhìn cảnh điêu tàn đổ nát, Vô Hối cố nén lòng trước mặt tám trăm thuộc hạ. Chẳng mấy người còn lành lặn, hầu hết đều bị thương, băng bó khắp nơi. Họ đồng loạt quỳ xuống khóc ròng. Lãnh Tâm Dao hai tay quán bằng dày cộm, sụp xuống thưa :

- Bọn thuộc hạ bất tài không bảo vệ được Tổng đàn và nhị vị phu nhân, xin Môn chủ trách phạt.

Vô Hối dịu giọng :

- Đối phương quá mạnh và lại có bày linh điều ném hỏa dược hỗ trợ. Dẫu Thiếu Lâm tự cũng không chống nổi. Anh em đã tận lực chiến đấu, bảo toàn được lực lượng là bản toà vui rồi. Còn việc sống chết của nhị vị phu nhân là do thiên mệnh. Mối thù này chúng ta sẽ báo phục để rửa hờn cho ba trăm huynh đệ đã nằm xuống.

Thất đường chủ Lưu Hương Dao Bạch Tú Hồng ghen ngào nói :

- Bọn thuộc hạ đã quây nát hồ Phiêu Dương mà vẫn không tìm thấy

di hài của nhị vị phu nhân. Đúng ra sau ba ngày xác họ phải nổi lên.
Côn Linh thở dài :

- Có lẽ họ đã bị nước thủy triều cuốn ra Trường Giang mất rồi.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Đàng nào họ cũng đã không còn. Việc trước mắt của chúng ta là xây dựng lại Tổng đàn và chăm sóc những người bị thương. Chàng nhìn ba trăm nắm mộ vùi nông cạnh bờ hồ, lòng đau như cắt. Phòng quỹ xây ngầm dưới nền đại sảnh nên vẫn nguyên vẹn. Mấy ngày sau, sáu phái Bạch đạo do các Chương môn, trưởng lão dẫn đầu đem theo đệ tử đến chia buồn và giúp đỡ Đạo môn xây lại Tổng đàn. Lần này tất cả kiến trúc đều bằng gạch đá, đơn giản nhưng kiên cố. Sau hơn tháng, nhờ nhân thủ đông đảo nên việc xây dựng đã hoàn tất.

Trong thời gian này, Vô Hối đã nghiền ngẫm, phối hợp lại pho Thiên Long đao pháp và Thanh Quang La Võng, sáng tạo ra tám chiêu đao đơn giản nhưng cực kỳ hiểm ác. Tám trăm đệ tử Đạo môn đã khổ luyện để nâng cao bản lĩnh.

Có ba trăm người đã tử ra vượt trội, đã được chọn để thành lập một đường thứ tám có tên là Cửu đường do Vô Hối đích thân thống lĩnh. Bốn đường kia cũng chọn người trong họ thay thế các Đường chủ đã chết.

Sáu nữ tỳ không biết võ công nhưng trong đêm ấy đã thả độc vật sát hạt mấy chục tên sát thủ định xâm nhập vào hậu viện, nơi ẩn nấp của hàng trăm tiểu đồng nhỏ dại. Vô Hối đã khen ngợi và bảo họ phát triển thêm đàn rắn rít để bảo vệ Tổng đàn.

Họ còn dạy cho đệ tử Đạo môn cách bắn nỏ của người Miêu để chống lại đàn phim phượng.

Chàng nhìn những mái đầu xanh, tóc kết trái đào nhỏ dại, chợt nghe lòng nặng trĩu. Một phần trong số đó đã chít khăn tang khóc người cha đã bỏ mình. Vô Hối tự biết võ công mình chưa đủ để chống lại Thủy Hỏa song thần và Phượng Hoàng Tiên Cơ.

Cũng không phải vì mối thù sát thê mà rắc lên đầu chúng thêm những vành khăn tang trắng. Chính vì vậy mà chàng vẫn án binh bất động không kéo quân đến báo thù.

Hồ Lô Cái Bang chủ Cái bang đã đến thông báo cho chàng biết rằng Phượng Hoàng cung liên kết với Thủy Hỏa song thần, thành lập Long Phụng bang. Cứ địa của tà bang này nằm trong một vùng đồi núi, nơi sông Vị Thủy và sông Hoài hợp lưu với Hoàng Hà. Nhưng tin tức thứ hai và thứ ba mới làm Vô Hối kinh ngạc. Đó là việc Sở Hồng đã chính thức thành lập Chí Tôn cung. Và kể đó là sự xuất hiện của

một vị đại sát tinh có danh hiệu là Độc Thủ Kiếm Khánh Sở Toàn. Y là đệ tử của Quỷ Kiếm Lôi Xuyên. Họ Lôi là tay kiếm giỏi nhất thiên hạ sau khi Võ Thánh qua đời. Sở Toàn dù chỉ có một tay nhưng đã sát hại hơn mười cao thủ thành danh ở phủ Huy Châu và Giang Tô. Vô Hối cau mày, không hiểu gã có phải là tình lang của Sở Thúy Vi hay không.

Bọn Lãnh Tâm Dao và thuộc hạ Dao môn có vẻ nóng ruột khi thấy chàng không phát động cuộc chiến phục thù. Bạch Tú Hồng được mọi người đề cử đến hỏi nguyên do.

Chàng lạnh lùng bảo :

- Lòng ta còn nóng hơn ai hết nhưng không thể đưa anh em vào chỗ chết. Khi chưa nắm chắc phần thắng trong tay thì ta không thể khinh động được. Trong lúc chờ cơ hội, các vị nên trau dồi bản lãnh của mình.

Đầu tháng hai, trinh sát Cái bang đến đưa tin rằng Long Phụng bang đã chính thức khiêu chiến với Thiếu Lâm tự. Phụng Hoàng Tiên Cơ còn gọi đích danh Tam Tuyệt Thiên Tôn nhắc ông đến Thiếu Lâm tự ngày rằm tháng tám để trả món nợ của Thái Âm lão nhân.

Trong thư Hồ Lô Cái tỏ ra rất hy vọng Thiên tôn sẽ có mặt. Nhưng chỉ mình Vô Hối biết rằng võ công của Thiên tôn đã bị thất tán gần nửa sau lần bị Du Thanh Vân ám hại. Chàng đành phải gánh vác việc này thay cho sư phụ. Ba trăm cao thủ Dao môn hăm hở kéo đến Trung Sơn tiềm phục, chờ hiệu lệnh của Vô Hối mà phục hận.

Chàng nhờ Bạch Tú Hồng cải trang mình thành Tam Tuyệt Thiên Tôn đến Thiếu Lâm tự trước kỳ hạn một ngày. Liễu Không đại sư cùng sáu Chương môn bạch đạo rất mừng rỡ và không hề phật ý khi thấy Hách Âu Kỳ ít nói.

Cuộc chiến ngày mai thực sự là trận tử đấu giữa hai phe chính tà. Năm phái kia đều mang đến những cao thủ hạng nhất của mình hỗ trợ Thiếu Lâm. Trinh sát Cái bang báo rằng lực lượng Long Phụng bang đã tràn ngập huyện thành Trung Dương, nhân số không dưới ngàn người. Ngoài Phụng Hoàng Tiên Cơ và Thủy Hỏa song thần, còn có Sơn Đông Quái Lão và Sắc Phật.

Vô Hối mặc cho mọi người bàn bạc kế sách, chàng đóng cửa tăng xá nghĩ sách cứu vãn cục diện hiểm nghèo này. Đến đầu canh hai, chàng sai Côn Linh xuống núi truyền đạt kế hoạch cho Lãnh Tâm Dao. Tam Thủ Miêu hóa trang làm người hầu cận của Thiên tôn, khi được hỏi tại sao Vô Hối không có mặt, gã nhân nhó bảo rằng chàng đang lâm bệnh.

Sáng hôm sau, bốn vị đồng Bang chủ của Long Phụng bang dẫn hơn

ngàn thủ hạ lên núi Thiếu Thất. Thấy mặt Thiên tôn, Thủy thần cười nhạt :

- Món nợ mười năm trước, anh em lão phu sẽ trả dứt. Nhưng phải xem lão thất phu người có sống sót nổi dưới kiếm của Phượng Hoàng Tiên Cơ hay không.

Vô Hối cố nén lòng căm hận đang sôi sục, trầm giọng bảo :

- Hai người hợp công mà vẫn bị đồ đệ ta là Vô Hối đánh cho thất điên bát đảo, còn dám khoác lác nữa sao?

Phượng Hoàng Tiên Cơ là một nữ lang tuổi tam tuần, dung nhan xinh đẹp nhưng nước da lại đỏ hồng một cách kỳ lạ, nhất là đôi hân tay. Nàng gằn giọng :

- Hơn hai mươi năm trước, vì lão quỷ Thái Âm mà mẫu thân ta bỏ mạng. Nay lão ta đã chết, mối hận này bốn cô nương sẽ đòi ở người vậy.

Vô Hối cười rộ :

- Người tưởng tà công Kim Cương Huyết Ảnh là vô định hay sao. Lão phu đã mượn thanh Bàn Long đao diệt trừ hậu hoạn cho đời.

Tiên cơ cười hăng hắc :

- Người làm rồi. Phụng Hoàng tẩu chỉ là một lão điên bị sư tổ của ta nhốt vào chốn ấy. Ai luyện vào cũng sẽ điên như lão mà thôi.

Sơn Đông Quái Lão là một lão già tuổi thất tuần, mũi miệng bình thường nhưng đôi mắt lại to quá khổ, tròn xoe như hai chiếc lục lạc, tỏa hào quang tà mị. Vô Hối nhủ thầm rằng Sơn Đông My Nương Hứa Xương Hoàn giống mẹ, nên mới không có đôi mắt quái dị này.

Hứa Phong cười nham hiểm :

- Lão phu nghe danh Hách lão huynh đã lâu, nếu có dịp cũng xin được lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học.

Liễu Không đại sư hắng giọng :

- A di đà Phật. Long Phụng bang đến đây vì Hách thí chủ hay vì muốn tiêu diệt Thiếu Lâm tự và các phái?

Phượng Hoàng Tiên Cơ bật cười ghê rợn, phát tay quát lên :

- Giết!

Đệ tử Long Phụng bang nhất tề ủa vào tấn công. Bản thân nàng thì rút huyết kiếm xông đến chém Tam Tuyệt Thiên Tôn. Chưởng môn sáu phái và Hồ Lô Cái đón đánh Thủy Hỏa song thần, Quái lão và Sắc Phật. Năm trăm cung nữ Phụng Hoàng cung tỏ ra lợi hại hơn bọn nam đệ tử đồng đảng. Kiếm pháp của họ cực kỳ hiểm độc khiến đệ tử các phái lúng túng. Vô Hối rút Bàn Long đao chống đỡ luồng kiếm quang đỏ rực màu máu. Công lực của Tiên cơ chỉ ngang với chàng nên Vô Hối ung dung chiết chiêu.

Chàng vừa đánh vừa hỏi :

- Người nói Phụng Hoàng Tẩu điên loạn nhưng sao lão để lại Phụng Hoàng huyết đan thần diệu và pho Huyết Ảnh đại bát thức rất lợi hại? Tiên cơ dường như bị bắt ngờ buộc miệng đáp :

- Ta cũng không rõ, có lẽ những năm cuối đời lão tỉnh táo lại nên mới sáng tạo ra môn võ ấy.

Vô Hối đã hiểu ra, chàng không còn nương tay nữa, vận toàn lực múa tít thanh Bàn Long đao, quyết giết cho được đối phương. Nhưng pho Huyết Ảnh kiếm pháp rất ảo diệu, lưỡi kiếm như linh xà luôn uy hiếp những yếu huyệt trên người chàng. Tiên cơ đỉnh ninh chàng là Thiên tôn nên không biết ngực và bụng Vô Hối được che chở bởi hai mảnh da giao long. Chàng hiểu điều ấy nên giả đồ kém thế, để mũi kiếm chui qua màn đao quang đâm thẳng vào ngực trái của mình. Phụng Hoàng Tiên Cơ mừng rỡ dồn thêm lực đao quyết đâm thủng tim đối thủ.

Nào ngờ mũi kiếm khựng lại như đâm vào đá. Nàng biết mình mắc lừa thì đã muộn.

Một đao chỉ kinh vô thanh vô ảnh xạ thẳng vào bụng nàng. Cũng may, khi giao đấu với Thiên tôn, nàng luôn đề phòng tuyệt kỹ Vô Hình chỉ nên phản ứng vô cùng thần tốc, nghiêng mình né tránh. Đao chỉ phong không xuyên thẳng bụng nàng mà chỉ trúng vào xương hông bên trái.

Nhưng dù thoát chết, Tiên cơ cũng không thể tái chiến, nàng rú lên đau đớn rồi phi thân đào tẩu. Vô Hối đuổi theo thì bị bọn cung nữ liều chết cản đường. Thủy Hỏa song thần đang tung hoành giữa vòng vây của Liễu Không đại sư, Thái Cực Kiếm và hai cao tăng Thiếu Lâm tự. Họ thấy Tiên cơ thảm bại chỉ trong vòng trăm chiêu thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Vô Hối tung mình thoát khỏi bọn cung nữ, vung đao bổ xuống đầu Thủy Thần.

Lão vội tung hai đao Âm Phong chưởng đỡ chiêu, lực đao vô cùng hùng hậu đã chặn đứng đường đao. Vô Hối hạ thân, trở hết tài nghệ quyết phân thắng bại. Nhưng Thủy Thần e ngại tuyệt kỹ Vô Hình chỉ nên không dám để chàng đến gần. Lão vội liền mấy chục đao Phách Không chưởng và giữ một khoảng cách xa.

Vô Hối công lực không bằng lão nên chẳng làm gì được. Chàng liếc thấy Hỏa Thần đang ở sau lưng mình, liền lộn ngược lướt về phía lão. Thủy Thần một mặt thét lên báo động, mặt khác vung chưởng đánh vào lưng Vô Hối.

Mao Thu nghe đại ca gọi, tung mình lên không tránh chiêu. Lão tin chắc rằng Thiên tôn không dám truy kích mà phải quay lại đối phó

với Thủy Thần. Nào ngờ đối phương vẫn thản nhiên nhận một chưởng vào lưng, mượn lực đạo bay đến như sao băng. Bàn Long đao giăng lưới quanh thân dưới của Hỏa Thần. Lão kinh hãi rút chân lên nhưng không kịp, bị bảo đao lóc mất hai mảnh thịt lớn nơi đùi. Hỏa Thần nghe đau thấu tâm can, rú lên thảm nảo, hạ thân xuống mặt đất. Lão cảm hận tung liền mười mấy trái hỏa cầu về phía Vô Hối và quần hào.

Chàng dùng thân pháp Cuồng Phong Ma Ảnh né tránh và tìm cách tiếp cận lão ma. Nhưng hỏa khí cực kỳ bá đạo đã cày tung cả nền sân toàn sỏi đá và sát hại rất nhiều tăng nhân trong La Hán đại trận. Vô Hối rú lên cao vút báo hiệu cho Lãnh Tâm Đao xuất thủ.

Ba trăm cao thủ Cửu đường đã phục sẵn quanh đấu trường hiện ra với cung nỏ trong tay. Những phát tên chính xác cắm vào cơ thể bọn môn đồ Long Phụng bang. Chỉ loạt đầu tiên đã hạ được hơn trăm. Cục diện hoàn toàn xoay chiều, đệ tử các phái phần khởi reo hò, phản công quyết liệt.

Bọn môn đồ Long Phụng bang nơm nớp lo sợ mũi tên sau lưng nên không còn tinh thần chiến đấu. Sơn Đông Quái Lão và Sắc Phật bị Chưởng môn các phái Hoa Sơn, Nga Mi, Điểm Thương, Cái bang và ba cao tăng vây đánh. Dù không bị hạ nhưng cũng chẳng làm gì được.

Bổng đàn chim phượng bay đến định thả hỏa dược thiêu hủy Thiếu Lâm tự. Lãnh Tâm Đao cùng hơn trăm cao thủ nhảy lên nóc chùa dương nổ bắn. Có vài con trúng nổ quác lên inh ỏi khiến cả đàn sợ hãi bay mất, mặc cho bọn cung nữ trên lưng thất vọng.

Nhờ vậy, chỉ có vài căn tăng xá bị hư hại.

Thủy thần thấy tình thế tuyệt vọng, ra lệnh rút lui. Quần hào đuổi theo nhưng bị hỏa cầu chặn lại. Lãnh Tâm Đao và Côn Linh cũng định truy sát nhưng thấy Vô Hối ngồi dựa gốc tùng điều tức, máu rỉ ra khóe miệng, họ kinh hãi vây quanh. Liễu Không đại sư dẫn mọi người quay lên, phát giác Tam Tuyệt Thiên Tôn đã thọ thương, vô cùng lo lắng.

Ông hỏi Lãnh Tâm Đao :

- Hách tiên bối có Thái Âm huyết hoàn là linh đơn chí bảo, không hiểu người có uống chưa?

Bàng Qui Dân sa lệ :

- Đây nào phải Hách lão gia mà chính là Môn chủ của bọn tại hạ, làm gì có linh đơn.

Mọi người ồ lên kinh ngạc, không ngờ Công Tôn Vô Hối lại giả làm Thiên tôn để diệt ma. Liễu Không đại sư vội ra lệnh cho sư đệ là Liễu

Vân đại sư, Thủ tòa Đạt Ma đường vào trong lấy Đại Hoàn đan. Tam Thủ Miêu nhận lấy, cho Vô Hối uống hai viên.

Nửa canh giờ sau chàng hồi tỉnh, đứng lên cáo từ :

- Lão phu phải về núi tĩnh dưỡng, xin cáo biệt.

Chàng đâu biết mình đã lộ chân tướng, ngỡ ngàng khi thấy họ bật cười. Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng cười lớn hơn ai hết, lão vui vẻ hỏi :

- Môn chủ bất tất phải dấu mặt nữa, bọn lão phu đã biết cả rồi.

Vô Hối ngượng ngùng xóa lớp hóa trang nhìn bọn Côn Linh. Lãnh Tâm Dao áy náy thưa :

- Môn chủ lượng thứ, thuộc hạ vì lo lắng Môn chủ không mang theo thuốc trị thương nên đành phải nói thực. Liễu Không phương trượng đã tặng hai viên Đại Hoàn đan.

Chàng hiểu ra, gật đầu tha thứ, quay sang cảm tạ đại sư :

- Văn bối tạ ơn đã ban linh dược.

Liễu Không đại sư vội nói :

- Thí chủ đã không nhớ đến lỗi của lão nạp năm xưa, đến đây cứu vãn cơ nghiệp Thiếu Lâm và sinh mạng đệ tử các phái, ơn này Thiếu Lâm và đồng đạo không dám quên. Hai viên thuốc kia nào có đáng gì?

Vô Hối đối với sáu phái bạch đạo vẫn còn ngăn cách nên chàng đưa thuốc hạ xuống núi ngay.

Vô Trần sư thái, Chưởng môn phái Nga Mi nhìn theo bóng chàng, buột miệng bảo :

- Công Tôn thí chủ quả là bậc nhân kiệt đời nay. Nếu võ lâm có được một Minh chủ như thế thì hay biết mấy!

Ý kiến của bà được mọi người tán thưởng. Hồ Lô Cái nói thêm :

- Chư vị đâu biết rằng Vô Hối vì hạnh phúc của người khác mà bỏ qua cơ hội học pho Thái Dương kiếm pháp vô địch của Chí Tôn Võ Thánh. Tiếc thay người được ban ân lại sinh lòng phần hận, biến thành kẻ thù. Độc Thủ kiếm khách Sở Toàn đã thoát ly Chí Tôn cung, tìm mọi cách giết Vô Hối.

Chưởng môn phái Hoa Sơn là Kim Kiếm Đồng Chính Lộc cũng ở Triết Giang và có mối giao tình với họ Sở nên biết rõ. Ôn bùi ngùi nói :

- Chỉ tội cho Sở Thúy Vi, tôn nữ của Võ Thánh, duyên phận lỡ làng. Nếu nàng không đem lòng yêu thương Sở Toàn thì đã là vợ của bậc anh hùng cái thế Công Tôn Vô Hối rồi. Nghe nói nàng đã trở thành điên loạn. Chí Tôn cung cũng vì việc này mà chưa tổ chức lễ khai đàn.

BÀN LONG ĐẠO

Hồi 08

Si tâm xú diện xưng di muội

Quý Kiếm ma mưu hựu bại vong

Sau trận đại phá Long Phụng bang ở núi Thiếu Thất, thanh danh Vô Hối và Đạo môn lừng lẫy như cồn. Đồng đạo coi chàng là cao thủ số một võ lâm vì đã đả thương Phụng Hoàng Tiên Cơ và Hỏa Thần. Chỉ có Vô Hối là biết mình nhờ yếu tố bất ngờ mà thủ thắng. Chàng đốc thúc thuộc hạ rèn luyện võ công và canh phòng nghiêm mật. Trước sau gì Long Phụng bang cũng tập kích Đạo môn một lần nữa để phục thù. Cuối tháng chín có hai vị khách không mời mà đến, đó là Tỏa Thần Vĩnh Hào, thúc phụ của Độc mỹ nhân và Lãnh Như Vi, bào muội của nàng.

Vô Hối cung kính mời Tỏa Thần vào đại sảnh. Lão nghiêm mặt bảo :

- Lão phu không vợ con, chỉ có hai đứa cháu gái quý báu. Nay người bất tài để Như Sương bị giết, lòng lão phu đau đớn vô cùng, không còn muốn ở lại thế tục nữa. Vậy người hãy nuôi dưỡng bảo bọc Vi nhi để lão phu vào núi tu hành. Vi nhi dù gốc nhưng là em ruột của Như Sương.

Vô Hối vội nói :

- Thúc phụ đã dạy, diệt tể xin vâng lời, thề sẽ chu toàn cho Vi muội, quyết không để hổ thẹn với hương hồn Sương muội.

Tỏa Thần hài lòng nhưng không ở lại dùng cơm mà bỏ đi ngay. Dung mạo Như Vi bị một vết nám đen che phủ gần hết gương mặt nhưng nhìn kỹ thì mũi miệng đều thanh tú. Đôi mắt nàng lạc thần như nhìn vào một hình bóng xa xăm nào đó. Hàm răng trắng đều và đôi làn môi nhợt nhạt, đôi lúc nở nụ cười bẽn lẽn. Lần đầu gặp Vô Hối, nàng đã cười ngay như gặp người quen. Nụ cười ngây dại khiến chàng đau xót, thương cho thân phận Như Vi. Nàng có vẻ sợ hãi tất cả những người chung quanh, nhưng lại cảm thấy an toàn bên Vô Hối. Chàng đã giao Như Vi cho Bạch Tú Hồng và các Miêu nữ chăm sóc. Nhưng ngay đêm đó, nàng đã rời khuê phòng của người chị quá cố, đến đứng bên cửa phòng Vô Hối khóc thút thít. Chàng giật mình tỉnh giấc, mở cửa ra xem. Như Vi lướt vào trèo ngay lên giường chàng. Vô Hối thở dài, ôm gối xuống nằm dưới đất.

Như Vi cũng xuống theo nằm co ro cạnh chàng. Trời bỗng đổ cơn

mưa rào, nền gạch lạnh tanh, chàng đành bế cô gái tội nghiệp lên giường rồi nằm cạnh bên thao thức.

Như Vi ôm chàng ngủ rất ngon lành.

Sáng ra, Bạch Tú Hồng phát giác bệnh nhân biến mất, kinh hãi chạy đi tìm. Côn Linh gõ cửa phòng Môn chủ báo cáo. Chàng bước ra nhìn nhó bảo :

- Cô ấy ở trong này, các người đừng làm ầm ĩ như thế!

Tam Thủ Miêu nín cười vội rút lui ngay. Kể từ hôm ấy, Như Vi như âm hồn bám theo Vô Hối chẳng rời. Chàng rất bực bội nhưng không nổi la mắng. Bọn thuộc hạ rất thông cảm cho nỗi khổ tâm của Môn chủ, nhưng không cách nào giúp được. Một đêm, Vô Hối nghe nàng nói trong giấc ngủ :

- Hối ca! Tiểu muội đã sai rồi.

Chàng giật mình suy nghĩ vì nếu nàng có nghe đến chàng thì cũng gọi bằng tử phụ mới đúng. Vô Hối đã mời những đại phu nổi tiếng đến điều trị nhưng cũng uổng công. Dầu sao, sự có mặt của thiếu nữ đáng thương này, đã khiến chàng không có thời gian để nhớ đến nỗi đau trong lòng. Chàng quyết định dạy cho nàng từng câu nói, hầu khơi lại nhang ký ức mù mịt như đêm tối.

Vô Hối chỉ vào ngực mình và nói :

- Tử phụ, tử phụ!

Như Vi áp úng nói theo. Vô Hối chưa kịp mừng rỡ đã thấy nàng lắc đầu, không gọi chàng bằng tử phụ nữa mà là hai tiếng Hối ca. Vô Hối chịu thua đành chấp nhận.

Trong vòng mười ngày chàng đã dạy được rất nhiều. Như Vi tỏ ra rất thích thú, tựa như đứa bé đang học nói. Nàng chỉ các vật và gọi tên chúng. Chàng cũng bắt nàng gọi tên những người chung quanh. Nhờ vậy Như Vi không còn sợ hãi họ nữa, nàng đã có thể lang thang trong Tổng đàn, hoặc thơ thẩn ven bờ hồ ngắm đàn cá lội. Nhưng chỉ một lúc sau đã chạy như bay về tìm Vô Hối. Thân pháp của nàng nhanh nhẹn phi thường, chứng tỏ đã rèn luyện từ lâu. Khi chàng ngồi vận khí hành công thì nàng cũng làm theo.

Chàng luyện đao thì nàng cũng xách kiếm ra luyện.

Một sáng nọ, chàng đứng nhìn nàng múa kiếm, buột miệng nói đùa :

- Vi muội dạy ta kiếm pháp được không?

Như Vi có vẻ thích thú, múa chậm từng chiêu bắt chàng phải học. Vô Hối kinh ngạc nhận ra pho kiếm pháp này ảo diệu phi thường. So với đao pháp của Đao Vương còn lợi hại hơn nhiều. Vô Hối cho rằng đây là tuyệt học của Tỏa Thần nên không dám học. Nhưng Như Vi không chịu thôi, bắt chàng phải học cho xong.

Thanh Bàn Long đao thực ra không hề có hình dáng của đao. Nó chỉ là một thanh thép mỏng thẳng bằng như sợi dây lưng và được mài sắc một bên. Chính vì vậy, khi thi triển kiếm pháp, không gặp trở ngại. Sau nửa tháng, chàng đã học hết pho kiếm pháp vô danh. Uy lực của nó khiến chàng vui mừng khôn xiết. Vô Hối bèn bảo Côn Linh đem thanh Bàn Long đao đi mài nốt cạnh kia. Nhờ vậy phát huy được hết tinh túy của kiếm chiêu.

Một chiều đông nọ, chàng nhân lúc Như Vi ngủ say vào trong tắm gội. Chàng ngâm mình trong bồn nước ấm, lim dim thả hồn về quá khứ. Khi Vô Hối phát hiện ra thì đã muộn màng. Như Vi toàn thân không mảnh vải đứng cạnh bồn nước nhìn chàng cười thích thú, rồi bước hẳn vào tắm chung với chàng. Thân hình nàng thon dài, không nảy nở bằng Như Sương hay Mị Nương nhưng cân đối đến lạ lùng. Nàng thản nhiên chăm chú kỳ cọ cho Vô Hối, đụng chạm cả vào chỗ kín đáo mà chẳng hề ngượng ngập. Vô Hối toát mồ hôi hột, chưa xót nghĩ rằng Như Vi đang tắm cho em nàng.

Bồn tắm chật hẹp nên hai thân xác rất gần gũi. Mùi hương da thịt làm chàng ngây ngất nhưng Vô Hối vẫn cố dằn lửa dục, không đụng chạm đến nàng, đứng lên.

Như Vi cũng ra theo, mau mắn lấy khăn lau sạch những giọt nước trên lưng chàng.

Đêm ấy, Vô Hối không ngủ được. Như Vi ôm chàng ngủ tít say. Sau năm đêm không ngủ, mặt chàng hốc hác hẳn đi. Trong buổi họp các Đường chủ, Bạch Tú Hồng ngượng ngùng nói :

- Bọn thuộc hạ cho rằng không thể kéo dài tình trạng này nữa. Một là Môn chủ gởi nàng cho phái Nga Mi nuôi dưỡng, hai là hãy lấy nàng làm vợ, biết đâu cuộc sống vợ chồng sẽ giúp nàng khôi phục trí nhớ.

Như Vi đang ngồi ngoan ngoãn cạnh Vô Hối, bỗng sa lệ lấp bắp :

- Tiểu muội không đi Nga Mi đâu!

Đây là câu nói đầy đủ ý nghĩa đầu tiên của nàng. Vô Hối mừng rỡ hỏi :

- Vi muội đã tỉnh rồi sao?

Nàng cười ngây dại nói tiếp :

- Tiểu muội thích ở với Hối ca!

Bạch Tú Hồng dịu dàng bảo :

- Như Vi! Muội phải ngủ phòng riêng, và không được bám theo Môn chủ nữa.

Vi nhi ngây ngô đáp :

- Không có Hối ca sao tiểu muội ngủ được?

Vô Hối thở dài bảo :

- Thôi được. Ta sẽ vì Như Sương mà bao bọc em nàng trọn đời.
Chắc ở chốn tuổi vàng nàng sẽ vui lòng.

Đám cưới được tổ chức đơn giản, chỉ mời có các Chưởng môn đến dự. Vô Hối muốn họ không ngộ nhận rằng chàng vì sắc đẹp mà thông dâm với di muội khi mồi vợ chưa xanh cỏ.

Như Vi có vẻ rất thích thú với vai trò tân nương. Nàng mặc áo cưới, xoay mình trước gương cười khúc khích. Bỗng bực bội đưa tay lên mặt chà xát vết nám như muốn xóa chúng đi. Nàng thất vọng bật khóc nức nở. Vô Hối phải khen nàng xinh đẹp Như Vi mới thôi.

Nàng hờn hờ hỏi lại :

- Tiểu muội đẹp thực hả Hối ca?

Các Chưởng môn tỏ ra rất thông cảm và đều có lễ vật mừng đại hỉ. Chưởng môn phái Hoa Sơn làm mọi người bất ngờ khi mang theo mấy hòm châu báu, nữ trang, gấm lụa. Ông cười khà khà nói :

- Chí Tôn chủ Sở Hồng hối tiếc vì không truyền được cho Môn chủ môn tuyệt học nào của Võ Thánh nên ông tạ lỗi bằng cách gửi lễ vật. Xin Môn chủ nhận cho.

Chàng nhớ đến hai vị ái thiếp chết thảm mà chưa một lần được khoác áo hoa nên uống đến say mềm. Chàng về nhà lúc nào cũng không biết. Nửa đêm tiếng khóc rầm rức của Như Vi đã khiến chàng tỉnh giấc. Nàng vẫn mặc quần áo tân nương ngồi nhìn đôi hoa chúc sắp tàn. Vô Hối giật mình, uống liền mấy chung trà cho tỉnh táo, dịu dàng nói :

- Ta vì quá chén nên không làm tròn bổn phận tân lang, xin nàng lượng thứ.

Chàng vén khăn che mặt, cùng nàng uống chén giao bôi cho đủ lệ. Chàng ngạc nhiên khi thấy đôi mắt Như Vi mất đi vẻ ngây dại mê muội. Nàng ân cần giúp chàng cởi y phục và thẹn thùng khi cởi bỏ xiêm y. Vô Hối mừng rỡ, vuốt ve nàng rất lâu, cố đánh thức tính dục trong nàng. Một khắc sau chàng thành công. Như Vi run rẩy mời gọi. Vô Hối đã lâu không gần gũi mỹ nhân, nhưng chàng cố nén cơn háo hức, nhẹ nhàng phá quan. Sáng ra chàng ngạc nhiên khi thấy Như Vi chờ sẵn với thau nước ấm và khăn mặt. Nàng không biết cánh diều tả, chỉ nhìn chàng bằng cặp mắt nhu thuận.

Trong bữa tiệc tam, các Đường chủ bám nhau khi thấy Như Vi thẹn thùng ngồi bên Vô Hối, ăn rất nhỏ nhẹ. Nàng không còn quá ngây dại như trước nữa. Bạch Tú Hồng nhận xét :

- Xem ta Môn chủ đã quyết định rất đúng. Vi muội dường như trở thành người khác.

Những ngày sau đó, Như Vi trầm lắng để nhớ lại những điều cần

phải làm của một người vợ đối với chồng. Nàng đã nói được những câu dài hơn, điều này làm Vô Hối cao hứng vô cùng. Những cuộc ái ân nồng thắm dường như có ích đối với nàng, nó gởi lại cuộc sống bình thường của một nữ nhân.

Đầu xuân, một tin dữ khiến cả võ lâm lo ngại :

Quỷ Kiếm Lôi Xuyên và Độc Thủ kiếm khách Sở Toàn đã thành lập Kiếm bang, mời các phái đến dự lễ khai đàn vào ngày một tháng hai. Thiệp mời Dao môn đề đích danh Vô Hối. Chàng đã thử pho kiếm pháp mới học bằng cách nhờ Liễu Không đại sư và Liễu Vân đại sư dùng chưởng lực tấn công. Dù công lực hai người này không bằng Song thần nhưng cũng có thể kiểm chứng được uy lực của kiếm chiêu.

Vô Hối dùng chiêu thứ nhất tấn công, kiếm kinh xé nát chưởng phong dễ dàng.

Chàng mừng rỡ, tự tin mình có thể giết được Song thần.

Trọng địa của Kiếm bang đặt tại một sơn cốc cạnh chân núi Phù Dung, phía Nam sông Hoàn, cách huyện thành Hoài Ân tám dặm. Vô Hối muốn nhân dịp này tiêu diệt bọn đầu sỏ Long Phụng bang nên đem theo hai trăm cao thủ Cừu đường. Sáu Miêu nữ đã thành vợ của sáu đệ tử Dao môn. Họ nuôi được một đàn độc vật đông đến hàng vạn con, đủ sức chống lại bất cứ cuộc tập kích nào. Nàng nhỏ tuổi nhất tên gọi Miêu Phượng đã mang bầu độc phong theo đoàn người đến Hoài Ân. Như Vi thần nhiên sắp xếp hành lý đi theo phu tướng. Vô Hối biết nàng bản lĩnh cao cường nên không phản đối. Cuối tháng giêng, bọn chàng có mặt ở huyện thành. Cạnh chàng chỉ có Như Vi, Miêu Phượng và bốn thủ hạ. Lực lượng Dao môn do Lãnh Tâm Dao và Tam Thủ Miêu chỉ huy thì đến sau, cải trang trà trộn vào thành. Hồ Lô Cái đến trước đã dành sẵn ba phòng thượng hạng cho Vô Hối. Các Chưởng môn đều hoan hỉ khi thấy Như Vi tỉnh táo hơn xưa. Thân hình nàng đã phát triển thon thả trong bộ võ phục màu thiên thanh. Nếu nhìn phía sau ai cũng phải khen ngợi.

Nhưng sáng ngày hôm sau, lúc chuẩn bị lên đường đến Phù Dung cốc, nàng tự động che mặt bằng khăn sa. Vô Hối hỏi thì nàng ngượng ngùng đáp :

- Tiểu muội đã hiểu rằng dung mạo mình xấu xí trong khi Hối ca lại rất anh tuấn.

Sợ rằng mọi người sẽ dị nghị.

Chàng mừng rỡ hôn nàng an ủi :

- Ta rất yêu gương mặt thực của nàng, không có gì phải tủi thân cả. Hai người đang dùng điểm tâm với Hồ Lô Cái thì Tam Thủ Miêu

bước vào. Theo sau gã là một đại hán to lớn dềnh dàng, da dẻ đen sạm như đồng hun, mắt lộ, mũi lân, râu quai nón.

Côn Linh kính cẩn thưa :

- Bẩm Môn chủ, người này tha thiết muốn được báỉ kiến Môn chủ. Thuộc hạ không làm sao được đành phải dẫn y đến đây.

Đại hán trở mắt nhìn chàng, gãi đầu hỏi Tam Thủ Miêu :

- Người có chắc đây chính là Công Tôn Vô Hối, người đã giết Kỳ Liêu Nhân Ma hay không? Sao ta xem hán có vẻ yếu ớt thế kia? Giọng nói của hán oang oang như lệnh võ khiến Vô Hối bực mình.

Chàng cau mày hỏi :

- Tại hạ chính là Vô Hối đây, chẳng hay các hạ tìm vì việc gì?

Đại hán suy nghĩ một lát, sụp xuống dập đầu lạy ba lạy. Hán đứng lên cười kể lể :

- Tại hạ là Hình Thiết Hán quê ở Cam Túc. Gia phụ làm nghề khai thác mỏ đá trong dãy Kỳ Liên sơn. Năm năm trước, gia phụ nhận thầu một mỏ mới gần nơi cư trú của Nhân Ma. Tiếng nổ của hỏa dược làm lão bực mình nên đã sát hại gia phụ và mười mấy công nhân. Tại hạ hôm ấy bị đau tay nên chẳng đi làm. Khi nghe tin dữ liền vác thương đến báo thù. Nào ngờ lão ma võ nghệ cao cường đánh cho tại hạ thương tích đầy mình phải bỏ chạy. Dưỡng thương xong tại hạ lại đến nữa, nhưng cả sáu lần đều thảm bại. Mối thù kia tưởng chừng không cách nào trả được. Nay công tử đã giết lão rửa hờn cho những nạn nhân vô tội, trong đó có cả tiên phụ. Hình mạo xin làm nô bộc để báo đền.

Vô Hối không thích cái tính cục cằn thô lỗ nên lạnh lùng bảo :

- Tại hạ giết lão vì việc riêng của mình, các hạ không cần phải bận tâm.

Hình Thiết Hán ngờ ngác không biết phải làm sao. Hán lại sụp xuống đáp ứng :

- Công tử thương tình nhận cho, nếu không Hình mạo sẽ chết mất. Lúc rời đất Cam vào Trung Nguyên tìm công tử, mọi người đều chê cười. Họ bảo rằng công tử có dưới trướng đến hơn ngàn thuộc hạ đâu cần đến một kẻ ngốc nghếch quê mùa. Hình mạo đã lờ thề rằng nếu không được công tử thu nhận sẽ bỏ xứ đi luôn. Nhưng kẻ hèn này ngu dốt, chỉ biết mấy đường thương và nghề hỏa dược để kiếm ăn. Nay Trung Nguyên không có mỏ đá, biết sống sao đây.

Vô Hối nghe nói gã theo nghề hỏa dược, lòng cũng muốn thu nhận.

Lại thêm Như Vi nói vào :

- Người này tướng mạo trung hậu, có thể làm một thuộc hạ rất tốt. Hối ca nên nhận hán vào Đạo môn.

Vô Hối gật đầu, nghiêm giọng bảo Thiết Hán :

- Nể lời phu nhân, ta nhận người làm thủ hạ. Nhưng phải y phục chỉnh tề, ăn nói nhỏ nhẹ chứ không được lỗ mãng làm càn. Nếu sai lời ta sẽ chiếu môn quy trừng phạt.

Ánh mắt chừng sắc lạnh, uy nghiêm khiến Thiết Hán sợ đến nhũn người. Hắn dập đầu dạ lia lịa.

Vô Hối nói với Côn Linh :

- Đường chủ đưa hắn vào trong tắm gội, mua cho vài bộ y phục mới, giữa giờ thìn phải xong để theo bọn tòng vào cốc. Tìm cho được trăm cân hỏa dược giao cho hắn giữ.

Tam Thủ Miêu là người tháo vát nên chưa đến nửa canh giờ đã xong mọi việc.

Thiết Hán râu ria nhẵn nhụi, bảnh bao trong bộ võ phục đen trông rất oai vệ. Chàng gọi hai người cùng ăn điểm tâm. Thiết Hán ăn nhỏ nhẹ như khuê nữ khiến Hồ Lô Cái phì cười :

- Đâu ai bắt người phải ăn uống như mèo vậy. Cứ việc tự nhiên.

Thiết Hán mừng rỡ nhét đầy bao tử. Vô Hối dặn dò :

- Người vác bao thuốc nổ theo ta vào trong cốc. Khi nào có lệnh mới được hành động.

Gã nhớ lời chàng dạy, cố hạ giọng nói xuống, chỉ còn những tiếng thì thào lí nhí :

- Môn chủ yên tâm, thuộc hạ học nghề này từ năm mười tuổi.

Giữa giờ thìn, bọn Vô Hối cùng các phái đến cửa Phù Dung cốc. Sơn cốc này nằm ở mặt Tây núi Phù Dung, tựa như chiếc giếng ăn sâu vào chân núi. Đường vào cốc chỉ rộng hơn trượng, hai bên là vách đá dựng đứng. Chênh vênh trên đỉnh vách bên hữu nơi gần cửa cốc là một tảng đá khổng lồ lớn bằng cả tòa nhà.

Vô Hối giật mình bảo mọi người :

- Nếu tảng đá kia rơi xuống sẽ bít chặt đường rút lui của quần hào, khiến bọn ta thành cá trong rọ.

Liễu Không đại sư thở dài :

- Lão nạp cũng thấy hế, nhưng không thể không vào.

Chàng truyền âm hỏi Hình Thiết Hán :

- Người ước lượng xem một trăm cân hỏa dược có đủ để phá vỡ tảng đá kia không?

Gã nhìn lên cân nhắc rồi gật đầu. Vô Hối yên tâm cùng các Chương môn nhập cốc. Vào trong càng thấy rõ ý đồ của Kiếm bang. Vách sơn cốc dựng đứng như có người đẽ gọt. Với chiều cao hơn hai mươi trượng thì cũng chẳng ai có thể vượt qua được.

Sát vách trong cùng là một vực dài cao gần trượng, trang trí sắc sỡ,

lộng lẫy. Sàn mộc dài sâu chừng hai trượng nhưng lại được ngăn đôi bởi một tấm lụa trắng. Khoảng trống sau lưng tấm lụa có chức năng như hậu trường của một sân khấu hát tuồng. Mặt trước theo hình thanh kiếm nằm trong vòng tròn bằng chỉ đỏ. Dưới nữa là một hương án có lư đồng ở giữa và đôi hồng lạp hai bên. Trên mảnh đất trước mộc dài đặt mấy trăm bàn gỗ tròn phủ khăn. Viên quản sự của Kiếm bang là một phụ nhân diêm dúa, tuổi độ ngũ tuần. Bà ta tươi cười mời các Chưởng môn, long đầu vào dãy bàn trên cùng chỉ cách lễ đài chừng hai trượng.

Quần hào lục tục kéo vào, cuối giờ thìn đã đông đủ. Tổng cộng có đến hơn ngàn người. Chí Tôn cung Cung chủ Sở Hồng cùng phu nhân cũng có mặt. Sở thị tam hùng chính là ba lão nhân đã so tài với Vô Hối mấy tháng trước cũng theo hầu. Phu thê Cung chủ không vội ngồi ngay mà bước đến chào hỏi các vị Chưởng môn. Thái độ của họ rất khiêm cung, hòa nhã chứ không hề ỷ mình là hậu nhân của Võ Thánh mà cao ngạo.

Liễu Không đại sư hoan hỉ nói :

- A di đà Phật! Sở thị chủ đã vì võ lâm mà ra sức, quả là đại phúc cho thiên hạ.

Sở Hồng cười đáp :

- Cũng nhờ có Công Tôn đại hiệp đây mà tại hạ mới thức ngộ được đại nghĩa.

Vô Hối nhớ ơn ông đã gởi hậu lễ mừng đám cưới nên bảo nhỏ Như Vi :

- Vi muội, Sở cung chủ và phu nhân đã tặng vợ chồng ta rất nhiều báu vật. Nàng hãy noi gương ta mà cảm tạ.

Chánh bèn đứng lên vòng tay nói :

- Vãn bối xin tạ ơn Cung chủ và phu nhân đã ban hậu lễ trong ngày đại hỉ.

Như Vi cũng nghiêng mình :

- Tiểu nữ rất biết ơn nhị vị.

Sở phu nhân này giờ vẫn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Chờ nàng nói xong, bà âu yếm bảo :

- Thấy Môn chủ và phu nhân hạnh phúc, ta rất vui mừng.

Bà theo Sở Hồng về bàn nhưng cặp mắt không rời khỏi Như Vi. Vô Hối không thấy đại biểu của Long Phụng bang, Chánh thất vọng và lo lắng. Quỷ Kiếm Lôi Xuyên xuất hiện từ sau bức màn lụa. Tuổi lão đã gần bát tuần mà tóc râu chỉ mới hoa lâm, mặt gày sát xương, thân hình cao ốm. Trông lão như một thư sinh yếu đuối. Trên người Quỷ

Kiểm là bộ đạo bào trắng. Trước ngực không thêu bát quái đồ mà là thanh huyết kiếm dựng đứng. Cạnh lão, Độc Thủ kiếm khách Sở Toàn mặc võ phục trông rất anh tuấn nhưng vẻ ngạo mạn, tàn khốc hiện rõ trên khuôn mặt trắng như bôi phấn.

Lôi Xuyên tươi cười, vòng tay chào :

- Kính cáo chư vị Chưởng môn và đồng đạo võ lâm. Lão phu đến tuổi gần đất xa trời mới thu được truyền nhân đặc ý là Sở Toàn. Y bị hoàng thiên ngược đãi đã nhiều, vì vậy lão phu đền bù bằng cách lập nên Kiếm bang để có cơ hội dương danh thiên hạ. Về nhân sự chỉ mới có hai thầy trò lão phu giữ chức Bang chủ và Phó bang chủ. Các chức danh khác còn chờ sự tham gia của các bậc anh tài. Để cảm tạ chư vị đã có lòng đến chứng kiến, lão phu xin mời dùng mấy chén rượu nhạt.

Tiếng đàn, sếu, sênh, phách trỗi lên dìu dặt. Lôi Xuyên cùng Sở Toàn nhận hương từ tay hai người thuộc hạ, lâm râm khấn vái rồi cầm và lư, đốt hai ngọn nến hồng to bằng bắp tay. Cơm rượu được mấy trăm võ sĩ áo đen bùng ra. Quý Kiếm Lôi Xuyên tính tình cô tịch, ít lai vãng với đồng đạo nhưng không hề bị xếp vào giới ma đầu. Chính vì vậy mọi người rất yên tâm không sợ bị hạ độc.

Trên mộc đàn cũng bày chiếc bàn nhỏ để thầy trò Quý Kiếm ăn. Gần cuối giờ tỵ, mọi người đang chuẩn bị ra về thì Sở Toàn đứng lên ngạo nghễ bảo :

- Tại hạ nghe danh Môn chủ Đạo môn là cao thủ hạng nhất đương đại, muốn được lãnh giáo vài chiêu để mở rộng kiến văn. Xin mời!

Vô Hối lạnh lùng đáp :

- Các hạ không sợ máu tanh làm ô uế ngày đại cát của quý bang hay sao?

Sở Toàn nhếch mép cười khinh bạc :

- Nếu có chút máu tươi để khai đàn thì cũng tốt.

Chí Tôn cung chủ nổi giận, đứng lên chỉ mặt Sở Toàn mắng rằng :

- Người quả là kẻ tiểu nhân đê tiện, lấy oán báo đức. Lão phu không ngờ họ Sở lại sinh ra một tên khốn kiếp như ngươi.

Sở Toàn bị sỉ nhục, tái mặt đáp :

- Lão đừng lảm lời, làm con cháu họ Sở thì có gì vinh hạnh? Ta sẽ đổi sang họ Lôi của sư phụ và đoạn tuyệt với quá khứ của mình.

Vô Hối chán ghét kẻ chối bỏ cội nguồn, khi sư diệt tổ. Chàng quay sang bảo Sở Hồng :

- Cung chủ yên tâm, văn bối sẽ vì họ Sở mà quét sạch rác rưởi.

Chàng rút Bàn Long đao phi thân lên mộc đài. Sở Toàn vung kiếm chiếm tiên cơ.

Gã là người thông minh xuất chúng nên chỉ trong mấy tháng đã tinh thông nhiều môn tuyệt học của Quỷ Kiếm nên bản lĩnh rất cao cường. Sở Toàn lại được Quỷ Kiếm cho uống máu của Tam Đầu Xà, công lực tăng tiến rất nhanh. Gã vốn nóng lòng muốn hạ Vô Hối nên đã uống quá nhiều, không chờ đúng kỳ hạn cho phép. Vì vậy da gã đã nổi lên những nốt sần sùi, xám đen. Sở Toàn phải luôn thoa phấn để che dấu gương mặt đầy những chấm nhỏ. Vô Hối dùng pho Thanh Quang La Võng đao pháp, luồng đao quang xanh nhạt quán lấy kiếm ảnh đỏ hồng. Mọi người say mê theo dõi và kinh ngạc khi thấy Sở Toàn qua khỏi trăm chiêu dễ dàng. Bất ngờ Sở Toàn rút lên thánh thốt, kiếm quang đỏ rực như màu máu, kiếm kinh trùng trùng bao phủ đấu trường. Vô Hối dùng chiêu Vân Tán Nguyệt Minh giải phá, đao kiếm va chạm ngân vang không dứt. Quần hùng kinh hãi nhận ra vai trái Vô Hối đã thọ thương.

Sở Toàn đắc ý mỉa mai :

- Té ra võ công của người chỉ có thể thôi sao?

Vô Hối trầm giọng :

- Ta vì nể mặt Sở Thúy Vi nên nhẹ đòn, không ngờ người lại nhân cơ hội mà thủ lợi. Giờ thì đừng trách ta tàn nhẫn. Dứt lời, chàng quán chú mười hai thành công lực vào Bàn Long đao, xuất chiêu thứ ba trong pho kiếm vô danh mà Như Vi đã dạy. Luồng thanh quang rực rỡ tỏa ra chói mắt, thân ảnh chàng biến mất. Trái cầu xanh biếc ấy lao về phía Sở Toàn với tốc độ của cuồng phong. Gã kinh hãi vận toàn lực đón chiêu.

Nhưng luồng hồng quang vừa lóe lên đã tắt lịm trong tiếng gào thảm thiết của họ Sở.

Tay hữu gã bị chặt đứt sát vai, ngực và bụng mở toang để lộ toàn bộ nội tạng bên trong.

Máu của gã bắn đầy tấm lụa bạch và phun ướt màn lụa lễ đài.

Quần hào căm ghét Sở Toàn từ lâu nên hoan hô Vô Hối vang dội. Sở Hồng đứng lên dơ ngón cái quát vang :

- Hảo kiếm pháp!

Vô Hối rất khâm phục nhãn quang sắc bén của ông. Quỷ Kiếm Lôi Xuyên này giờ đừng sát mé tả quan chiến. Thấy ái đồ thảm tử, lão bước đến chưa xót nói :

- Toàn nhi là bậc anh tài hiếm có nhưng vì tính kiêu ngạo, hiếu thắng nên mới đi đến kết cục này. Lão phu còn có lời muốn thừa cùng chư vị, xin chờ lão phu đưa xác vào trong rồi sẽ trở ra.

Lão vẫy hai võ sĩ đang đứng trên đàn. Họ nhanh tay đem thi thể đầm máu của Phó bang chủ ra sau bức màn lụa. Quỷ Kiếm cũng lau nước

mắt bước theo.

Chờ mãi không thấy lão trở ra. Vô Hối buột miệng :

- Nguy rồi. Sau tấm màn kia có thông lộ.

Chàng vừa dứt lời thì một tiếng nổ kinh hồn vang lên ngoài cửa cốc.

Tảng đá cheo leo đã lăn xuống lấp kín đường ra. Trên đỉnh vách chung quanh sơn cốc xuất hiện hàng ngàn cao thủ chia cung tên xuống đầu mọi người.

Vô Hối tung mình lên mộc đài rọc đứt tấm lụa nhảy vào sát vách xem xét. Nơi đây có một khung cửa ngăm đã bị bít chặt bằng phiến đá đầy vức khít. Chàng thử vỗ mạnh một chưởng nhưng không hề suy suyễn.

Quần hào nhón nháo không biết phải làm sao. Vô Hối quát vang :

- Chư vị thử sẵn bàn ghế để phá cung nổ.

Trong cơn hỗn loạn, chỉ cần có một người sáng suốt ra hiệu lệnh là vấn đề được tình hình, với chiếc ghế gỗ trong tay làm mộc che, họ yên tâm hơn.

Bỗng đầu vách phía sau mộc đài xuất hiện bốn người, họ ngửa mặt cười ha hả, đắc ý vì mưu độc đã thành công. Đó chính là Quỷ Kiếm, Phượng Hoàng Tiên Cơ và Thủy Hỏa song thần.

Phù Vân kiếm khách Hoa Vân Vân, Chưởng môn phái Điểm Thương, cầm hận bảo :

- Không ngờ Quỷ Kiếm lại liên minh với Long Phụng bang dụ chúng ta vào tử địa.

Quỷ Kiếm vận công nói với giọng nham hiểm :

- Chư vị tưởng rằng với chiếc ghế gỗ trong tay là đã đủ rồi sao? Bọn lão phu còn chuẩn bị đến hàng ngàn viên hỏa đạn để tiếp đãi thượng khách.

Lão vừa nói xong thì Hỏa Thần Mao Thu tung ngay ba trái xuống mộc đài. Hỏa dạn nổ vang, lễ đài bằng gỗ cháy ngùn ngụt. Mao Thu cười ghê rợn bảo :

- Nếu các người muốn sống sót thì mỗi người phải uống một viên Vô Hối độc đan của Lôi lão huynh.

Vô Hối truyền âm bảo Hồ Lô Cái :

- Bang chủ cứ lên tiếng đối thoại với lão, tại hạ sẽ dùng hỏa dạn phá tảng đá nơi cửa cốc.

Hồ Lô Cái mừng rỡ cao giọng nói :

- Lão phu muốn biết tác dụng của Vô Hối độc đan. Lỡ uống vào mà chết ngay thì sao.

Quỷ Kiếm Lôi Xuyên giải thích :

- Độc đan chỉ công phạt sau ba ngày, lúc ấy nếu không có thuốc giải

thì lục phủ ngũ tạng nát ra. Chất độc này chiết từ nọc của Tam Đầu Xà, chỉ mình lão phu mới có thuốc giải.

Vô Hối lợi dụng thời cơ này bảo quần hào lui dần về phía cửa cốc và dặn dò Hình Thiết Hán. Hắn ra vẻ sợ chết la lên :

- Tại hạ còn một vợ và sáu hài nhi ở nhà, xin được uống độc đan, chẳng thà làm thuộc hạ Kiếm bang còn hơn là táng mạng.

Khi vào cốc, gã và Côn Linh không theo sát Vô Hối nên bọn tà ma chẳng biết mối quan hệ giữa họ với nhau. Lúc này Thiết Hán đang đứng vòng ngoài cùng, chỉ cách tầng đá chừng ba trượng. Vô Hối bước đến nói với giọng đầy sát khí :

- Người vì sợ chết mà làm hại đến sĩ khí của quần hào, chẳng nên sống làm gì cho thêm nhục.

Chàng nghiêng rằng vung song chưởng giáng thẳng về phía Thiết Hán. Gã bị chưởng kinh hùng mạnh đánh văng vào chân tảng đá, nằm im bất động.

Vô Hối chiếu đôi nhãn quang lạnh lẽo bắc :

- Kẻ nào sợ chết thì ta sẽ cho đi trước.

Mọi người kinh hãi trước sự tàn bạo của chàng. Khi nhìn lại thì thể Thiết Hán, thấy hắn đang dùng đôi bàn tay bới đất dưới chân tảng đá, họ mới hiểu nguyên do. Bọn cung thủ trên đầu tảng đá không thể phát hiện vì bị cạnh trong che khuất thị tuyến.

Đám ở xa hơn thì nhìn không rõ vì Hỏa Thần đã rải thêm hỏa đạn thị uy khi thấy Vô Hối giết người cản trở họ đầu hàng. Ngọn gió đông đã đưa luồng khói về phía cửa cốc che chắn cho hành động của họ Hình.

Thiết Hán không phụ lòng tin của Vô Hối, đôi bàn tay chai sạm của gã đã moi được một lỗ đủ lớn để đặt bao hỏa dược vào. Thấy gã đưa tay ra hiệu đã châm ngòi, chàng bảo Miêu Phượng thả đàn độc phong tấn công bọn Hỏa Thần và thủ hạ trên đỉnh vách. Đàn ong hàng vạn con bay lên hung hãn bổ vào phe đốt phượng, khiến chúng lúng túng.

Hỏa Thần không rảnh tay rải hỏa đạn nữa. Hình Thiết Hán chạy thực mạng về phía quần hào, hét lên :

- Nằm xuống.

Hơn ngàn người phục xuống để tránh những mảnh đá văng ngược. Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, tảng đá khổng lồ tan thành nhiều mảnh bay về phía con đường thông đạo ra ngoài. Thiết Hán quả là tay lão luyện trong nghề, chỉ có một ít đất đá văng ngược về phía quần hào nhưng chẳng làm ai bị thương.

Vô Hối quát vang :

- Xuất cốc!

chàng dẫn đầu đoàn người lướt qua đồng đá lởm chởm. Đã có gần trăm tên thủ hạ Kiếm bang bị đá đè chết. Số còn lại liều mạng cản đường nhưng cũng chết dưới tay Vô Hối và quần hào. Như Vĩ lúc nào cũng bám theo sát phu quân, vùng trường kiếm bảo vệ hậu tâm cho chàng. Tiếng kiếm rít vo vo chứng tỏ công lực nàng rất thâm hậu.

Toán cung thủ trên vách đá đã ủa xuống hợp lực với đồng đạo chặn đứng bước tiến của đối phương. Hàng trăm hảo hán đã thọ thương vì trường tiễn.

Vô Hối rú lên vang dội. Lãnh Tâm Dao cùng hai trăm tay nỏ xuất hiện sau lưng bọn cung thủ nhả tên. Bị tập hậu bất ngờ, chúng bỏ mạng rất nhiều, rối loạn hàng ngũ.

Vô Hối phẫn khởi múa tít Bàn Long đao xông vào mở đường cho quần hùng.

Thiết Hán thì cầm trường thương bảo vệ Côn Linh. Trên lưng Tam Thủ Miêu là nàng sơn nữ Miêu Phượng. Vô Hối đã đứng ra gã nàng cho thuộc hạ yêu của mình. Gã đã vì phụ thân chàng mà quên cả chuyện vợ con. Chàng quyết đền bù cho gã bằng người Miêu nữ trẻ đẹp nhất trong đám. Khi bọn Quỷ Kiếm ra đến cửa cốc thì quần hào đã chạy xa.

Đến cách rừng thông ngoài cửa Bắc huyện thành, mọi người dừng lại, gieo mình xuống bãi cỏ xanh nghỉ ngơi và băng bó vết thương.

May mà không ai bỏ mạng. Chí Tôn cung chủ cao giọng :

- Thật là kỳ tích, lão phu không ngờ rằng chúng ta lại thoát khỏi bẫy một cách kỳ diệu như vậy. Công Tôn hiền... à đại hiệp quả là thần nhân, đã dự đoán trước tình hình nên mang theo hỏa dược và độc phong.

Quần hùng hết lời khen ngợi. Vô Hối ngượng ngùng nói :

- Chư vị quá khen. Tại hạ nào có tài trí gì, chẳng qua muốn báo hận cho ba trăm huynh đệ Dao môn và hai hiền thê nên mới chuẩn bị các thứ ấy, nào ngờ lại hữu dụng.

Chưởng môn phái Hoa Sơn, Kim Kiếm Đồng Chính Lộc cầm hận bảo :

- Hay là chúng ta quay lại đánh cho chúng một trận?

Hồ Lô Cái lắc đầu :

- Không nên đâu, bọn chúng được địa lợi tất sẽ chiếm thượng phong. Chỉ riêng bọn cung thủ cũng đủ làm chúng ta khốn đốn rồi. Chư vị cứ trở về, lão phu sẽ bàn với Liễu Không đại sư ước hẹn với quần ma một phen tử chiến. Lúc đó tha hồ mà rửa hận.

Quần hùng tán thành, chia tay nhau trở về nhà. Mấy ngày sau, đoàn người Đào môn đã có mặt trong Tổng đàn, mở yến tiệc tẩy trần. Vô Hối tình cờ nhận ra Lãnh Tâm Đào hơi say, chỉ lén nhìn thất muội Bạch Tú Hồng bằng cặp mắt nồng nàn. Chàng tỉnh ngộ, cố nén cười, lấy giọng uy nghiêm của Môn chủ hỏi Lãnh Tâm Đào :

- Bàng đường chủ! Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Gã kính cẩn đáp :

- Thuộc hạ bốn mươi ba.

Chàng lại hỏi Lưu Hương Đào :

- Còn Bạch đường chủ?

Bạch Tú Hồng then thùng đáp :

- Bẩm Môn chủ, thuộc hạ ba mươi chín.

Chàng nghiêm giọng bảo :

- Nay bốn tòa lấy quyền Môn chủ tác hợp cho hai người, nhị vị thấy sao?

Lãnh Tâm Đào tính táo hăn lên, gã phẩn khởi phi thường, vòng tay :

- Thuộc hạ đã yêu mến Thất muội từ lâu. Xin đội ơn Môn chủ đã nói dùm tâm sự.

Bạch Tú Hồng cúi mặt thở thê :

- Thuộc hạ xin phụng ý Môn chủ.

Té ra Lãnh Tâm Đào đem lòng yêu thương Bạch Tú Hồng đã từ lâu.

Nhưng bản tính gã ít nói nên không biết phải mở lời thế nào. Tú Hồng hiểu được và cũng thầm mến mộ họ Bàng. Nhưng nàng là phận gái, đâu thể mở lời trước. Nay Vô Hối thấu đáo ẩn tình, giúp họ thỏa nguyện. Nếu không, chắc họ yêu nhau đến già mà vẫn chẳng thành đôi lứa.

Đám cưới đơn giản chỉ trong nội bộ vì tuổi tác cả hai đã lớn. Như Vi đã tặng cho Tú Hồng rất nhiều nữ trang trong chiếc rương gỗ mà Chí Tôn cung chủ gửi đến. Nàng đã hồi phục khả quan, nhưng vẫn hoàn toàn mờ mịt về quá khứ. Vô Hối cố khơi lại nhưng chỉ hoài công.

Cuối tháng hai, Tú Hồng hoan hỉ báo cho Vô Hối biết rằng Môn chủ phu nhân đã thọ thai. Chàng vui mừng khôn xiết, truyền mở đại yến cúng tổ tiên, phụ mẫu và hai vị vong thân.

BÀN LONG ĐÀO

Hồi 09

Manh Sơn Tử Trúc ban linh dược

Hán Thủy giang biên tâm cố nhân

Ba ngày sau, đệ tử Cái bang đến trao thư của Tam Tuyệt Thiên Tôn. Ông đang lâm trọng bệnh và muốn gặp Vô Hối lần cuối. Chàng vô cùng lo lắng, lập tức cải trang lên đường.

Như Vi đòi theo nhưng khi nghe chàng nói đường vào đất Thục gian nan, có hại cho bào thai trong bụng, nàng bằng lòng ở lại. Vô Hối dặn dò Thiết Hán gài hỏa dược quanh tường rào để bảo vệ Tổng đàn rồi cùng Côn Linh ngược dòng Trường Giang đi Tứ Xuyên.

Đến Lô Châu, thác ghềnh hiểm trở, xước chảy xiết nên thuyền đi rất chậm, hai người bèn lên bờ mua ngựa đi bằng đường bộ. Hơn bốn mươi ngày sau họ mới đến Vu Sơn.

Đỗ Thần Bộc Linh Tuyền búi ngùi bảo :

- Sư phụ người đã tám mươi lăm tuổi, e đã tận số trời, mau vào cho lão gặp mặt.

Vô Hối chạy vào hậu viện, thấy Thiên tôn chỉ còn da bọc xương, xanh xao vàng vố. Chàng phục xuống bên giường khóc gọi :

- Ân sư. Đồ nhi không hầu hạ người được. Lòng hổ thẹn vô cùng.

Thiên tôn mở mắt, nắm lấy tay chàng mỉm cười :

- Tuổi ta đã quá già, có chết cũng hợp đạo trời. Nay người đã là một bậc anh hùng cái thế, làm rạng danh sư phụ, khiến ta rất hài lòng. Nói xong lão nhắm mắt thiếp đi. Chàng trở ra hỏi Đỗ Thần :

- Sư thúc. Chẳng lẽ trên đời không có linh đan diệu dược gì để kéo dài tuổi thọ cho sư phụ hay sao?

Đỗ Thần buồn rầu nói :

- Có đấy. Nhưng muốn lấy được còn khó hơn lên trời.

Vô Hối mừng rỡ nói :

- Dù khó đến đâu đệ tử cũng quyết tìm cho được. Xin sư thúc chỉ giáo.

Đỗ Thần không phải là sư đệ của Thiên tôn. Lão kém Hách Âu Kỳ đến tám tuổi nhưng hai người là bằng hữu thâm giao. Do đó, Vô Hối vẫn gọi lão bằng sư thúc.

Bộ Linh Tuyền ngần ngại kể :

- Cách đây hai trăm dặm, cạnh bờ sông Mạnh giang có một ngọn núi nhỏ tên gọi Mạnh Sơn. Núi này là nơi tu luyện của một bậc kỳ nhân. Tuổi lão đã chẵn trăm, võ công ngang với sư tổ người là Thái Âm lão nhân. Tử Trúc đạo trưởng muốn thành tiên nên ít khi xuất hiện giang hồ. Lão ta luyện được ba viên thần đan đặt tên là Bách Niên đan. Ai uống vào sẽ sống trên trăm tuổi. Lão phu đã đến xin nhưng Tử Trúc ra điều kiện phải chịu nổi lão tám chiêu kiếm. Lão phu chỉ đỡ được có bốn chiêu đã bị kiếm của lão đặt vào ngực, đành ôm hận trở về.

Ngay sự phụ người cũng chỉ qua được sáu chiêu là cùng.

Vô Hối nhớ đến tám chiêu kiếm mà Như Vi đã dạy mình, mạnh dạn nói :

- Sự thúc yên tâm. Bản lĩnh của đệ tử giờ đây đã cao hơn trước rất nhiều. Hy vọng sẽ qua được thử thách của vị kỳ nhân ấy. Chẳng lẽ ngồi bó tay nhìn sự phụ ra đi?

Đỗ Thần biết tính chàng kiên quyết, đành chỉ vẽ lối đi nhưng hoàn toàn không hy vọng chút nào cả.

Vô Hối chỉ Côn Linh, bảo Đỗ Thần :

- Tam Thủ Miêu là đệ nhất thần thủ, cùng lắm thì trộm lấy một viên. Lão ta biết đâu mà đòi.

Sáng hôm sau, Vô Hối đã có mặt ở Manh Sơn. Côn Linh không đi cùng mà ở rất xa quan chiến. Nếu chàng thất bại thì gã sẽ ra tay điều thủ. Tử Trúc đạo trưởng ở trong một căn thảo xá ba gian dựa lưng vào một khu rừng trồng toàn trúc tía. Vô Hối vượt đoạn sơn đạo dài năm chục trượng, đứng trên bãi cỏ xanh trước thảo xá cung kính nói vọng vào :

- Tiểu bối là Công Tôn Vô Hối, xin được tham kiến lão Thần Tiên.

Tử Trúc nghe chàng gọi mình là lão Thần Tiên, lòng khoan khoái mở cửa bước ra.

Lão có thần hình nhỏ bé, râu bạc dài đến gối che cả hình bát quái của tấm đạo bào cũ kỹ. Dù râu tóc bạc phơ nhưng lưng vẫn thẳng, cước bộ khinh khoáng, mắt sáng như sao.

Lão cười khà khà, ngắm nghía chàng trẻ tuổi, dịu giọng hỏi :

- Công tử tìm bản đạo có việc chi?

Chàng không phải là kẻ quen thói xảo ngôn nhưng vì sinh mạng của sự phụ nên đành uốn lưỡi tăng bốc :

- Tiểu bối nghe các bậc cao nhân trong võ lâm truyền tụng rằng Manh Sơn có một bậc kỳ nhân tuyệt thế, tu luyện đến mức đắc đạo thành tiên, nên sinh lòng ngưỡng mộ đến đây chiêm ngưỡng. Sau là xin người ban cho một viên tiên đơn để gia mẫu trường thọ, vui cùng tử tôn.

Chàng nói tránh như vậy để nếu có phải dùng hạ sách trộm cắp, lão cũng không đến Vu Sơn đòi lại. Với võ công của lão, làm sao Đỗ Thần và Thiên tôn chống lại được?

Tử Trúc đạo trưởng vô cùng hoan hỉ nhưng hỏi lại :

- Thế công tử đã nghe ai nhắc đến bản đạo.

Vô Hối nói bừa :

- Bẩm tiên bối, chính là Liễu Không đại sư, Chương môn phái Thiếu Lâm đã kể cho tiểu bối nghe.

Nào ngờ Tử Trúc dịu sắc mặt gật gù :

- Vậy ra tên tiểu sa di Liễu Không đã thành phương trượng Thiếu Lâm rồi sao? Sáu mươi năm trước bản đạo đến Thiếu Thất đánh cò với sư phụ y là Tuệ Tâm thì y hãy còn rất nhỏ.

Bồng lão đổi giọng nghi ngờ :

- Công tử lai lịch thế nào mà lại được hầu chuyện với Liễu Không?

Chàng khiêm tốn đáp :

- Tiểu bối cũng là long đầu của một phái nên thường cùng đại sư bàn bạc việc giảng ma.

Tử Trúc ranh mãnh nói :

- Công tử cốt cách thanh kỳ lại là tôn sư một phái, bản đạo muốn thử vài đường kiếm. Nếu công tử qua được sáu chiêu, bản đạo sẽ ban cho một viên Bách Niên đan.

Thì ra lão khinh chàng trẻ tuổi nên bớt đi hai chiêu. Vô Hối phản khởi đáp :

- Tiểu bối mong lão Thần Tiên nương tay.

Chàng rút Bàn Long đao cung kính chào rồi dùng thức đầu tiên của pho kiếm vô danh thủ thế. Thanh đao chỉ xéo xuống đất trông rất vô hại. Tử Trúc lập tức nhận ra có điều quái dị, nhưng không tin chàng lại tiến đến mức thượng thừa của kiếm đạo nên thản nhiên vung trức kiếm tấn công. Thanh kiếm bằng tre đơn sơ kia hóa thành cả một rừng tre rậm rạp, không biết đâu là hư đâu là thực.

Vô Hối không hề run sợ, dồn tám thành công lực vào thanh đao đánh chiêu thứ nhất. Chàng nhắm vào bảy đại huyết trên mặt và ngực lão mà đưa lưỡi đao vào. Thân Bàn Long đao mềm mại không cứng rắn như trường kiếm nên chỉ rung nhẹ cổ tay là đã khổng chế được nhiều điểm cùng một lúc. Chàng đã đem tinh túy phép đánh đao của Đao Vương phổ vào kiếm chiêu. Nhờ vậy uy lực tăng lên gấp bội. Tử Trúc đạo trưởng thấy chiêu kiếm của mình bị luồng đao quang hóa giải, lão kinh hãi biến chiêu. Nhưng hết năm chiêu Vô Hối vẫn giữ thế quân bình.

Tử Trúc dừng tay trợn mắt bảo :

- Thì ra ngươi là truyền nhân của Thái Dương lão nhân.

Chàng lắc đầu phủ nhận :

- Lão tiên bối làm rồi, tiểu bối chưa từng nghe đến danh tự này.

Về mặt chàng rất thành thực nên Tử Trúc bán tin bán nghi. Lão cười nhạt :

- Bất kể ngươi là đệ tử của ai cũng mặc, chiêu cuối cùng này hãy cố giữ mình. Vô Hối biết lão đã động nộ nên bảo nguyên thủ nhất, dồn hết mười hai thành công lực vào thân đao, bỏ chiêu thứ sáu, dùng

ngay chiêu thứ bảy. Chàng không chờ lão đánh trước như lúc nãy mà quát lên như sấm, vung đao chém tiên cơ.

Hai chiêu thứ bảy và thứ tám chỉ công chứ không thủ, uy lực cực kỳ hùng mạnh.

Mấy trăm thế thức nối tiếp nhau như tia chớp xạ thẳng vào thân trên Tử Trúc.

Lão đạo mỉm cười đem tuyệt chiêu đặc ý dứt điểm. Mũi kiếm chạm liên tục vào màn đao quang chặn đứng kiếm chiêu và rồi thanh trúc kiếm đâm thẳng vào ngực Vô Hối. Lão chỉ định gây một vết thương nhỏ nơi ngực chàng để cảnh cáo. Nhưng mảnh da giao long đã cản đường đi của kiếm tre, khiến nó khựng lại. Chỉ trong khoảnh khắc đó, Bàn Long đao đã tiện đứt tay áo đạo bào của lão.

Chàng tung mình lùi lại, vòng tay cảm tạ. Tử Trúc bàng hoàng đứng ngẩn người nhìn mảnh vải rơi dưới đất, giận vì thua thì ít mà tiếc của thì nhiều. Lão móc hũ sành trong lưng ra trao cho chàng một viên thuốc trắng như tuyết, tỏa mùi thơm bát ngát.

Chàng mừng rỡ vái dài :

- Ôn này tiểu bối suốt kiếp không quên.

Chàng đã định nói lời từ biệt thì Tử Trúc gãi đầu nói :

- Bàn đạo chưa hề được gặp tay kiếm khách nào bản lãnh cao cường như công tử, lòng rất mến mộ. Bàn đạo còn một chiêu kiếm nữa muốn cùng công tử thử nghiệm một phen. Nếu công tử qua được chiêu này, bàn đạo xin tặng thêm một viên linh đan nữa.

Vô Hối biết lão này đã nổi lòng hiếu thắng nên thành thực thưa rằng :

- Tiên trưởng vì thương tình hậu bối non kém nên mới không nặng tay. Chứ tiểu bối sao dám so sánh với bậc Thần Tiên. Người chỉ dồn thêm hai thành công lực nữa là tiểu bối đã rơi đao rồi. Còn việc may mắn lúc nãy là nhờ có mảnh da giao long che ngực chứ nào phải thần công tuyệt kỹ gì đâu.

Tử Trúc khoan khoái khi thấy Vô Hối không hề kiêu ngạo vì thắng cuộc mà lại thú thực nhược điểm của mình. Lão vỗ vai chàng khen ngợi :

- Hảo hài tử. Trong đám hậu sinh có được người như công tử quả là đại phúc cho nền võ học Trung Nguyên. Bàn đạo sắp lên tiên cũng chẳng muốn đem theo tuyệt học một đời. Bàn đạo sẽ truyền dạy cho công tử một chiêu tuyệt kiếm, tạm đặt tên là Tử Trúc nhất kiếm.

Chiêu kiếm này là tâm huyết tám mươi năm của bàn đạo, mong công tử dùng nó mà tạo phúc cho thiên hạ.

Lão bèn đọc khẩu quyết và múa thật chậm để chàng dễ lĩnh hội. Lão là minh sư còn chàng là cao đồ nên đến trưa là đã xong. Vô Hối dồn

chân khí vào Bàn Long đao đánh thử chiêu kiếm. Từng đợt sóng kiếm khí nổi nhau, uy lực như cơn bão thép bao phủ cả một vùng rừng ba trượng vuông. Với chiêu này, dù đối phương có sáu, bảy người cũng đều chết sạch.

Tử Trúc giờ ngón cái tán dương :

- Chỉ cần khổ luyện thêm một thời gian nữa sẽ phát huy được hết tinh túy của chiêu kiếm. Lúc đó muốn lấy đầu mười người trong một lần xuất thủ cũng không phải là khó.

Vô Hối quỳ xuống lạy ba lạy :

- Ông truyền tuyệt học, tiểu bối xin tạ dạ. Nguyên đem thần chiêu diệt trừ ma chướng, tạo phúc cho sinh linh.

Tử Trúc đạo trưởng hài lòng, tiễn chàng xuống núi. Cô Linh chờ lão đi lên mới dám bò ra. Gã thờ phào - May mà Môn chủ thắng cuộc chứ lão giữ linh đan kè kè bên người, làm sao trộm nổi.

Hai người giục ngựa phi mau, đến sẩm tối đã về tới Vu Sơn. Chàng trao cương cho Tam Thủ Miêu rồi phóng nhanh lên núi. Đỗ Thần thấy mặt chàng rạng rỡ, biết ngay đã có linh đan. Lão mừng đến sa lầy, mau mắn cho Thiên tôn uống vào.

Nếu gọi là tiên đan cũng chẳng sai. Sáng hôm sau, Thiên tôn nghe bệnh hoạn biến mất, thân thể kháng kiện như trẻ lại hai mươi tuổi.

Lão cảm động ôm Vô Hối vào lòng thủ thủ :

- Hảo đồ nhi, ân sư rất hãnh diện có được truyền nhân như ngươi.

Vô Hối cười bảo :

- Năm xưa nếu ân sư không ra tay giáo dưỡng thì đồ nhi chỉ là đứa bé lang bang, rách rưới trên đường đời.

Chàng ở lại thêm ba ngày, chờ Thiên tôn hoàn toàn phục hồi công lực rồi mời ông và Đỗ Thần về Tổng đàn Đạo môn để chàng phụng dưỡng. Vô Hối quỳ mãi không chịu đứng lên nên hai lão già bắt tử đành nhận lời. Lúc về, nhờ xuôi dòng nên ước tính nhanh hơn được mấy ngày.

Đầu tháng sáu bốn người đã có mặt ở hồ Phiêu Dương. Trong thời gian Vô Hối đi Tú Xuyên, phe Bạch đạo thiếu cao thủ chủ chốt luôn án binh bất động. Ngược lại, Long Phụng bang và Kiếm bang không biết chàng vắng mặt nên cũng im hơi lặng tiếng. Một đệ tử Đạo môn có vóc dáng giống chàng đã được Bạch Tú Hồng hóa trang để làm kế nghi binh. Nhờ vậy võ lâm được thanh bình trong ba tháng.

Tam Tuyệt Thiên Tôn là người kiến văn uyên bác, lại giỏi y đạo. Mấy ngày sau, ông gọi Vô Hối vào thư phòng gạn hỏi :

- Tám chiêu kiến vô danh kia có đúng là do Vi nhi dạy cho người hay không?

Vô Hối vội thưa :

- Đồ nhi nào dám dối ân sư.

Thiên tôn hỏi thêm :

- Ta nghe nói người đã đến núi Xích Thành học nghệ nhưng vì cháu gái Võ Thánh nên đã bỏ qua cơ hội học Thái Dương kiếm pháp.

Người đã gặp mặt Sở tiểu thư, vậy hãy so sánh xem nàng ta với Vi nhi có điểm gì giống nhau không?

Chàng nhắm mắt mừng tượng ra dung mạo Sở Thúy Vi, giật mình nhận ra nếu không có vết nám kia thì hai người rất giống nhau.

Đỗ Thần vuốt râu nói :

- Ta và Tỏa Thần là huynh đệ đồng môn, biết rõ lão chỉ có một cháu gái duy nhất là Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương. Lão ta còn là bảo đệ của Sở phu nhân.

Vô Hối đâu phải kẻ ngu ngốc, chàng hiểu ngay rằng Như Vi chính là Sở Thúy Vi.

Chàng rất yêu thương nàng nên không hề bối rối, chỉ mỉm cười hỏi Thiên tôn :

- Sao ân sư khám phá ra việc này?

Ông cười khà khà đáp :

- Vết nám trên mặt Vi nhi là do nhựa của một loại trái cây trên núi Xích Thành.

Sư tổ người Thái Âm lão nhân và Thái Dương lão nhân là huynh đệ kết bái, đã từng cùng nghiên cứu võ công ở núi Xích Thành nên ta có nghe kể về loài quả này. Nếu muốn tẩy vết nám chỉ cần lấy rễ cây hắc quả nấu lên là rửa sạch.

Vô Hối buồn rầu nói :

- Đồ nhi không quan tâm đến dung mạo, chỉ buồn vì nàng không thể hồi phục hoàn toàn.

Giữa tháng sáu, vừa cúng giỗ vong thê xong, chàng nhận được một phong thư của Sơn Đông Mị Nương. Chỉ vắn vắn có mấy câu :

“Công tử nhã giám, tiện thiếp mang trọng thương, chẳng còn sống được bao lâu nữa, hiện đang nằm chờ chết ở một ni am ở ngoại thành Vũ Xương. Nếu chàng muốn gặp thiếp lần cuối xin tìm đến Thanh Vân am.

Xương Hoàn lệ bút”

Chàng lấy khăn lụa ra so sánh, quả nhiên đúng là nét chữ của Mị Nương. Bao nhiêu kỷ niệm xưa sống lại trong lòng, tình yêu kia tràn ngập hồn. Vô Hối quyết định đến Vũ Xương tìm nàng, may ra cứu được sẽ đưa nàng về chung sống. Chàng vào thú thực với Thiên tôn, ông trầm giọng bảo :

- Hồi nhi cũng biết ta không câu nệ tiểu tiết. Dẫu nàng là dân nữ cũng mặc. Nếu đã hồi tâm hướng thiện thì còn tốt bằng mấy bọn giả quân tử trên đời này. Chàng như trút được gánh nặng, phấn khởi lên đường đến Vũ Xương. Vô Hổ cải trang thành một đại hán mặt vàng, râu mép rậm rì rồi âm thầm rời thủy trại.

Đến chiều, chàng đã ở Vũ Xương, gọi ngựa cho khách điếm, hỏi thăm đường đến Thanh Vân am.

Ni am nhỏ bé này chỉ có một lão ni và bốn ni cô. Vô Hổ ngỏ lời :

- Tại hạ là Vô Hổ muốn gặp Hứa cô nương, hiện đang dưỡng thương trong am.

Lão ni xem thư rồi mời chàng vào trong. Xem ra nơi đây có vẻ nghèo nàn, đạm bạc, mái ngói vân phong đã dột nhiều chỗ, ánh sáng tà dương le lói lọt qua.

Mị Nương nằm trong một căn phòng chật hẹp, dưới ánh sáng của chiều tà, gương mặt đẹp kia xanh xao, hốc hác. Nàng mừng đến sa lệ. Đôi dòng châu ứa ra ướt gối.

Mị Nương thều thào nói :

- Tiệp thiếp trúng một thương của Sơn Đông Quái Lão vào lưng, đào tẩu đến đây thì gục ngã. May nhờ có Thanh Vân sư thái giỏi y thuật nên mới sống sót đến giờ này.

Chàng rất ngạc nhiên khi nghe nói nàng bị phụ thân đã thương nhưng không dám nhiều lời, ngồi xuống mép giường thăm mạch, xem xét thương thế. Giữa lưng nàng là một vết bàn tay tím đen, xung vù lên và có hiện tượng trúng độc.

Vô Hổ suy nghĩ một lúc, rút Bàn Long đao rạch hai đường chéo vào giữa vết thương. Chàng kê miệng hút máu độc ra, từng ngụm máu bầm đen được chàng phun vào ống nhổ dưới đất. Khi đã đến máu hồng tươi, chàng ngưng lại rồi ngồi xếp bằng cạnh nàng, xoa bóp huyết đạo toàn thân và cho nàng uống linh đan của Thiên tôn.

Vô Hổ dùng luồng chân khí Thái Âm hùng hậu của mình đã thông những chỗ bế tắc trong kinh mạch, giúp cho được lực mau phát huy tác dụng.

Một canh giờ sau, Xương Hoàn thoát cảnh hiểm nghèo, khôi phục được một phần công lực. Nàng xúc động nói :

- Tiệp thiếp chỉ muốn gặp công tử để nói lời tử biệt, ngờ đâu chàng lại cứu được kẻ bạc mệnh này.

Vô Hổ hôn nhẹ lên trán nàng, âu yếm nói :

- Ta đã thỉnh ý sư phụ, người chấp nhận cho đôi ta nên duyên tảo hôn. Khi nào nàng bình phục hẳn, chúng ta sẽ cùng về.

Xương Hoàn nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ cười khúc khích :

- Té ra chàng đã đem lòng yêu thương kẻ xấu xa này rồi sao.
Nụ cười dù nhợt nhạt nhưng vẫn không kém phần quyến rũ. Chàng thần nhiên đáp :

- Sự phụ ta được võ lâm gọi là thiên hạ đệ nhất tà. Thì ta trước sau gì cũng thành đệ nhị tà.

Chàng chợt nhớ lại câu nói đầu tiên của nàng nên hỏi :

- Vì sao linh tôn lại hạ độc thủ như vậy?

Nàng cảm hận đáp :

- Thiếp đầu phải là Sơn Động Mị Nương, con gái của lão. Hứa Phong là thúc phụ của Bích Vân này nhưng mười năm trước, lão đã sát hại gia phụ, gia mẫu để đoạt gia sản. Một tỳ nữ đưa thiếp đào vong. Đến tuổi mười tám, thiếp cải trang vào làm tỳ nữ cho Mị Nương. Thiếp học hỏi tính cách của nàng rồi giết đi, thế chân vào để tìm cách hạ sát Quái Lão. Lúc chúng ta hội ngộ lần đầu thì thiếp vừa đóng vai Mị Nương được bốn tháng. Mẹ của Mị Nương và gia mẫu lại là chị em song sinh nên dung mạo thiếp và nàng rất giống nhau. Nhưng nửa tháng trước tiện thiếp quên không điểm nốt ruồi son sau tai nên bị lão nghi ngờ. Hơn nữa, thiếp dù cố tình học theo cách ăn mặc, cười nói của Mị Nương nhưng lại không thể đậm đàng như nàng. Chính vì vậy Quái Lão đã âm thầm tra hỏi bọn tỳ nữ. Cuối cùng lão tìm thấy hài cốt Mị Nương ở Hứa gia trang, phát hiện toàn bộ âm mưu của thiếp. Nhờ pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh mà chàng đã dạy nên thiếp mới chạy thoát.

Kỷ niệm về cuộc ái ân với nàng lần đầu tiên về. Mỗi thác mắc trong lòng tan biến, chàng tự cười mình ngu ngốc không nhận ra nàng còn là xử nữ. Bỗng đôi tai tinh tường của chàng nghe tiếng vó ngựa khua nhẹ. Vô Hối biến sắc bảo :

- Vân muội hãy cố ôm chặt lấy lưng ta, có lẽ bọn tà ma đã lần đến. Chàng cời phẳng hai mảnh da giao long buộc vào lưng Bích Vân, rồi cồng nàng lướt ra phía sau am. Vô Hối nép vào lùm cây quan sát. Hơn trăm bóng người vây chặt Thanh Vân am. Chàng không muốn liên lụy đến ân nhân của Bích Vân, liền như cách chim bằng lướt thẳng ra ngoài, vùng Bàn Long đao chặt liền hai chiếc thủ cấp. Tên thứ ba cản đường bị tiện đứt ngang lưng nhưng gã cũng kịp rú lên. Sơn Đông Quái Lão quát vang :

- Đốt đuốc lên, không được cho chúng đào tẩu.

Vô Hối nghiêng răng múa tít bảo đao, dùng pho khinh công tuyệt thế phi nhanh.

Chẳng mấy chốc chàng đã hạ sát mười mấy tên, rời xa ni am được hai chục trượng. Sơn Đông Quái Lão thét thuộc hạ cản đường rồi

nhảy đến vùng chưởng giáng vào lưng Bích Vân. Vô Hối đảo bộ tránh chiêu. Đạo chưởng kinh đập xuống đất làm cát bụi bay mù mịt. Chàng động sát khí, vận thần lực xuất chiêu thứ bảy trong pho Thái Dương kiếm pháp. Dưới ánh đuốc bập bùng, đao quang rực rỡ dàn dụa sát khí lạnh lẽo.

Sơn Đông Quái Lão kinh hoàng vùng song chưởng cố chặn đường kiếm lại. Nhưng công lực của lão đâu thể so với Thủy Hỏa song thần liên thủ. Đạo hào quang chết người xuyên qua chưởng kinh, liềm vào cơ thể lão. Dù phút chót lão đã tung người lùi nhanh nhưng cũng bị lưới đao tiện đứt hữu thủ và rọc một đường sâu hoắm nơi đùi trái.

Lão rú lên đau đớn, quay mình đào tẩu.

Vô Hối nghe sau lưng có tiếng dây cung bật, vội quay lại vùng đao đánh bật đi.

Chàng nhắm hướng tối tăm, cõng Bích Vân phi mau. Chàng không dám quay lại Vũ Xương lấy ngựa, dùng khinh công vô thượng băng rừng chạy dọc bờ sông.

Bích Vân thì thầm :

- Hối ca có mệt lắm không?

Chàng lắc đầu, chân vẫn lướt như bay. Khi còn cách Tổng đàn Dao môn hai trăm dặm chàng mới dừng chân. Nơi đây thuộc địa phận tuần tra của thuộc hạ chàng, bọn Long Phụng bang chắc chắn không dám đến.

Trời đã dần sáng nhưng chưa hàng quán nào mở cửa. Ba trăm dặm đường làm Vô Hối nghe đói bụng còn Bích Vân mệt mỏi thiếp đi lên lưng chàng. Bỗng từ phía trước, một đoàn người đông đến gần trăm xuất hiện. Vô Hối thờ dãi lo lắng vì khí lực chàng đã giảm sút trầm trọng.

Thủy Hỏa song thần đặc ý nói :

- Bọn ta không tin Sơn Đông Quái Lão cầm chân được người nên đi đường tắt đến đây chờ đợi, quả nhiên bắt được cá lớn.

Nếu không có Bích Vân trên lưng, chàng thoát đi chẳng khó khăn gì. Nhưng trong tình huống này, hy vọng rất mỏng manh. Vô Hối cười nhạt rồi bắt thần vùng lưới đao xuống đầu hai lão quỷ. Chàng đã dùng đến chiêu thứ tám trong pho kiếm pháp Thái Dương.

Song thần hợp chưởng đón chiêu, bốn đạo chưởng kinh bạt sơn đảo hải đập vào màn đao quang. Bàn Long đao xé nát chưởng phong ập đến. Hỏa Thần rú lên như heo bị chọc tiết, tay tả lão bị chặt đứt tới khuỷu, ngực áo rách tung, máu rỉ ra ướt đẫm.

Ngược lại Vô Hối cũng lãnh nguyên một chưởng vào ngực, máu niêng trào ra.

Thủy Thần Mao Xuân điểm huyết chỉ huyết cho em, quát thuộc hạ xông vào. Vô Hối mặt xanh như tàu lá, mắt lóe hào quang, vung Bàn Long đao chống trả. Chàng đứng nguyên một chỗ cố vận khí chữa thương. Màn đao quang lạnh biếc che phủ cả hai người.

Nhưng Thủy Thần đã băng bó xong cho Mao Thu. Lão gầm lên vang dội, nhảy đến vỗ hàng loạt những đao chưởng cách không bằng giá. Màn đao quang mờ nhạt đi, lưới đao rung động mạnh như muốn rơi khỏi tay Vô Hối.

Bích Vân đã tỉnh lại từ lâu, nàng sa lệ bảo :

- Hối ca. Thiếp đã hại chàng rồi. Xin chàng bỏ thiếp xuống và mau chạy đi.

Chàng cười buồn trả lời :

- Thù cha đã trả xong, tông tự cũng đã có bào thai trong bụng Thúy Vi. Trời đã định cho chúng ta được chết bên nhau.

Nói xong chàng trao Bàn Long đao cho Bích Vân rồi búng một đạo Vô Hình chỉ vào ngực Thủy Thần. Lão ta vốn sợ hãi tuyệt kỹ vô thượng này nên phi thân né tránh.

Vô Hối như bóng ma xoay chuyển trong lưới đao của bọn môn đồ Long Phụng bang, dùng Vô Hình chỉ giết liền mười mấy mạng.

Cuối cùng chân khí cạn kiệt, chàng dùng chân, lấy lại bảo đao, thần nhiên nói với Bích Vân :

- Nương tử. Chúng ta đi nhé.

Chàng vung Bàn Long đao, định đâm xuyên ngực mình và Bích Vân để tự sát.

Nào ngờ trong phút thập tử nhất sinh ấy, một tiếng quát vang như sấm dậy vọng lại :

- Thủy Hỏa song thần, Hách Âu Kỳ ta sẽ phân thây lũ nguời.

Đoàn cao thủ Đao môn đang ập đến. Đi đầu chính là Tam Tuyệt Thiên Tôn. Thủy Thần Mao Xuân định hạ thủ Vô Hối nhưng thấy chàng vẫn đứng hiên ngang mỉm cười, lão hậm hực kéo Hỏa Thần và thuộc hạ chạy mất.

Thiên tôn đến nơi thì Vô Hối ngã xập xuống, mang theo Bích Vân trên lưng. Bích Vân cố gượng rời khỏi lưng chàng, nức nở kêu khóc :

- Lão gia. Hối ca bị trúng một chưởng vào ngực. Người mau cứu chàng đi.

Nói xong nàng lăn ra ngất xỉu, được Bạch Tú Hồng và Thúy Vi chăm sóc. Thiên tôn nhanh tay lật ngửa Vô Hối lại, xé áo xem thương thế. Lão xem mạch rồi nhét vào miệng chàng năm viên linh đan, trút Thái Âm chân khí vào kinh mạch của chàng. Hai người luyện cùng một loại thần công nên rất mau có tác dụng, chứ không như những

trường hợp khác. Lão không ngần ngại san sẻ cho chàng mười năm tu vi của mình. Nhờ vậy, Vô Hối tỉnh lại và nghe cơ thể sung mãn hơn trước. Chàng cũng học qua y lý, biết sư phụ đã san sẻ công lực cho mình. Chàng bối rối nói :

- Ân sư làm vậy e rằng ảnh hưởng đến tuổi thọ của người.

Thiên tôn lau mồ hôi trán cười khà khà :

- Ta dù có phải tổn thọ vài năm cũng chẳng sao. Chỉ cần người khỏe mạnh, đem tuyệt học của tổ sư an định võ lâm là sư phụ hoan hỉ rồi.

Bạch Tú Hồng cũng Bích Vân còn Lãnh Tâm Dao cũng Vô Hối. Sở Thúy Vi chạy bên cạnh nắm chặt tay phu tướng. Nàng thở thẽ hỏi :

- Hối ca. Phải chăng chàng thấy thiếp phải mệt mỏi vì lo cho hài nhi nên đem thêm người về để đỡ đàn?

Vô Hối ngượng ngùng đáp :

- Nếu đúng vậy thì Vi muội nghĩ sao?

Thúy Vi tươi cười bảo :

- Hối ca làm thế rất phải. Mỗi lần chúng ta gần gũi nhau, thiếp chỉ lo là chàng đề bẹp con của chúng ta.

Vô Hối dở khóc dở cười, còn bọn thuộc hạ thì bụm miệng cố nín. Về đến Tổng đàn, Thiên tôn ra tay phục được cho hai người. Chỉ ba ngày sau Vô Hối và Bích Vân đã hồi phục hồi hoàn toàn. Trong bữa tiệc mừng, Bích Vân ngồi cạnh Thúy Vi, hai gương mặt tương phản thật khó coi.

Thiên tôn cười ha hả nói :

- Nếu không nhờ có Thúy Vi nửa đêm lôi đầu bọn ta dậy thì đâu có bữa tiệc hôm nay.

Vô Hối xiết chặt bàn tay ái thiếp thì thầm :

- Vi muội đúng là phúc tinh của ta.

Nàng mỉm cười đáp :

- Hối ca ra đi không nói làm thiếp không yên tâm. Trong lúc mơ màng bỗng thấy chàng người đầy máu. Thiếp vội đánh thức mọi người dậy.

Nàng dừng lại một lúc rồi hỏi chàng :

- Hối ca. Vân muội đã khỏe hẳn, sao chàng không tổ chức lễ cưới?

Toàn thể Đạo môn đã biết chuyện của Bích Vân, thầm mừng cho Môn chủ. Dù sao thì lấy một xử nữ vẫn hơn một dâm nữ.

Bích Vân then thùng nói :

- Ngày nào chưa khôi phục được dung mạo cho Vi tỷ, muội chưa dám xen vào hạnh phúc của hai người. Chỉ nguyện làm tỷ nữ hầu hạ mà thôi.

Thúy Vi đưa tay sờ mặt ngọc ngác :

- Mặt ta từ trước đến giờ vẫn vậy, sao có thể thay đổi được?

Bích Vân thưa với Thiên tôn :

- Lão gia! Theo thiên ý của tiểu nữ thì chính dung mạo hiện tại đã cản trở sự hồi phục hoàn toàn của Vi tỷ. Nếu chúng ta trả lại dung mạo thực cho nàng thì sẽ có kết quả tốt hơn.

Thiên tôn vỗ trán tự trách :

- Vân nhi nói chẳng sai. Lão phu quả là hồ đồ. Ngay hôm nay sẽ nhờ Cái bang dùng chim câu đưa tin đến núi Xích thành, bảo Cung chủ cho người mang rễ cây hắc quả đến.

Trong tám ngày chờ đợi thuốc, Bích Vân hết lòng chăm sóc, bầu bạn với Thúy Vi, không rời một bước. Rốt cuộc Vô Hối có hai vợ mà phải chịu lạnh lùng. Phu thê Sở Hồng và ba lão già Sở thị tam hùng đích thân mang bao rễ cây hắc quả đến hồ Phiêu Dương.

Vô Hối dùng đại lễ ra mắt :

- Tiểu tể khấu kiến nhạc phụ và nhạc mẫu.

Sở Hồng hổ thẹn nói :

- Thúy Vi bị Sở Toàn trở mặt, hối hận vì đã nhìn lầm người nên trở thành si dại.

Sau mấy tháng hoài công chữa trị, Tỏa Thần Lãnh Hào đến thăm mới bày ra kế thay mạo đổi đào này. Hy vọng trong khi được gần gũi hiền tể, Vi nhi sẽ hồi phục ký ức. Dù sao thì Vi nhi cũng là biểu muội của Lãnh Như Sương. Không ngờ hiền tể lòng dạ rộng rãi, chịu bảo bọc một cô gái xấu xí, điên loạn. Lão phu vui sướng nhưng rất hổ thẹn vì đã lừa người.

Thiên tôn cười khà khà bảo :

- Bọn chúng có duyên trời định nên mới thành phu phụ. Sở lão đệ bất tất phải đa tâm. Mong rằng sau khi khôi phục dung nhan, Vi nhi sẽ nhớ lại mình là ai.

Sở Thúy Vi bị giữ chặt ở hậu viện nên không biết sự có mặt của song thân. Năm người khách cũng ẩn mình trong phòng, chờ cơ hội mới xuất hiện. Tối hôm ấy, Bích Vân nấu rễ cây hắc quả, nửa đêm nàng mới bừng lên, nhúng khăn lau mặt cho Thúy Vi.

Hai người ngủ một giấc tới sáng. Thúy Vi nghe mặt mình ngứa ngáy, dùng móng tay gãi mạnh, từng mảng nhựa cây rơi ra. Nàng xuống giường đến bên gương soi thử, lột sạch những vết đen trên mặt. Lát sau, trong gương hiện ra một dung mạo xinh đẹp và rất quen thuộc. Nàng nhìn bóng mình chăm chú, ký ức dần dần khơi lại. Nàng đã nhớ ra mình là Sở Thúy Vi, tôn nữ của Võ Thánh, ái nữ của Sở Hồng và Lãnh Thu Hương.

Nàng còn nhớ cả bào đệ Sở Vinh nhỏ bé dễ thương.

Thúy Vi ngơ ngác nhìn khung cảnh xung quanh, nhận ra không phải

khuê phòng của mình. Trên chiếc giường kia lại có một nữ lang kiều diễm đang ngủ say.

Thúy Vi sợ hãi, rón rén mở cửa rời phòng. Nàng đi thẳng lên khách sảnh, thấy song thân ngồi uống trà với Vô Hối và hai lão già lạ mặt. Họ đã phát hiện sự có mặt của nàng nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn như chờ đợi điều gì.

Thúy Vi giữ lễ, đến bên bàn nghiêng mình chào hai lão già và Vô Hối :

- Tiểu nữ Thúy Vi bái kiến nhị vị tiền bối và công tử.

Ánh mắt mọi người ánh lên niềm vui sướng. Nàng đến bên Sở phu nhân thì thăm :

- Mẫu thân. Chúng ta đang ở đâu đây?

Sở phu nhân ghen ngào không nói lên lời. Sở Hồng nuốt lệ, cười bảo :

- Ta định đem người gả cho Vô Hối, Vi nhi nghĩ sao?

Nàng then thùng, cúi đầu vờ vờ tà áo, liếc chàng rồi thở thở :

- Hài nhi ngu dại, đâu còn mặt mũi nào mà hầu hạ công tử.

Vô Hối âu yếm hỏi :

- Nếu ta bỏ lời cầu hôn thì Vi muội nghĩ sao?

Thúy Vi nhìn chàng ai oán :

- Tiểu muội khờ dại, đem lòng luyến ái Sở Toàn. Khi hiểu ra thì đã lỡ làng duyên phận với bậc anh hùng. Xin hẹn kiếp sau sẽ hầu hạ công tử.

Vô Hối cười nhạt :

- Nếu nàng không ưng thuận thì hãy trả con cho ta.

Thúy Vi giật mình sờ bụng. Té ra nó không còn thon thả như ngày xưa mà nhô cao dương như đang động đậy. Sở phu nhân dìu nàng ngồi xuống vỗ về rồi giải thích mọi việc. Thúy Vi tỉnh ngộ, vui sướng vì mình đã thành ái thiếp của Vô Hối từ lâu rồi. Sở phu nhân đưa nàng vào trong thay xiêm y.

Tổng đàn Đào môn rộn ràng mở đại yến mừng Môn chủ phu nhân. Sở cung chủ đã nhận Bích Vân làm nghĩa nữ, đứng ra gả nàng cho Vô Hối. Gần nửa tháng sau, hôn lễ cử hành long trọng. Không phải chỉ mình Hứa Bích Vân mặc áo tân nương, cả Thúy Vi cũng vậy vì đây mới là đám cưới thực của nàng.

Thanh danh của Vô Hối và Đào môn lẫy lừng thiên hạ, còn hơn cả Thiếu Lâm, Võ Đang. Vì vậy, long đầu các bang đều có mặt. Lai lịch éo le của hai cô dâu đã trở thành giai thoại võ lâm. Sau tiệc cưới, các Chương môn đã nán lại một canh giờ để bàn bạc kế sách tiêu diệt Long Phụng bang và Kiếm bang.

BÀN LONG ĐẠO

Hồi 10

Hoàng Sa thân thượng Cương Thi tẩu Ngọc Nữ phong tiền Ma trận tiêu

Mấy ngày sau, thư phó ước đến tay ba đại ma đầu. Chúng đã nhận lời quyết đấu với phe bạch đạo vào ngày rằm tháng tám tại bãi cát Hoàng Sa Than, cạnh bờ Bắc sông Hoài.

Đồng đạo võ lâm rất tin tưởng vào thắng lợi của phe mình. Với bản lĩnh của Tam Tuyệt Thiên Tôn, Công Tôn Vô Hối, Đỗ Thần, Chí Tôn cung chủ, bọn ma đầu chắc chắn sẽ bại vong.

Để đề phòng bọn tà ma dùng quỷ kế, Hoài Dương phái đã cho đệ tử canh giữ, tuần tra Hoàng Sa Than nghiêm mật.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cảnh cáo mọi người :

- Bọn Phượng Hoàng Tiên Cơ và Song thần không phải kẻ ngu ngốc mà nhận lời phó ước khi biết chắc mình sẽ bại. Có lẽ họ đã cầu viện được mấy tay đại Ma vương ẩn dật. Do đó ai cũng phải cố công khổ luyện mới mong thắng lợi.

Hồ Lô Cái biết Hách lão nói không sai, liền cho đệ tử giám sát Tổng đàn Long Phụng bang ở Lũy Hà. Quỷ Kiếm Lôi Xuyên đã đem sáu trăm bang chúng sát nhập vào Long Phụng bang, nhận chức Phó giáo chủ.

Võ công Phượng Hoàng Tiên Cơ kém hơn bốn lão ma đầu kia nhưng nòng thủ đoạn cao cường, đem thân xác mê hoặc mấy lão già thâm dẳng nên được giữ ngôi Bang chủ. Hơn nữa, nàng còn đem cả bọn cung nữ trung thành dâng hiến cho bọn họ, khiến ai cũng hài lòng.

Lực lượng Đạo môn giữ vai trò chủ soái trong cuộc chiến sắp tới, do đó Vô Hối chuẩn bị rất chu đáo. Chàng gọi Hình Thiết Hán lên. Gã đang say mê luyện pho Dương gia thần thương do Chí Tôn cung chủ truyền lại.

Vô Hối hỏi gã :

- Người đã từng thấy uy lực của những trái hỏa đạn mà Hỏa Thần tung ra ở Phù Dung cốc. Vậy người có thể chế tạo được không?

Thiết Hán suy nghĩ một lúc, cố hình dung công việc của mình. Gã gật đầu quả quyết :

- Dù chưa thử lần nào nhưng thuộc hạ tin mình làm được.

Chàng biết gã đang say mê diệt nữ của Bạch Tú Hồng nên cười bảo

:

- Nếu người thành công, ta sẽ gả Bạch Tiểu Nhu cho.

Thiết Hán năm nay đã quá ba mươi, thân hình thô kệch, ăn nói vụng về nên không dám hy vọng được Tiểu Nhu ưng thuận. Nay có lời hứa của Môn chủ, gã mừng như sống lại, xụp xuống tạ ơn và hứa sẽ không phụ lòng chàng.

Vô Hối đã được Bạch Tú Hồng rỉ tai rằng Tiểu Nhu không ghét bỏ gì Thiết Hán, nên mới dám quyết đoán như vậy.

Chàng rất yêu thương thuộc hạ của mình nên giao cho Bạch Tú Hồng nhiệm vụ nắm rõ nội tình trong Đạo môn. Sự chung đụng của hơn ngàn người khó mà không xảy ra xích mích.

Việc gì Bạch Tú Hồng không giải quyết được thì báo cáo lại với chàng. Sinh ý của Đạo môn thịnh vượng hơn xưa nhờ uy danh của Vô Hối. Khách thương hồ nào cũng cảm thấy yên tâm khi mượn thuyền của họ.

Số thuyền chở hàng của Đạo môn được tăng lên gấp đôi vì vậy lò rèn trong Tổng đàn có đến hàng trăm công nhân. Họ phụ trách việc bảo dưỡng, sửa chữa thuyền bè và rèn vũ khí.

Thiết Hán đã xuống ở hẳn tại lò rèn để chế tạo những trái cầu gang nhồi hỏa dược. Bạch Tú Hồng động viên gã ngốc này bằng cách cho Tiểu Nhu lo cơm nước hàng ngày. Gã được người đẹp hầu hạ, khoan khoái làm việc không kể ngày đêm.

Vô Hối ném thử mười trái, nổ vang không xót một, uy lực xem ra không kém gì hỏa khí của Mao Thu.

Chàng còn xin phép Thiên tôn, đem thân pháp Cuồng Phong Ma Ảnh ra dạy cho các cao thủ chủ chốt. Chính nhờ pho khinh công này mà Bích Vân đã đào thoát khỏi tay Quái lão.

Ba trăm tay cao thủ Cửu đường cũng ra sức ôn luyện đao pháp và kỹ thuật xạ tiễn.

Vô Hối rất tin tưởng vào lực lượng tinh nhuệ này.

Trưa ngày mười bốn tháng tám, Tam Tuyệt Thiên Tôn và Vô Hối dẫn ba trăm thủ hạ đến Tín Dương. Hoàng Sa Than nằm ở bên kia sông Hoài, cách thành chừng mười dặm.

Hoài Dương bang đã dành sẵn cả một tòa khách điểm cho Đạo môn. Nhạc phụ và nhạc mẫu của chàng cũng đi chung. Họ ở lại với Thúc Vi từ hôm đó đến nay. Sở thị tam hùng đã trở về Triết Giang đưa thuộc hạ lên tham chiến. Họ đến nơi vào buổi chiều cùng ngày. Thái nhi đã đến tháng thứ sáu nên Thúc Vi đành ở lại, chỉ mình Bích Vân theo Vô Hối đến đây.

Tối nay, hai người ngồi bên lan can lầu ngắm trăng vàng, ôn lại kỷ

niệm cũ. Đầu canh bam Vô Hối bỗng nàng trên đôi tay mạnh mẽ mang vào phòng.

Từ ngày cưới đến nay, họ đã nhiều lần tìm đến nhau nhưng không hề biết chán.

Đêm nay cũng vậy, thân hình ngà ngọc của Bích Vân lại mời mọc khách đa tình. Nàng uốn mình cười khúc khích :

- Tướng công không để dành sức lực để ngày mai chiến đấu với quần ma hay sao?

* * * * *

Sáng ngày rằm tháng tám, lực lượng Dao môn và Chí Tôn cung qua sông hợp nhất với các phái khác. Quần hào thấy có mặt Tam Tuyệt Thiên Tôn và Chí Tôn cung chủ, phần khởi đón chào.

Liễu Không đại sư hoan hỉ nói.

- A di đà phật! Đã có ngọc giá của Hách thí chủ và Sở cung chủ ở đây thì còn sợ gì lũ tà ma nữa.

Thiên tôn cười khanh khách bảo :

- Đại sư quá lời, lão phu như gỗ mục, khí lực sa sút. Nếu gặp các đại Ma vương như Cương Thi chân nhân, Thiên Cầm Tôn Giả, Huyết Ảnh Thần Ma hoặc Quỷ Địch Tú Sĩ thì chỉ e chẳng qua nổi trăm chiêu.

Liễu Không biến sắc :

- Lễ nào Tứ đại Ma vương còn tại thế?

Thiên tôn cười mát :

- Họ chỉ hơn lão phu mấy tuổi, lễ nào lại chết sớm như vậy? Nếu Long Phụng bang không ỷ vào mấy lão Ma vương này thì đâu đại gì đem thân nạp mạng.

Chí Tôn cung chủ đỡ lời :

- Huyết Ảnh Thần Ma là sư tổ của Phượng Hoàng Tiên Cơ. Cương Thi chân nhân là sư phụ Song thần. Còn Quỷ Địch Tú Sĩ chính là sư thúc của Sơn Đông Quái Lão.

Quần hào chấn động, không ngờ cục diện lại hiểm nghèo như vậy.

Thái Cực Kiếm nghiêng răng bảo :

- Cùng lắm thì chúng ta chia nhau giáp công, đổi mạng với bọn Ma vương.

Mọi người đồng thanh giơ nắm tay thề quyết tử.

Thiên tôn trấn an họ :

- Trong phe chúng ta còn có một đại cao thủ kiệt xuất, thừa sức đối đầu với bọn Ma vương, chư vị yên tâm.

Họ đâu biết rằng bản lĩnh Vô Hối giờ đây còn cao cường hơn cả sư phụ mình nên không nghĩ đến chàng.

Kim Kiếm Đồng Chính Lộc định bảo thì Thiên tôn cười lớn, bước đi mất.

Vô Hối dàn quân cạnh bờ sông, tỏ ý thà chết không lùi. Các phái bố trí hai bên, tạo thành hình cánh nhọn, nhường cho Long Phụng bang vùng đất phía Bắc.

Giữa giờ thìn, khi ánh thái dương vừa kịp làm nóng bãi cát vàng dưới chân thì quần ma xuất hiện. Về quân số, mỗi bên đều có hơn ngàn cao thủ nên cân sức. Nhưng sự có mặt của một đạo nhân gầy như que củi, tóc bạc trắng tương phản với bộ bào đen bóng khiến quần hào lo ngại. Họ thăm đoán ra lão là Cương Thi chân nhân một trong Tứ đại Ma vương.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khanh khách bảo :

- Không ngờ lão Ma vương người còn sống dai hơn lão phu nữa.

Chân nhân cười hăng hắc đáp :

- Bốn mươi năm trước sư phụ người còn nợ lão phu một đạo Vô Hình chỉ. Để xem người có trả nổi không.

Hỏa Thần kẻ vai sư phụ nói nhỏ, Chân nhân chiếu đôi quỷ nhãn xanh lè vào mặt Vô Hối hỏi :

- Chính người đã chặt tay Mao Thu đấy phải không?

Vô Hối cao ngạo đáp :

- Kể cả thủ cấp của lão ta cũng dám chặt như thường.

Cương Thi chân nhân bị khích nộ gầm lên :

- Tiểu oa nhi, lão phu sẽ hóa kiếp người trước.

Vô Hối thản nhiên bước tới. Chàng không rút đao mà dương song thủ, dùng pho Huyết Ảnh Đại Bát Thức tấn công.

Pho trào pháp này do Phụng Hoàng Tẩu, sư huynh của Huyết Ảnh Thần Ma sáng tạo ra. Lão điên này cũng là bậc kỳ tài nên chiêu thức cực kỳ ảo diệu.

Hơn nữa, mười ngón tay Vô Hối chia ra lại có thể bắt ngơ xạ hai đạo Vô Hình chỉ.

Cương Thi chân nhân dù toàn thân cứng rắn như thép nhưng đôi mắt vẫn là chỗ nhược.

Lão Ma vương thân pháp khinh linh, dập dờn như bóng oanh hồn lượn quanh đối thủ.

Song chưởng của lão một nóng một lạnh biến hóa và mạnh như bão tố.

Vô Hối tự lượng sức, không va chạm trực tiếp và chỉ tận dụng trào pháp quỷ dị để đỡ đòn.

Đã gần trăm chiêu mà Chân nhân vẫn chưa giết được tên oắt con kia. Lão giận dữ dùng đến sát chiêu. Hai luồng chưởng phong xanh

đổ liên tiếp giáng vào trảo ảnh, khóa chặt mọi đường trốn thoát, bức bách Vô Hối phải đối chưởng.

Chàng cắn răng đánh chiêu huyết ảnh. Trảo kinh vun vút rạch nát màn chưởng phong ập đến. Chân nhân nhếch mép cười gian hiểm, mặc cho song trảo chụp vào ngực mình. Từ ngón tay trở lão, một đạo chỉ kinh đổ rục xạ vào bụng dưới đối phương.

Chắc lão đã được đồ đệ báo trước rằng Vô Hối có hai mảnh da giao long bảo vệ lưng và ngực nên mới tấn công vào chỗ thấp hơn.

Chỉ kinh xuyên thủng và đốt cháy lớp áo trước bụng Vô Hối. Mùi vải lụa khét lẹt bay ra, khói tỏa mù mịt. Nhưng lão chưa kịp đặc ý thì Vô Hình chỉ đã nhắm vào mắt trái bắn vào.

Cương Thi chân nhân thần công tuyệt thế, chung quanh thân lúc nào cũng có luồng cương khí bao phủ. Vì vậy lão đã phát hiện mình bị ám toán, nghiêng đầu né tránh.

Chỉ kinh không trúng mắt mà chỉ xuyên thủng vành tai Chân nhân. Cũng như trúng mắt, tai người mỏng manh vì không có cơ bắp mà dồn chân khí vào.

Chân nhân đau đớn rú lên, lướt về phía sau để tránh đạo chỉ phong thứ hai.

Quần hào không ngờ Vô Hối lại đã thương được lão Ma vương khét tiếng. Họ reo hò vang dội.

Lão ma giận tím mặt nhưng vẫn chưa dám tái chiến vì chẳng hiểu sao bụng Vô Hối lại không thủng vì Xích Hỏa chỉ.

Sơn Đông Quái Lão là người cơ trí nên nhận ra nguyên do, lão nhắc nhở :

- Sư thúc, tiểu tử gian xảo kia đã buộc cả hai mảnh da giao long vào thân trước.

Hứa Phong đoán không sai. Trong trận đấu này, sau lưng chàng luôn có đồng đạo bảo vệ nên không sợ bị tập hậu. Do đó, chàng buộc cả ra phía trước che luôn hạ thể.

Tam Tuyệt Thiên Tôn mỉa mai :

- Có lẽ Chân nhân nên đổi danh hiệu thành Độc Nhĩ Cương Thi đi mới phải đạo.

Lão Ma vương cười ghê rợn, chậm rãi bước đến, song thủ nổi lên hai màu đỏ, xanh rõ rệt. Tám đạo bào đen bóng vốn là bảo vật hãn thế, căng phòng chân khí. Lúc này dầu có bảo đao thần kiếm cũng chẳng mong đâm thủng được.

Vô Hối tháo Bàn Long đao, bảo nguyên thủ nhất đợi chờ. Chân nhân vừa vung chưởng thì chân chàng bốc lên không trung, xuất chiêu thứ bảy trong Thái Dương kiếm pháp. Nhạc phụ chàng đã nói chiêu này

có tên là Thái Dương Tây Trầm.

Lưỡi đao xanh biếc phong tỏa toàn bộ thân đối thủ. Chân nhân vẩy song thủ, mười tám vòng hào quang rực rỡ nối nhau đập vào màn đao ảnh.

Vô Hối thấy thân đao chấn động dữ dội, thân hình chàng bị chặn đứng lại chỉ sau mười sáu lần va chạm. Đường đao rời rạc, đao quang mờ nhạt nên hai vòng xanh đỏ cuối cùng xuyên qua định bóp nát đầu chàng.

Vô Hối phản ứng cực kỳ thần tốc, chàng vươn tả thủ vỗ một đao chưởng cách không vào chưởng kinh của Chân nhân mượn sức bay thẳng lên cao hơn nữa.

Lúc này thân hình Vô Hối trông trải như con chim tội nghiệp làm bia cho các xạ thủ. Lão ma đắc ý búng liên tiếp tám đao chỉ phong nóng bỏng, nhằm vào thủ cấp và hai chân đối phương.

Công lực của lão có đến bảy mươi năm tu vi nên chỉ kinh hùng mạnh, xé không gian rít lên nghe rợn người.

Vô Hối hít một hơi đầy chân khí, vận đủ mười hai thành công lực đánh chiêu Tử Trúc nhất kiếm. Đao kinh cuộn cuộn như bão tố, thổi tắt chỉ phong, chụp xuống đầu Chân nhân. Tầm khống chế của chiêu này rộng đến hai trượng vuông nên đối thủ có muốn lùi cũng không kịp.

Lão ma không ngờ trên đời lại có chiêu thức khủng khiếp như vậy, cả kinh vỡ liền sáu chưởng ngàn cân, rồi đảo bộ lùi nhanh. Nhưng chưởng kinh chạm phải đao quang biến mất tăm như kim rơi đáy hồ. Lão biết nguy, nhún chân đào tẩu.

Lưỡi đao ập đến không phá được bảo y và xương đầu nên chỉ tiện đứt râu tóc cùng chót mũi Chân nhân. Lão Ma vương kinh hoàng chạy về phía hai đồ đệ.

Thiên tôn biết đã đến thời cơ, phát tay, quát lớn :

- Tiến lên tiêu diệt quần ma!

Cương Thi chân nhân đã thảm bại mà bọn Song thần phong hề bối rối, hoảng loạn, vẫn ra lệnh cho bang chúng ủa ra.

Thiên tôn đón đánh Cương Thi chân nhân cùng các Chưởng môn chọn bọn đầu sỏ Long Phụng bang. Hỏa Thần và Quái lão dù chỉ còn một tay nhưng vẫn chống trả quyết liệt. Trong cuộc loạn chiến hai phe lẫn lộn nên không thể dùng cung tên hay hỏa đạn. Vô Hối hiểu rõ tâm địa của bọn ma quỷ nên không yên lòng, đứng quan sát địa hình xung quanh.

Bích Vân dù căm hận Quái lão đến xương, muốn nhảy đến giáp chiến nhưng thấy Vô Hối vẫn bất động. Nàng hiểu cục diện còn nhiều

bất ngờ nên ở lại cạnh chàng.

Nhờ cảnh giác như vậy nên hai người đã phát hiện một đám mây kỳ lạ gồm hàng vạn con chim nhỏ đang bay đến. Chàng nhớ đến ba lão Ma vương còn lại, vội quát vang như sấm :

- Quần hào mau lui lại sát bờ sông!

Họ rất kính phục chàng nên vừa đánh vừa rút về phía ba trăm cao thủ Đạo môn đang giữ mặt sau.

Toán môn đồ Long Phụng bang hứng chí đuổi theo, định dồn phe đối phương lọt xuống sông.

Thấy phe mình đã về cả, chàng hô lớn :

- Ném!

Ba trăm nhân thủ Cửu đường vung tay, hỏa đạn rơi vào hàng ngũ địch nhân, nổ vang trời.

Hỏa Thần không ngờ bọn Vô Hối lại dùng cách gây ông đập lưng ông, mang hỏa khí tiêu diệt phe mình. Từ ngày lão mất một tay không còn chế tạo được hỏa đạn nữa, đành cay đắng đứng nghe những tiếng nổ long trời.

Chỉ sau hai đợt tung hỏa đạn, đã có mấy trăm tên Long Phụng bang bỏ mạng.

Chúng sợ hãi lùi lại.

Hình Thiết Hán chỉ làm được hơn sáu trăm viên, nay đã dùng hết, chỉ sót lại mười viên trong túi Bích Vân.

Tiếng nổ vừa dứt thì đàn chim sa xuống, dường như có người điều khiển nên chúng chỉ nhắm vào đầu hào kiệt võ lâm mà tấn công.

Loài chim hung dữ này thân chỉ lớn bằng con chim sẻ nhưng sải cánh rộng hơn nên sức bay rất nhanh. Mỏ của nó dài bằng ngón tay, đục thủng cả gỗ.

Thiên tôn gầm lên :

- Hợp chưởng!

Hơn ngàn người vung song thủ cố đẩy bật đàn chim. Chúng chẳng hề hấn gì, nương theo chưởng phong mà bốc lên.

Vô Hối nhân cơ hội này, gật lấy túi vải bên hông Bích Vân, tung một viên hỏa đạn vào giữa đàn chim. Chàng dùng viên kế tiếp va chạm, cả hai nổ vang rền.

Mấy trăm con rơi xuống như lá rụng. Sau năm lần như vậy, đàn chim chết hết một phần tư. Tiếng nổ làm chúng sợ hãi kéo nhau bay mất.

Bọn Phụng Hoàng Tiên Cơ thấy Điều trận thất bại, ra lệnh rút quân.

Quần hùng đuổi theo truy sát, giết được thêm mấy trăm tên nữa.

Nhưng bọn đầu sỏ đã thoát thân. Mọi người hân hoan reo hò vang dội cả mặt nước sông Hoài, hết lời tán dương tài trí của Vô Hối.

Chàng nghiêm giọng bảo :

- Chỉ mới có hai lão Ma vương xuất hiện mà chúng ta đã khốn đốn như vậy. Nếu cả bốn ra mặt thì cục diện còn hung hiểm hơn. Nửa tháng nữa chúng ta sẽ phản công đánh thẳng vào sào huyệt của chúng ở Lũng Hà. Hào kiệt nào muốn tham gia, xin đến Tung Dương chờ đợi.

Sau chiến thắng oanh liệt, đám hào khách võ lâm phấn khởi, hứa sẽ có mặt. Bốn phát Nga Mi, Không Động, Diễm Thương, Hoa Sơn ở xa không về nữa mà đi thẳng đến Thiếu Lâm tụ tá túc. Chí Tôn cung thì về hồ Phiêu Dương làm khách của Vô Hối.

* * * * *

Nhưng chỉ tám ngày sau, Cương Thi chân nhân đã gửi thư thách thức Tam Tuyệt Thiên Tôn phá Cương Thi tiểu trận của lão. Đấu trường sẽ ở ngay chân núi Ngọc Nữ Phong của Võ Đang, cũng nằm trong rừng Tung Sơn. Chân nhân rất xảo quyết nên không khiêu chiến với Vô Hối. Tuổi chàng còn trẻ, dẫu có từ chối cũng chẳng sao. Trái lại Hách Âu Kỳ danh vang thiên hạ, không thể muối mặt được. Thiên tôn nhận lời nhưng với một điều kiện là nếu ông thắng trận, Chân nhân phải thoái xuất giang hồ, không được hỗ trợ bọn Song thần nữa.

Lão Ma vương đồng ý, nhờ Cái bang loan báo tin này trên khắp giang hồ, mời mọi người đến quan chiến vào sáng ngày mười hai tháng chín.

Hào kiệt thiên hạ tất nhiên không thể bỏ lỡ trận đấu hiểm có, họ lũ lượt lên đường, lòng chuộng võ và hiếu kỳ đã hồi thúc họ. Ai cũng hiểu rằng người phá trận sẽ là Vô Hối. Chính Chân nhân cũng dự đoán điều này. Lão ma muốn trả mối hận Hoàng Sa Than.

Lực lượng quần hào ở Tung Sơn rất đông nên Vô Hối không đem theo cao thủ Cừu đường. Chàng sợ bọn Song thần thừa cơ tập kích Tổng đàn lần nữa.

Sau khi bố trí xong việc phòng thủ, Vô Hối theo Thiên tôn và nhạc phụ, Chí Tôn cung chủ, đến Tung Sơn phó ược. Bích Vân, Côn Linh được tháp tùng. Họ đến Ngọc Nữ Phong, cứ địa của phái Võ Đang trước kỳ hạn hai ngày.

Chưởng môn các phái đã tụ tập đông đủ. Thái Cực Kiếm Cam Tắt Thắng tươi cười chào đón, mời vào khảnh xá nằm bên hữu Ngọc Hư cung. Môn quy của Võ Đang không kiêng rượu thịt nên bàn việc đầy ắp thức ăn. Hồ Lô Cái cười khà khà bảo :

- Lão mũi trâu họ Cam này quả là biết điều.

Liễu Không đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm cũng ngồi chung bàn,

cạnh Thái Cực Kiếm và Vô Trần sư thái. Trước mặt họ là mâm cơm chay.

Đại sư hỏi :

- A di đà Phật! Chẳng hay Hách lão thí chủ có thể nói qua về sự lợi hại của Cương Thi tiểu trận cho bọn lão nạp nghe được không?

Thiên tôn cạn chén, nghiêm giọng bảo :

- Bốn mươi năm trước, tiên sư là Thái Âm lão nhân đã một lần phá trận này.

Hình thức chúng giống như Thập Bát La Hán trận của Thiếu Lâm nhưng mười tám Cương thi toàn thân không sợ đao thương, bộ pháp quỷ mị, song trào tẩm kỳ độc, trào kinh tỏa mùi hôi hám khó chịu.

Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi, Chưởng môn phái Không Động kinh hãi nói :

- Trận pháp lợi hại như vậy, lệnh sư phá bằng cách nào?

Thiên tôn cảm khái đáp :

- Tiên sư công lực thông thần nên không bị tổn thương nhưng cũng chẳng hạ được bọn Cương thi. Người có cách thoát ra nhưng vì thanh danh nên cố cầm cự. Cuối cùng, có một kỳ nhân dạy cho một chiêu tuyệt đao Họa Long Vô Nhãn và cấm không được truyền lại cho bất cứ ai. Tiên sư dùng chiêu ấy đâm mù mắt bọn cương thi phá tan trận pháp.

Mọi người ồ lên thán phục. Thái Cực Kiếm hỏi lại :

- Thế sau này lệnh sư có đoán ra vị kỳ nhân ấy là ai không?

Thiên tôn tư lự :

- Tiên sư nghi người ấy là Thiên Long Dao Công Tôn Cẩn, nội tổ của Công Tôn Hữu Lượng nhưng tìm mãi không gặp. Lão phu cũng đã thử tài Nhất Dao mà không thấy y sử dụng chiêu này. Nói chung, Thiên Long đao pháp là lợi hại nhưng không thể có thiên kỳ tuyệt là Họa Long Vô Nhãn.

Vô Hối biết ông nói đúng. Khi trở thành Môn chủ Dao môn, chàng đã học hỏi qua pho Thiên Long đao pháp và thấy nó kém xa tuyệt học Thanh Quang La Vọng của ân sư.

Liễu Không đại sư lo lắng hỏi :

- Vậy lão thí chủ định đối phó làm sao?

Thiên tôn cười nhạt đáp :

- Lão phu sẽ liều mạng già phá trận, ở tuổi này dẫu chết cũng vừa.

Vô Hối cứ đinh ninh rằng mình sẽ thay ân sư xuất thủ, nào ngờ ông đã biết trước hiểm nguy, không để chàng phá trận.

Chàng ghen ngào thưa :

- Đồ nhi xin được phép thay mặt người vào trận. Công lực người đã

san sẻ cho đồ nhi, đâu còn được như xưa nữa?

Thiên tôn dịu dàng bảo :

- Sư phụ tuy mang danh thiên hạ đệ nhất tà nhưng cũng không thoát khỏi cái lụy vì thanh danh. Khách giang hồ thường chết vì cái mà mình cố tạo dựng nên. Hối nhi còn trẻ, tiền đồ còn dài, hãy giết lão ma trả thù cho ta là được rồi.

Vô Hối nuốt lệ nói :

- Xin ân sư hãy ban thêm mười năm công lực nữa, đồ nhi tự tin sẽ phá được quỷ trận.

Hách lão gia lắc đầu :

- Phải qua thời hạn một năm, người mới có thể nhận thêm công lực, khiến cường chỉ có hại mà thôi. Hơn nữa, sư tổ người năm ấy cũng có trên một giáp tý tu vi mà vẫn bó tay.

Nói xong, lão cười sang sảng, xua tay :

- Ý ta đã quyết, không được nói nữa. Giờ hãy vui say cho thỏa thích. Dù cố gắng vui nhưng lòng mọi người nặng như đeo đá, uống rượu mà nghe đắng như uống thuốc.

Thiên tôn ngà say vào đạo xá nghỉ ngơi. Vô Hối buồn bã vào phòng mình. Chàng suy nghĩ rất lâu, cố tìm cách cứu sư phụ. Sau mẹ chàng, ông là người thân thiết nhất.

Ngoài tình sư đồ, chàng còn coi ông như thân phụ của mình.

Bích Vân cũng sầu muộn không kém, nàng ngồi ở cạnh giường lặng lẽ nhìn phu tướng. Vô Hối bảo nàng :

- Nương tử đi gọi Côn Linh cho ta.

Bích Vân bước ra. Lát sau dẫn Tam Thủ Miêu vào. Gã cung kính đứng chờ lệnh.

Vô Hối nói :

- Đường chủ hãy an tọa và kể cho ta nghe những điều người biết được về cái chết của bốn tông tổ Công Tôn Cẩn Côn Linh ngồi xuống ghế, chậm rãi thưa :

- Bẩm Môn chủ, thuộc hạ nghe kể lại rằng lão thái gia đang luyện thần công, bị một con mèo nhảy vào người nên tẩu hỏa nhập ma, đột tử.

Mắt chàng sáng lên, tin rằng mình suy luận đúng hướng. Vô Hối hỏi thêm :

- Ngoài truyền thuyết Dao phù, người còn để lại vật gì nữa không?

- Thưa không.

Vô Hối cho gã lui rồi lấy Dao phù ra xem xét. Chàng đặt nằm ngang ngón tay trở cân thử. Chuôi đao tròn, lớn hơn lưỡi đao và cùng một thứ kim loại nhưng xem ra lại nhẹ hơn nhiều. Chàng suy ra chuôi đao

rỗng ruột, liền vắn mạnh. Quả nhiên hai phần lưỡi và cán gắn với nhau bằng những vòng răng. Trong khoảng tối là một cuộn giấy ố vàng.

Vô Hối mừng rỡ gọi Bích Vân đến xem. Đoạn đầu có bốn chữ nét lớn :

Công Tôn Thất Thức Dưới là dòng chữ nhỏ :

“Phi duệ nhi bất truyền” (Không phải con cháu thì không được truyền lại).

Và câu thứ hai là :

“Vị hữu tu vi tam thập niên, vô năng học đao chi” (chưa có ba mươi năm tu vi, không học được đao pháp này)

Chàng đã hiểu ra nguyên do vì sao tuyệt học thất truyền. Khi tổ phụ Công Tôn Cẩn qua đời thì nội tổ chàng chưa đủ công lực hóa đao pháp gia truyền. Tổ phụ chàng chết đột ngột nên không kịp dặn lại nơi cất giấu đao phổ.

Vô Hối phát hiện chiêu Họa Long Vô Nhãn chính là chiêu thứ tư.

Chàng không có thời gian nên học chiêu này trước để đối phó với Cương Thi tiểu trận.

Đến tối hôm sau, chàng đã hoàn tất đao chiêu. Trừ Bích Vân, không ai biết tại sao chàng đóng kín cửa phòng, chỉ ra ngoài vào mỗi bữa ăn.

Vô Hối mời mọi người vào khách sảnh. Họ ngạc nhiên khi thấy Côn Linh bày ra những giá nến. Mỗi giá cắm hai ngọn gần nhau. Tổng cộng là ba mươi sáu ngọn.

Vô Hối tủm tỉm cười bảo Thiên tôn :

- Xin ân sư cứ xem như đây là mười tám Cương thi. Người cứ sắp xếp quanh đồ nhi theo ý muốn.

Thiên tôn dựa vào trí nhớ, đặt các giá nến vào các phương vị. Vô Hối đứng giữa nói :

- Xin chư vị chú ý!

Thanh Bàn Long đao như tia chớp, bay lượn giữa trận pháp. Chỉ trong thời gian vài cái nháy mắt, hơn ba mươi ngọn tắt ngóm, chỉ còn bốn ngọn le lói.

Quần hào xúm lại xem, thấy tim nến đứt đoạn. Họ trợn mắt kinh ngạc, hết lời tán dương.

Thiên tôn hoan hỉ hỏi :

- Hối nhi học chiêu Họa Long Vô Nhãn này từ lúc nào?

Vô Hối bèn kể lại việc chàng khám phá ra bí mật của Đao phù.

Sáng hôm sau, quần hào kéo nhau xuống chân núi đợi chờ. Hào kiệt bốn phương cũng đã có mặt.

Không phải như trận Hoàng Sa Than, phải đem sinh mạng ra đặt cược. Lần này, họ chỉ là khách quan chiến. Do đó, người xem rất đông, nam phụ lão ấu đều đủ cả.

Đầu giờ ty, Cương Thi chân nhân và đám Cương thi xuất hiện, ngoài ra không có ai khác. Vô Hối thầm lo ngại rằng bọn ma đầu đã kéo đến hồ Phiêu Dương.

Dung mạo Chân nhân hôm nay thật khó coi. Lão đã cạo sạch những mảng râu tóc nham nhở còn sót lại dưới chiêu kiếm của Vô Hối. Chót mũi đã lành nhưng tai trái vẫn phải băng bó.

Chân nhân cười ghê rợn hỏi :

- Hách Âu Kỳ, lão đã sẵn sàng chịu chết chưa?

Vô Hối bước ra, mắt lạnh như sương, ngạo nghễ nói :

- Sư phụ ta thân phận tôn quý, đâu thềm ra tay với bọn nử người nử quỷ kia. Ta sẽ thay người phá trận.

Chân nhân hài lòng :

- Tốt lắm, ta thanh toán tiểu oa nhi người trước. Lão già kia để lần sau.

Lão phát tay ra hiệu, bọn Cương thi đứng vào phương vị. Thân thể chúng cứng đờ, da mặt xám xịt nhưng thân pháp nhanh nhẹn và đôi nhãn thần xanh biếc đầy vẻ yêu tà.

Quần hào nhìn những bàn tay xương xẩu với móng dài tằm độc xanh lè, thầm lo ngại cho Vô Hối.

Chàng thần nhiên rút Bàn Long đao bước đến. Trận pháp khởi động vây chàng vào giữa. Từng đợt sóng trào ập đến uy hiếp cả bốn hướng, không chứa một yếu huyệt nào trên thân Vô Hối. Chàng múa tít Bàn Long đao phản kích.

Trào ảnh, đao quang chạm nhau chan chát mà không ngón tay nào rơi rụng. Đã hai trăm chiêu trôi qua, chàng vẫn chưa phá trận. Pho đao pháp của Thiên tôn và Thái Dương kiếm pháp của Võ Thánh chỉ giúp chàng bảo toàn sinh mạng trước vòng vây độc trào.

Cương Thi chân nhân đắc ý ngửa mặt cười rộ :

- Lão phu không tin tiểu tử người lại có được bản lãnh như Thái Âm lão quỷ năm xưa.

Nào ngờ Vô Hối gầm lên vang dội, Bàn Long đao hóa thành tia chớp điểm nhanh vào mắt bọn Cương thi. Chỉ có mười hai tên trúng đao nhưng cũng đủ phá tan thế trận.

Chúng đau đớn, điên cuồng vùng trào đánh nhau, bất kể bạn thù.

Vô Hối tung mình ra khỏi trận, ôm đau bình thần đứng nhìn bọn Cương thi sát hại lẫn nhau, miệng cười điểm nụ cười ngạo nghễ.

Chân nhân biến sắc rú lên, ra lệnh cho bọn chúng dừng tay. Nhưng

mười hai cái xác mù lòa không còn tuân lệnh nữa. lát sau, cả mười tám tên gục xuống chết vì chất kỳ độc của móng tay đồng bọn. Lão Ma vương chết điếng người vì tâm huyết bao năm tan thành mây.

Tam Tuyệt Thiên Tôn ngửa mặt cười dài :

- Sao? Giờ thì lão đã chịu thoát xuất giang hồ chưa? Hay là muốn tái chiến với đồ nhi của lão phu lần nữa?

Chán Nhân chán nản đáp :

- Trường Giang Hậu Lãng Thôi Tiên Lãng. Lão phu còn mặt mũi nào mà hòng dương danh nữa.

Vô Hối hỏi lão :

- Sao Chân nhân đã đừng bị sư tổ của ta phá trận, lại dám đem trận pháp ra khiêu chiến?

Chân nhân bực tức đáp :

- Lão phu đã đoán ra có người chỉ điểm cho Thái Âm lão nhân, nếu không lão ta đã sớm hạ thủ, đâu cần phải phí sức đến hơn một canh giờ. Sư phụ ta bảo rằng chỉ có đao pháp của họ Công Tôn mới lợi hại đến mức ấy. Lão phu để tâm điều tra, phát hiện Công Tôn Trí và Hữu Lượng đều có đao pháp tầm thường nên cho rằng đã thất truyền.

Gia quy của họ Công Tôn đã định rõ là không truyền lại người ngoài, vậy Thái Âm lão nhân có biết cũng không dám dạy cho họ Hách. Nào ngờ đến đời Vô Hối, đao pháp này lại xuất hiện.

Nói xong, lão phi thân đi mất.

Vô Hối nói với ân sư và nhạc phụ mỗi lo lắng của mình. Bọn họ giật mình, mau chóng cùng chàng trở lại Tổng đàn Đao môn.

Năm con tuần mã phi nước đại được ba trăm dặm đã kiệt sức. Họ bỏ ngựa dùng khinh công lướt đi.

Vô Hối nắm tay Bích Vân còn Thiên tôn và Sở cung chủ giúp đỡ Côn Linh. Mờ sáng họ đã về đến bờ Bắc hồ Phiêu Dương.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 11

Quái lão Song thần du Địa phủ

Động Đình khai giáo ngộ thâm nhi

Mọi người kinh hoảng khi nghe tiếng hỏa dược nổ vang rền. Từng

đụn khói bốc cao khiến bầy chim dữ hàng vạn con đang như đám mây lơ lửng trên đầu Tổng đàn Dao môn không khỏi e ngại, không dám lao xuống.

Có lẽ địch nhân đã vượt qua vòng rào phòng thủ nên Hình Thiết Hán đã châm ngòi. Vô Hối mừng thầm vì mình về kịp lúc, chàng vận toàn lực kéo Bích Vân phi như tên bắn. Tiếng nổ cuối cùng vừa dứt thì đàn chim sa xuống. Nhưng một nửa đàn đã không còn bay lên được nữa.

Trước lúc lên đường đến Ngọc Nữ Phong phó ước, Vô Hối đã cho thuộc hạ nối hàng ngàn tấm lưới đánh cá, giăng kín những khoảng trống giữa các kiến trúc Tổng đàn.

Phương pháp này đơn giản nhưng hữu hiệu. Những chiếc đầu chim nhỏ bé xuyên qua mắt lưới và kẹt lại ở đó.

Bọn Vô Hối về đến mảng tường phía sau Tổng đàn, nơi đây tường cao gần hai trượng nên bọn Long Phụng bang không rải quân đánh phá. Thuộc hạ của chàng nhận ra Môn chủ, mừng rỡ thả thang dây. Phía sau bức tường chính là khu hậu viện nơi cư trú của đám nữ nhi và tiểu đồng yếu đuối. Họ đã được đưa cả xuống hầm ẩn nấp. Năm người tiến thẳng về mặt sau đại sảnh. Sự có mặt của Vô Hối và hai vị trưởng bối đã khiến mọi người yên tâm. Họ không reo hò nhưng ánh mắt đầy vẻ phấn khởi.

Lưu Hương Dao Bạch Tú Hồng và thủ hạ Bạch đường bảo vệ đại sảnh rất nghiêm mật, quyết không để Môn chủ phải khóc vợ một lần nữa.

Nàng hân hoan bẩm báo :

- Bẩm Môn chủ. Huyết Ảnh Thần Ma, Thiên Cầm Tồn Giả cùng bọn thủ hạ thủ lĩnh Long Phụng bang đem gần ngàn quân vây đánh chúng ta. Nhờ chuẩn bị chu đáo nên Dao môn vẫn giữ vững trận địa. Chàng gặt đầu bảo :

- Đường chủ vào khuê phòng với Thúy Vi, để ta ra ngoài lượt trận.

Tam Tuyết Thiên Tôn và Chí Tôn cung chủ đã ra trước một bước.

Trận địa chính là khoảng đất phía hữu đường thủy đạo từ hồ ra Trường Giang. Có lẽ bọn Long Phụng bang đã dùng thuyền xuôi dòng Hán Thủy xuống đây. Dọc tường thành có sào gỗ để các cung thủ đứng bắn nên địch nhân khó mà tiếp cận.

Tam Thủ Miêu Côn Linh đã thông báo nghiêm lệnh của Môn chủ, nên không ai dám làm ầm ĩ để phe đối phương biết bọn Vô Hối đã về đến. Trên hàng tường trước cửa đại sảnh có đặt một vọng lâu kín đáo. Từ chỗ này có thể quan sát địch tình và chỉ huy thuộc hạ. Đồ Thần, Thiên tôn, Chí Tôn cung chủ đang có mặt trên ấy.

Vô Hối và Bích Vân lên đến, nhìn ra ngoài, thấy phe đối phương đang án binh bất động, bàn bạc kế sách. Qua mấy đợt tấn công, chúng đã thiệt hại hơn hai trăm bang chúng. Lần này, hai lão Ma vương cùng nắm tay đại cao thủ đích thân mở đường.

Xét về lực lượng, xem ra phe quần ma hùng hậu hơn. Nếu để chúng vượt tường tất hậu quả khó lường. Vô Hối bàn bạc với ba vị trưởng bối, quyết lợi dụng yếu tố bất ngờ, giết bớt bọn tà ma để cân bằng thế trận. Năm người xuống đài, nhảy lên sàn gỗ, trà trộn với các cung thủ.

Bảy tên ma đầu múa tít vũ khí vượt qua làn mưa tên, tiếp cận tường thành. Họ nhất tề tung mình lên, định quét sạch các cung thủ Đạo môn trên đầu tường. Không ngờ họ lại tỏ vẻ sợ hãi, bỏ vị trí đào tẩu. Quần ma chưa đắc ý thì sáu bóng người nhô lên, đao quang, kiếm ảnh bổ xuống như sấm sét.

Thủy Thần Mao Xuân bị Thiên tôn chém bay thủ cấp. Sơn Đông Quái Lão lãnh nguyên một Thiết tiên của Bích Vân vào ngực. Sắc Phật bị Lãnh Tâm Dao chặt đứt hữu thủ. Phụng Hoàng Trên Cơ ôm bụng đào tẩu vì trường kiếm của Sở lão gia. Hỏa Thần Mao Thu vương bốn nhát kiếm của Đỗ Thần gào lên thảm thiết, rơi xuống chân tường chết tốt.

Phản Vô Hối, chàng dụng chiêu Tử Trúc Nhất Kiếm bủa Bàn Long đao mù mịt chụp lấy cả hai lão Ma vương. Huyết Ảnh Thần Ma thân hình to lớn, râu tóc đỏ hung, mặt hồng hào. Thiên Cầm Tôn Giả thì ngược lại, người lão nhỏ bé, không râu, tóc bạc như sương. Hai lão đang lơ lửng trên không, thấy luồng đao quang lạnh lẽo ập đến thì kinh hoàng múa tít song thủ hộ thân. Chưởng kinh của Thần Ma có màu máu, còn chưởng phong Tôn giả đục mờ như sương. Hai lão tuổi đã gần trăm, công lực cực kỳ thâm hậu, phản ứng lại thần tốc nên thoát chết.

Bàn Long đao chỉ vạch được mấy đường trên vai và tay của họ. Nhưng cũng đủ cho nhị vị Ma vương bỏ vía, kinh hồn, quay lưng đào tẩu. Vô Hối va chạm với họ, bị hai luồng chân khí hùng mạnh đả thương, tự biết mình còn kém nên chẳng đuổi.

Thiên Cầm Tôn Giả cầm hờn nói vọng lại :

- Tên chó con can trộm kia, lão phu sẽ mời đại ca Quỷ Địch Tú Sĩ xuống núi làm cỏ bọn ngươi.

Bang chúng Long Phụng bang chạy vắt giò lên cổ, thủ hạ Đạo môn hân hoan reo hò mừng chiến thắng. Bích Vân nhảy xuống cất lấy đầu Sơn Đông Quái Lão, còn Lãnh Tâm Dao cũng chặt thủ cấp Thủy Hỏa song thần để tế hương hồn hai cố Môn chủ phu nhân.

Trưa hôm sau, Chương môn các phái đã có mặt để dự buổi tế lễ Đông Môn Uyển Cơ và Lãnh Như Sương. Liễu Không đại sư cùng tám vị cao tăng đời thứ hai đích thân lập đàn giải oan. Vô Hối, Bích Vân, Thúy Vi mặc tang phục khóc cho hai nữ nhân bạc mệnh.

Cúng tế xong, mọi người vào đại sảnh dùng cơm.

Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng vuốt râu cười khà khà :

- Công Tôn môn chủ liên tiếp đối đầu với ba lão Ma vương, lần nào cũng chiếm thượng phong, quả là kỳ nhân đương đại.

Thiên tôn khoan khoái bảo :

- Lão phu có được đồ đệ như Hối nhi, thật cao hứng phi thường.

Vô Hối đang sầu muộn, tưởng nhớ đến vong thê nên chẳng cảm thấy vinh dự chút nào. Chàng cười mát đáp :

- Đạo trưởng quá lời. Chẳng qua nhờ yếu tố bất ngờ, nếu không khó mà toàn mạng với hai lão quỷ đó.

Thiên tôn trợn mắt :

- Chúng lợi dụng sự vắng mặt của bọn ta, tập kích Tổng đàn, thực chất có bị đánh lén lại một đòn cũng đáng kiếp.

Mọi người khen phải.

Sở cung chủ tiếp lời :

- Khi bọn họ xông lên đầu tường là đã chấp nhận bị tập kích. Chỉ khác ở chỗ là bản lãnh người ra đòn lợi hại hơn họ dự kiến.

Thúy Vi thở thê :

- Lão gia, tiểu nữ nghe kể là Thiên Cầm Tôn Giả dọa sẽ mời Quỷ Địch Tú Sĩ hạ sơn. Xin hỏi lão quỷ ấy lợi hại ra sao?

Thiên tôn chậm rãi nói :

- Trong Tứ đại Ma vương, bản lãnh Quỷ Địch là cao cường hơn cả. Năm xưa, lão ta chưa dùng đến Mê Tâm quỷ khúc cũng đã qua được trăm chiêu của tiên sư Thái Âm lão nhân. Nếu lão tái xuất giang hồ, ngay Hối nhi cũng khó qua khỏi trăm chiêu.

Liễu Không đại sư lên tiếng :

- Chẳng lẽ mấy chục cao thủ hàng đầu như chúng ta giáp công mà không diệt được lão hay sao?

Thiên tôn lắc đầu :

- Chỉ vô ích thôi. Khi lão sử dụng đến tuyệt kỹ Mê Tâm quỷ khúc thì chẳng còn ai tỉnh táo mà chiến đấu nữa, dẫu hàng ngàn người cũng vậy.

Quần hào nghe vậy không khỏi lo lắng cho kiếp vận võ lâm.

Vô Hối thắc mắc :

- Ân sư. Nếu quả bản lãnh lão ta khủng khiếp như vậy, sao mấy chục

năm nay không hề xuất hiện? Phải chăng lão cũng có khắc tinh?

Thiên tôn khen ngợi :

- Hồi nhi quả là thông tuệ. Tú Sĩ có đến hai đại khắc tinh. Một là Tử Trúc đạo trưởng, hai là Thủy Thượng thần ni. Tử Trúc thần công vô thượng không sợ Ma âm, võ công lại cao hơn Tú Sĩ, còn Thần ni có Thiết Cầm âm công không chế được Quỷ khúc. Nhưng Tử Trúc đã thề không rời Manh Sơn, và Thần ni thì tuyệt tích đã lâu, chẳng rõ có còn tại thế hay đã tạo hóa.

Vớ Hồi lẩm bẩm :

- Nếu có cách chống lại Ma âm thì Tú Sĩ cũng chẳng đáng sợ.

Đỗ Thần nhắc nhở chàng :

- Hồi nhi chớ chủ quan, chỉ một trong hai lão Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên Cầm Tôn Giả cũng đã đủ nguy cho ngươi rồi. Họ có tu vi gần tám mươi năm công lực, thân pháp, võ nghệ đều quỷ dị hơn hẳn Cương Thi chân nhân.

Chương môn Không Động, Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi, bị phần bão :

- Cục diện đã hung hiểm như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại để Công Tôn môn chủ gánh vác mãi? Lão phu đề nghị các phái thỉnh các bậc trưởng lão xuất quan đối phó với ba lão Ma vương.

Năm vị Chương môn kia tán thành, cáo biệt trở về bản phái để lo việc này. Chỉ còn lại bốn tăng lữ Thiếu Lâm tiếp tục tụng niệm. Cuối canh ba, khóa lễ cuối cùng đã xong, mọi người trở vào nghỉ ngơi.

Pháp đàn cạnh bờ hồ vẫn khói nhang nghi ngút suốt đêm. Sáng hôm sau, Côn Linh chỉ huy thuộc hạ dọn dẹp pháp đàn, phát hiện thủ cấp của Song thần đã biến mất. Gã kinh hãi chạy vào bẩm báo. Vô Hồi cho lục soát toàn bộ Tổng đàn vẫn không tìm thấy.

Thiên tôn bảo :

- Không hiểu tay cao thủ nào lại giỏi thủy tính và hành sự êm thấm như vậy?

Bích Vân góp ý :

- Lão gia. Tiểu nữ đã từng ở Tổng đàn Long Phụng bang, biết rõ bọn chúng không có cao nhân nào như thế.

Vô Hồi cau mày :

- Xét về tính cách bọn ma đầu, chúng không bao giờ mạo hiểm vào đây lấy lại thủ cấp làm gì.

Lãnh Tâm Dao phụ trách phòng vệ, áy náy thưa :

- Thuộc hạ lờ là phận sự, xin Môn chủ trách phạt.

Vô Hồi an ủi gã :

- Tên đạo tặc này có vẻ thông thuộc địa hình Tổng đàn và quy luật

tuần tra. Hai chiếc thủ cấp trước sau cũng ném xuống Trường Giang có mất cũng chẳng sao. Nhưng Bàng đường chủ phải thay đổi giờ giấc, mặt khẩu phòng vệ để tránh lần sau.

Mọi chuyện rồi cũng bị quên lãng. Nửa tháng sau, Đao môn cũng như các phái trong võ lâm, đều nhận được thiệp mời dự lễ khai môn của Động Đình bang. Thủ trại của Động Đình ngũ hổ nay đã trở thành Tổng đàn của bang hội mới mẻ này. Nghe đồn Bang chủ Động Đình bang là một thư sinh trẻ tuổi, dung mạo cực kỳ anh tuấn. Phụ nhân của chàng cũng là người sắc nước hương trời.

Sau khi Trường Giang Nhất Đao, thân phụ Vô Hối qua đời và Du Thanh Vân lên làm Minh chủ võ lâm, Động Đình ngũ hổ đã cản trở nhường lại việc kinh doanh vận tải trên sông Trường Giang cho thủy trại Trường Giang. Họ đóng cửa giải tán thuộc hạ.

Không ngờ giờ đây, Ngũ Hổ lại dám triệu tập anh em cũ, dựng cờ khai giáo. Họ giữ chức Ngũ Đại hộ pháp của Động Đình bang. Sự kiện này đe dọa đến chén cơm manh áo của Đao môn, nên Vô Hối quyết định đến dự lễ để xem thái độ Động Đình bang ra sao.

Sáng ngày mười hai tháng chín, Vô Hối dẫn Côn Linh và mười thuộc hạ đến Động Đình hồ. Sự có mặt của Chưởng môn sáu phái bạch đạo và Cái bang khiến Vô Hối ngạc nhiên. Chàng không hiểu tại sao họ lại chịu di giá đến dự lễ khai đàn của bang hội nhỏ bé này.

Thái Cực Kiếm cười ha hả :

- Trong lúc Ma chướng đang hưng thịnh mà có thêm anh tài xuất hiện, quả là phúc khí của võ lâm.

Câu nói này hàm ý tán dương tài sức của Động Đình bang chủ. Vô Hối nhú mày hỏi lại :

- Té ra chư vị đã biết rõ lai lịch xuất thân của thủ lĩnh Động Đình bang.

Họ Cam ngó người đáp :

- Môn chủ không biết Cơ Đông là truyền nhân của Thủy Thượng thần ni hay sao?

Chàng lạnh lùng bảo :

- Tại hạ nào được thông báo chuyện này.

Tiếng đại cổ nổi lên hùng dũng báo hiệu đã đến giờ khai mạc. Vô Hối cùng các Chưởng môn vào bàn, tiếp tục câu chuyện.

Liễu Không đại sư lên tiếng :

- Thần ni trước đây có mối giao tình thâm hậu với tiền nhân các phái. Do đó, lần này nhận được thiệp mời, bọn lão nạp vội đến ngay.

Vô Hối nói lãng qua chuyện khác. Chàng hỏi Hồ Lô Cái :

- Cố bang chủ. Ngài có biết vì sao trong mấy trận vừa qua, Quỷ Kiếm

Lôi Xuyên không xuất hiện hay chẳng?

Cổ Kim Luân trầm giọng đáp :

- Lão hóa tử ta đã cho đệ tử giám sát chặt chẽ Tổng đàn Long Phụng bang ở Lũng Hà, nhờ vậy phát hiện Quỷ Kiếm đã rút khỏi liên minh với bọn tà ma. Lão không trở lại Phù Dung sơn mà lại đưa thuộc hạ đi về hướng Nam nhưng không rõ đi đâu.

Phù Vân kiểm khách Hoa Vân Lâu, Chưởng môn phái Diễm Thương thở dài :

- Nếu Quỷ Kiếm về Miêu Cương tìm được nghĩa đệ Vạn Độc Thần Trùng Cửu Hoạch làm trợ thủ thì tai kiếp khôn lường.

Vô Trần sư thái tiếp lời :

- Hoa đạo huynh lo ngại là phải, bản ni ở Thiểm Tây có nghe qua sự lợi hại của họ Cửu, so với Quỷ Địch e không thua kém.

Động Đình Nhất Hổ Hồ Linh bước ra sang sảng nói :

- Kính cáo chư vị anh hùng, đã đến giờ lành. Lão phu xin giới thiệu bốn Bang chủ và nhân sự trong bang.

Tiếng đàn sáo trỗi lên dịu dặt, một cặp người ngọc bước ra.

Hồ Linh cao giọng :

- Bang chủ Thiết Cầm thư sinh Cơ Đông và phu nhân.

Cơ Đông người mảnh khảnh, thấp hơn Vô Hối cả cái đầu nhưng tuấn mĩ như Phan An tái thế, da trắng như bạch ngọc, mày kiếm, môi son, mũi dọc dừa. Quần hào xôn xao, thán khen họ Cơ là mỹ nam tử hiếm có trên đời.

Bang chủ phu nhân hình dung yếu điệu, mặt che sa đen nên không biết người đẹp đến dường nào. Nhưng với bộ võ phục hồng nhạt bó sát người, thân hình cân đối, gợi cảm cũng đủ khiến lòng người xao xuyến.

Tiếp theo là bốn người còn lại trong Động Đình ngũ hổ, cùng giữ chức hộ pháp.

Thiết Cầm thư sinh vòng tay, hướng về phía quan khách :

- Thừa chư vị Chưởng môn, long đầu và đồng đạo võ lâm. Hiện nay giang hồ đại loạn vì bọn Ma vương xuất thế. Tại hạ phụng theo di chỉ của tiên sư Thủy Thượng thần ni nên mới đứng ra thành lập Động Đình bang, góp sức cùng các phái giáng ma vệ đạo.

Trong ngày khai đàn lập giáo, được chư vị hạ cố quang lâm, tại hạ vô cùng cảm kích.

Sau lễ thượng hương, bốn bang có chén rượu nhạt để thay lời đa tạ.

Giọng nói của họ Cơ khàn khàn khó nghe, tương phản với dung mạo thanh tao của gã.

Tam Thủ Miêu Côn Linh buột miệng :

- Nếu thuộc hạ không làm thì tiểu tử này là cô gái giả trai.
 Vô Hối giật mình nhưng không nói tiếng nào, chàng chăm chú nhìn lên lễ đài.

Lễ cáo tế đã xong, phu thê Bang chủ và các hộ pháp xuống đài ngồi vào bàn tiệc của mình, mặt quay về phía mọi người. Hết một tuần rượu, Bang chủ Động Đình bang đứng lên lạnh lùng nói :

- Động Đình ngũ hổ có quan hệ với tiên sư nên đã đem gần ngàn thủ hạ phò tá cho tại hạ, đương nhiên tại hạ phải vì họ mà đòi lại chút công đạo. Xin hỏi Công Tôn môn chủ có bằng lòng trả lại tuyến vận tải trên sông Trường Giang cho bọn bang hay không?
 Quần hào kinh hãi, lo ngại rằng sẽ có cuộc tương tranh giữa hai bên. Họ nhìn Vô Hối chờ đợi.

Chàng thần nhiên đáp :

- Năm xưa, Ngũ Hổ vì khiếp sợ lão cầu tặc Du Thanh Vân nên tự nguyện bỏ nghề.
 Bọn Môn chủ tiếp tục công việc kinh doanh của thủy trại chớ không hề ép ai cả.

Vô Hối nói rất hợp đạo nên họ Cơ bối rối. Gã bực bội nói :

- Chẳng lẽ đệ tử bọn bang phải chịu chết đói hay sao?
 Chàng cười mát bảo :

- Nếu Bang chủ có lòng lo lắng cho họ thì cố mà qua khỏi trăm chiêu của tại hạ.

Sau đó, quý bang có thể trưng bằng hiệu, cùng sánh vai với Đào môn trên mặt nước Trường Giang.

Quần hào xôn xao bàn tán, cho rằng Thiết Cầm thư sinh sẽ thất bại. Vô Hối hiện được coi là đệ nhất nhân trong phe bạch đạo. Cơ Đông không thể từ chối lối khiêu chiến, hậm hực nói :

- Các hạ ép người thái quá, nhưng bọn Bang chủ đâu phải là kẻ khiếp nhược.

Vô Hối mỉm cười ngạo mạn :

- Xem ra các hạ và quý phu nhân đúng là một đôi tài tử giai nhân. Vậy sao không liên thủ để tăng thêm cơ may? Nếu có chết cũng là một đôi đồng mệnh uyên ương.

Bang chủ phu nhân chấn động, nàng đứng phắt dậy, rút kiếm, gân giọng :

- Bọn phu nhân sẽ moi tìm người để xem kẻ bạc hạnh, vô tình kia còn phách lối được nữa không?

Chưởng môn các phái có giao tình với cả hai phía nên khuyên can Vô Hối.

Chàng nháy mắt với họ, mỉm cười bí ẩn. Sáu người hiểu rằng chàng

không hề có ý gây đổ máu nên yên lòng. Phu thê Động Đình bang chủ đã lên lễ đài chờ sẵn. Vô Hối đứng đỉnh rờn chỗ.

Hôm nay chàng mặc bộ võ phục trắng toát. Dải lụa cột tóc cũng vậy.

Cơ Đông cười nhạt :

- Hôm nay là ngày đại cát của bốn bang mà các hạ mặc y phục tang tóc thế này chứng tỏ không biết đạo nghĩa giang hồ.

Vô Hối lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đang trong thời gian tuồng niệm vong thê nên không thể mặc y phục sắc sỡ được, xin lượng thứ.

Cơ Đông mỉa mai :

- Các hạ đừng hòng dờ trò cúng tế để che mắt võ lâm. Nếu là kẻ chung tình sao đã vội tục huyền khi ái thê mới chết chẳng bao lâu.

Vô Hối chế nhạo gã :

- Nghe giọng lữ ữ thì giống như các hạ đang ghen dùm cho người đã khuất?

Cơ Đông ngượng ngùng vung kiếm tấn công, Cơ phu nhân cũng nhập cuộc. Vô Hối không rút Bàn Long đao, chàng dùng pho Huyết Ảnh Đại Bát trảo thức, phối hợp với khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh phản kích. Nhưng hai đối thủ dường như đoán trước được bộ vị sắp đến của chàng, nên ra đòn rất chính xác. Hai thanh trường kiếm phong tỏa đường tiến thoái, mấy lần suýt gây nguy hiểm cho Vô Hối. Đến chiều thứ sáu mươi, chàng thay đổi đấu pháp, thân hình di chuyển với tốc độ kinh hồn, đảo lộn trong màn kiếm quang. Trảo ảnh trùng trùng giăng mắc chụp lấy Cơ phu nhân. Hậu tâm chàng để trống hoàn toàn, mặc cho Cơ Đông tập kích.

Mĩ nhân bị chiêu trảo thần kỳ khổng chế, chắc chắn không thoát chết.

Nàng kinh hãi thét lên :

- Tướng công!

Hữu trảo đang chụp vào ngực nàng bỗng chuyển hướng giật phăng khăn che mặt.

Chàng sững sờ nhận ra da mặt nàng rồi chẳng chịt. Lúc này trường kiếm của Cơ Đông đã kề vào cổ chàng.

Gã gằn giọng bảo :

- Tại hạ vì không muốn tổn thương nguyên khí võ lâm nên chẳng lấy mạng các hạ làm gì.

Vô Hối cười nhạt đáp :

- Các hạ đã thắng cuộc, ngay ngày mai có thể giương buồm. Nhưng sanh ý của ai người nấy lo, nếu dùng thủ đoạn tranh giành thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Chàng nhảy xuống, tươi cười chào mọi người rồi cáo lui. Không ai

cho rằng chàng phục bại vì Vô Hối chưa dùng đến Bàn Long đao, và lúc này chàng đã có thể lấy mạng Cơ phu nhân. Quần hào cũng từ từ ra về.

Nhưng chỉ vài ngày sau, cả võ lâm chấn động vì việc sáu Chưởng môn bạch đạo bị bắt cóc khi rời khỏi Động Đình hồ mấy chục dặm. Quỷ Địch Tú Sĩ và hai lão Ma vương Huyết Ảnh, Thiết Cầm đã chặn đường. Các đệ tử tùy tùng được tha mạng với lời nhắn nhủ rằng họ phải đóng cửa bốn phái, nếu không Chưởng môn các phái sẽ mạng vong. Chỉ có Hồ Lô Cái và Bang chủ Hoài Dương bang thoát nạn vì họ về Tổng đàn Đao môn với Vô Hối.

Tin này khiến hào kiệt thiên hạ lo lắng. Một số bang hội nhỏ trên giang hồ trước giờ chỉ đóng vai trò thứ vưu trong cuộc chiến với quần ma. Nay hăm hở kéo đến bãi kiến Vô Hối, xin được hỗ trợ Đao môn. Hoài Dương bang ở Hồ Bắc, Bạch Mã hội ở Hồ Nam, Huyết Kỳ bang ở Giang Tây, Trường Đao phái ở Thiểm Tây. Long đầu các phái này đã đem trăm thủ hạ thiện chiến đến hồ Phiêu Dương.

Trong buổi họp bàn kế sách, do Hồ Lô Cái và Vô Hối chủ trì, Thiết Chưởng Cốc Linh, thủ lĩnh Hoài Dương bang tỏ ý nghi ngờ :

- Không hiểu Động Đình bang có dính líu gì trong việc các Chưởng môn bị bắt hay không.

Vô Hối phủ nhận ngay :

- Tại hạ bảo chứng rằng Động Đình bang vô can.

Hồ Lô Cái cười bảo :

- Lão phu cũng nghĩ như vậy, nhưng sao không nhân cơ này mà ép buộc họ phải tham gia vào liên minh của chúng ta? Thiết Cầm thư sinh là truyền nhân của Thủy Thượng thần ni tất sẽ khắc chế được Quỷ Địch Tú Sĩ.

Tam Tuyệt Thiên Tôn nói :

- Chỉ sợ công lực của họ Cơ non kém, không phát huy được hết tác dụng của Thiết Cầm âm công. Nếu hấn ta vui lòng truyền lại tuyệt học này cho Hối nhi mới mong thủ thắng.

Cử tọa thở dài vì tin rằng Cơ Đông chẳng bao giờ chịu làm vậy. Vô Hối nói băng quơ :

- Chúng ta cứ đến thương lượng xem sao.

Trưa hôm đó, bọn Vô Hối đã có mặt ở Động Đình hồ. Không hiểu sao Bạch Tú Hồng cũng đi theo.

Thiết Cầm thư sinh nghe nói Thiên tôn và các Bang chủ giá lâm, vội cho mời vào đại sảnh. lát sau, họ Cơ và phu nhân ra đón. Hai người cung kính vái chào Hách lão gia.

Thiên tôn chiếu đôi mắt sắc bén của mình vào gương mặt họ lạnh

lòng bảo :

- Chỉ vì lễ khai đàn của Động Đình bang mà sáu Chưởng môn bị Long Phụng bang bắt làm con tin, uy hiếp võ lâm. Chẳng hay Cơ Bang chủ giải thích thế nào?

Lời nói của ông chẳng xuôi tai chút nào nhưng Cơ Đông vẫn một mực kính cẩn thưa :

- Cung bẩm lão gia. Tự vẫn bối đã biết việc này. Dù vô tình tạo cơ hội cho bọn tà ma nhưng lòng cũng rất áy náy. Động Đình bang nguyện sẽ tận lực góp sức giải thoát cho sáu vị Chưởng môn.

Thiên tôn nhấp hớp trà, hỏi tiếp :

- Bang chủ đã có được mấy thành hỏa hầu công phu Thiết Cầm âm công?

Họ Cơ ngượng ngùng đáp :

- Vẫn hồi căn cơ non kém, chỉ mới học được bốn thành.

Hách lão phản nản :

- Nếu vậy làm sao địch lại Mê Tâm quỷ khúc của Tú Sĩ?

- Dạ bẩm lão gia, tiện thể cũng có bốn thành Âm Công, nếu liên thủ hy vọng sẽ không thua thiệt lắm.

Thiên tôn gật gù :

- Tốt lắm. Hai người mau thu xếp hành lý về Tổng đàn Đạo môn rồi cùng Vô Hối đi Lũng Hà cứu các Chưởng môn.

Cơ Đông bối rối :

- Bẩm lão gia, sao không hẹn ngày rồi cùng xuất quân?

Thiên tôn cười nhạt :

- Với lực lượng của chúng ta mà kéo đến tiêu diệt Long Phụng bang thì chỉ là nằm mơ thôi. Lần này, trách nhiệm của nhị vị là theo sát Vô Hối, bảo vệ y trước Ma âm của Quỷ Địch, nếu chẳng may bị phát giác. Mục tiêu của chúng ta là âm thầm đột nhập cứu cho được con tin, tránh không va chạm.

Cơ Đông nhìn nương tử với vẻ dò hỏi, nàng gật đầu. Họ Cơ thấy vậy nên nhận lời về hồ Phiêu Dương.

Vô Hối bỗng hỏi :

- Nghe nói nhị vị còn có tiểu hài tử, sao không đem theo luôn? Chẳng lẽ nhị vị lại vô tình đến mức muốn rời xa lìa đứa con nhỏ bé của mình?

Thiên tôn cũng cười ha hả :

- Ái chà. Nếu lão phu có được một tiểu hài nhi mà ẵm bồng thì sung sướng biết mấy.

Cơ Đông then đỏ mặt ấp úng :

- Xin lão gia lượng thứ, tiểu hài Vô Tâm còn rất nhỏ không thể xa nhữ

mẫu.

Vô Hối mĩa mai :

- Bang chủ phu nhân đáng vóc nở nang thế kia sao không tự nuôi dưỡng hài nhi mà phải mời nhũ mẫu?

Cơ phu nhân ngược ngùng quay vào trong lòng Tâm nhi ra. Đứa bé chưa tròn năm, bụ bẫm và xinh đẹp. Thiên tôn đón lấy nựng nịu, hôn hít. Nó bị hàm râu làm nhột nhột phá lên cười nắc nẻ.

Hách lão bảo Cơ Đông :

- Nếu hài nhi đã quen với nhũ mẫu thì đem cả bà ta theo.

Lão quay lưng rời đại sảnh, mang theo Vô Tâm. Phu thê họ Cơ thở dài sai người gọi nhũ mẫu, giao quyền cho Động Đình Nhất Hổ rồi theo bọn Vô Hối. Về đến Tổng đàn Đạo môn, hai người được đưa thẳng vào hậu viện, trú ngụ trong khuê phòng của Uyển Cơ và Như Sương ngày xưa. Phu thê Cơ Bang chủ một phòng, Vô Tâm và nhũ mẫu ở phòng bên. Hai người nhìn nhau thở dài.

Cơ phu nhân nói :

- Chị em ta đã mắc bẫy kẻ bạc tình kia rồi. Hẳn là hẳn đã nhận ra lai lịch chúng ta.

Cơ Đông giận hờn :

- Nếu đại thư không lấy hai chiếc thủ cấp Song thần thì Hối ca đâu sinh nghi?

Cơ phu nhân hỏi tiếc :

- Ta đâu ngờ tướng công lại tinh minh như vậy.

Cơ Đông cười khúc khích :

- Sao đại thư lại gọi kẻ bạc tình bằng hai tiếng tướng công? Hay là đã nuối tiếc duyên xưa?

Cơ phu nhân ghẹo lại :

- Còn lúc này Cơ muội không gọi chàng bằng Hối ca là gì.

Cơ Đông then thùng bảo :

- Xét ra tướng công chẳng có lỗi gì. Chính Lãnh đại thúc đã đưa Sở Thúy Vi đến đây, gài chàng vào thế bĩ. Nếu tướng công không nghĩ đến đại thư thì đâu chịu lấy một nữ nhân điên loạn, xấu xí như Vi muội.

Cơ phu nhân hậm hực :

- Phần Sở biểu muội thì ta thông cảm được nhưng tướng công quen với Hứa Bích Vân từ trước ngày bọn ta ngộ hại. Hơn nữa, bọn họ đến sau mà hôn lễ rình rang còn hai ta là nguyên phối mà nào đã được khoác áo tân nương? Lần này chúng ta cứ thản nhiên như người xa lạ xem chàng làm được gì.

Hai người vừa thay y phục xong thì đã có tỳ nữ đến mời ra sảnh

dùng cơm. Tiểu hài Vô Tâm đang lo chơi trong lòng Vô Hối, sờ mặt chàng cười nắc nẻ ra chiều thích thú. Thúy Vi và Bích Vân đứng lên chào phu thê họ Cơ. Phu thê họ Cơ lạnh lùng gật đầu rồi an tọa. Nhan sắc thiên kiều bá mị của Bích Vân khiến Cơ phu nhân nổi máu ghen hờn.

Nàng mĩ mai :

- Bỏn nhân từ lâu vẫn nghe truyền tụng Sơn Đông Mị Nương nhan sắc khuynh thành, nay được diện kiến mới hay danh bất hư truyền.

Vô Hối cười nhạt bảo :

- Bang chủ phu nhân sai rồi, tại hạ có đến bốn vị nương tử, ai cũng đều là tuyệt thế giai nhân, mỗi người mỗi vẻ, không thể nói ai đẹp hơn ai được.

Sở Thúy Vi tiếp lời :

- Tướng công nói chẳng sai, như Lãnh biểu thư của tiểu muội chẳng hạn, phong vận kiều mị, ánh mắt tiếng cười đều khiến nam nhân trên thiên hạ đảo điên.

Cơ phu nhân dở khóc dở cười, không dám khích bác nữa. Thiên tôn nghiêm giọng :

- Các người không ăn uống mau đi rồi còn bàn việc khác nữa.

Xong bữa, Tam Tuyệt Thiên Tôn bảo mọi người :

- Mờ sáng ngày mai, Vô Hối, phu thê họ Cơ và Côn Linh sẽ đi Lũng Hà. Lão phu cùng các vị Bang chủ sẽ dẫn thuộc hạ theo tiếp ứng, bằng mọi giá phải cứu cho được lục vị Chưởng môn. Mỗi một người mang theo một viên sáp ong, nếu đụng phải Quỷ Địch Tú Sĩ thì nhét vào tai rồi chạy cho xa, nhất thiết không được sính cường.

Hồ Lô Cái tiếp lời :

- Theo ý lão hóa tử ta chì Công Tôn môn chủ và ba người kia nên cải trang thành một gia đình quyền quý, dùng thuyền ngược dòng Hán Thủy đến Lũng Hà. Toán của Hách lão huynh giả làm thương nhân neo thuyền chờ cơ hội tiếp ứng.

Bách Lý Dương, bào đệ Nho Dao, hiện là Đường chủ Bách Lý đường, lo việc kinh doanh vận tải, lên tiếng :

- Cung bầm Môn chủ, ngày mai chúng ta có một hợp đồng chở chén bát từ Giang Tây đi Lũng Hà. Theo thiện ý của thuộc hạ, chúng ta giả làm thuyền phu đi theo sẽ qua mắt được Long Phụng bang.

Kế hoạch này được mọi người thông qua. Tám ngày sau, thuyền của bọn Vô Hối cập bến Lũng Hà, xuống hàng bình thường như bao thuyền buôn khác.

Đêm ấy, Vô Hối và Côn Linh vào Tổng đàn Long Phụng bang do thám. Từ ngày học thêm pho kinh công Cuồng Phong Ma Ảnh, thân

pháp Tam Thủ Miêu càng nhanh nhẹn phi thường. Gã bám theo Vô Hối không hề thua sút. Trọng địa của Long Phụng bang đặt trên ngọn cao nhất của vùng đồi Lũng Khâu. Vài ngọn còn lại bao quanh và đều có trạm canh gác, khống chế các ngõ vào.

Nhưng Tam Thủ Miêu là tay đạo chích số một giang hồ, gã giảo quyết như hồ ly, đưa Vô Hối vào chằng khó khăn. Trời cuối tháng chín tối đen như mực, mây mù che phủ ngàn sao, gió thu ào ạt, lay động cành lá, báo hiệu một cơn mưa lớn. Khung cảnh này đã hỗ trợ cho hai người rất nhiều.

Họ như bóng ma di chuyển khắp nơi, cố tìm cho ra nơi giam giữ tù nhân. Đến mặt sau Tổng đàn mới thấy một thạch thất đồ sộ và kiên cố. Hai chục tên võ sĩ canh gác căn mật đủ nói lên đây chính là đại lao.

Một tên vừa châm lại mấy ngọn đuốc vừa căn nhắc :

- Gió lớn thế này đuốc nào mà chịu nổi? Lát nữa trời đổ mưa còn tệ hại hơn. Xem ra đám tù nhân còn có phúc hơn bọn mình.

Tên thứ hai cười khả ố :

- Bang chủ của chúng ta quả là kỳ nữ số một thế gian, một mình đối phó với cả ba lão Ma vương mà không coi ra gì.

Nghe đến đây, Vô Hối và Côn Linh quay trở ra. Đầu canh năm, họ đã có mặt trên thuyền. Chiều hôm ấy, ba trăm cao thủ Cửu đường đã có mặt đông đủ ở Lũng Hà. Với gần ngàn viên hỏa đạn trong tay. Vô Hối quyết san bằng Tổng đàn Long Phụng bang, sau khi cứu được con tin.

Đầu canh ba, trời lại đổ mưa, đoàn người âm thầm tiến vào Lũng Khâu. Bên cạnh Vô Hối là phu thê họ Cơ, Côn Linh, Thiên tôn và sáu đao thủ có khinh công khá nhất.

Trách nhiệm của họ là cõng các vị Chưởng môn thoát khỏi hang hùm. Lãnh Tâm Đao và bốn Bang chủ xin phụ trách việc tiêu diệt lực lượng phòng vệ trên các ngọn đồi chung quanh.

Toán Vô Hối do Côn Linh dẫn đường mau chóng đột nhập khu hậu viện. Đã có mười mấy tên phòng vệ mạng vong vì Vô Hình chỉ của Thiên tôn.

Theo kế hoạch, Cơ phu nhân lựa ngọn gió tung mê hồn phấn. Lát sau, cả hai mươi tên vệ sĩ gác vòng ngoài ngục thất đều ngã gục, không một tiếng kêu. Mưa vẫn rơi, sấm sét giăng mắc đầy trời làm tan biến tiếng Bàn Long đao chặt khóa cửa.

Vô Hối ập vào, trên tay chàng là ngọn đuốc của bọn gác cửa. Nhận ra sáu vị chưởng môn đang nằm mê man, bất động trên sàn gạch, chàng mừng rỡ gọi bọn thủ hạ vào cõng họ ra. Côn Linh đưa con tin

ra đến chỗ an toàn, báo hiệu cho Lãnh Tâm Dao phát động trận tập kích.

Vô Hối, Thiên tôn và phu thê họ Cơ vẫn ở lại Tổng đàn, nghe tiếng nổ ở bên ngoài, liền tung hỏa đạn vào đại sảnh và các kiến trúc khác. Hàng trăm tiếng nổ long trời vang lên, cơn mưa rào không đủ để cứu vãn cơ nghiệp Long Phụng bang. Các tòa nhà bốc cháy bùng bùng, sáng rực cả đầu trường. Trên năm ngọn đồi chung quanh cũng vang dậy tiếng hỏa đạn và mịt mù khói lửa.

Không hề ham chiến, tấn công xong bọn Vô Hối rút lui ngay. Nhưng chỉ trong nửa khắc thời gian ngắn ngủi ấy đã phá hủy được phần lớn Tổng đàn Long Phụng bang và gây thương vong cho mấy trăm tên bang chúng. Khi bọn Ma vương và Phụng Hoàng Tiên Cơ hoàn hồn lại thì ba chiếc đại thuyền của Dao môn đã xuôi giòng Hán Thủy đi xa.

Năm ngày sau, bọn Vô Hối về đến nhà thì tin tức về cuộc giải thoát con tin đã vang dội khắp nơi. Đệ tử sáu phái cử người đến rước Chương môn của mình về. Nhưng rất tiếc sáu vị long đầu vẫn mê muội, si ngốc, không cách nào hồi tỉnh được.

Tam Tuyệt Thiên Tôn thở dài :

- Họ bị khống chế bởi Mê Tâm quỷ khúc, chỉ mình Quỷ Địch Tú Sĩ mới giải được. Lão phu đã thử hết cách rồi.

Phu thê họ Cơ đem Thiết Cầm ra dạo một khúc Thanh Tâm nhưng cũng chỉ hoài công.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Xem ra Âm Công của nhị vị còn kém xa Quỷ Địch Tú Sĩ. Nếu sau này chạm trán, e rằng sẽ không khắc chế nổi Quỷ khúc của lão.

Cơ Đông hồ then đáp :

- Môn chủ nói rất phải, nhưng bọn tại hạ công lực non kém, biết làm được?

Hồ Lô Cái bồi hồi :

- Nếu không có ai khắc chế được Ma âm thì võ lâm nguy mất.

Không tìm ra cách chữa trị, Thiên tôn đành cho các phái mang Chương môn của họ về, không giữ lại nữa. Vô Hối biết rằng bọn tà ma sẽ đến hồ Phiêu Dương báo phục.

Chàng đốc thúc thuộc hạ phòng thủ nghiêm mật và khổ luyện võ công.

Nhạc phụ và nhạc mẫu của chàng đã về Triết Giang từ trước ngày giải thoát con tin. Chương môn bốn bang kia cũng cáo biệt. Như vậy chỉ còn phu thê Bang chủ Động Đình bang là khách của Dao môn.

Quan hệ giữa hai bên rất vi diệu. Càng gần gũi nhau, tình xưa càng

nồng thắm, nhưng không ai chịu mở miệng nói lại mối lương duyên. Vô Hối là người cao ngạo, bướng bỉnh. Chàng thề trách hai vị nương tử để mình phải đau xót, nhớ thương gần hai năm. Họ thoát chết không trở về hay báo tin, mà lại đóng vai kẻ xa lạ. Chàng thản nhiên như không biết gì cả, chỉ chú tâm gần gũi tiểu hài nhi Vô Tâm, giọt máu của dòng họ Công Tôn. Ngược lại, Đông Môn Uyển Cơ và Độc mỹ nhân, trong vai phu thê họ Cơ, lại trách chàng vui duyên mới, nên giận hờn không nhận thân phận cũ.

Nửa tuần lặng lẽ trôi qua, chiều ngày mười bốn tháng mười, trinh sát Dao môn hỏa tốc báo về rằng có bốn chiếc đại thuyền khả nghi là của Long Phụng bang đã đến Trường Giang và sắp đổ bộ lên bờ. Vô Hối cho trinh sát theo dõi bốn chiến thuyền và triệu tập toàn bộ nhân thủ Dao môn.

Chàng nghiêm giọng tuyên bố :

- Nếu quả thật Long Phụng bang đến tấn công, ta sẽ đem ba trăm huynh đệ Cửu đường ra nghênh chiến, còn tất cả phải ở lại bảo vệ Tổng đàn. Nếu chẳng may ta vong mạng, các người cũng tuyệt đối không được ra. Với hàng rào hỏa dược và cung nỏ, độc vật, ta tin rằng bọn chúng không thể vào được Tổng đàn. Lãnh Tâm Dao Bàng Quý Dân sẽ thay ta làm Môn chủ Dao môn. Sau trận này, các người đưa nhị vị phu nhân về ẩn náu ở Thất Thị lâm, xa lánh ân oán giang hồ.

Mọi người sa lẹ, biết tình hình rất hung hiểm.

Lãnh Tâm Dao nuốt lệ nói :

- Thuộc hạ bất tài sao có thể lãnh đạo được Dao môn. Chẳng thà chúng ta kéo hết lực lượng ra tử chiến với bọn Ma vương.

Vô Hối quát mắt bảo :

- Thứ nhất, với Ma âm của Tú Sĩ thì số đông chẳng ích lợi gì. Thứ hai, chuyện sinh tử của ta đâu quan trọng bằng sự tồn vong của mấy ngàn người trong rừng Thất Thị.

Ta chết rồi chắc bọn Ma vương cũng chẳng đụng đến Dao môn nữa đâu. Ý ta đã quyết không ai được trái lệnh. Trừ anh em thuộc hạ Cửu đường ở lại, bọn người mau vào vị trí phòng thủ.

Thấy Cơ Đông và phu nhân nai nịt gọn gàng, chuẩn bị xuất trận.

Chàng cười nhạt bảo :

- Nhị vị có ra mặt cũng chỉ như trứng chọi đá, chết uổng mạng mà thôi. Hãy ở lại trong này dùng Âm Công hỗ trợ anh em giữ vững Tổng đàn.

Cơ Đông thất sắc nói :

- Vậy tướng... à Môn chủ định đối phó Quỷ âm bằng cách nào?

Vô Hối mĩa mai :

- Chuyện sinh tử của ta các hạ để ý đến làm gì. Cố mà giữ lấy mạng để nuôi dạy hài nhi nên người.

Trước cảnh tử biệt này, hai nữ nhân không còn ghen hờn được nữa. Họ xóa lớp hóa trang, sụp xuống ôm chân Vô Hối nước nỡ.

Độc mỹ nhân mếu máo :

- Tướng công. Tiệp thiếp vì hận chàng sớm tục huyền nên mới bày kế làm mất lạ.

Xin chàng lượng thứ cho phận nữ nhi lòng dạ hẹp hòi.

Uyển Cơ không nói được lời nào, phải khóc vùi. Vô Hối đỡ hai người lên, ôm chặt vào lòng vỗ về :

- Ngày được tin hai nàng lâm nạn, ta đau khổ biết dường nào, sao không báo tin cho ta biết mà để đến tận bây giờ.

Uyển Cơ thở thê :

- Hôm ấy, Lãnh đại thư nắm tay thiếp nhảy xuống thông lộ ra Trường Giang. Đại thư đưa được thiếp ra sông thì cũng kiệt sức. Thời may, Thủy Thượng thần ni đi qua, vớt lên thuyền đem về tịnh xá cứu chữa và nhận làm đồ đệ. Thần ni tinh thông tử vi đẩu số, bảo rằng nếu chúng ta không xa nhau mười tám tháng trời thì tướng công sẽ gặp tai họa.

Vì vậy, bọn thiếp đâu dám báo tin. Sau này, nghe tin chàng kết hôn với Thúy Vi và Bích Vân, Lãnh đại thư và thiếp mới đem lòng oán trách.

Sở Thúy Vi và Hứa Bích Vân đến bên hai nàng, mắt đầm lệ, ngượng ngùng chào hỏi.

Vô Hối nghiêm nghị bảo :

- Chuyện sinh tử của ta không lường trước được, bắt tất phải ghen tuông làm gì.

Các nàng hãy yêu thương nhau, giữ lấy hương hỏa dòng họ Công Tôn là ta mãn nguyện rồi.

Uyển Cơ và Lãnh Như Sương hổ thẹn cúi đầu thưa :

- Bọn thiếp đã biết lỗi, mong tướng công bảo trọng, đừng để các con phải mồ côi.

Vô Hối mỉm cười an ủi họ :

- Ta đã có kế sách đối phó, các nương tử cứ yên tâm vào trong.

Chàng lần lượt hôn lên trán từng người. Tam Tuyệt Thiên Tôn ra đến, thấy Uyển Cơ và Như Sương đã bỏ lớp hóa trang, lão cười khanh khách bảo :

- Té ra hai liễu đầu này sợ mất chồng nên đã chịu lộ mặt rồi đấy ư?

Hai người ngượng ngùng nghiêng mình chào :

- Lão gia!

Trong tay Thiên tôn là một bọc vải chứa những trái tròn tròn. Lão bảo Vô Hối :

- Gã họ Hình khá thật, ngoài sáu trăm trái hỏa đạn trong người anh em, gã còn chế thêm được ba trăm trái Lôi Âm đạn nữa. Loại này không sát thương nhưng tiếng nổ rất lớn, đủ sức át tiếng quỷ địch của Tú Sĩ.

Bốn mỹ nhân thấy trượng phu đã có cách phá Ma âm, họ vui mừng nhìn chàng bằng ánh mắt yêu thương rồi dất nhau vào trong. Bấy lâu nay thái độ của hai người vợ thất lạc khiến chàng đau lòng, coi thường chuyện tử sinh. Giờ đây loan phụng trùng phùng, mỗi ưu tư tan biến, đầu óc minh mẫn, quyết không chịu thua bọn tà ma.

Chàng suy nghĩ một lúc, hỏi Thiên tôn :

- Sư phụ. Đồ nhi nghe nói Tú Sĩ là người cơ trí thâm trầm, lẽ nào biết chúng ta thiện dụng hỏa đạn mà lại dám ngang nhiên xuôi thuyền tấn công? Có lẽ đây chỉ là kế nghi binh, ám độ trầm thương mà thôi.

Thiên tôn vuốt râu khen :

- Hối nhi biết nói câu này khiến ta vô cùng cao hứng. Nhưng người đã có kế sách gì chưa?

Chàng gật đầu, quay sang bảo Côn Linh :

- Người vào gọi các Đường chủ ra đây Lãnh Tâm Dao và bốn đầu lĩnh các dòng họ Bách Lý, Âu Dương, Cầu, Bùi mau chóng có mặt.

Vô Hối truyền lệnh :

- Âu Dương Đường chủ dẫn trăm anh em giỏi thủy tính, mang theo hỏa đạn phục sẵn ở bờ sông. Khi thấy thuyền của Long Phụng bang thì lập tức phá hủy rồi rút ngay về.

Cầu đường chủ và Bùi đường chủ thống lĩnh năm trăm cung thủ mai phục trong những lùm cây phía Tây, chờ lệnh ta mới ra tay. Bách Lý đường chủ và Bạch đường chủ chỉ huy lực lượng phòng vệ Tổng đàn. Bàn đường chủ đưa anh em Cừu đường theo ta.

Nhớ dặn anh em dùng sáo bị chặn lỗ tai lại.

Năm người phấn khởi đi ngay. Vô Hối nhờ Bạch Tú Hồng vào gọi ba vị phu nhân.

Lát sau cả bốn cùng ra.

Chàng xoa trụng Thúy Vi âu yếm nói :

- Nương tử định đem cả con của chúng ta ra trận đấy ư? Hãy vào bảo bọn tỷ nữ bày sẵn đại yến mừng thắng trận.

Thúy Vi đỏ mặt liếc chàng rồi nặng nề theo Tú Hồng vào đại sảnh. Vô Hối quay sang nói với ba người kia :

- Ta không nhớ rời xa bốn người vợ đẹp như các nàng nên sẽ chẳng

thí mạng với mấu lão già sắp chết kia nữa. Hãy cùng ta đánh bọn chúng một trận.

Ba người thấy chàng vui vẻ, càng yên tâm vào trận. Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương cười bảo :

- Thiếp sẽ cho bọn chúng nếm mùi kỳ độc của họ Lãnh.

Côn Linh dẫn bốn trăm cung thủ ra bờ sông trước Tổng đàn hư trương thanh thế.

Còn bọn Vô Hối và ba trăm tay đao phục ở mé Tây Tổng đàn, cách phòng tuyến thứ hai chừng một dặm.

Đầu canh hai, bốn chiếc đại thuyền tiến đến. Chúng ghé vào bờ rất chậm chạp.

Côn Linh biết chúng muốn dụ cho lực lượng Đao môn tập trung vào mặt này, gã thản nhiên chờ đợi. Quả nhiên Vô Hối đoán không sai, ba lão Ma vương đã lên bờ, dẫn sáu trăm thuộc hạ âm thầm tiến về mục tiêu. Nhưng họ đâu biết mình đang lọt vào ổ phục kích.

Thấy đã vừa tầm ném, Vô Hối ra hiệu cho thủ hạ ra tay. Từ trong những lùm cây rập rập, ba trăm trái hỏa đạn bay vào đội hình đối phương. Các đại cao thủ như ba lão Ma vương, Sắc Phật đã nhanh chân nhảy lên cây tránh thoát.

Hỏa đạn nổ vang trời làm bốc cháy những lùm cây, soi rõ tình trạng thảm bại của phe Long Phụng bang. Các đao thủ Cừu đường không ném thêm loạt thứ hai mà xông ngay vào chém giết địch nhân.

Trăng mười bốn tròn trịa thoát khỏi đám mây mù, tỏa ánh sáng dịu dàng xuống trận địa đầy sắc máu. Đao quang lấp loáng, tiếng rên la vang động đêm trường.

Đám đại ma đầu nhảy xuống tham chiến. Lập tức bị bọn Vô Hối đón đánh. Bích Vân chọn Sắc Phật, Uyển Cơ và Như Sương giáp công Huyết Ảnh Thần Ma, Tam Tuyệt Thiên Tôn đấu với Thiên Cầm Tôn Giả. Còn Vô Hối từ đầu đã vung Bàn Long đao nhảy xổ vào lão già râu đen tuấn tú, tay cầm Thiết địch.

Chàng đã luyện xong bảy chiêu đao của dòng họ Công Tôn nên bản lĩnh tiến bộ rất nhiều. Quỷ Địch Tú Sĩ dù công lực vô thượng, cũng phải ngán sợ trước sự kiêu dũng của chàng. Nhưng thanh Thiết địch đen tuyền của lão cực kỳ lợi hại, ung dung chống trả, giải phá những chiêu đao của Vô Hối.

Chàng đã tận dụng hai pho Thái Âm đao pháp và Thái Dương kiếm pháp mà không làm gì được Tú Sĩ. Chưa đầy ba khắc, thế thượng phong đã nghiêng về phía bọn tà ma.

Bích Vân nhờ thân pháp Cuồng Phong Ma Ảnh nên cầm đồng với Sắc Phật.

Nhưng Thiên tôn và Vô Hối rơi vào cảnh lép vế.

Bỗng một đám mây đen trôi qua che kín vàng trắng. Không gian chợt tối sầm.

Độc mỹ nhân không bỏ lỡ cơ hội, tung một nắm độc phấn về phía Huyết Ảnh Thần Ma.

Lão hít phải, nghe chân khí ngưng trệ, biết mình trúng độc, vội vận công bảo vệ tâm mạch. Thần Ma cảm giận gầm lên vung Huyết Trảo quyết moi gan đối thủ.

Cùng lúc với Như Sương, Vô Hối xạ một đạo Vô Hình chỉ vào mặt Tú Sĩ. Luồng cương khí hộ thân của lão vừa chấn động nhẹ, Tú Sĩ đã kịp phát hiện nguy cơ, nghiêng đầu né tránh. Chỉ chờ có thế, Vô Hối vận toàn lực đánh chiêu Bình Đoản Mệnh Cung.

Đây là tuyệt chiêu thứ ba trong pho Công Tôn thất thức, chuyên dùng để khắc loại vũ khí ngắn hơn trường kiếm như đoản kiếm, đoản đao, đoản côn, phán quan bút... thanh Thiết địch của Quỷ Địch cũng nằm trong dạng này.

Đao quang dần dựa sát khí, dũng mãnh như bão táp ập đến Tú Sĩ.

Lão cả kinh diễm nhanh vào lưới đao, định chặn đường đao và mượn lực phản chấn lùi lại. Nhưng đao kinh lại như cơn gió xoáy hút lấy ngọn Thiết địch và cuốn đến. Tú Sĩ kinh hoàng tung mình lên không tránh chiêu. Bàn Long đao liếm nhẹ vào hai bắp chân lão ma, dù không sâu nhưng cũng đủ để máu tuôn ướn đầm. Quỷ Địch Tú Sĩ rú lên ghê rợn, từ trên bổ xuống đầu Vô Hối. Màn hắc quang của Thiết địch như đám mây đen, mang theo công lực tám mươi năm, nên nặng nề như núi đổ.

Vô Hối phi thân nhảy chéo sang một bên, xuất chiêu Thiên Long Túy Nguyệt.

Đao, địch chạm nhau vang rền. Vô Hối vắng xa hơn trượng, ngực đau nhói vì bị trúng liên bốn địch. Nếu không có lớp da giao long hộ thân, chàng đã mạng vong. Phần Tú Sĩ, tay tả lão cũng vướng đao, mất một miếng thịt dài gần gang.

Lão ma điên cuồng quát vang, múa tít Thiết địch ập đến. Không ngờ từ tay Vô Hối bay ra sáu trái cầu đen đập vào màn tiêu ảnh. Tú Sĩ kinh hoàng đảo bộ nhưng đã muộn. Hỏa đạn chạm vào Thiết địch nổ vang trời. Lão Ma vương công lực thông thần nên thoát thét nhưng râu tóc, y phục cháy xém trông rất thảm hại.

Ngoài kia bốn chiếc đại thuyền bốc cháy nghi ngút trên mặt nước Trường Giang.

Nhưng phía sau lưng Vô Hối lại nổi ra cuộc chiến khác. Lực lượng thứ hai do Phụng Hoàng Tiên Cơ dẫn đầu đã lọt vào ổ mai phục của

Cầu đường chủ và Búi đường chủ.

Mụ ta đi dọc theo mé bờ hồ, đỉnh tập kích vòng tường Tây Bắc trong lúc bọn Vô Hối bị cầm chân. Nào ngờ năm trăm cung thủ đã chờ sẵn và buông tên, khiến một nửa bang chúng Long Phụng bang thương vong.

Nhắc lại, Tú Sĩ bị hỏa đạn uy hiếp, cầm hận lướt lên ngọn cây đem tuyệt kỹ Mê Tâm thần khúc ra thi thố. Vô Hối thọ thương, không đủ sức ngăn cản lão, đành ra hiệu rút quân.

Chàng múa đao tấn công Thiên Cầm Tôn Giả giải vây cho Thiên tôn. Ông nhảy ra, lau mồ hôi trán rồi tung Lôi Âm đạn, trấn áp tiếng Quỷ Địch. Những tiếng nổ vang trời, dù ngắt quãng nhưng cũng đủ khiến Ma âm bị mất tác dụng.

Lãnh Tâm Dao đã đưa anh em Cừu đường rút về đánh vào mặt sau lực lượng Phụng Hoàng Tiên Cơ.

Bọn Vô Hối vừa đánh vừa lùi về phía sau. Côn Linh đã xuất hiện, thay Thiên tôn ném Lôi Âm đạn để ông tham chiến. Vô Hối tưởng rằng khi bọn chàng về đến gần trận địa của Phụng Hoàng Tiên Cơ thì Quỷ Địch sẽ không dám sử dụng Ma âm. Nhưng không ngờ lão chẳng thương tiếc gì mấy trăm bang đồ Long Phụng, vẫn tiến đến, dùng tiếng địch trấn áp mọi người.

Lôi Âm đạn sắp hết, Vô Hối nhường Thiên Cầm Tôn Giả cho sự phụ, lộn người về phía sau xông vào Phụng Hoàng Tiên Cơ. Mụ đang tung hoành áp đảo ba vị Đường chủ, đâu ngờ người tập kích mình chính là đại sát tinh. Bàn Long đao như chiếc lưới chụp xuống xé nát người đối thủ. Mụ rít lên thảm thiết, mệnh tuyệt đương trường.

Vô Hối quát vang :

- Rút quân!

Những cánh cửa nặng nề trên tường thành mở ra để thuộc hạ Dao môn rút vào.

Vô Hối quay lại, nhảy xổ vào Sắc Phật. Lão ác tăng đang sắp lấy mạng Bích Vân. Nghe đao kinh lạnh lẽo vội hoành thân tránh chiêu. Nhưng với bản lĩnh của lão làm sao có thể thoát chết dưới chiêu đao Thiên Long Bái Phật. Thân hình to béo của lão chẳng chịt những vết đao và thủ cấp rơi khỏi cổ.

Bích Vân mừng rỡ quay sang hỗ trợ Tam Tuyệt Thiên Tôn. Quỷ Địch Tú Sĩ thấy Huyết Ảnh Thần Ma bị trúng độc, chỉ ngang ngựa với Uyển Cơ và Như Sương, Thiên Cầm Tôn Giả cũng chẳng hơn gì. Bang đồ Long Phụng bang chỉ còn độ hai trăm tên sống sót, đang vất vả chống đỡ. Lão biết có đánh nữa cũng vô vọng nên ra lệnh rút lui. Vô Hối không cho truy sát, chàng mừng thầm vì Tú Sĩ không biết

rằng Lôi Âm đan chỉ còn có ba viên. Nếu lão tiếp tục dùng Quỷ khúc tấn công thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

BÀN LONG ĐẠO

Hồi 12

**Tú sĩ, Thần trùng thu thiên hạ
Lâm trung tình lữ hựu phân ly**

Đêm ấy mọi người không ngủ, lo dọn dẹp chiến trường và băng bó, trị thương. Đạo môn thiệt mất bốn mươi tay đao và thọ thương hơn trăm. Bù lại, Long Phụng bang chết không dưới bốn trăm người, còn lại đều mang thương tích.

Chiến thắng lẫy lừng này đã đưa uy tín Vô Hối và Đạo môn lên tột đỉnh. Hình Thiết Hán được ân thưởng rất hậu.

Vô Hối chọc ghẹo gã :

- Người có muốn ta ban thêm cho vài cô vợ trẻ nữa không?

Gã sợ hãi, liếc Tiểu Nhu, ấp úng :

- Thuộc hạ nào dám nghĩ đến điều ấy. Chỉ mong Môn chủ tìm cách rước gia mẫu về đây để phu thê thuộc hạ phụng dưỡng.

Vô Hối hài lòng, hứa sẽ cho người về Cam Túc hộ tống Hình lão mẫu đến hồ Phiêu Dương.

Đại biểu các bang phái trong võ lâm đến chúc mừng rất đông. Động Đình bang không đến, vì họ đã là vây cánh của Đạo môn. Động Đình ngũ hổ khi biết Bang chủ và phu nhân là ái thê của Vô Hối, đã tình nguyện sát nhập, dù danh nghĩa vẫn là một bang hộ độc lập.

Trong buổi đại yến cuối tháng mười, hơn ba mươi thủ lĩnh các phái đồng thanh đề nghị Vô Hối làm Minh chủ võ lâm.

Chàng lạnh lùng từ chối :

- Tại hạ không có ý định ở lại giang hồ đến suốt đời. Sau khi liễu kết ân oán với quần ma, Hối này sẽ thoái xuất võ lâm.

Quần hào rất thất vọng nhưng không dám ép chàng. Hồ Lô Cái thở dài :

- Theo tin tức Cái bang thu lượm được thì Tổng đàn Long Phụng bang đang tiến hành xây dựng lại. Quỷ Kiếm Lôi Xuyên và Vạn Độc Thần Trùng Cưu Hoạch đã đến tham gia. Cục diện võ lâm đã đến hồi mặt trận. Trong lúc sáu vị Chương môn bạch đạo vẫn si dại.

Vô Hối cho gọi Miêu Phượng lên. Nàng nghe nói đến Vạn Độc Thần

Trùng, lập tức biến sắc thưa :

- Cưu lão là cao thủ đệ nhất trong nghề sai khiến độc vật, chúng ta không có cách nào chống lại được đâu.

Quần hào lo lắng không biết tính sao. Bang chủ Huyết Kỳ bang Luân Đại Vũ hỏi chàng :

- Công Tôn môn chủ là người cơ trí, xin chỉ giáo phương sách.

Vô Hối nghiêm nghị bảo :

- Lực lượng quần ma quá hùng hậu, chư vị nên nhẫn nại, chịu thân phục để bảo toàn nguyên khí. Sau này sẽ phản công.

Hồ Lô Cái thắc mắc :

- Còn Đạo môn thì sao?

Chàng điềm nhiên đáp :

- Đạo môn sẽ rút vào bí mật. Khi nào đủ sức chống lại Ma Âm và độc vật sẽ tái xuất giang hồ.

Mọi người đồng thanh nói :

- Chúng tôi chờ tin Môn chủ.

Quả nhiên, chỉ trong ba tháng trời ngắn ngủi, Long Phụng bang đã chinh phục được võ lâm. Trước đàn độc vận đông đến hàng phục vạn con và tiếng sáo mê hồn, chẳng ai chống lại được. Thiếu Lâm tự vì thanh danh đã đem toàn lực ra chiến đấu.

Các trưởng lão cũng xuất quan nhưng chỉ cầm cự được hai ngày.

Nhưng khi Quỷ Địch Tú Sĩ kéo quân đến hồ Phiêu Dương thì nơi đây không còn một bóng người của Đạo môn. Toàn bộ thuyền bè đã bán cho tuần phủ An Khánh nên Tú Sĩ không dám đụng đến.

Lão càng điên cuồng hơn khi thấy Tổng đàn Cái bang ở Lạc Dương cũng trống trơn.

Dù đám ăn mày vẫn sinh hoạt bình thường trên những đường phố, nhưng Tú Sĩ có tra hỏi cũng chỉ hoài công, không ai biết Hồ Lô Cái và các trưởng lão đi đâu. Bằng như giết họ thì chỉ tổ gây sự chú ý của quan quân.

Chí Tôn cung nhờ sự bảo hộ của tuần phủ sở tại nên bình chân như vại.

Rằm tháng hai, Quỷ Địch Tú Sĩ Mã Hồng lên ngôi Minh chủ. Lão đặt thêm bốn chức Phó minh chủ để Huyết Ảnh Thần Ma, Thiên Cầm Tôn Giả, Quỷ Kiếm Lôi Xuyên và Vạn Độc Thần Trùng cùng hưởng vinh hoa, phú quý.

Phụng Hoàng Tiên Cơ đã chết nên Long Phụng bang đổi tên thành Thần Long bang cho phù hợp. Tú Sĩ cho bọn bang đồ ráo riết truy tìm tông tích Vô Hối và Đạo môn, nhưng cũng chỉ hoài công.

Bọn Ma vương đầu ngò trong khu rừng Thất Thị lâm bạt ngàn, dưới

chân rặng Thái Sơn. Có một làng đông đến nửa vạn người. Hồ Lô Cái và các trưởng lão Cái bang cũng ở đây.

Trong căn nhà gỗ lớn giữa làng, bọn Vô Hối đang ngày đêm tìm kế sách tiêu diệt quần ma.

Độc mỷ nhân Lãnh Như Sương đốt lò luyện thuốc. Nàng muốn chế ra chất kỳ độc có thể sát hại đàn độc vật của Thần Trùng. Hình Thiết Hán giờ đây là đường chủ Hỏa đường, lo việc chế tạo hỏa khí.

Vô Hối không hài lòng với cái tên mà Uyển Cơ đã đặt cho hài nhi.

Chàng bảo :

- Tiên mẫu gọi ta là Vô Hối để chứng minh rằng bà không bao giờ hối hận trong cuộc nhân duyên ngắn ngủi với tiên phụ. Nay hai người vì giận hờn ta mà đặt tên con là Vô Tâm, làm người mà không có tâm thì sao gọi là người? Ta quyết định đổi thành Hữu Tâm.

Sở Thúy Vi cũng đã lâm bồn, Vô Hối đặt cho hài tử cái tên Công Tôn Long để tưởng nhớ đến tổ phụ Thiên Long Đao.

Khu rừng Thất Thị lâm được yên ổn mấy chục năm nay là nhờ con cháu ba giòng họ thay đổi danh tính, thi cử rồi làm quan khắp phủ Sơn Đông. Về danh nghĩa, họ đều mang họ Lỗ, trong sổ đinh của địa phương cũng như khi ra làm quan. Sơn Đông là đất Lỗ ngày xưa nên những người mang họ này rất đông.

Đầu tháng sáu, nhân dịp Tri huyện Khúc Phụ là Lỗ Dương được thăng chức về làm tuần phủ Hà Nam thay cho người cũ vừa qua đời.

Vô Hối quyết định bắt đầu chiến dịch phản kích.

Lỗ Dương chính là Bách Lý Tàn, biểu đệ của Nho Đao Bách Lý Bằng. Gã cũng là đệ tử Đao môn, nhưng nhờ văn tài võ lược nên được cử đi thi. Gã dễ dàng đậu tiến sĩ và chỉ sau bốn năm làm huyện lệnh Khúc Phụ đã thăng chức tuần phủ.

Trong đoàn người hộ tống tân tuần phủ Lỗ Dương đến Trịnh Châu có mười một người, không hưởng lương triều đình. Đó là Thiên tôn, Vô Hối, Tam Thủ Miêu, Bạch Tú Hồng, Lãnh Tâm Đao, Bích Vân, Hồ Lô Cái và bốn vị trưởng lão.

Thiên tôn đóng vai Lỗ công, thân phụ quan tuần phủ. Hồ Lô Cái giả làm thúc phụ. Những người khác cải trang làm gia nhân và vệ sĩ.

Riêng Vô Hối trở thành Lỗ Tuấn, trưởng tử của Lỗ Dương.

Tân tuần phủ mở tiệc mừng nhiệm sở mới, mời các quan lại trong phủ và đương nhiên có cả Minh chủ võ lâm, cùng hai Phó minh chủ.

Tú Sĩ muốn mua chuộc quan đầu phủ nên hoan hỉ đem hậu lễ đến bái kiến.

Rượu được vài tuần, Lỗ Tuấn phở sang sang nói :

- Từ ngày năm vị tiên bối ra tay an định giang hồ, thiên hạ được

thanh bình, bách tính Hà Nam không còn bị đe dọa bởi bọn cường sơn, thảo khấu. Bồn chức rất ngưỡng mộ công lực ấy. Khuyển tử là Lỗ Tuấn cũng có lòng chuộng võ, bồn phủ muốn y được theo chư vị học nghệ để sau này thi võ trạng nguyên. Mong Minh chủ giúp đỡ cho.

Tú Sĩ thầm nghĩ rằng nếu mình là sư phụ của Lỗ công tử thì hay biết mấy. Lão cười khà khà bảo :

- Thảo dân cũng chưa có truyền nhân đặc ý. Nếu lệnh lang có căn cơ tốt, lão phu xin nhận lời.

Lỗ Tuấn được gọi ra. Dù chiếc mũi hơi cong như mũi két nhưng dung mạo anh tuấn, miệng luôn nở nụ cười hòa nhã, tươi tắn. Chàng cung kính chào Tú Sĩ và hai đại ma đầu. Tú Sĩ nắn bóp gân cốt, nhận ra Lỗ công tử thiên bẩm thượng thừa. Lão mừng rỡ tán dương :

- Tuyệt diệu thật, không ngờ công tử đây lại có căn cơ hiếm có như vậy. Lão phu bằng lòng nhận y làm đệ tử.

Lỗ Tuấn lộ vẻ vui mừng, vái ba vái nói :

- Đồ nhi Lỗ Tuấn bái kiến ân sư!

Theo quy củ giang hồ thì như vậy là chưa đủ để bái sư. Nhưng chàng là ái tử của tuần phủ, Tú Sĩ không tiện nhắc nhở, lão bỏ qua, vuốt râu đắc ý :

- Không phải là ta ngoa ngôn, nhưng chỉ trong năm năm, Tuấn nhi sẽ là đệ nhất nhân trong giới thiếu niên hiệp khách.

Huyết Ảnh Thần Ma, từ ngày Phụng Hoàng Tiên Cơ thăm tử, vẫn chưa tìm được truyền nhân. Lão sợ tuyệt học của mình thất truyền nên sinh lòng đổ kỵ với Tú Sĩ.

Thần ma cười nhạt :

- Mã lão huynh nói phải giữ lời. Nếu năm năm sau công tử đấu không thắng được tiểu tử Vô Hối thì sao?

Tú Sĩ sợ mất mặt với quan tuần phủ nên trịnh trọng đáp :

- Cảm ơn lão đệ đã nhắc nhở. Mã mỗ đâu phải kẻ huyênh hoang?

Chẳng lẽ viên nội đan của giao long không có chỗ dùng hay sao?

Thiên Cầm Tôn Giả Ninh Tường giật mình :

- Thì ra lão huynh chưa uống viên nội đan ấy sao?

Tú Sĩ đắc ý nói :

- Đúng vậy! Lão phu định để đến ngày tròn bách tuế mới sử dụng đến. Nhưng hôm trước tình cờ đọc một cuốn cổ thư, biết rằng người trên lục thập tuế không nên dùng. Vì vậy, lão phu quyết định tặng cho truyền nhân của mình là Lỗ công tử đây.

Huyết Ảnh Thần Ma chịu thua, lão gật gù :

- Nếu thế thì được, với một hoa giáp công lực và tuyệt kỹ của Mã lão

huynh, Tuấn nhi thừa sức thắng Công Tôn tiểu tử.

Ngay chiều hôm ấy, Lỗ Tuấn thu xếp hành lý theo Tú Sĩ về Tổng đàn võ lâm ở Tung Dương. Bọn bang chúng Thần Long bang đều gọi chàng bằng tiểu Bang chủ.

Hôm sau, Quỷ Địch Tú Sĩ bắt đầu truyền dạy võ công cho chàng. Lão dò hỏi :

- Chẳng hay trước đây Tuấn nhi học võ công của ai?

Lỗ công tử cung kính đáp :

- Bẩm sư phụ. Đồ nhi được các bộ đầu trong phủ Sơn Đông dạy cho mấy pho quyền cước và phép đánh kiếm.

Chàng bèn biểu diễn cho lão xem. Pho Mai Hoa quyền và Tam Tài kiếm pháp chỉ khiến lão ma bật cười :

- Thế mà cũng gọi là võ công sao? Sư phụ sẽ dạy người những tuyệt kỹ xứng đáng gọi là vô địch.

Tú Sĩ đem pho tâm pháp Địch Nhiếp hồn ra giảng giải cho Lỗ Tuấn.

Bước đầu chàng còn lúng túng nhưng càng lúc càng tiến bộ rất nhanh. Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên Cầm Tôn Giả đánh cờ riết cũng buồn, thường ra hoa viên xem chàng luyện võ.

Một hôm, Tú Sĩ có việc phải đi xa, Lỗ Tuấn bèn rủ rê hai lão bắt tử :

- Nhị vị sư thúc. Tiểu điệt đã lâu không được vui chơi. Hay là chúng ta vào mấy kỹ viện trong thành giải khuây một lát?

Hai lão đang buồn vì thiếu Phụng Hoàng Tiên Cơ nên rất hoan hỉ trước đề nghị này. Nhưng từ ngày Tú Sĩ làm Minh chủ võ lâm, lão lại cố đóng vai một người đáng kính, bèn cấm người trong đồng đàn võ lâm lui tới thanh lâu, đồ trường.

Thần ma bực bội nói :

- Người đi thì không sao, nhưng bọn ta già thế này vào chỗ ấy thật khó coi. Nếu Minh chủ biết được thì rầy rà lắm.

Lỗ Tuấn tươi cười :

- Nhị vị sư thúc chớ lo. Năm xưa, huyện Khúc Phụ có một vị bộ đầu rất giỏi thuật hóa trang. Y đã tặng cho tiểu điệt hai chiếc mặt nạ. Nhị vị mang vào thì ai mà biết được.

Chàng chạy vào trong phòng lấy mặt nạ mang ra cho hai lão. Họ nhờ nội công thâm hậu nên râu tóc chỉ mới lấm tấm bạc, đeo mặt nạ vào trông như tuổi ngũ tuần.

Kỹ viện Phong Vân Lâu là nơi nổi tiếng nhất Tung Dương. Lỗ Tuấn tỏ ra là một chàng công tử lão luyện phấn son, từng lăn lóc trong lầu xanh. Chàng chọn cho hai lão những kỹ nữ tốt nhất, dặn dò họ phải hết lòng phục vụ.

Sau vài lần tận hưởng thú yêu hoa, hai lão Ma vương sinh lòng

thương mến Lỗ công tử. Họ âm thầm đem tuyệt học của mình dạy cho chàng. Hai tháng sau, Lỗ Tuấn luyện xong pho tiên pháp của Tú Sĩ và cũng hoàn thành công phu Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên Cầm thân pháp. Dù bề ngoài, chàng giả như chỉ biết lơ mơ. Càng gần gũi Thần Ma và Tôn giả, bất giác chàng có cảm tình. Hai lão vì say mê võ học nên sống một cuộc đời cô độc, thiếu hẳn lạc thú nhân sinh, từ đó sinh ra độc ác.

Có lần, chàng dò hỏi :

- Nhị vị sư thúc tính tình thẳng thắn, không đa mưu và nhiều tham vọng như gia sư, sao không tìm một nơi hưởng lạc thú mà dần thân vào chốn giang hồ làm gì?

Thiên Cầm Tôn Giả cười buồn :

- Lòng chuộng võ và hư danh đã làm hại bọn ta. Nay sắp xuống lỗ mới thấy mình ngu dại. Thà theo Tú Sĩ quây phá cho vui, chứ chẳng lẽ chịu chết một mình trong cảnh tịch mịch?

Chàng an ủi họ :

- Tiểu đệ đệ hứa sẽ lo lắng chu toàn cho nhị vị sư thúc.

Hai lão già rất cảm kích, dốc túi truyền nghề.

Đến tháng tư, Lỗ Tuấn đã thuộc lòng nhạc phổ của bản Mê Tâm quỷ khúc. Tú sĩ vui mừng bảo :

- Không ngờ Tuấn nhi lại thông thạo âm luật như vậy. Xem ra không cần đến năm năm, ngươi đã hơn tiểu tử Vô Hối rồi. Trước giờ ta không dạy nội công cho ngươi là vì muốn dung hóa viên nội đan thành sáu mươi năm công lực thì phải có môn Vô Tướng Bát Nhã thần công của Thiếu Lâm tự. Nay ta sẽ cho ngươi uống nội đan rồi cầm lệnh bài Minh chủ đến Thiếu Lâm học nghề. Nếu họ không chịu tuân lời, cứ cho thuộc hạ báo về, ta sẽ đến nơi làm cỏ bọn trọc.

Quỷ Kiếm Lôi Xuyên và Vạn Độc Thần Trùng dù cũng là Phó minh chủ nhưng không chịu sự sai khiến của Tú Sĩ. Họ về trấn giữ Tổng đàn Thần Long bang ở Lũng Hà.

Chính vì vậy, Tú Sĩ đã giao cho hai lão Ma vương trách nhiệm đưa Lỗ Tuấn đến Thiếu Lâm tự.

Sáng hôm sau, Lỗ Tuấn uống viên nội đan đỏ như máu, to bằng hạt nhãn, rồi lên đường đến núi Thiếu Thất. Theo sau chàng là Huyết Ảnh Thần Ma, Thiên Cầm Tôn Giả và năm mươi kiếm sĩ Tổng đàn võ lâm.

Liễu Không đại sư đã được Tú Sĩ hóa giải mê pháp. Ông cùng các cao tăng ra nghênh tiếp. Gương mặt của họ buồn bã và khắc khổ. Chưa bao giờ võ phái này phải chịu một nỗi nhục lớn lao như vậy. Họ vì sinh mạng của gần ngàn tăng lữ mà chịu sự khống chế của

Thần Long bang.

Liễu Không đại sư đọc xong thư của Tú Sĩ, lạnh lùng nói :

- A di đà phật. Bồn tự không dám trái lệnh của Minh chủ. Nhưng pho thần công này rất khó luyện, đã có bốn người bị tẩu hỏa nhập ma. Vì vậy, lão nạp không dám bảo đảm rằng thiếu Bang chủ sẽ luyện thành.

Lỗ Tuấn cao ngạo đáp :

- Thành hay bại là do văn bối, Phương trượng bất tất phải quan tâm. Chỉ cần đưa bí kíp và dọn một phòng thanh tịnh là đủ.

Chàng bảo hai lão Ma vương và bọn kiếm sĩ xuống núi, rồi theo Liễu Không đại sư vào hậu tự. Liễu Sinh đại sư, Thủ tòa Tàng Kinh các, đem chân kinh đến.

Chàng lật ra xem thử, thấy khẩu quyết trúc trắc khó hiểu, quay sang hỏi Liễu Không :

- Phương trượng là bậc chân tu, ắt không nói dối. Tại hạ xin hỏi trong các trường lão, ai là người luyện thành tuyệt học này?

Liễu Không biến sắc :

- Thí chủ còn trẻ mà tâm cơ sắc bén. Lão nạp xin nói thực là chỉ có mình nhị trưởng lão tinh thông công phu này. Nhưng trong thư, Minh chủ chỉ yêu cầu đưa bí kíp chứ không bắt buộc phải giảng giải. Thí chủ phải tự mình tham luyện.

Chàng tủm tỉm cười bảo :

- Đại sư có biết vì sao tại hạ phải học cho được môn nội công này không? Đó là vì muốn biến viên nội đan của giao long thành một hoa giáp tu vi.

Liễu Không hồ hững đáp :

- Chuyện đó không liên quan đến bồn tự.

Lỗ Tuấn hỏi lại :

- Nếu đại sư không chịu giúp thì lấy ai tiêu diệt Quỷ Địch Tú Sĩ.

Liễu Không giật mình, ngơ ngác và vui mừng khôn xiết khi thấy Vô Hối trước mặt mình. Lão run rẩy nói :

- Phật tổ từ bi. Cuối cùng thì thí chủ đã trở lại.

Hai người uống trà, đàm đạo rất lâu. Dùng cơm trưa xong, Vô Hối bắt đầu luyện nội công tâm pháp Bát Nhã. Chàng nhờ sự giảng giải tận tình của nhị trưởng lão Tuệ Như thần tăng nên chỉ trong bảy ngày đã nắm trọn vẹn tinh túy đoạn khẩu quyết dạy cách dung nạp nội đan. Nhưng chàng phải khổ luyện năm năm mới làm tan được nội đan.

Vô Hối khôi phục dung mạo Lỗ Tuấn, trở lại Tổng đàn võ lâm. Quỷ Địch Tú Sĩ hết lời khen ngợi, bắt chàng rèn luyện không ngơi nghỉ.

Lão cười bảo :

- Sư phụ đã biết việc hai vị sư thúc lên dạy võ cho người. Do đó, về chưởng pháp và khinh công chẳng cần đến ta nữa. Giờ chỉ còn pho Phất Huyết tam thập lục thủ để người học hỏi. Tuyệt kỹ này do ta sáng tạo ra và chưa hề dạy ai.

Tú Sĩ quả không hổ danh là kỳ nhân, pho Phất Huyết thủ pháp này cực kỳ lợi hại và ảo diệu. Trong thâm tâm chàng thầm thán phục Tú Sĩ.

Đầu tháng chạp, chàng xin phép trở về Trịnh Châu ăn tết. Mọi người mừng rỡ đón chào, hỏi han. Chàng kể cho họ nghe việc luyện công, học võ.

Hồ Lô Cái cười khà khà :

- Chỉ vài năm nữa, Môn chủ đã có trăm năm công lực, trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Ba lão ma đã dốc túi truyền nghề, còn đánh đấm được gì nữa.

Tối đến Bích Vân giận hờn bảo :

- Ba vị thư thư đã giao cho thiếp trách nhiệm giám sát tướng công. Vậy mà chàng lại lui tới thanh lâu. Họ mà biết thì thiếp còn mặt mũi nào?

Vô Hối vỗ về ái ân :

- Nương tử lượng thứ cho. Ta vì công việc nên mới phải vào chốn nhơ nhớp ấy. Dù tay ôm bọn kỹ nữ mà lòng nhớ các nàng vô cùng. Họ làm sao sánh được với bốn nàng?

Chàng háo hức đưa Bích Vân vào cuộc. Đêm đông chùng như ngán ngủ. Tuyết ngoài trời rơi dày đặc nhưng không làm nguội được hai tấm thân nóng bỏng. Bích Vân cảm nhận đến tận cùng hoan lạc.

Trong cơn mê đắm nàng sa lệ, biết ơn những gì Vô Hối đã đem đến. Chàng là người đàn ông duy nhất trong đời nàng và cũng là người cuối cùng, không còn ai có thể đem lại những khoái cảm tuyệt vời như trượng phu của nàng.

Vô Hối hoan hỉ đi vào cõi niềm lòng lộng của ái ân. Bao nhiêu cay đắng của cuộc đời dường như tan biến, khi chàng úp mặt vào ngực ái ân. Bích Vân vốn là người đàn bà đẹp nhất thế gian, da thịt nàng mịn màng, phảng phất mùi hương nồng thắm.

Tuổi thanh xuân kỳ diệu đã dâng hiến những trái ngọt của cây đời. Chàng hụp lặn trong bể tình, nghe hồn thăng hoa vào chốn vĩnh hằng.

Ánh bạch lạp chập chờn làm tăng vẻ đẹp mỹ miều của giai nhân. Bích Vân là vưu vật số một. Núi đồi kia, thung lũng nọ đều làm say lòng quân tử. Tiếng rên rỉ của nàng như lời ca ngợi, tôn vinh tình dục.

Vô Hối nghĩ đến cảnh tịch mịch của những người là đại kỳ nhân, chàng không khỏi tiếc thắm cho họ. Thực chất của đời sống là gì, nếu không phải là sống theo những cảm giác tự nhiên mà tạo hóa đã phú cho. Vô Hối không tin vào đạo phật cũng là vì lẽ đó. Chàng kính trọng các cao tăng nhưng vẫn cười thắm trong bụng. Sống tận cùng, chẳng khác đi vào cõi chết chính là phương châm của chàng. Nho học đời Tống đã chú trọng quá nhiều đến tiểu tiết, từ chương, nghi lễ nhưng chàng là đệ tử của thiên hạ đệ nhất tà. Chính Thiên tôn đã chỉ cho chàng thấy rõ những sáo rỗng của nền đạo lý đương đại.

* * * * *

Mùa xuân đến êm đềm như mọi năm. Tiếng pháo tết không làm giảm đi cái lạnh của đông phong.

Giữa tháng giêng, mạng lưới trinh sát của Cái bang đã hoạt động trở lại. Tin đầu tiên mà họ báo về là việc của Quỷ Kiếm Lôi Xuyên và Vạn Độc Thần Trùng đã khống chế hơn ngàn thuộc hạ của Thần Long bang, tự xưng Bang chủ, ra mặt chống lại Quỷ Địch Tú Sĩ. Tổng đàn võ lâm chỉ có hơn ba trăm kiếm thủ, so ra, chênh lệch khá lớn.

Mã Hồng giận điên người, quyết ra tay trừng trị bọn phản trắc.

Sau mấy tháng rèn luyện võ công, bản lãnh Vô Hối đã tăng tiến.

Nhưng chàng lại không muốn dùng những gì nhận được từ Tú Sĩ để giết Tú Sĩ. Xét ra lão cũng chưa hề nhúng tay vào máu. Chàng muốn cảm hóa ba lão Ma vương, đưa họ trở về với cảnh đời hoan lạc.

Vô Hối nhanh chóng trở lại Tung Dương với phân phận Lỗ Tuấn.

Quỷ Địch Tú Sĩ buồn rầu nói :

- Tuấn nhi về đây làm gì? Cuộc chiến sắp tới muôn vàn hung hiểm.

Người có tham dự cũng chỉ uống mạng mà thôi. Độc vật của họ Lưu đến ta còn phải e dè. Tuấn nhi trở về Trịnh Châu đi. Hơn nữa, giờ đây ba ta lực bạc thế cô, đâu mong gì thủ thắng?

Vô Hối không ngờ lão ma lại lo lắng cho an nguy của chàng như vậy.

Chàng cảm động tằm tằm hỏi :

- Sao sư phụ không điều động các phái tham gia tiêu trừ Quỷ Kiếm?

Tú Sĩ thở dài đáp :

- Ta vì chút hư danh bá chủ võ lâm nên liên kết với Quỷ Kiếm và Vạn Độc Thần Trùng. Nay hai lão đã trở mặt, còn uy thế đâu mà điều động võ lâm?

Lỗ Tuấn nghiêm nghị bảo :

- Xét về bản lãnh, sư phụ xứng đáng làm Minh chủ võ lâm. Nhưng do người dùng thủ đoạn bá đạo nên các phái không phục. Giờ đây nếu sư phụ từ bỏ mộng thống trị giang hồ. Đờn nhi tin rằng các phái trong

thiên hạ sẽ đồng lòng hội quân tiêu diệt Thần Long bang.

Quỷ Địch Tú Sĩ nói với giọng chán nản :

- Còn ai tin vào ta nữa mà thề với thốt.

Lỗ Tuấn trấn an lão :

- Chỉ cần sự phụ thật tâm hướng thiện, mọi việc còn lại đồ nhi xin cáng đáng.

Tú Sĩ tưởng chàng ý thể con tuấn phủ nên khoác lác. Nhtng đến bước đường cùng, lão đành nghe lời chàng, gửi võ lâm thiếp đến các nơi. Không ngờ, đúng ngày đầu tháng hai, mấy chục môn phái, bang hội đều có mặt đông đủ.

Lỗ Tuấn khích lệ Tú Sĩ :

- Sự phụ cứ bước ra tuyên bố rằng sẽ trở thành một Minh chủ hết lòng vì chính nghĩa, không áp chế võ lâm nữa. Sau đó đến lượt đồ nhi.

Quỷ Địch Tú Sĩ ngập ngừng ra cửa Tổng đàn nói với quần hào :

- Lão phu trong lúc hồ đồ, nảy sinh tham vọng đứng đầu võ lâm. Nay đã tỉnh cơn mê, nguyện trả lại tự do cho các phái, một lòng vì sự thanh bình của giang hồ.

Liễu Thông đặt sự dịu giọng :

- A di đà phật. Nếu quả thật là Mã thí chủ thực lòng theo chính nghĩa, võ lâm sẽ phò tá thí chủ tiêu diệt bọn tà ma.

Lỗ công tử vòng tay cao giọng :

- Mã minh chủ đã thực tâm hướng thiện. Xin chư vị đừng nghi ngại.

Tại hạ xin bảo chứng cho Quỷ Địch Tú Sĩ.

Chưởng môn các phái bạch đạo đã được Cái bang thông tri nên biết chàng là ai.

Họ đồng thanh nói :

- Bọn tạ xin nghe lời công tử.

Lỗ Tuấn cười bảo :

- Võ lâm đã đồng lòng thì trước sau cũng tiêu diệt được Thần Long bang. Nhưng để bảo toàn xương máu, mong chư vị về Tung Sơn chờ đợi vài ngày. Khi nào có cách khắc chế đàn độc vật, chúng ta sẽ tiến công.

Hơn ngàn hào kiệt rầm rập tuân lời khiến ba lão Ma vương tròn mắt kinh ngạc.

Quỷ Địch Tú Sĩ cao hứng nói :

- Tuấn nhi chỉ nói vài lời mà xoay chuyển được cục diện võ lâm, sự phụ vô cùng bá phúc.

Lỗ Tuấn cười mát :

- Đồ nhi nói đúng đạo nghĩa giang hồ, lẽ nào họ lại không nghe.

Thiên Cầm Tôn Giả hỏi chàng :

- Lúc nãy Tuấn nhi có nói đến loại thuốc khắc chế độc vật. Lễ nào người lại tiên liệu trước rằng Vạn Độc Thần Trùng sẽ làm phản hay sao?

Chàng đáp với vẻ bí ẩn :

- Tiểu điệt có tài vị bốc tiên tri mà.

Ba ngày sau, một hán tử mặc y phục quân triều đình đem đến một gói vải lớn. Gã thì thào vào tai Lỗ Tuấn rồi đi ngay. Chàng thở dài nói :

- Sư phụ. Loại độc phần này chỉ có tác dụng với các loại độc vật nhỏ bé như cỏ trùng, độc phong, còn các con vật lớn như rắn rít thì vô hại.

Tú Sĩ mừng rỡ :

- Được như vậy thì cũng là quá tốt rồi. Rắn rít, bò cạp đâu đáng sợ bằng những loại nhỏ bé. Nhưng cách dùng thế nào?

Lỗ Tuấn hỏi Thiên Cầm Tôn Giả :

- Ninh sư thúc. Nghe nói trước đây chư vị có năm con phượng hoàng to lớn, có thể chở được người. Bây giờ chúng ở đâu?

Tôn giả đáp :

- Vạn vật đều có sinh khắc, lũ phượng hoàng gặp bầy Thần điêu của ta, sợ hãi chạy mất tích rồi.

Lỗ Tuấn thất vọng :

- Vậy biết làm cách nào để rải độc phần xuống bầy độc vật hàng chục vạn con đây.

Tôn giả cười khì :

- Ta còn một cặp thần điêu chính nòi sa mạc, giữ cánh rộng hơn trượng, dư sức chở một người.

Lỗ Tuấn mừng rỡ :

- Thế thì sư thúc hãy giữ gói bột này. Lúc lâm chiến trèo lên lưng thần ưng rải xuống. Chất độc không có hại cho người, chẳng cần kiêng kỵ.

Thiên Cầm Tôn Giả buồn rầu nói :

- Tiếc là đàn linh điêu mỏ sắt của ta còn rất ít, sau trận Hoàng Sa Than và trận tấn công Tổng đàn Dao môn. Nếu không đâu ngăn gì lũ độc vật.

Huyết ảnh Thần Ma lẩm bẩm :

- Đáng tiếc hơn cả là tiểu tử Vô Hối bỗng nhiên biến mất tăm. Với hỏa đạn của gã, rắn rết phải chạy dài.

Lỗ Tuấn cười khẩy :

- Tam vị thù ghét Vô Hối đến tận xương, bởi vậy hán đâu dám xuất

đầu lộ diện.

Tú Sĩ ngưng ngưng bảo :

- Từ ngày phế bỏ mộng xưng bá đồ vương, ta thức ngộ rằng Vô Hối chẳng có lỗi gì.

Hắn chỉ làm những điều hắn cần làm thôi. Xét ra, bọn ta cũng ép người thái quá.

Thiên Cầm Tôn Giả tư lự :

- Tiểu tử Vô Hối quả là đóa kỳ hoa trăm năm có một. Tuổi mới đôi mươi mà không hề chịu kém bọn già chúng ta dù chỉ một chiêu. Thật đáng khâm phục.

Đầu tháng hai, Quỷ Địch Tú Sĩ cùng quần hào vượt sông Hoài tiến đánh Lũng Hà.

Quân số của ông lên đến hơn ngàn. Đoàn người tiến vào Tổng đàn Thần Long bang quá dễ dàng, điều này khiến Lỗ Tuấn lo ngại. Chàng cùng Thiên Cầm Tôn Giả trèo lên lưng Thần Ưng, bay trên cao quan sát và sẵn sàng rải độc phấn.

Quả nhiên, khi bọn Tú Sĩ vào đến chân ngọn đồi Lũng Khâu thì từ trong đại sảnh và khu rừng chung quanh, bò ra hàng vạn độc xà, bò cạp. Bầy huyết phong như đám mây lơ lửng, sẵn sàng sà xuống.

Thiên Cầm Tôn Giả cùng Lỗ Tuấn rải chất bột trắng vào đàn ong độc, chúng rơi rụng như mưa.

Quỷ Địch Tú Sĩ thổi sáo mê hoặc bọn độc xà để mọi người tiến vào.

Chân họ đều quần xà cạp bằng da cao đến gối, đạp trên thân rắn độc mà đi. Nhưng khi bọn Tú Sĩ vượt đại môn vào đến sân Tổng đàn thì thảm họa ập đến.

Một bầy rít có cánh hàng vạn con từ trong cửa sảnh ào ra. Chỉ riêng làn sương độc từ miệng chúng phun ra đã làm ngất mấy trăm người.

Độc phấn do Lỗ Tuấn và Tôn giả rải xuống hoàn toàn vô dụng.

Quần hào kinh hãi múa tít vũ khí hộ thân. Đàn Phi Thiên Ngô Công này Vạn Độc Thần Trùng chưa đem ra sử dụng lần nào nên Tú Sĩ không hề biết. Lắc kinh hãi quát vang :

- Rút lui!

Nhưng môn đồ Thần Long bang từ những đường hầm kín đáo chui lên vây chặt.

Chúng được sự hỗ trợ của đàn rít bay nên hoàn toàn chiếm thượng phong. Huyết Ảnh Thần Ma và Quỷ Địch Tú Sĩ gằm lên mở đường máu, cố đưa số còn lại thoát thân.

Điờng như có người điều khiển, hàng ngàn con ngô công vây nhặt lấy quần hào.

Lỗ Tuấn nóng ruột, thúc thần ưng hạ cánh. Nhưng dường như chúng

rất sợ hãi đàn rít bay nên không nghe lệnh. Thiên Cầm Tôn Giả thất vọng bảo :

- Cặp thần ưng này không sợ rắn hay hổ báo nhưng lại rất kiêng kỵ loài phi thiên ngô công này. Đừng ép chúng uống công.

Lỗ Tuấn thở dài quát vọng xuống :

- Non xanh nước biết còn dài, sư phụ và sư thúc mau thoát đi.

Quỷ Địch Tú Sĩ đau đớn nói lớn :

- Lão phu đã đưa mọi người vào tử địa, còn mặt mũi nào mà đào vong nữa.

Dứt lời, lão như con mãnh hổ điên cuồng xông vào bọn đối phương.

Lão đi đến đâu, máu xương rơi vãi đến đấy. Huyết Ảnh Thần Ma cũng không chịu kém, lão múa tít song chưởng đỏ như máu, đánh bay những tên xấu số.

Nhưng Quỷ Kiếm Lô Xuyên và Vạn Độc Thần Trùng đã xuất hiện.

Hai lão ma chặn đứng đường triệt thoái của quần hào. Thần Trùng Cưu Hoạch tuổi chỉ mới lục tuần nhưng không ngờ bản lĩnh lại chẳng kém gì Tú Sĩ. Trên người lão là một tấm trường bào phủ kín từ cổ đến chân. Tấm áo quái dị xấu xí này có màu xám xịt, không hiểu làm bằng loại da gì mà cực kỳ bền chắc, trúng liền mấy chiêu của Tú Sĩ mà chẳng hề hấn gì.

Vũ khí của lão là một con rắn da vàng óng, dài bốn thước. Thần Trùng sử dụng nó như một cây nhuyễn tiên sống động. Đầu độc xà sẵn sàng mổ vào người đối phương bất cứ lúc nào. Tú Sĩ dồn chân khí vào Thiết Tiêu cổ đập nát kim xà nhưng chỉ hoài công.

Ông chỉ làm nó giận dữ, phun ra luồng sương độc. Tú Sĩ vùng tả thủ vỗ một đạo chưởng phong hùng hậu. Thần Trùng thẳng thẳng đỡ chiêu, hai người cùng lùi lại ba bước. Tú Sĩ kinh hãi, không ngờ đối thủ lại có công lực cao hơn tuổi tác.

Thần Trùng ngạo nghễ nói :

- Lão phu gặp kỳ duyên, ăn được một con Ngũ Tác Thiềm Thừ nên công lực đâu thua kém gì lão quỷ ngươi? Đừng hòng thoát thân vô ích. Nếu muốn cứu mạng hơn ngàn người của lão thì hãy quy hàng. Ta sẽ giải độc Ngô công rồi thả họ về. Còn hai lão, ta hứa chỉ giam cầm chứ không giết hại.

Tú Sĩ thấy chỉ còn hơn hai trăm người đứng vững, lão đau lòng bảo :

- Được, ta chịu bó tay. Mau thu độc vật về và chữa trị cho họ.

Thần Trùng huýt sáo ra hiệu, đàn rắn rít tự động trở lại chuồng trong đại sảnh.

Quỷ Kiếm sai thuộc hạ đem ra mấy thùng nước lớn, nhận thuốc từ tay Thần Trùng bỏ vào rồi cho những người bị mê man uống. Lát

sau, họ hồi tỉnh, ngơ ngác nhìn Tú Sĩ.

Ông nghiêng răng bảo :

- Lão phu đã chịu làm tù binh của Thần Trùng để đổi lấy sinh mạng chư vị. Hãy mau rời khỏi đây ngay.

Quần hào biết lão hy sinh vì mình, bất giác sinh nghi lòng ngưỡng mộ, vòng tay vái tạ rồi rút lui. Quỷ kiếm vung tay điểm huyết Tú Sĩ. Huyết Ảnh Thần Ma bỗng phi thân thoát đi như cơn gió. Lão nói vọng lại :

- Mã lão huynh nhận bại chứ ta thì không. Xin hẹn ngày tái ngộ.

Quỷ Kiếm và Thần Trùng tức giận đến điên người nhưng biết không thể nào đuổi kịp, đành dậm chân tức tối. Quả thật là Thần Ma chẳng hề hứa hẹn gì cả. Vì vậy lão có thể ra đi an toàn mà không tổn hại thanh danh.

Thiên Cầm Tôn Giả và Lỗ Tuấn rời Lũng Khâu, bay theo thần ma.

Khi đã xa hiểm địa, hai người lao xuống chặn đầu Huyết Ảnh. Lão giận dữ trách mắng Tôn Giả :

- Sao ngươi không xuống phụ tay phá vây mà cứ ở mãi trên lưng chim vậy?

Tôn giả buồn rầu biện bạch :

- Thần điều kỳ bầy ngô công nên chẳng nghe lệnh nữa, ta và Tuấn nhi muốn xuống mà không được.

Lỗ Tuấn thầm hối hận trong lòng. Nếu có vài trăm trái hỏa đạn trong tay thì Tú Sĩ đâu đến nỗi phải chịu trời để giải vây quần hào. Thứ nhất là vì hỏa đạn bằng gang rất nặng nề, thần ưng không chở nổi.

Thứ hai, do bọn chàng không ngờ đến sự xuất hiện của đàn Phi Thiên Ngô Công.

Chàng hỏi hai lão Ma vương :

- Trước tình hình này, nhị vị sư thúc tính sao?

Huyết Ảnh Thần Ma suy nghĩ một lúc bùi ngùi bảo :

- Hiện nay trong thiên hạ chỉ có mình tiểu tử Vô Hối và lực lượng Dao môn tinh nhuệ là đủ sức đương đầu với bọn Thần Trùng. Nếu muốn giải cứu Tú Sĩ phải tìm cho được hắn.

Thiên Cầm Tôn Giả thở dài :

- Trời cao đất rộng biết tìm ở đâu. Hơn nữa, liệu hắn có chịu giúp chúng ta hay không chứ.

Lỗ Tuấn tủm tỉm cười :

- Nếu chư vị thực tâm quên đi thù oán cũ, tiểu điệt có thể dẫn đến chỗ Vô Hối ẩn thân.

Cuối tháng ba, Thần Long bang đã nắm được vận mệnh toàn võ lâm trong tay.

Các Chương môn, long đầu mỗi bang hội đều phải chịu sự sai khiến của Vạn Độc Thần Trùng. Nếu không, toàn môn sẽ bị thu phục bởi đàn độc vật gớm ghiếc.

Giữa tháng tư, Vô Hối và lực lượng Đạo môn tập kích Tổng đàn Thần Long bang ở Lũng Hà. Tuy họ cứu được Quỷ Địch Tú Sĩ và thiêu hủy hầu hết những công trình trên đồi Lũng Khâu. Nhưng hai trăm cao thủ Cừu đường đã hy sinh bởi chất độc của đàn Phi Thiên Ngô Công. Bù lại, bốn trăm môn đồ Thần Long bang cũng tan xác. Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương rất đau khổ vì không tìm được cách khắc chế đàn rít bay. Nàng tự nhận trách nhiệm về cái chết của hai trăm con người kiên dũng kia.

Vô Hối còn thảm hại hơn, gương mặt chàng lúc nào cũng rầu rĩ tưởng nhớ đến thuộc hạ mình. Phần Quỷ Địch Tú Sĩ, lão bị Thần Trùng hạ độc nên toàn thân mềm nhũn, nằm liệt giường không dậy nổi. Tam Tuyệt Thiên Tôn đã tận tình phục dược nhưng không có kết quả.

Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai, Hình Thiết Hán sơ ý trong lúc tác, bị hỏa đạn nổ tung tiện đứt ba ngón trên bàn tay hữu. Nếu không có hai mảnh da giao long mà Vô Hối bắt buộc gã che vào để bảo vệ thân trước thì Thiết Hán cũng khó toàn mạng.

Dù chỉ mất mấy ngón tay nhưng cũng đủ khiến việc chế tạo hỏa thí ngưng trệ, có thể là mãi mãi. Công đoạn nhồi thuốc vào trái cầu gang đòi hỏi sự khéo léo, tinh vi, chỉ sơ xuất một chút là phát nổ. Thiết Hán hận mình trở nên vô dụng, buồn rầu chán nản, uống rượu tối ngày. Vợ hắn là Bạch Tiểu Nhu đã gần đến ngày sinh nở, càng khiến hắn bơ vơ, không người an ủi. Thiết Hán lang thang khắp xóm, mặt đỏ bừng vì men rượu. Vô Hối nhiều lần trách mắng họ Hình nhưng không nổi phật nặng. Chàng bận rộn công việc huấn luyện các tay đao nên giao sự vụ Đạo môn cho Bàn Quý Dân và Bạch Tú Hồng. Một trưa nọ, Thiết Hán ngà say, vô tình lạc bước đến lò luyện độc của Lãnh Như Sương. Căn dược thất này nằm sâu trong rừng, xa cách thôn xóm để không gây hại.

Độc mỹ nhân hầu như túc trực ở đây, cố tìm ra chất thuốc khổng chế đàn Phi Thiên Ngô Công. Khu vực này không có người canh gác vì chẳng ai dám vào, trừ Như Sương và Vô Hối.

Phi Thiên Ngô công là loài độc vật hiếm có trên đời. Trừ lửa ra, chúng không sợ gì cả. Như Sương đã nghĩ đến một phương pháp. Nàng không tìm cách giết chúng mà chỉ kích thích bản năng sinh sản bằng một loại thuốc tương tự như xuân dược dành cho người. Khi lâm chiến, gặp phải làn khói thuốc này, chúng sẽ say mê giao phối

mà quên cả việc tấn công. Sáu Miên nữ đã lũng sục khu rừng dưới chân núi Thái Sơn, bắt được ba cặp Ngô Công để Như Sương thử nghiệm.

Sau gần tháng miệt mài phối chế, Độc Mĩ Nhân hân hoan thử phương thuốc mới.

Nàng xe độc phần thành một cây hương, châm lửa rồi thổi cho khói bay về phía sáu con rít bay.

Trời tháng năm nóng bức, gió hạ không xuyên qua được rừng cây rậm rạp. Như Sương nhủ thầm rằng không ai dám vào nên cỏi hết xiêm y cho mát. Lúc Thiết Hán bước vào thì trên người nàng không một mảnh vải, đang chăm chú theo dõi cuộc giao phối của đàn rít. Cửa được thất mở toang nên Thiết Hán đã nhìn thấy trọn vẹn phần sau của tám thân ngà ngọc. Những giọt mồ hôi chảy dài trên sống lưng càng làm tăng vẻ khêu gợi.

Gã giật mình khựng lại, để giày gây nên tiếng động. Như Sương quay lại, nhận ra không phải Vô Hối, nàng choáng váng, thẹn thùng. Trong lúc bối rối nàng vô tình hít phải làn khói xuân hương. Không ngờ được tính cực kỳ mãnh liệt đã lập tức làm Như Sương mê muội. Thực ra, trong mấy ngày qua, chất xuân dược đã ngấm từ từ vào cơ thể nàng. Như Sương thường nghe làn sóng tình nổi dậy trong lòng, nhưng nàng tưởng là do ít được gần gũi Vô Hối nên mới có hiện tượng ấy.

Phần Thiết Hán, hắn đã quá say để có thể kiềm chế dục vọng của mình. Làn da trắng hồng và những đường cong gợi cảm kia đã hút chặt lấy đôi mắt hắn. Thiết Hán buông rơi chiếc áo, mơ màng bước vào, đập tắt cây hương.

Như Sương cố đè nén lửa dục muốn mở miệng xua đuổi gã đàn ông kia. Nhưng nàng không làm được. Thiết Hán háo hức ôm lấy pho tượng ngọc, gã run rẩy vuốt ve nàng rất lâu. Tiểu Nhu tuy còn trẻ đẹp nhưng thân hình nhỏ bé, thiếu hẳn vẻ nảy nở tròn trịa. Trong khi Như Sương lại quá ư là hấp dẫn. Thiết Hán lướt đôi môi trên lưng nàng, uống lấy những giọt mồ hôi. Như Sương rùng mình, sắp sửa buông xuôi. Đôi mắt nàng tròn tròn, nửa mê đắm, nửa căm hận, lệ trào như suối.

Nhưng trong giây phút cuối cùng, hàm râu lởm chởm của Thiết Hán đã làm đau rát vùng da non mịn màng. Cái đau làm nàng tỉnh táo lại đôi chút. Như Sương thét lên, thò tay rút trâm cài tóc đâm mạnh vào đầu Thiết Hán. Hắn đau đớn rú lên, bừng tỉnh cơn say. Thiết Hán nhìn nàng sợ hãi, quay lưng bỏ chạy.

Như Sương dùng trâm đâm vào đùi mình, cố nhờ cơn đau xua đi lửa

dục. Nàng chạy đến bên kệ gỗ, lấy vội mấy viên giải độc đan uống vào. Xuân dược tan đi, nàng mặc lại y phục, ngồi xuống chống tre khóc vui. Nàng tự trách mình bất cẩn nên đã để Thiết Hán ôm ấp xác thân. Nàng không còn mặt mũi nào mà nhìn mặt Vô Hối nữa.

Lát sau, Như Sương viết lại dược phương bào chế chất xuân hương rồi thu xếp hành lý. Nàng thường ở đây liên tục mấy ngày nên mang theo vài bộ y phục đến dược thất. Chiều đến, Vô Hối vào thăm Như Sương, phát hiện nàng đã đi mất. Ngoài toa thuốc để lại, còn có một mảnh hoa riên thắm đầy lệ, ghi hai câu thơ :

“Nhất phiến băng tâm thủy liễu giải

Thiên thu di hận biệt tình lang”

Vô Hối choáng váng, cổ bình tâm xem xét hiện trường. Chàng phát giác chiếc áo hôi hám của Thiết Hán và cây trâm cài tóc dính máu. Chàng nhặt cây hương đang nằm lẫn lóc trên mặt đất, đốt lên ngửi thử. Nghe lửa dục bốc lên, chàng kinh hãi dập tắt rồi vận công trục chất khói mê ra ngoài.

Vô Hối đã hiểu được phần nào sự việc. Chàng chua xót, suy nghĩ rất lâu. Khi trở ra chàng bảo Côn Linh đi tìm Thiết Hán, nhưng chẳng thấy. Vô Hối chợt nghe lòng xót thương Như Sương. Dù nàng có thất tiết với họ Hình, chàng cũng không hề oán trách.

Chính chàng đã lôi cuốn nàng vào ân oán của võ lâm, nên mới đi đến kết cuộc này.

Tình phu thê thắm thiết khiến chàng lo lắng, quyết tìm cho được nàng. Bỗng trong phút giây này, Vô Hối chợt cảm thấy chán nản phi thường. Phụ thù đã trả xong, chàng còn nán lại giang hồ làm gì nữa? Tam Tuyệt Thiên Tôn bước vào sảnh, thấy nét đau khổ của đồ đệ, ông cất tiếng hỏi :

- Có việc gì mà sắc diện Hối nhi u ám như vậy?

Vô Hối coi ông như thân phụ mình nên không dám giấu. Chàng kể lại sự việc trong lò luyện độc, và cả ý định thoái xuất của mình. Thiên tôn trầm ngâm một lúc, an ủi chàng :

- Chiếc trâm dính máu kia chứng tỏ rằng Như Sương đã đâm Thiết Hán để chống cự. Có lẽ sự việc chưa đến nỗi trầm trọng, nhưng nàng vì lẽ giáo mà xấu hổ nên mới bỏ đi. Còn việc Hối nhi muốn rời bỏ giang hồ, sư phụ không phản đối. Sau vụ này chắc người chẳng còn tâm trí đâu mà đối phó với quần ma. Có điều phải nói rõ với các Đường Chủ bảy dòng họ để họ thông cảm.

Vô Hối nghe lời ông, lập tức cho triệu tập bảy vị Đường Chủ. Chàng kể lại việc Hình Thiết Hán say rượu, lạc vào dược thất và làm nhục Như Sương.

Lãnh Tâm Dao cầm hận gầm lên :

- Tên họ Hình chó má, ta sẽ phân thây ngươi.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Bất tất phải làm như vậy. Gã vì Dao môn mà trở thành tàn phế nên thất chí, mượn rượu tìm quên. Hơn nữa Thiết Hán chỉ là một gã phu mỏ quê mùa, dốt nát, chẳng tường đạo nghĩa. Có điều, sau việc này ta quyết định đưa thê tử trở về Chiết Giang ẩn dật, không dính líu vào chuyện võ lâm nữa. Với số bạc hơn trăm vạn lượng, ta hy vọng các ngươi sẽ biết cách xoay sở để nuôi dưỡng mọi người.

Cả bọn biến sắc, quỳ xuống khấn cầu. Bạch Tú Hồng ghen ngào nói :

- Nếu Môn chủ ra đi thì còn gì là Dao môn nữa?

Vô Hối cười nhạt :

- Thứ nhất là ta không còn mặt mũi nào mà ở lại đây. Thứ hai là đã đến lúc họ Công Tôn thôi giữ vai trò bảo mẫu rồi.

Họ biết ý chàng đã quyết nên không nói thêm. Cuối cùng bầu Lãnh Tâm Dao Bàng Quý Dân làm Môn chủ thay cho Vô Hối.

Đêm ấy, năm ngàn người của bảy dòng họ đại thần bật khóc khi nghe tin Vô Hối từ nhiệm.

Sáng hôm sau, đoàn xe ngựa rời Thất Thị lâm, xuôi nam xuống Chiết Giang.

Chàng quyết định đưa thê tử trở về Chí Tôn cung ở núi Xích Thành ẩn cư. Ngoài Thiên tôn, Đồ Thần còn có ba lão Ma vương. Quỷ Địch Tú Sĩ vẫn nằm liệt giường vì chất độc của Thần Trùng. Thiên Cầm Tôn Giả và Huyết Ảnh Thần Ma định đưa lão về núi chờ chết.

Vô Hối không cho, chàng nghiêm nghị bảo :

- Tam vị đều là trưởng bối của Hối nhi, xin hãy cùng về Chiết Giang để vẫn bồi được phụng dưỡng.

Thiên tôn cười bảo họ :

- Chẳng lẽ nhị vị định chết già nơi rừng núi cô tịch hay sao? Hối nhi thực lòng kính ngưỡng, đừng để y thất vọng.

Ba vị phu nhân của Vô Hối cũng hết lời năn nỉ, khiến họ xiêu lòng. Đi được vài dặm, bọn chàng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa phi nhanh.

Vô Hối ngạc nhiên khi thấy Tam Thủ Miêu Côn Linh và Miêu Phượng, trên lưng ngựa có cả hành lý.

Chàng cau mày hỏi :

- Hai người đi đâu đây?

Côn Linh thần nhiên đáp :

- Công tử có thể từ chức Môn chủ thì Côn Linh này cũng có thể không làm Đường chủ. Côn mỗ đã tự thề với lòng rằng sẽ suốt đời

theo phò giòng họ Công Tôn. Nếu công tử không cho thì cứ giết cả hai vợ chồng ta đi.

Miêu Phượng cũng xuống ngựa chạy đến năn nỉ ba vị phu nhân.

Vô Hối cảm động bảo :

- Nếu người đã có quyết tâm như vậy, ta không dám chối từ.

Côn Linh và Miêu Phượng mừng rỡ lên ngựa, nhập vào đoàn người.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 13

Nguyệt hạ Lôi Xuyên phùng Tử Hận

Tái hồi ác mộng phách quy lai

Gần tháng sau, họ đã có mặt ở Chí Tôn cung, Sở Hồng mừng rỡ đón chào.

Ông ôm lấy cháu ngoại Công Tôn Long hôn hít và cười vang. Ba hôm sau, Vô Hối lập tức lên đường tìm kiếm Độc mỹ nhân. Sở phu nhân là cô ruột của Như Sương, bà cho rằng nàng sẽ về Nam Xương nương tựa Tỏa Thần Lãnh Hào. Vì vậy Vô Hối đi thẳng đến đấy.

Giai đoạn này, Thần Long giáo đã bành trướng khắp Trung Nguyên, đâu đâu cũng có phân đàn. Hai lão Ma coi Vô Hối như đệ tử của mình, đề nghị được bám theo để âm thầm hộ vệ. Người thứ hai trong Sở thị tam hùng cũng là tay thánh thủ trong nghề dịch dung nên đã cải trang cho họ.

Vô Hối không hề biết chuyện này, chàng mang dung mạo một công tử có gương mặt xanh xao, vàng vốt để tránh những đụng chạm không cần thiết. Côn Linh giả làm võ sĩ hầu cận. Trong thời gian ở Thất Thị lâm, Tam Tuyệt Thiên Tôn đã dạy cho họ Côn sáu chiêu đao do ông mới sáng tạo ra. Nhờ vậy, đao pháp của hắn lợi hại hơn xưa rất nhiều.

Mấy ngày sau, hai thầy trò đến Nam Xương. Vô Hối sợ Như Sương mang nặng mặc cảm, không dám gặp. Chàng quyết điều tra xem nàng có ở đấy không rồi tùy cơ ứng biến.

Trời đã quá ngọ, họ vào Mỹ Vị tửu lâu dùng bữa.

Sự có mặt của mấy chục môn đồ Thần Long bang không làm chàng ngạc nhiên. Bộ võ phục đen, thêu con rồng bạc và những bộ mặt vênh vác kia hiện diện ở mọi nơi. Bọn đầu trộm đuôi cướp trong

thiên hạ hân hoan gia nhập tà bang và các phái lớn bị khống chế, im hơi lặng tiếng nên lũ chuột bộ mặc sức tung hoành. Cơm xong, Vô Hối và Côn Linh gởi ngựa nơi khách điểm rồi đi đến Lãnh Gia Tỏa Tường.

Mặt hàng khóa các loại của Tỏa Thần lừng danh thiên hạ, bán ra khắp nước. Tam Thủ Miêu, trong lúc hành tẩu giang hồ, đã từng bó tay trước vài ổ khóa tinh xảo này.

Tỏa Tường là nơi chế tạo khóa, cũng là chỗ trú ngụ của Tỏa Thần, tọa lạc trên một mảnh đất rộng ở cửa Bắc thành.

Việc giao dịch, mua bán diễn ra nơi tòa tiểu viện mé trong đại môn. Khách hàng không được tùy tiện bước vào sân. Mấy chục công nhân đều là con cháu họ Lãnh, cư ngụ ngay trong khu hậu viện.

Giới hắc đạo đều biết Lãnh Hào rất giàu có, nhưng chẳng có tên nào bén mảng đến thăm. Khu vườn cây trong gia trang đầy đầy những cơ quan, ám khí và chất độc.

Trước khi đến đây, Côn Linh đã tìm mua một ổ khóa loại đắt tiền của Tỏa Tường.

Gã tìm cách phá hỏng để lấy cơ vào trong. Viên quản trị nắm việc mua bán trong tòa tiểu sảnh cạnh cổng, ngắm nghía ổ khóa, lạnh lùng bảo :

- Hai mươi năm nay mới có người đến khiếu nại về chất lượng khóa Tỏa Tường.

Lão phu không hiểu các hạ đã sử dụng thế nào?

Côn Linh cười nhạt :

- Thánh hiền còn có lúc sai lầm, lẽ nào khóa của họ Lãnh lại không thể hư? Nếu người không gọi Tỏa Thần ra đây, ta sẽ rêu rao khắp thiên hạ xem lão ta còn làm ăn được nữa không?

Viên quản sự biến sắc cố dịu giọng :

- Chủ nhân đang bận chăm sóc một người thân lâm bệnh, không thể ra tiếp các hạ được. Lão phu đành phải tạ lỗi và sẽ bồi thường cho các hạ ổ khóa khác.

Vô Hối linh cảm rằng bệnh nhân chính là Độc mỹ nhân. Chàng ra dấu cho Tam Thủ Miêu. Gã hiểu ý, vui vẻ nhận bồi thường.

Hai người trở lại khách điểm, bàn bạc kế sách. Sáng hôm sau, Vô Hối hóa trang làm một lang trung giang hồ, tuổi tứ tuần, tay tả cầm chiếc bài Tây Thục Thần Y. Tay hữu chiếc chuông đồng nhỏ. Côn Linh đeo rương thuốc luôn miệng rao rằng :

“Thần y xuất thế Bách bệnh giai tiêu Thân vô bệnh trường thọ Tâm vô bệnh tất minh”.

Đến cửa Lãnh Gia Tỏa Tường, Vô Hối ghé vào xin nước uống.

Chàng lau mồ hôi trán, tươi cười bảo viên quản sự :

- Năm nay tiết hạ khô hanh, nóng bức, mới đi vài dặm đã khát khô cả cổ. Mong lão huynh cho thầy trò tiểu đệ xin hớp nước.

Chàng ở Tứ Xuyên học nghệ với Thiên tôn bốn năm nên dễ dàng bắt chước khẩu âm đất Thục.

Viên quản sự vui vẻ rót trà. Lão tò mò hỏi :

- Chẳng hay lão đệ phương danh là gì?

- Tiểu đệ họ Nhượng, tên Vô Tâm.

Lão quản sự ngần ngừ một lúc, hỏi tiếp :

- Về tâm bệnh, Nhượng đại phu có nhiều kinh nghiệm hay không?

Vô Hối ngao nghể đáp :

- Thú thực với lão huynh, tiểu đệ luyện được môn Nhiếp Tâm Thần Nhãn nên rất sở trường về các chứng bệnh tâm thần.

Dứt lời mắt chàng lóe sáng khiến viên quản sự chấn động. Lão dụi mắt định thần, mừng rỡ bảo :

- Trong trang hiện có một nữ nhân bị loạn trí đã gần tháng nay. Để lão phu vào báo cho lão gia biết.

Lão giao việc lại cho người phụ tá rồi rào bước vào trong. lát sau, Tỏa Thần Lãnh Hào ra đến. Dung mạo lão hốc hác và đầy sầu khổ, mắt thâm quầng, đỏ quạch. Lãnh Hào nhìn chàng với vẻ dò xét. Lão lạnh lùng nói :

- Ta báo trước cho túc hạ biết rằng người bệnh là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp. Nếu trong lúc điều trị, túc hạ nổi tà tâm thì đừng trách Lãnh Hào này độc ác. Bằng như túc hạ cứu được người, dầu ngàn vàng ta cũng không tiếc.

Vô Hối cười nhạt đáp :

- Tại hạ theo gia phụ hành nghề từ năm mười lăm tuổi, đã từng thấy hàng trăm nữ tử lỏa lồ mà không hề động dung, xin lão gia yên tâm. Nếu không trị được quyết chẳng nhận một xu. Còn như đắc thủ, thù lao tùy hỉ.

Dù chàng đã hóa trang nhưng phong thái, cốt cách vẫn uy nghi, đường bệ khiến Tỏa Thần mền mọ. Lão thở dài nói :

- Như Sương là một trong những mỹ nhân hiếm có trên thiên hạ, mị lực quyến rũ phi thường. Chính vì vậy lão phu mới phải lo xa. Mong các hạ lượng thứ. Xin mời vào trong đàm đạo.

Từ cổng vào chính sảnh, đi qua vườn hoa. Con đường lát sỏi trắng dài mười trượng này lúc bình thường thì rất hiền hòa nhưng khi hữu sự sẽ trở thành tử lộ. An tọa xong, Vô Hối hỏi lão :

- Xin lão gia thuật lại tường tận nguyên do nào mà Lãnh cô nương bị bệnh, có thể thì tại hạ mới tìm ra phương pháp chữa trị.

Lãnh Hào đau khổ nói :

- Chuyện này quan hệ đến danh tiết một đời Sương nhi, mong các hạ giữ kín cho.

Vô Hối gật đầu :

- Lão gia yên tâm, từ nhỏ tại hạ đã được gia phụ dạy bảo điều này.

Tòa Thần bùi ngùi kể :

- Cách nay gần tháng, Sương nhi đột nhiên trở lại Nam Xương. Nó khóc lóc bảo rằng trong lúc luyện thuốc ở Sơn Đông, vô tình bị thuộc hạ của trượng phu làm nhục. Dù chưa thất tiết nhưng cũng chẳng dám ở lại nên đành ra đi. Sau đó, Sương nhi không chịu ăn uống gì, suốt ngày đóng chặt cửa phòng, gọi tên trượng phu rồi thành loạn trí. Lúc nào cũng mặc trên người đến ba bốn bộ y phục và không chịu mở cửa cho ai vào, trừ lão phu.

Vô Hối cố nén thương tâm, trầm giọng bảo :

- Như vậy có thể suy ra lúc Lãnh cô nương bị hại, nàng không đóng cửa được thất và y phục trên người rất mỏng manh. Do đó, trong tâm nàng luôn hối hận về việc ấy. Nhưng xin hỏi vì sao Lãnh cô nương không chống cự hay la hét?

Tòa Thần cười khì :

- Lúc ấy Sương nhi đang vì trượng phu mà điều chế một loại xuân dược. Khi tên khốn kiếp kia bước vào thì Sương nhi giật mình nên hít phải khói mê. May mà phút cuối nó tỉnh táo đôi chút, dùng trâm cài tóc đâm vào đầu gối.

Vô Hối đã hiểu tất cả, chàng trấn an Tòa Thần :

- Lão gia yên tâm, trong vòng ba ngày, tại hạ sẽ tìm ra cách chữa trị. Trước hết xin được xem qua tình trạng bệnh nhân.

Lãnh Hào đưa chàng vào hậu viện. Qua khe cửa, chàng thấy Như Sương hoa dung tiều tụy, mắt thất thần, sợ hãi, luôn miệng lẩm bẩm gọi tên chàng. Hai tỷ nữ đứng bên quạt cho nàng vì tiết trời oi bức mà không có cánh cửa nào được mở ra. Thình thoảng, Như Sương lại kiểm tra xem thân hình mình có được kín đáo chưa. Vô Hối thở dài cùng Tòa Thần lui ra.

Sau ba ngày, chàng vẫn chưa tìm được cách cứu ái thiếp khỏi cảnh mê loạn. Lãnh Hào thấy rõ chàng gầy đi nên rất cảm kích, không nhắc đến thời hạn đã định. Qua những cuộc đàm đạo, Tòa Thần bắt giác sinh lòng yêu mến vị lang trung này. Lão cho phép chàng đi dạo khắp nơi, chỉ trừ xưởng chế tạo khóa ở sau lưng khu hậu viện.

Côn Linh vẫn lặng lẽ có mặt bên chàng như một chiếc bóng trung thành, không hề nói lời nào. Gã không muốn quấy rầy vì biết tâm trí chàng luôn suy nghĩ về Như Sương.

Đêm thứ năm, trăng mười bốn sáng rực, tròn trịa lơ lửng giữa những đám mây trắng nhỏ bàng bạc. Vô Hối không ngủ được, chàng lang thang trước sân đại sảnh, ngược mặt nhìn trăng lòng buồn vời vợi. Bỗng trong rừng hoa phát ra một tiếng kêu thảm thiết và đèn đuốc sáng bừng lên.

Tòa Thần xách kiếm chạy ra bảo :

- Có cường địch xâm nhập, Nhượng lão đệ vào trong ẩn nấp cho mau.

Vô Hối mỉm cười :

- Tại hạ cũng biết võ vẽ vài đường quyền cước, xin được cùng lão gia cự địch.

Ánh mắt uy nghiêm và đầy sát khí khiến họ Lãnh giật mình. Lão nhận ra viên lang trung này không phải là kẻ tầm thường, liền gạt đầu :

- Được. Xin mời cùng ta ra phía trước.

Họ ra đến nơi thì bọn Thần Long bang đã qua khỏi đại môn, đứng đầy bãi cỏ quanh vườn hoa. Tòa Thần nhận ra Quỷ Kiếm Lôi Xuyên, lão biến sắc hỏi :

- Lão phu và họ Lôi người có thù oán gì mà lại dẫn quân đến đây?

Lôi Xuyên ngửa cổ cười ghê rợn :

- Ta chỉ muốn người thố lộ chỗ ẩn thân của Vô Hối và bọn Dao môn. Nếu không, Lãnh gia trang sẽ chìm trong biển lửa.

Hai trăm đệ tử Thần Long bang giương hỏa cung đe dọa. Đang mùa khô hạn, nếu bọn chúng buông tên thì quả là tai họa.

Tòa Thần lo ngại nói :

- Vô Hối là cháu rể của lão phu, lẽ nào ta lại bán rẻ nó. Của cải trên đời chỉ là phù vân, dù người có đốt trụi ta cũng chẳng màng. Nhưng lão phu cảnh cáo cho người nhớ rằng chất độc của Lãnh gia không ai giải nổi đâu. Chỉ cần một mũi tên lửa bắn ra thì lão phu sẽ không để một tên sống sót.

Lão phát tay ra hiệu, đám cao thủ Lãnh gia trang từ trong các lùm cây đứng lên, giơ cao một trái cầu màu trắng sữa.

Quỷ Kiếm không muốn thí mạng, cười gian xảo :

- Không ngờ họ Lãnh người lại phòng thủ nghiêm mật như vậy. Lão phu đồng ý không dùng hỏa khí, độc dược. Chúng ta là người võ lâm, cứ lấy võ công mà so tài cao hạ. Nếu lão thất phu người bại thì phải tiết lộ chỗ ở của Vô Hối.

Tòa Thần biết bản lãnh Lôi Xuyên cao hơn mình nên ngần ngại, không dám nhận lời. Lão bực bội nói :

- Người đừng ỷ võ công cao cường mà ngạo nghễ. Có giỏi cứ cho quân đánh thẳng vào trong. Nếu người tiến được đến khách sảnh,

lão phu mới phục.

Nào ngờ Lôi Xuyên nhận lời :

- Được. Nhất ngôn vi định. Lão phu không dùng lửa còn lão không dùng độc.

Nghe vậy, Tỏa Thần nắm tay Vô Hối rút vào vườn cây rậm rạp chờ đợi. Từ phía sau Quỷ Kiếm, bốn tên bang chúng khệ nệ khiêng ra một rương gỗ.

Vô Hối hơi biến sắc bảo :

- Chúng ta mắc mưu rồi, họ Lôi không dùng lửa nhưng lại cho đàn độc vật mở đường.

Tỏa Thân mỉm cười đắc ý :

- Lão phu đã dự liệu thủ đoạn này của họ Lôi. Lão đệ mau nuốt viên linh đan này để tránh tác hại của xuân hương.

Quả nhiên, trong khắp hoa viên le lói những đĩnh than đỏ hồng. Đàn Phi Thiên Ngô Công bị làn khói kích thích, sa xuống lùm cây giao phối với nhau. Toán cao thủ Lãnh gia trang giả vờ kêu la thảm khóc rồi im bặt. Lôi Xuyên đắc ý dẫn thuộc hạ tiến vào con đường trải sỏi.

Nhưng vừa vào được nửa đường, lão ma phát giác có người tập kích. Họ Lôi tưởng là Tỏa Thần nên khinh thị, múa kiếm đỡ chiêu.

Khi nhận ra bản lĩnh kẻ ra đòn lợi hại hơn Lãnh Hào mấy bậc thì đã muộn. Vô Hối căm thù lão đã giết hại thuộc hạ Đao môn nên xuất toàn lực đánh chiêu Tử Trúc Nhất Kiếm. Giờ đây uy lực của kiếm chiêu đã ra mãnh liệt hơn xưa.

Lôi Xuyên trong lúc bất ngờ không thể nào tránh nổi. Thanh Bàn Long đao vạch vào người lão mười lăm đường. Nhưng tám trường bào màu xám xịt của lão làm bằng da tê ngưu đất Miêu Lãnh nên không bị đứt. Chỉ có hai nhát đao vào mặt là có hiệu quả.

Một vạch thẳng từ trán xuống cằm, chẻ đôi mũi và môi. Một đường từ gò má tả sang hữu.

Lôi Xuyên đau đớn rú lên ghê rợn, tung mình ra khỏi hoa viên, miệng quát lớn :

- Xạ tiễn.

Vô Hối bám theo bèn gót, quyết không tha. Chàng vung đao lướt đi trong màn mưa tên, nhưng Lôi Xuyên đã về được hậu trận. Sáu Miêu nhân cao lớn như hộ pháp, mình khoác áo da tê, cầm độc đao xanh lè chặn đường chàng. Tỏa Thần nhận ra thanh Bàn Long đao, biết Nhượng Vô Tâm chính là cháu rể mình, lão phấn khởi hét vang :

- Tiến lên.

Kiếm pháp của dòng họ Lãnh cũng hiểm ác không kém nghề độc dược. Bọn bang đồ Thần Long bang không thể so bì nên tử thương

rất nhiều. Phần Vô Hối, chàng như con mãnh hổ tung hoành giữa đao trận liên hoàn của sáu gã người Miêu kiên dũng. Bàn tay chàng không sợ độc, nhưng phe đối phương được bảo y che chở nên rất khó giết.

Vô Hối động nộ, xuất chiêu Họa Long Vô Nhãn. Sáu cặp mắt hung dữ kia tắt lịm.

Chúng ôm mặt gào thét thảm thiết, vung đao chém loạn xạ hết như đám cương thi năm nào.

Quý Kiếm đã được băng bó xong. Lão giận dữ, phất tay ra lệnh cho ba mươi tên Miêu nhân còn lại cũng tham chiến để trả mối hận hủy dung. Lão phối hợp với tám tên, còn hơn hai chục tên kia hỗ trợ cho đám môn đồ đang chết dần mòn. Ba mươi sáu gã dũng sĩ này là lực lượng tinh nhuệ do đích thân Vạn Độc Thần Trùng huấn luyện, nên bản lĩnh rất cao cường. Chúng lại mặc bảo y nên chẳng sợ đao thương.

Chỉ một khắc sau, phe Tỏa Thần đã bị lâm vào thế hạ phong. Tiếng rên la của đám cao thủ Lãnh gia trang khiến Vô Hối nóng ruột. Chàng búng liên mười mấy đạo Vô Hình chỉ, đả thương vùng mặt bọn Miêu nhân, rồi thoát khỏi vòng vây, tung mình về phía trận địa của Tỏa Thần quát lớn :

- Anh em rút hết vào hoa viên.

Tỏa Thần cũng quát theo :

- Mọi người vừa đánh vừa lùi về sau.

Quý Kiếm và hơn hai mươi tên Miêu nhân nhờ bảo y hộ thân nên xông bừa vào, bất chấp ám khí bay ra từ những lùm cây. Vô Hối biết Tỏa Thần vì thanh danh nên không dám ra lệnh phóng độc.

Chàng cao giọng nói :

- Ta là Công Tôn Vô Hối, không bị ràng buộc bởi lời hứa với Lôi Xuyên. Ta ra lệnh phóng độc.

Toán cao thủ Lãnh gia trang mừng rỡ tung những trái cầu đầu độc phẫn vào hàng ngũ Thần Long bang. Bọn chúng hít phải lập tức lăn ra giãy dụa.

Quý Kiếm cố chịu đựng cơn đau đớn của đôi môi rách toạc. Lão quát lên :

- Chúng đệ tử lùi lại, dùng tên lửa đốt sạch Lãnh gia trang.

Bọn Miêu nhân dường như đã quá quen với chất độc nên không bị ảnh hưởng.

Chúng lăn vào tử chiến, cầm chân bọn Vô Hối để đồng đảng lui ra khỏi phạm vi phóng độc. Hơn trăm cao thủ Thần Long bang lui về sát cổng, giương cung rót tên lửa vào khu hậu viện. Đã có vài căn nhà

phát hỏa. Tỏa Thần cho thuộc hạ rút lui về chữa cháy, chỉ chừa lại hai ba chục tay kiếm khá nhất.

Vô Hối nghĩ đến an nguy của Như Sương, chàng gằm lên như sấm, cất đao, dùng pho khinh công Thiên Cầm thân pháp vượt qua đầu bọn Miêu nhân, xông vào đám cung thủ. Chàng phối hợp hai pho Huyết Ảnh chưởng và Vô Hình chỉ, giết chết một lúc hơn mười tên khiến bọn chúng rối loạn. Nhưng Quỷ Kiếm đã vung gươm cầm chân Vô Hối. Kiếm pháp của lão kỳ tuyệt thiên hạ nên nhất thời Vô Hối không làm gì được.

Toán cung thủ tiếp tục nhả tên. Vô Hối than thầm trong bụng, lo lắng cho ái thiếp và lũ tiểu đồng, nữ nhân trong trang. Lôi Xuyên rất xảo quyệt, giữ kín vùng mặt khiến chàng không sao sát hại được lão. Vô Hối căm hận, đem pho Huyết Ảnh Đại Bát trảo thức uy hiếp thượng bàn Lôi Xuyên. Trảo ảnh giăng mắc rợp trời, xuyên qua chụp vào mặt họ Lôi. Lão kinh hoàng đảo bộ lùi nhanh nên hữu trảo Vô Hối chỉ chụp được lớp băng trên mặt lão. Dù vậy cũng đủ cho Quỷ Kiếm đau thấu trời. Vết thương lại vỡ ra, máu tuôn ướt đầm, khiến gương mặt lão thành ác quỷ.

Vô Hối lạnh lùng như bóng tử thần bám theo. Lôi Xuyên nén đau múa tít trường kiếm, dùng phép du đấu chạy quanh không để đối phương tiếp cận. Vài căn nhà nữa lại phát hỏa khiến Vô Hối càng điên cuồng.

Bỗng từ ngoài, hai bóng người lướt vào bổ xuống đầu bọn cung thủ Thần Long bang. Võ công của họ cực kỳ tàn khốc, chỉ trong chớp lát đã giết được gần hai mươi tên, phá tan hàng ngũ khiến chúng không bắn tên lửa được nữa. Vô Hối nhận ra hai vị Ma vương. Chàng mừng rỡ, yên tâm tiêu diệt Quỷ Kiếm.

Họ Lôi cũng nhận ra hai hung thần, lão sợ hãi quát vang :

- Rút lui.

Toán Miêu nhân quay lại, tấn công vào mặt sau Vô Hối và hai Ma vương. Chàng ỷ có mảnh da Giao Long che chở hậu tâm, xông vào Quỷ Kiếm. Chàng rút Bàn Long đao xuất chiêu Thiên Long Hỷ Nguyệt. Luồng đao quang xanh biếc lượn quanh thủ cấp Lôi Xuyên. Đao kinh cực kỳ mãnh liệt phá tan màn kiếm quang. Lôi Xuyên không ngoan buông kiếm, dồn mấy chục năm công lực vào trong chưởng đầy mạnh. Luồng chưởng phong mãnh liệt quả nhiên chặn đứng được chiêu đao. Nhưng từ tả thủ Vô Hối, một đạo chỉ phong vô hình vô ảnh đã xạ vào mắt phải của lão, phá vỡ nhãn cầu và xuyên thẳng vào não bộ.

Quỷ Kiếm rú lên vang động cả đêm trường, lăn ra giãy dụa vài cái rồi

chết tốt.

Bọn Miêu nhân và đệ tử Thần Long bang thấy Phó bang chủ chết thảm, đua nhau đào tẩu biến mất vào màn đêm.

Các đám cháy trong trang cũng đã được dập tắt. Tỏa Thần hoan hỉ chạy đến cảm ơn hai vị Ma vương. Họ cười khà khà bảo :

- Chúng ta đều là người nhà cả, hà tất phải nói chuyện ơn nghĩa.

Vô Hối cung kính ra mắt Tỏa Thần :

- Diệt tế bái kiến Tam thúc.

Lão già vờ trách móc :

- Người quả là to gan, dám cãi trang lừa dối bậc trưởng thượng.

Bốn người kéo nhau vào khách sảnh đàm đạo. Vô Hối cười hỏi :

- Cũng may nhị vị tiên bối xuất hiện đúng lúc, nếu không Lãnh gia trang khó thoát hỏa tai.

Huyết Ảnh Thần Ma ngưng ngòung đáp :

- Nếu không vì say rượu chắc bọn ta đã đến sớm hơn.

Vô Hối nheo mắt :

- Té ra bọn kỹ nữ Nam Xương đã phục rượu nhị vị.

Hai lão đồ mặt gặt đầu. Viên quản sự bước vào, đem theo tấm bảo y bằng da tê ngưu lột từ xác Quỷ Kiếm :

- Lão gia, dường như mặt trong tấm áo này tẩm chất cực độc?

Lãnh Hào nhận lấy, xem xét. Lão cau mày bảo :

- Đúng vậy. Lão Thần Trùng quả là nham hiểm, không muốn bảo y lột vào tay người ngoài.

Vô Hối tự nghĩ mình không sợ độc nên cầm lên. Lột da tê có vẻ mỏng hơn mảnh da Giao Long của chàng. Huyết Ảnh Thần Ma khẽ nói :

- Hối nhi đừng tiếc của làm gì. Loại da này tuy chống được gươm đao nhưng không chịu nổi chưởng kinh, so với da Giao Long thì thua xa. Hơn nữa, chất độc tẩm trong áo chỉ mình Cưu Hoạch giải được.

Phụng Hoàng huyết đan không chống lại được đâu.

Tỏa Thần suy nghĩ một lát, bảo viên quản sự :

- Người hãy đem những bộ áo da Tê ngâm dấm. Sau này có thời gian, ta sẽ tìm cách hóa giải chất độc.

Mọi người giải tán vào hậu viện nghỉ ngơi. Hôm sau, Tỏa Thần dẫn Vô Hối và hai vị Ma vương vào tham quan khu cấm địa phía sau Lãnh gia trang. Hết phần xưởng chế tạo khóa là đến nơi luyện độc, nằm dưới rừng tùng cao ngất, râm mát.

Vô Hối nhận ra nơi này có nhiều điểm giống khung cảnh ở Thất Thị lâm. Té ra khi thiết kế được thất, Như Sương đã lấy mẫu của nơi này. Một ý niệm lóe lên trong đầu, Vô Hối nghiêm mặt bảo Tỏa Thần

:

- Tam thúc, tiểu tể đã nghĩ ra cách chữa trị cho Như Sương. Chàng bèn trình hãy kể sách cho mọi người nghe. Sáng ra Côn Linh bắt tay hóa trang cho Vô Hối. Thủ pháp của gã không bằng Bạch Tú Hồng nhưng cũng đủ để biến gương mặt chàng tương tự như Thiết Hán. Gần trưa, Như Sương bị bọn nữ tỳ đánh thuốc mê đem vào dục thất. Khoảng giờ Ngọ, nàng tỉnh lại, ngỡ ngàng nhận ra trên thân chỉ còn tấm áo lót mỏng manh. Cạnh chõng tre là một lồng chứa ba cặp Phi Thiên Ngô Công và vài cây xuân hương trên bàn nhỏ. Lúc đầu, nàng sợ hãi tìm cách che đậy những vùng da thịt lộ ra, nhưng chợt nghĩ mình đang ở cấm địa Thất Thị lâm và đang luyện thuốc nên mỉm cười. Theo bản năng, nàng tiếp tục công việc của mình. Như Sương bật hỏa tập, đốt xuân hương rồi thổi vào lồng. Nàng thích thú nhận ra mình đã thành công. Bỗng tiếng bước chân ngoài cửa khiến nàng giật mình quay lại.

Sự việc diễn ra đúng như lần trước, khói xuân dục đã làm Như Sương động dục. Tay chân nàng như không còn khí lực, run rẩy nhìn Thiết Hán với vẻ căm hận và thêm khát.

Vô Hối buông rơi chiếc áo bước vào, chàng đập tắt cây hương trên mặt đất rồi bắt đầu vuốt ve nàng. Dòng lệ chảy dài trên gương mặt nàng. Nhưng lần này, lượng xuân dục trong xuân hương được bớt lại nên Như Sương sớm hồi tỉnh. Nàng thấy tay chân có chút khí lực, rút trâm đâm liền. Vô Hối đã phòng bị, chàng chụp lấy cổ tay hữu nàng, xóa lớp hóa trang, cười khanh khách :

- Nương tử định mưu sát thân phu ư?

Như Sương mừng rỡ, úp mặt vào vai chàng bật khóc và trách móc :

- Tướng công quả là ác độc khiến thiếp chỉ muốn chết cho xong.

Vô Hối nhìn gương mặt tiểu tụy, chàng xót xa hôn lên đôi môi tái nhợt. Nàng không còn sợ hãi nên chẳng vận công chống cự lại xuân dục nữa, say đắm xiết lấy trượng phu. Vô Hối xa nàng đã lâu nên cũng háo hức vuốt ve tấm thân ngà ngọc. Trận ái ân đã xua đi mọi ám ảnh trong tâm trí Như Sương. Nàng đã trở lại là nàng, người vợ trinh liệt của Vô Hối. Chàng sợ nàng chưa thực sự hồi tỉnh nên ở lại dục thất ba ngày.

Chàng hết lòng chiều chuộng nên Độc mỹ nhân rất hài lòng.

Sáng ngày thứ tư, nàng thật thà nói :

- Tướng công. Trước đây thiếp vẫn bị ám ảnh bởi một giấc mơ kinh khiếp là đã bị Thiết Hán làm nhục.

Vô Hối ngắt lời :

- Giả như có chuyện đó xảy ra, ta cũng chẳng bao giờ hết yêu

thương nàng.

Như Sương vui sướng nói :

- Không ngờ tướng công lại yêu thiếp nhiều đến thế.

Vô Hối ôm nàng vào lòng, từ tốn giải thích mọi chuyện. Như Sương then thùng bật khóc nhưng chàng đã dễ dàng dùng những nụ hôn dài, khiến nàng nguôi ngoai.

Hai người thay y phục, ra khỏi được thất. Nàng bẽn lễn cúi chào nhị vị Ma vương và Tỏa Thần. Lãnh Hào mừng đến rơi nước mắt :

- Sương nhi, Vô Hối là bậc kỳ nhân, tâm địa khoáng đạt, lại hết lòng yêu thương người. Đừng vì chút tiểu tiết mà đánh mất hạnh phúc một đời.

Vô Hối cười bảo :

- Sương muội không nhớ Bích Vân ngày xưa đã từng lóa thẫn trước mặt hàng trăm người, khi đánh với Sắc Phật sao. Ta đâu vì thế mà khinh thường nàng.

Trong buổi đại yến mừng Như Sương khỏi bệnh, Tỏa Thần bảo Vô Hối :

- Ân oán giang hồ đeo đuổi người võ sĩ cho đến suốt đời. Sau trận này chắc bọn Thần Long bang sẽ ra sức truy sát Hối nhi.

Vô Hối cười đáp :

- Tiểu tể đâu sợ gì bọn chúng, chỉ lo cho tam thúc phụ mà thôi.

Tỏa Thần trầm ngâm :

- Trên thực tế, ta đã rút khỏi võ lâm từ lâu, chỉ chuyên tâm kinh doanh xây dựng cơ nghiệp cho dòng họ Lãnh. Để tránh cuộc tương tranh với bọn tà ma, có lẽ ta sẽ cầu viện đến quan quân.

Như Sương yên tâm, sáng ngày mười chín theo bọn Vô Hối về Chiết Giang. Khi họ về đến Chí Tôn cung thì cái tin Vô Hối xuất hiện ở Nam Xương, giết chết Quỷ Kiếm Lôi Xuyên, đã loan khắp giang hồ. Hào kiệt thiên hạ phấn khởi tinh thần, chờ đợi hiệu lệnh phản công của chàng.

Nhưng giờ đây, lòng chàng đã nguội lạnh, không muốn dính líu vào chuyện sát máu nữa, chỉ mong được sống bình yên với thế tử. Quỷ Địch Tú Sĩ dù mất hết võ công nhưng đã đi đứng bình thường. Lão được Vô Hối và bốn vị phu nhân tôn kính, phụng dưỡng nên rất hài lòng. Tam Tuyệt Thiên Tôn đã kết tình huynh đệ với ba lão Ma vương, cùng nhau uống rượu, đánh cờ rất tương đắc. Chỉ hơn tháng sau, Vô Hối đã chán ngán cảnh sống bình dị, no đủ. Dù thường xuyên luyện võ nhưng chàng cũng mập lên vài cân.

Đầu tháng mười, Hồ Lô Cái, Bang chủ Cái bang đến thăm. Lão rầu rĩ nói về cục diện võ lâm hiện tại. Vạn Độc Thần Trùng đã huấn luyện

thành công bấy mươi hai tên dũng sĩ gọi là Thất Thập Nhị Địa Sát. Ngoài ra lão còn mời được Tùy Hoa song quái ở đất Nữ Chân về làm Phó bang chủ.

Hai lão này cực kỳ âm ác, đã đến Nga Mi bắt hơn mười nữ ni về dầy vò rồi giết chết. Phái Nga Mi phải giải tán, bỏ núi hoàn tục, trà trộn với lương dân.

Vô Hối nghe lòng sôi sục nhưng vẫn không một lời. Hồ Lô Cái thất vọng trước sự lãnh đạm của chàng nên rời núi ngay. Chàng tiến lão ra cửa rồi quay vào nói với Thiên tôn :

- Sư phụ. Làm thân võ sĩ, thấy nguy không dám bạt đao thì chẳng nhục lắm sao? Nay đồ nhi may mắn có được một thân võ công tuyệt thế, không lẽ lại vì thê tử mà phế bỏ đạo nghĩa võ lâm? Xin ân sư chu toàn cho họ. Đồ nhi sẽ xuống núi tiêu diệt bọn ác ma.

Thiên tôn cười khanh khách :

- Ta biết trước rằng sẽ có ngày này. Người cứ yên tâm xuất đạo.

Sở cung chủ nổi hào khí bảo :

- Có thể mới đáng mặt hiền tế của họ Sở chứ. Ta sẽ lo liệu tổ chức lực lượng, hỗ trợ cho người.

Thiên Cầm Tôn Giả và Huyết Ảnh Thần Ma cũng hân hoan đòi theo. Cuối cùng mọi người thống nhất rằng Vô Hối, Như Sương, Bích Vân và Côn Linh đi trước. Song ma cùng Sở thị tam hùng theo ám trợ. Khi cần thiết thì hai trăm kiếm sĩ Chí Tôn cung sẽ xuất hiện

BÀN LONG ĐAO

Hồi 14

**Võ Đang Bích Mục thu Song quái
Ngọc Nữ khai môn Vạn Độc lai**

Uyển Cơ và Thúy Vi bận con thơ, không được theo phu tướng xuất chinh nên hoa dung ủ dột. Bốn người cải trang thành một gia đình quyền quý rồi rời núi Xích Thành. Vô Hối dấu kín Bàn Long đao, cho rèn một cây Thiết tiên làm vũ khí. Bích Vân cũng dùng kiếm giống Như Sương. Thực ra, phép định tiên và kiếm rất giống nhau.

Họ dịch dung trẻ đi vài tuổi, mặt non chet như đám công tử, tiểu thư con nhà thế gia. Côn Linh vui vẻ nhận vai hầu cận.

Lúc hóa trang, Vô Hối nói đùa :

- Hai người mang gương mặt đôi chín mà thân hình nẩy nở như vậy

ai mà tin được.

Họ then thùng lại nhéo chàng thật đau nhưng cũng dùng lựa bó ngực cho bớt khêu gợi. Sở Nhị Hùng đã khéo léo tô điểm cho hai nàng có dung mạo hơi giống nhau, như chị em ruột vậy. Nữ nhân vốn yêu nhan sắc của mình nên nài nỉ đừng làm cho họ trở nên xấu xí.

Rốt cuộc, Nhị Hùng vất vả lắm mới khiến họ hài lòng. Vô Hối định đến Tung Dương liên hệ với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nên đi về hướng Tây Bắc. Sáu ngày sau họ đã đến thành An Khánh, nằm trên bờ Bắc Trường Giang. Bốn người vào Vọng Giang lâu dùng cơm trưa. Hai nàng ríu rít gọi những món ăn cầu kỳ, đắt tiền, y hệt như bậc thiên kim tiểu thư.

Họ chăm chú gấp thức ăn cho Vô Hối và mời mọc Côn Linh. Cảnh tình tứ này không khỏi khiến bọn thực khách ghen tỵ với chàng công tử có gương mặt tái xanh, bệnh hoạn.

Không phải ngẫu nhiên mà chàng có dung mạo này. Ở Chiết Giang quá thật có một nhân vật nổi tiếng, mà giang hồ thường gọi là Bệnh công tử Trang Hội. Hắn là con nhà đại phú, khét tiếng phong lưu, thiện dụng cây Thiết địch. Nhưng giờ đây gã đang liệt giường vì sắc dục quá độ, được đưa đến Chí Tôn cung điều trị. Cữu phụ của gã là rể của họ Sở.

Trong tiếng Bắc Kinh, chữ Hội và chữ Hối phát âm giống nhau, nên hai nữ nhân không hề ngờ vực ngập. Ăn xong, Vô Hối cùng Côn Linh đối ẩm. Chàng lơ đãng nhìn quanh, phát hiện trên lầu có rất nhiều hào khách giang hồ. Gương mặt họ trầm trọng, đầy vẻ ưu tư. Mỗi bàn độ năm, sáu người, nhưng dường như họ đều quen biết nhau. Một đại hán mắt lồi, râu quai nón rậm rạp, bóp bể chung rượu trong tay, bi phẫn nói :

- Bọn chó má Thần Long bang quả là đáng hận. Phái Võ Đang chúng ta không thể nhịn nhục được nữa. Chúng đã đâm sát các ni cô Nga Mi giờ lại đòi đến Cam Tiển mượn ái nữ của Chương môn. Thạch Đại Hổ ta dầu chết cũng quyết liều mạng một phen.

Lão già râu bạc, tuổi độ lục tuần cau mày bảo :

- Chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến kỳ hạn. Người có phát tác ở đây cũng vô ích. Ăn uống cho mau rồi lên đường.

Có lẽ bối phận của người này khá cao nên Đại Hổ im miệng.

Côn Linh thì thầm :

- Họ là đệ tử tục gia của Võ Đang ở các tỉnh duyên hải phía Nam Trường Giang.

Vô Hối không có giao tình thâm hậu với các phái bạch đạo. Trước đây, chàng liên thủ cùng họ là vì việc chung của võ lâm. Dù họ hết

lòng kính ngưỡng chàng, Vô Hối vẫn cảm thấy giữa hai bên có một hố sâu ngăn cách. Đó là cái chết oan uổng của phụ thân chàng, Trường Giang Nhất Dao. Nhưng vì đại nghĩa võ lâm, chàng không thể bỏ mặc Võ Đang tàn lụi dưới ma kiếp.

Phái này đã là chỗ dựa cho chính khí giang hồ từ mấy chục năm nay. Khi bọn đệ tử tục gia Võ Đang lên đường thì Vô Hối cũng theo sau. Bọn họ không để ý, chỉ tưởng rằng đám con nhà thế phiệt này ngẫu nhiên đi cùng lộ trình.

Bốn ngày sau, gặp nhau ở bến đò sông Hoài, lão nhân cao niên chợt nhớ ra lai lịch của chàng thanh niên mặt xanh này. Lão đến bên hỏi thăm :

- Lão phu là Tướng Hoàng ở Phúc Châu. Dám hỏi có phải thiếu hiệp là Bệnh công tử Trang Hội ở Ôn Châu hay không?

Vô Hối lạnh lùng gật đầu. Họ Tướng đã nghe giới hào kiệt duyên hải đồn đãi về tính khí cao ngạo của Trang Hội, nên không hề mịch lòng. Lão hỏi tiếp :

- Chẳng hay công tử và nhị vị phu nhân đi đâu?

Chàng cười nhạt đáp :

- Ở mãi Chiết Giang cũng buồn nên tại hạ dẫn hai ái thiếp đi ngao du thiên hạ, không định trước được địa điểm.

Tướng Hoàng áy náy bảo :

- Võ lâm đang chìm dưới ách khổng trị của Thần Long bang. Vạn Độc Thần Trùng và Tùy Hoa nhị quái đều cực kỳ háo sắc. Nếu chẳng may bọn chúng hứng thú trước dung nhan của nhị vị phu nhân đây thì nguy to. Nghĩ tình xóm giềng, lão phu khuyên công tử nên cải trang cho họ để tránh tai ương.

Vô Hối cao ngạo nói :

- Cảm tạ hảo ý của Tướng huynh, nhưng tại hạ cũng muốn thử xem bản lĩnh bọn tà ma lợi hại đến đâu.

Họ Tướng thở dài bỏ đi. Lúc đó còn cách bờ nửa dặm, một toán môn đồ Thần Long bang kéo đến. Chúng có độ khoảng ba mươi người.

Thấy hai nữ nhân, tên đầu lĩnh thấp lùn bật cười hô hố :

- Trời thương anh em ta nên mới ban cho hai người đẹp nồn nà thế này.

Cả bọn ủa đến vây chặt bọn Vô Hối. Chàng vẫn thản nhiên phe phẩy chiếc quạt giấy, không nói một lời. Bích Vân và Như Sương giả đồ sợ hãi núp sau lưng Vô Hối.

Một tên cao gầy, cao giọng :

- Hai nàng định nhờ tên công tử sắp chết này bảo vệ hay sao? Thần Long bang ta vô địch thiên hạ nên chẳng ai dám can thiệp vào đâu.

Vô Hối vẫn lặng im để xem thái độ của bọn người tự xưng là hiệp khách chính phái. Cũng may, họ không phụ lòng chàng, nhất tề ập vào chém giết bọn Thần Long bang. Chỉ trong hai khắc, ba mươi tên côn đồ đã chết gần hết. Tên đầu lĩnh vội tung pháo hiệu cầu cứu. Vô Hối đứng im quan chiến. Chàng rất tán thưởng võ công và thần lực của Thạch Đại Hổ. Thanh kiếm trong tay gã to và nặng gấp ba kiếm thường, chém gãy xương cốt đối phương nhẹ nhàng như một tên đồ tể thiện nghệ.

Tên đầu lĩnh mặt mày cuối cùng cũng bỏ mạng dưới tay Tướng Hoàng. Lão vội vã nói :

- Công tử mau cùng bọn lão phu sang sông, viện binh của chúng sắp đến.

Vô Hối lắc đầu :

- Chư vị cứ đi trước, bọn này đến lượt bọn ta ra tay.

Đoàn nhân mã tiếp viện đông đến hơn trăm, chỉ còn cách chừng năm chục trượng. Tướng Hoàng quay sang bảo bọn văn bối :

- Phái Võ Đang ta lẽ nào lại sợ bọn tà ma. Anh em hãy ở lại tử chiến, dầu chết cũng xứng danh đệ tử Trương tổ sư.

Mọi người phấn khởi giờ cao trường tiếm :

- Sát ma.

Vô Hối cảm động giờ ngón cái tán thưởng :

Quả không hổ danh hiệp khách? Tại hạ yên lòng cùng chư vị diệt ma.

Toàn bang chúng Thần Long bang xuống ngựa, ủa đến. Vô Hối ra hệu. cho ba người kia rồi rút thiết tiên xông vào hàng ngũ địch. Bích Vân và Như Sương từ lâu không được hưởng cảm giác sắc máu, nay trở hết tài nghệ tiêu diệt bọn cuồng đồ. Côn Linh cũng không chịu kém, múa tít loan đao xông vào. Tay tả gã rải hàng nắm Vấn Tâm đinh, đã thương được mười mấy tên. Vô Hối đang dùng pho Thiên Cầm thân pháp đảo lộn trên đầu bọn Thần Long bang. Chưa đầy nửa khắc đã có mấy chục tên thủng đầu bởi thiết tiên, hay ngã gục vì những đạo chưởng kinh mãnh liệt từ tay tả của chàng.

Các cao thủ Võ Đang tròn mắt đứng nhìn. Họ không ngờ bản lãnh của bọn người này lại khủng khiếp như vậy. Độc mỹ nhân thấy bọn địch nhân vẫn liều chết xông vào.

Nàng bắt nhãn tung ra những viên Mê Hồn đạn. Độc phẫn bao phủ đầy đấu trường khiến đám môn đồ Thần Long bang gục ngã, chẳng sót một tên.

Quần hào Võ Đang hoan hô vang dội.

Vô Hối bảo họ :

- Mong chư vị giúp một tay, phế bỏ võ công của những tên bị mê

man. Giết chúng chỉ bần tay mà thôi.

Tướng Hoàng đốc thúc mọi người làm theo lời chàng. Nửa canh giờ sau, họ đã sang được bờ Bắc sông Hoài. Ba hôm sau đoàn người đến Nam Dương, chỉ cách rừng Tung Sơn hơn trăm dặm. Tướng Hoàng và bọn đệ tử Võ Đang rất muốn Vô Hối đến Võ Đang sơn trợ chiến nhưng không biết mở lời thế nào, đành bỏ đi trước.

Vô Hối đưa hai nữ nhân và Tam Thủ Miêu vào huyện thành qua đêm. Tắm gội, ăn uống xong, Côn Linh ra phố nghe ngóng tin tức về Vô Hối và nhị vị phu nhân tình tự.

Độc mỹ nhân từ sau sự cố trong rừng Thất Thị lâm, tâm tính trở nên dịu dàng, không tranh giành với các nữ nhân chung thuyền nữa.

Nàng tủm tỉm cười bảo :

- Thiếp xuống vườn ngắm hoàng hôn một lát. Xin tướng công và Vân muội cứ tự nhiên.

Vô Hối lẳng lặng búng một đạo Vô Hình chỉ điểm huyết Như Sương rồi đặt lên giường. Bích Vân hiểu ý trượng phu, cười khúc khích cời xiêm y Độc mỹ nhân. Như Sương được Vô Hối giải huyết cũng lột áo Bích Vân trả thù. Vô Hối đứng chấp tay sau lưng, say mê chiêm ngưỡng thân hình của hai mỹ nữ. Họ then quá hóa giận, chụp lấy chàng cắn yêu. Ba người lặn hụp trong bể ái ân, không hề biết chán chường. Dù trước đây chàng nghĩ rằng mình yêu thương Bích Vân hơn cả. Nhưng từ ngày Như Sương bỏ đi, chàng biết rằng cả bốn nàng đều là bảo vật quý giá của đời mình. Chàng có thể thản nhiên đi vào tử địa, nhưng không chịu đựng được sự mất mát tình yêu.

Chiều hôm sau, bọn Vô Hối đã có mặt trong Ngọc Nữ khách điểm, huyện thành Tung Dương. Nơi đây chỉ cách ngọn Ngọc Nữ Phong chừng bốn mươi dặm. Ngọc Nữ phong là tên thực của Võ Đang sơn. Cuối canh hai, trăng mười ba chệnh chênh đằng đông, chưa kịp tỏa sáng thế gian đã bị mây đen che phủ. Cơn mưa thu ập đến như giông bão, tiết trời trở lạnh.

Bàn bạc xong, Côn Linh trở về phòng riêng tướng nhớ đến người vợ trẻ Miêu Phụng. Gã không bao giờ ganh với Vô Hối vì chàng là bậc kỳ tài, tất phải được mỹ nhân ưu ái. Hơn nữa nội tổ gã trước lúc lìa đời đã dặn dò con cháu phải tận tụy phò tá giòng họ Công Tôn, để trả cái ơn bảo lưu huyết mạch họ Côn. Lãnh Tâm Dao Bằng Quý Dân cũng một lòng như vậy, nhưng vì sự nghiệp Đạo môn nên không thể rời bỏ Thất Thị lâm để theo hầu thiếu chủ.

Sáng ra, tiếng chim ríu rít ngoài vườn đánh thức Vô Hối. Chàng chợt nhớ đôi thần ưng của Thiên Cầm Tôn Giả. Ngày ấy vì muốn bảo vệ sự bí mật của Thất Thị lâm nên chàng đã yêu cầu Tôn giả đuổi đôi

chim về núi. Chàng tự cười mình đã để tâm hồn tung mây lướt gió quá nhiều.

Hai nữ nhân đang nằm cạnh chàng cũng vậy, cuộc sống bình lòng, no đủ đã đem lại những nếp mỡ thừa. Mai sau họ sẽ già và xấu đi nhưng chàng vẫn mãi mãi yêu thương. Họ đã dâng hiến tuổi thanh xuân cho chàng với một tình yêu nồng cháy. Như Sương ú ở trong cơn mê, nét mặt nàng cực kỳ đau khổ, từng giòong lệ ứa ra khóe mắt. Vô Hối vội lay nhẹ :

- Sương muội! Sương muội.

Mĩ nhân giật mình tỉnh giấc, mỉm cười khi thấy trượng phu vẫn nằm bên. Bích Vân cũng mở mắt. Nàng cầu nhàu :

- Thiếp còn muốn ngủ thêm một chút nữa.

Như Sương thọc tay vào sườn nàng. Hai người đùa giỡn một hồi mới chịu xuống giường.

Đầu giờ Thìn, bọn Vô Hối đã có mặt ở chân núi Võ Đang. Mấy trăm hào khách giang hồ hiếu kỳ cũng ở đây.

Tò mò, hiếu sự là một trong những cố tật của người võ lâm. Họ không thể bỏ qua cơ hội quan chiến những trận thư hùng. Ai cũng muốn được người đời tán tụng là kẻ kiến văn uyên bác. Họ sẽ được dịp kể lại một cách say sưa những điều trông thấy. Tóm lại, khách giang hồ đa số là những kẻ nhiều lời và hiếu danh. Sự xuất hiện của hai vị cô nương xinh đẹp càng khiến họ cao hứng. những chàng thiếu hiệp lén lút chỉnh trang lại tóc tai, y phục. mặt mũi cao ngạo, lạnh lùng, ngực ưỡn ra, lời nói văn hoa, cẩn trọng hơn trước. Nếu không có sự hiện diện của Bệnh công tử thì chắc chắn họ sẽ tràn trề hy vọng hơn.

Thái Cực Kiếm Cam Tắt Thắng đã dẫn đệ tử xuống đến. Họ không muốn cuộc giao tranh làm tổn hại đến tổ đường. Sau lưng họ Cam là bốn đạo nhân râu tóc bạc phơ.

Võ Đang tứ lão không xuất hiện trên giang hồ nhưng ai cũng biết võ công của họ rất cao siêu.

Kể cả hơn trăm đệ tử tục gia thì nhân số Võ Đang lên đến bốn trăm người. Gương mặt họ trầm lặng, đầy vẻ bi phần. Tường Hoàng thấy bọn Vô Hối, lão mừng rỡ đến rỉ tai Chưởng môn.

Cuối giờ Thìn, đoàn nhân mã của Thần Long bang kéo đến. Chúng đông đến trăm người, đi đầu là Tùy Hoa song quái. Hai lão ma tuổi tác chỉ độ lục tuần, mày rậm, mũi tẹt, mắt nhỏ như sợi chỉ, miệng rộng để lộ hàm răng thô kệch, không đều. Họ là anh em song sinh nên giống nhau như hai giọt nước. nếu lão đại Nhưng Vân không mặc trường bào và lão nhị Nhưng Vũ không mặc áo xanh thì quả thật

là khó phân biệt.

Ngoài ra còn có hai mươi tên địa sát mặc áo da tê ngưu, thân hình cao lớn.

Nhung Vân xuống ngựa, quắc mắt hỏi :

- Cam chưởng môn, chẳng hay lão có chịu dâng nạp ái nữ hay không?

Cam Tất Thắng phần nộ bảo :

- Mấy tháng trước, bọn người dùng vũ lực tiêu diệt phái Nga Mi để bắt người, cả thiên hạ đều căm hận. Nay phái Võ Đang chính ta thà làm ngói vỡ chứ không thêm làm ngọc lành.

Nhung Vũ quay sang hỏi đám hào kiệt đến quan chiến :

- Bọn người đến xem hay để trợ giúp Võ Đang? Nếu không muốn uổng mạng thì mau lui xa sáu trượng.

Mọi người sợ hãi làm theo lời lão nói. Vô Hối cũng vậy.

Chàng quan sát chiếc lồng gỗ đựng độc vật, tìm cách tiêu diệt.

Nhung Vân ngạo nghễ nói :

- Từ lâu anh em Nhung mỗi được nghe Võ Đang võ học xuất chúng nên muốn được thưởng thức vài chiêu xem sao.

Song quái tâm ý tương thông, cùng rút đoản côn nơi lưng ra. Hai cây côn này có lẽ bằng đồng đen, thân to bằng cổ tay, ngắn hơn trường kiếm một chút. Trọng lượng không dưới ba mươi cân.

Thái Cực Kiếm định xuất trận thì bị hai lão trong Võ Đang tứ lão tranh mất. Đó là hai vị sư thúc của họ Cam, Tam lão và Tứ lão.

Tam lão cao gầy, gương mặt xương xẩu, tóc bạc, râu hoa râm. Tứ lão thì mập lùn, to ngang, không râu và đầu thì hơi bóng. Họ đều sử dụng trường kiếm.

Song quái không chờ địch thủ dừng chân, bất ngờ vung đoản côn xông đến như cuồng phong, bão táp. Côn ảnh đen mờ, trùng trùng, lớp lớp. Vô Hối không ngờ hai lão man di này lại có tuyệt kỹ phi thường đến thế. Chàng cao hứng nghiên cứu côn pháp của họ.

Hai vị trưởng lão Võ Đang luyện Thái Cực Tuệ Kiếm đã hơn sáu mươi năm nên đầu dễ bị áp đảo. Họ tung mình lên không tránh chiêu rồi bủa lưới kiếm xuống, vũ khí chạm nhau chan chát. Trường kiếm dù mỏng manh và nhẹ hơn đồng côn nhưng nhờ hai lão đạo công lực thâm hậu nên không gãy. Điều đáng nói là Song quái thần lực kinh hồn, tu vi cao hơn tuổi tác. Lối đánh của anh em họ Nhung dường như chỉ có công mà không có thủ. Chiêu này nối tiếp chiêu kia liên miên bất tuyệt, côn pháp lại rất ảo diệu tinh kỳ.

Hai vị trưởng lão đem hết bản lĩnh ra chống cự. Kiếm quang màu bàng bạc cố chặn đứng đường côn và uy hiếp tử huyết đối phương.

Nhưng hai trăm hiệp trôi qua mà vẫn quân bình. Quần hào hồi hộp theo dõi và không khỏi kinh sợ trước võ công của Song quái.

Bỗng Nhung Vân gầm lên như hổ rống, hai thanh côn lồng lộn điềm liên lép vào màn kiếm quang. Bất ngờ, đoản côn ló ra thêm một đoạn nữa, xuyên qua kiếm ảnh, đâm vào ngực hai đạo nhân.

Họ dù nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện này nên trúng đòn. Tam lão và tứ lão hự lên, văng ra sau hơn nửa trượng, máu miệng rỉ ra.

Nếu không có luồng cương khí hộ thân thì họ đã vong mạng. Song quái vung côn truy sát nhưng đại lão và nhị lão đã đón đánh. Ba đạo chưởng kinh mãnh liệt chặn đứng đường côn.

Đại lão trầm giọng hỏi :

- Nhị vị là truyền nhân của Ma Côn đấy ư?

Song quái ngạo nghễ gật đầu :

- Không ngờ lão mũi râu người lại nhận ra lai lịch bọn lão gia. Nếu đã sợ thì mau dâng nạp mỹ nhân.

Nhị lão mỉa mai :

- Sáu mươi năm trước sư phụ người bị Thiên Long Đạo Công Tôn Cẩn đánh cho điên đảo, phải bỏ Trung Nguyên trốn đi. Có gì mà khoe khoang.

Song quái nhục nhã xông đến tấn công. Hai vị trưởng lão không dùng kiếm mà sử dụng pho Thái Cực quyền trấn sơn của Võ Đang. Pho quyền này là tinh túy một đời của Trương Tam Phong, dựa theo lẽ biến hóa âm dương của trời đất. Cộng thêm tu vi thâm hậu của hai lão đạo nên vô cùng lợi hại. Quyền phong vũ vũ như sấm động khiến đoản côn rung lên khi va chạm. Nhưng ngược lại, đặc tính quái dị của đồng côn cũng làm hai đạo nhân e ngại. Vì vậy cuộc giao tranh vẫn kéo dài, không phân thắng bại.

Bỗng ngoài xa, tiếng đàn sáo vang lừng. Quần hào quay lại xem thử thì thấy một chiếc kiệu phủ sa trắng đang lướt đến, theo sau là hai trăm nữ lang mặc võ phục xanh.

Lúc kiệu đến nơi, Vô Hối nhận ra nam nhân áo trắng đang vén màn kiệu là Độc thư sinh Mặc Vô Tâm.

Chủ nhân của cỗ kiệu bước ra. Nàng tuổi độ tứ tuần, dung mạo xinh đẹp, toàn thân toát ra vẻ yêu mị mê hồn, nhất là đôi mắt xanh biếc như mắt mèo.

Các trưởng lão dường như nhận ra nàng là ai, họ vung chưởng đánh mạnh một chiêu rồi nhảy lùi về chỗ. Song quái cũng đình thủ, quay sang quan sát người mới đến, mắt họ sáng lên vẻ dâm tà.

Côn Linh thì thầm :

- Nếu thuộc hạ không lầm thì mục ra là Bích Mục Yêu Cơ Mộ Dung

Khanh.

Yêu cơ bước đến trước mặt các trưởng lão, cười khanh khách, nghiêng mình chào :

- Tiểu muội vẫn an tứ vị sư huynh.

Toàn trường chấn động, không ngờ người ta lại là đệ tử Võ Đang và có bối phận rất cao.

Đại trưởng lão lạnh lùng đáp :

- Cảm ơn nữ đàn việt, bọn bản đạo vẫn chưa chết.

Yêu cơ tươi cười :

- Dù sư phụ đã trục xuất tiểu muội ra khỏi Võ Đang, nhưng Mộ Dung Khanh suốt đời vẫn coi tứ vị là sư huynh. Chính vì vậy, khi nghe tin Thần Long bang định tiêu diệt bốn phái, tiểu muội vội đến ngay.

Đại quái Nhung Vân cười hô hô :

- Nếu nàng chịu thay thế cho Cam tiểu thư thì Tùy Hoa song quái sẵn sàng chấp thuận.

Lão đầu biết rằng tuổi của Yêu cơ năm nay đã thất tuần, nhờ thuật trụ nhan nên mới trẻ trung như vậy. Yêu cơ đảo khéo thu ba tình tứ, ung dung đến gần Song quái.

Từng bước đi yếu điệu thướt tha như tiên nữ giáng trần.

Song quái mê man dán mắt vào thân hình trắng hồng đang ẩn hiện dưới lớp sa mỏng manh. Khi còn cách họ chừng năm bước chân, Yêu cơ bỗng vung tay, luồng độc phẫn bao phủ thân hình hai lão họ Nhung.

Không ngờ Song quái chẳng hề hấn gì, cười ha hả xông đến chụp lấy Yêu cơ.

Mộ Dung Khanh cười nhạt, phiêu thân tránh thoát. Tả thủ nàng bắn ra hàng ngàn mũi độc châm nhỏ như lông bò. Lần này, Song quái không còn cười được nữa. Dù đã vung chưởng đánh bật đi nhưng vẫn dính vài chục mũi độc châm. Vết thương đau đớn và ngứa ngáy vô cùng.

Hai lão vừa kinh hãi vừa căm tức tung mình về phía bọn thuộc hạ, quát vang :

- Thả Ngô Công!

Nắp rương gỗ được mở ra. Đàn rít bay như đám mây chụp xuống đầu phái Võ Đang và đệ tử Yêu cơ. Nhưng hai trăm thanh y nữ lang đã dùng phép Mãn Thiên Hoa Vũ, rải hàng vạn độc châm vào bầy Phi Thiên Ngô Công. Thủ pháp của họ rất linh diệu nên sát hại gần hết bọn độc trùng. Số còn lại bị các tay kiếm Võ Đang chém chết.

Tùy Hoa song quái không ngờ vũ khí số một của Thần Long bang lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy. Đại quái phát tay ra hiệu cho thuộc hạ

tiến lên. Cuộc loạn chiến bùng ra, đệ tử Võ Đang cầm phần đã lâu, nay có dịp phát tiết nên thẳng tay chém giết.

Song quái được sự hỗ trợ của hai mươi tên địa sát kiêu dũng, chống cự với Võ Đang tứ lão, Thái Cực Kiếm cùng sáu cao thủ Võ Đang. Bọn thanh y nữ lang cực kỳ lợi hại. Thanh trường kiếm trong tay họ hiểm ác như độc xà và những mũi độc châm trong tay tả cũng vậy. Chỉ hơn khắc sau, toán môn đồ đông đảo của Thần Long bang chỉ còn độ hơn trăm. Song quái cùng đám địa sát vẫn điên cuồng chiến đấu, nhưng không phá nổi vòng vây ngày càng dày đặc.

Bích Mục Yêu Cơ cùng Độc thư sinh không tham chiến. Họ đứng ngoài bàn bạc.

Lát sau, Mạc Vô Tâm trao cho Yêu cơ một gói nhỏ. Nàng nhận lấy, đề khí lao vào đấu trường. Yêu cơ bốc lên cao tung độc phần vào đầu Song quái. Chúng tưởng cũng là loại lúc này nên coi thường. Nào ngờ, lần này chất độc lại mãnh liệt phi thường. Cả hai lão đảo ngã lăn ra. Bọn địa sát cùng đám tàn quân vội tháo chạy.

Thái Cực Kiếm định giết Song quái nhưng bị Yêu cơ cản lại. Nàng cười bảo :

- Cổ nhân có câu: “dĩ độc trị độc”, sư diệt hãy lưu mạng sống chúng lại. Ta sẽ biến Tùỵ Hoa song quái thành công cụ chống lại Thần Trùng.

Họ Cam cảm kích cái ơn tương trợ nên đành tuân lệnh. Độc thư sinh Mạc Vô Tâm bước đến nhét vào miệng anh em họ Nhung hai viên thuốc rồi giao cho bọn nữ đệ tử. Yêu cơ nói với Tứ trưởng lão :

- Tiểu muội hối hận những hành vi ngày trước nên quyết hồi đầu, vì võ lâm mà tiêu diệt Thần Long bang. Tiểu muội sẽ thành lập Ngọc Nữ môn, mong chư vị sư huynh và phái Võ Đang cùng hiệp lực. Giờ xin cáo biệt.

Bích Mục Yêu Cơ rời khỏi thì phái Võ Đang cũng rút lên núi. Quần hào giải tán.

Bích Vân buột miệng nói :

- Mụ yêu bà này thật đáng sợ. So ra còn hơn cả Thần Trùng.

Như Sương mỉm cười :

- Chứ không phải Vân muội thấy mụ ta già mà còn ổng ẹo, lòng lo lắng nên sinh ra chán ghét hay sao?

Vô Hối biết Bích Vân nhớ lại những ngày còn đóng vai Sơn Đông My Nương Hứa Xương Hoàn. Chàng muốn an ủi nàng nên dịu dàng bảo :

- Vân muội nói chẳng sai! Xem ra Yêu cơ đang tìm cách lôi kéo các phái để tranh bá đồ vương.

Bích Vân hài lòng :

- Nếu đã có người đứng ra tương tranh với Thần Long bang thì chúng ta hà tất phải nhọc công nữa. Cứ để xem kết quả thế nào rồi sẽ tính.

Như Sương nũng nịu :

- Nhân dịp này tướng công đưa bọn thiếp du ngoạn các thắng cảnh thiên hạ cho thỏa lòng.

Vô Hối biết họ từ ngày thành vợ chàng, như chim hót trong lồng nên cũng chiều ý. Bốn người khởi hành đi về hướng Bắc, định đến Lạc Dương ngoạn cảnh. Họ không dám đi quá xa vì không sợ về Chiết Giang kịp đón xuân.

Gần cuối tháng mười đã đến nơi. Năm nay đông về sớm, tuyết bắt đầu lất phất đọng trên mũ lông và áo hồ cừu. Thời tiết này uống rượu thì rất tuyệt. Tìm chỗ trọ xong, Vô Hối dẫn hai nữ nhân dạo một vòng trên đường phố trong thành. Lúc đi ngang Lạc Thành tửu lâu, bốn người ghé vào. Họ chọn một bàn ở sát lan can tầng ba để có thể ngắm cảnh Hoàng Hà dưới màn mưa tuyết.

Lạc Dương gần phủ Sơn Tây nên có loại rượu phần lâu năm hảo hạng. Rượu này có tên như vậy vì được nấu bằng nước của sông Phần Giang. Vị cay nồng làm hai nữ nhân nhắm mặt, chỉ hai chung đã làm đỏ mặt hồng nhan. Vô Hối lơ đãng dõi nhìn dòng nước vàng đục đang nuốt chửng những bông tuyết trắng phau.

Chàng cười hỏi Côn Linh :

- Người đang nhớ đến Miêu Phượng phải không?

Tam Thủ gật đầu. Gã không dấu Vô Hối điều gì cả.

Sau ba ngày vui chơi, dạo khắp Lạc Dương, bọn Vô Hối định trở lại Chiết Giang bằng đường Tử Châu, Nam Kinh. Nhưng hàng đoàn hào kiệt phương Bắc ghé qua Lạc Dương để xuôi nam đã khiến chàng thay đổi lộ trình.

Ngọc Nữ môn đã ra đời, dùng chính Tổng đàn võ lâm ở Tung Dương làm cử địa.

Bích Mục Yêu Cơ làm Môn chủ, Tùy Hoa song quái và Độc thư sinh giữ ngôi phó.

Chương môn năm phái bạch đạo đều là khách khanh hộ pháp. Chỉ có Thiếu Lâm tự và Cái bang là không tham gia liên minh này. Nhưng cũng hứa rằng lúc tối hậu sẽ cho cao thủ hỗ trợ để tận diệt Thần Long bang.

Rằm tháng mười một tới đây chính là ngày lễ khai đàn của Ngọc Nữ môn. Chính vì vậy mà hào kiệt bốn phương đến dự rất đông. Lực lượng năm phái không phải là môn đồ Ngọc Nữ môn. họ chỉ liên

minh mà thôi. Do đó, Bích Mục Yêu cơ đã loan tin chiêu mộ anh hùng. Ba trăm nữ môn đồ của Yêu cơ là miếng mồi rất hấp dẫn đối với các chàng võ sĩ phòng không chiếc bóng.

Đã ba mươi năm Yêu cơ không xuất hiện nên thiên hạ đã quên đi những ác tích ngày xưa của bà ta. Hơn nữa võ lâm đã quá chán ghét, căm hận Vạn Độc Thần Trùng.

Vì vậy, họ hoan hỉ đi theo Bích Mục Yêu Cơ. Sau trận Võ Đang sơn, uy danh của Mộ Dung Khanh lẫy lừng bốn cõi. Cách nàng tiêu diệt đàn Phi Thiên Ngô Công đã khiến lòng người phấn khởi và tin tưởng. (Tác giả xin lỗi vì phải gọi người đàn bà bảy mươi tuổi này bằng nàng).

Trước đây họ đặt kỳ vọng vào Công Tôn Vô Hối nhưng chàng đã thoái xuất giang hồ và đi vào quên lãng. Thanh danh của người võ sĩ rạng rỡ như sao giữa trời đêm. Họ quên đi Vô Hối như quên đi những vì sao đêm qua vẫn còn tỏa sáng. Chàng không phải là người hiếu danh, chàng chỉ làm những việc cần làm. Nhưng Bích Vân và Như Sương thì khác. Họ cảm thấy tự ái bị tổn thương khi thiên hạ hướng về Bích Mục Yêu Cơ như một cứu tinh.

Vô Hối nhắc nhở :

- Ân sư đã từng nói thanh danh làm lụy người hiệp khách. Nếu ta là ngọn đèn sáng của võ lâm thì suốt ngày lang bạt giang hồ, lo chuyện thiên hạ. Liệu các nàng có hạnh phúc hay không?

Bích Vân thẹn thùng :

- Tướng công dạy rất phải. Bọn thiếp chỉ cần có chàng thôi. Hư danh đâu sưởi ấm được đêm dài.

* * * * *

Đúng sáng ngày rằm, bốn người có mặt ở Tung Dương. Vô Hối từng học nghệ với ba vị Ma vương chốn này nên rất quen thuộc. Giờ đây khung cảnh đã khác xưa rất nhiều. Tổng đàn được sửa sang lại trông rất hoa lệ và đầy nữ tính.

Năm chữ Ngọc Nữ môn Tổng đàn bằng vàng ròng lấp lánh trên cửa đại môn. Có lẽ Yêu cơ sợ nắng làm hư làn da mịn màng nên đã bứng hàng ngàn cây các loại trồng xung quanh. Nàng còn cho xây một bức tường vây bằng đá cao hơn hai trượng bao lấy khoảng đất trống rộng rãi trồng cỏ xanh mượt.

Đại sảnh hai tầng cùng những dãy tiểu viện phía sau và hai bên tả hữu sẽ là Tổng hành dinh và cũng là nơi cư trú của môn nhân Ngọc Nữ môn. Còn các phái sẽ đóng quân ở Võ Đang làm thế ỷ dốc cho Yêu cơ.

Tổng đàn nằm trên một gò đất cao hơn chung quanh chừng nửa

trượng nên chẳng cần phải dựng lễ đài.

Một tấm lục hồng to bằng tám mảnh chiếu căng trên khung tre, thêu ba chữ: “Ngọc Nữ môn”.

Lư hương trên chiếc bàn gỗ quý đang tỏa khói trầm nghi ngút. Nền trải kín chiếu hoa, tả hữu mỗi bên mười nữ lang đàn sáo. Họ đang trở tài giúp vui cho đám hào khách đang ngồi quanh những chiếc bàn tròn cách khu tế lễ hai trượng. Phong vận lẳng lơ của họ khiến cho Vô Hối nhớ đến những nàng kỹ nữ Tô Châu.

Đám đệ tử tục gia phái Võ Đang hôm nay phụ trách tiếp tân. Thạch Đại Hổ xênh xang trong áo mới, mừng rỡ đón chào bọn Vô Hối. Gã rất khâm phục chàng công tử bệnh hoạn này. Họ Thạch nắm tay chàng lôi đến dãy bàn trên cùng, nơi dành cho các Chưởng môn và long dầu.

Gã bô bô :

- Dù công tử chẳng là tôn sư một phái nhưng xét về mặt võ công thì xứng đáng hơn bọn họ rất nhiều. Xin mời an tọa.

Bọn Vô Hối thản nhiên ngồi xuống. Câu nói này đã lọt vào tai các Chưởng môn.

Họ nhìn chàng với ánh mắt nghi hoặc. Bệnh công tử trước giờ chỉ ru rú ở đất Giang Nam, bản lãnh cũng tầm thường, sao Đại Hổ lại hết lời tán tụng như vậy.

Liễu Không đại sư và Hồ Lô Cái cũng có mặt, họ ngồi chung một bàn. Lúc đến đây, Vô Hối nhận ra khu vực này được phòng thủ rất nghiêm mật. Đệ tử năm phái chia nhau tuần tra vòng ngoài, phạm vi rộng đến hơn dặm. Trong này, bọn thanh y nữ vai mang trường kiếm, như sẵn sàng chiến đấu. Có lẽ Yêu cơ sợ Vạn Độc Thần Trùng đến quấy nhiễu.

Giữa giờ thìn, tuyết vẫn rơi nhẹ, ánh dương quang mờ nhạt sau đám mây mù. Đã đến giờ khai đàn. Tiếng đàn sáo trỗi lên vang lừng, hòa với tiếng trống trầm trầm. Bích Mục Yêu Cơ, tóc búi cao cài vương miện gắn đầy ngọc quý lấp lánh, thướt tha trong bộ cung trang hồng nhạt cùng ba vị Phó môn chủ xuất hiện. Ba lão đều mặc trường bào trắng, đầu đội kim khôi. Tùy Hoa song quái hôm nay hiền như cừu non, nhìn kỹ thì thấy mắt họ trũng sâu, thâm quầng. Mộ Dung Khanh ba mươi năm trước nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất yêu nữ, bản lãnh phòng the không ai sánh nổi.

Bốn người cúi chào quần hùng rồi thấp hương khăn vái. Xong xuôi, Yêu cơ định nói vài lời tuyên cáo với thiên hạ thì nghe tiếng chuông báo địch dồn dập vọng về.

Yêu cơ bực bội cao giọng :

- Xin chư vị anh hùng cứ bình tâm, bọn Môn chủ sẽ cho dẹp ngay bọn cường địch.

Độc thư sinh và Tùy Hoa song quái lập tức dẫn đội nữ binh ra tiếp ứng. Nhưng chỉ nửa khắc sau, tiếng gào thét kinh hoàng vang dậy, lực lượng phòng vệ bên ngoài chạy thục mạng vào trong. Lần trước, Song quái đem theo đàn rít bay thân dài cả gang nên dễ trúng độc châm. Lần này, đàn rít nhỏ bé và hung hãn hơn nhiều. Tốc độ bay của chúng lại rất nhanh nên khó mà phóng trúng. Cộng với đàn ong độc chỉ lớn hơn con nhặng xanh một chút, còn vũ khí nào chống nổi? Hơn ngàn quan khách kinh hãi bỏ chạy cả về phía sau Tổng đàn, tìm chỗ trú thân.

Nhưng lát sau, đàn độc vật tỏa ra khắp nơi, tấn công quyết liệt. Các hào khách đành rút vũ khí ra, múa tít bảo vệ toàn thân.

Lúc này, Bích Mục Yêu Cơ và bọn môn đồ đã rút cả vào đại sảnh đóng kín cửa lại, bỏ mặc quần hùng ở ngoài. Họ phần nộ nhảy đến đập cửa nhưng chẳng ai mở cả.

Cánh cửa gỗ lim dày hơn gang, không cách nào phá nổi. Quần hào căm hận hết lời chửi rủa Yêu cơ. Hồ Lô Cái là người đầu tiên nhận ra hiện trường có sự khác thường.

Dưới một gốc tùng gần đấy, bọn Bệnh công tử vẫn thản nhiên đứng trò chuyện, chung quanh họ không hề có bóng độc vật nào. Dưới chân họ là một nén hương ngắn độ gang tay đang tỏa khói.

Lão tỉnh ngộ lắm bầm :

- Công Tôn Vô Hối!

Hồ Lô Cái múa tít trúc trượng phi nhân đến bên họ. Lão thở phào nói :

- Đã có công tử ở đây thì lão hóa tử ta không còn phải lo lắng gì nữa.

Câu nói này gửi gắm toàn bộ lòng tin vào Vô Hối. Chàng cảm động :

- Tại hạ bất tài, nào đáng để tiền bối tin yêu như vậy?

Quần hào đã phát giác ra Hồ Lô Cái đang ở chỗ yên lành. Họ đổ xô đến vây quanh. Như Sương và Bích vân đốt thêm hương cắm rải rác ở vòng ngoài. Quả nhiên, bọn độc vật chỉ nghe mà đã tránh xa, chỉ chậm một chút là rút ngay. Đây là loại thuốc mà Độc mỹ nhân mới tìm ra, trước lúc lên đường.

Liễu Không đại sư bùi ngùi bảo :

- Từ ngày công tử thoát xuất giang hồ, võ lâm như rắn không đầu, chịu biết bao nhiêu khổ nhục. Mong thí chủ nghĩ đến chính khí võ lâm mà đứng ra tiêu diệt tà ma.

Vô Hối lạnh lùng đáp :

- Nay đã có Bích Mục Yêu Cơ gánh vác võ lâm, đại sư còn lo gì nữa?

Thái Cực Kiếm đỡ lời :

- Bản chất Yêu cơ nào có khác gì Thần Trùng? Chẳng qua vì tuyệt vọng, bọn lão phu đành nương tựa vào mụ để chống lại Thần Trùng. Dù bề ngoài liên thủ nhưng trong lòng các phái đều nơm nớp lo sợ dã tâm của Yêu cơ.

Vô Hối trầm ngâm rồi bảo :

- Chưa vội cứ yên tâm liên minh với Ngọc Nữ môn. Tại hạ sẽ âm thầm ám trợ.

Quyết không để bất cứ bọn ác ma nào đe đầu cưỡi cổ đồng đạo võ lâm. Nhưng xin hãy giữ kín giùm lai lịch để tại hạ dễ bề hành động. Câu chuyện này chỉ có ít người đứng quanh nghe được. Họ đều là cao thủ cốt cán, lão thành của các phái bạch đạo. Đa số quần hào đều cứ tưởng Bệnh công tử là một nhân tài mới xuất hiện.

Đàn độc vật mấy lần lao đến nhưng đều bị khói hương sát hại. Cuối cùng, người điều khiển phải thu chúng về. Tiếng vo ve vừa dứt thì Bích Mục Yêu Cơ kéo thủ hạ đi ra.

Nàng ngạc nhiên khi thấy quần hùng bình yên vô sự, cười nói vui vẻ.

Hồ Lô Cái mỉm cười :

- Môn chủ đã hứa thống lĩnh quần hùng chống lại Thần Trùng. Thế mà chỉ mới trận đầu đã bỏ mặc mọi người làm mồi cho độc vật. Thật là đáng ngưỡng mộ!

Mọi người bật cười chế giễu. Yêu cơ tái mặt, chẳng nói nên lời. Độc thư sinh thấy Bích Vân đang thu lượm những cây hương. Lão cười nhạt :

- Không ngờ cô nương cũng là cao thủ trong Độc môn. Mặc mỗ xin bái phục.

Bích Vân cao và thon thả hơn Như Sương, nếu không lão đã cho rằng nàng là Độc mỹ nhân cải trang.

Tiếng đai cổ từ ngoài cửa vọng vào, Vạn Độc Thần Trùng cùng ngàn thủ hạ ngạo nghễ xuất hiện. Sau lưng lão là Thất Thập Nhị Địa Sát với bảo y da tê, mỗi tên tương đương với một cao thủ nhất lưu.

Cưu Hoạch trừng mắt nhìn Tùy Hoa song quái, gằn giọng bảo :

- Nếu muốn ta tha tội thì mau bắt Bích Mục Yêu Cơ dâng nạp.

Song quái ừ ừ cúi đầu.

Yêu cơ cười khanh khách :

- Họ đã quyết tâm về với chính nghĩa võ lâm, người đừng mong lung lạc vô ích.

Thần Trùng cười ghê rợn :

- Mụ định lấy vải thưa che mắt thánh đấy ư? Chứ không phải Song quái đã bị phục độc rồi sao?

Thần sắc của anh em họ Nhung đã xác nhận lời của lão. Quần hào chấn động, ghê sợ thủ đoạn của Mộ Dung Khanh.

Bích Mục Yêu Cơ trôn tráo :

- Người dùng độc vật thì ta dùng độc dược, nào đó khác gì nhau?

Nếu có đảm lược, cứ thử bồi tiếp lão nương mấy chiêu xem?

Vạn Độc Thần Trùng lập tức đáp ứng, phát tay ra hiệu. Bảy mươi hai địa sát và bọn bang chúng ủa vào.

Thấy đám hào kiệt vẫn đứng im. Yêu cơ giận dữ quát lớn :

- Chư vị còn chờ gì nữa?

Vô Hối suy nghĩ rất nhanh, bảo với các Chưởng môn :

- Nếu chúng ta không giúp Yêu cơ, mụ yếu thế sẽ quy phục Thần Trùng, lúc ấy càng khó đối phó hơn. Mau xuất thủ.

Các Chưởng môn tỉnh ngộ, thúc đệ tử xông vào đánh bọn Thần Long bang. Bích Mục Yêu Cơ cứ ngỡ công lực mình phải cao hơn Cưu Hoạch. Nào ngờ họ Cưu có đến gần tám mươi năm tu vi nhờ ăn Ngũ Túc Thiềm Thừ. Nàng và Độc thư sinh phải vất vả lắm mới chống lại Thần Trùng. Con linh xà kim giáp trong tay lão ma lợi hại phi thường, lại thêm tả thủ của lão thỉnh thoảng đẩy ra những đạo chưởng kinh nặng như núi đổ.

Yêu cơ tóc tai rũ rượi, liếc thấy Song quái vẫn đứng im. Nàng giận dữ hét lên :

- Nếu anh em người không xuất thủ thì đừng mong sống quá canh ba.

Song quái sợ hãi vùng đồng côn nhập cuộc. Nhờ vậy phe Yêu cơ chiếm thượng phong. Bọn Vô Hối cũng tham chiến nhưng chàng chỉ chú tâm tiêu diệt bọn Địa Sát.

Với pho Thiên Cầm thân pháp, chàng lướt đi trên đầu mọi người, tìm bọn chúng mà tấn công.

Song thủ chàng giáng xuống những đạo kinh nóng khùng khiếp đánh bật cả đao quang và chấn nát xương vai của chúng. Đúng như Huyết Ảnh Thần Ma từng nói, loại bảo y này không chống nổi chưởng kinh của các tay đại cao thủ. Lối đánh này rất tổn hao công lực nhưng vô cùng hữu hiệu. Chỉ trong hai khắc đã có ba mươi tên bị loạt khỏi vòng chiến.

Quần hào chứng kiến thần công tuyệt thế, bất giác hoan hô vang dội. Thần Trùng quay lại, nhận ra đám đệ tử cứng đang chết dần mòn dưới tay một chàng thiếu niên. Lão kinh hãi rút lên cao vút.

Từ ngoài cửa, một quái nhân cao gấp mười người thường, sừng sững như tượng hộ pháp chạy vào. Bước chân gã nặng nề nhưng mau lẹ. Quần hào rùng mình khi thấy rõ dung mạo của quái nhân. Chiếc

mồm dài đầy răng sắc nhọn, trắng nhợt kia đúng là loài lang sói. Đôi mắt gã đỏ rực, toàn thân phủ một lớp lông dày xám nhạt. Quái nhân vùng đôi tay dài đầy móng vuốt chụp lấy một cao thủ Hoa Sơn. Người này vùng kiếm đâm vào ngực gã nhưng chẳng hề hấn gì. Bốn năm thanh trường kiếm bổ vào lưng quái nhân để giải vây nhưng chỉ hoài công. Gã nắm hai chân nạn nhân xé xác ra làm đôi rồi ngửa cổ tru lên ghê rợn.

Liễu Không đại sư vùng thiên trượng đập vào đầu quái nhân. Gã tránh được, chỉ bị trúng vào vai. Liễu Không nghe như mình đang đánh vào túi bông. Cả Thái Cực Kiếm cũng tham gia nhưng cũng chẳng làm gì được. Toàn thân quái nhân không sợ đao thương, thần lực gã lại kinh hồn, thủ pháp rất nhanh nhẹn như loài vượn. Chỉ một cái nhảy đã xa hàng trượng, đôi tay dài chụp lấy một người nào đó mặc cho đao kiếm chém vào thân. Chỉ trong một khắc đã có hai người bỏ mạng dưới tay gã quái vật. Gã vừa đánh vừa tiến về phía Bích Vân. Nàng đang say sưa chiến đấu với bọn Địa Sát nên đâu ngờ tử thần ập đến. Quái nhân nhảy xổ đến vươn tay chụp lấy nàng. Nhưng may thay, Vô Hối đã chú ý gã từ lâu nên lướt đến như tia chớp, vỗ một chưởng như trời giáng vào giữa mặt gã. Chưởng này dồn hết năm mươi năm công lực nên cực kỳ mãnh liệt. Quái nhân văng ngược ra sau rú lên đau đớn. Gã lại chồm dậy xông vào. Bích Vân run rẩy lùi đến bên Như Sương để Vô Hối đối phó. Chàng thấy gã trúng một chưởng trí mạng mà không hề hấn gì thì lòng cũng nao núng, tận dụng kinh công tránh né.

Vô Hối tung mình lên võ liên tiếp tám đạo chưởng phong, đẩy lùi quái nhân rồi quát lớn :

- Xin đại sư cho mượn thiên trượng.

Liễu Không tung ngay khí giới cho chàng. Thanh thiên trượng này nặng đến sáu mươi cân, chỉ sau mười mấy lần tung mình lên đã nghe mỗi mệ. Quái nhân trúng liền chục trượng mà chẳng chết, có điều gã bắt đầu ngán sợ Vô Hối, bỏ cuộc đấu quay sang tàn sát những nạn nhân yếu hơn. Gã gian xảo không kém loài sói, mỗi lần thấy chàng lướt đến là bỏ chạy. Rốt cuộc có đến hơn mười người nữa tán mạng.

Vô Hối nhìn những thân hình đồng đạo bị xé tung phơi đầy mặt đất. Chàng nghe lửa giận bùng bùng, quyết dùng kỳ chiêu giết cho được quái nhân. Chàng tung thiên trượng trả lại cho Liễu Không rồi tung mình lên giáng chưởng vào mặt quái vật. Gã thấy chàng tay không nên chẳng sợ nữa, vùng đôi tay dài chống trả.

Vô Hối cố tình đánh vào ngực gã liên tiếp mười mấy chưởng cách

không. Quái nhân điên tiết thừa lúc chàng vừa nhảy lên, vươn song thủ chụp lấy thất lạng.

Quần hào sợ hãi thét vang. Bích Vân và Như Sương cơ hồ muốn ngắt xỉu. Nhưng Vô Hối đã chồm đến cầm ngáp hai ngón tay trở vào mắt quái nhân rồi vỗ mạnh song chưởng vào hai bên thái dương.

Quái nhân đau đớn, choáng váng buông rơi Vô Hối, ôm mặt rú lên thảm thiết ngã lăn xuống cỏ. Mọi người hoan hỉ reo hò, phấn khởi chiến đấu.

Vô Hối nghe xương sườn đau nhức, không khỏi ghê sợ trước thần lực của quái nhân.

Liễu Không dù là bậc cao tăng đắc đạo nhưng đã tận mắt thấy quái nhân xé xác sáu đệ tử Thiếu Lâm và gần hai chục đồng đạo. Ông không đành lòng căm hận, vùng thiền trượng đập liên hồi vào đầu gã. Đến trượng thứ mười lăm, thủ cấp quái nhân vỡ toang ra, máu và óc văng đầy.

Vô Hối tiếp tục đánh giết bọn Địa Sát. Vạn Độc Thần Trùng bị bốn đại ca thủ hợp công bắt đầu đuối sức. Lão quát vang :

- Thả cổ độc rồi rút lui.

Quần hùng sợ hãi nhảy ra khỏi vòng chiến, mặc cho phe đối phương rút lui. Cưu Hoạch tung ra mấy trái yên đạn tỏa khói mù mịt, hôi thối rồi tẩu thoát.

Ai cũng bẽ mặt hộ thân, không dám truy đuổi lão ma và đồng đảng.

Khi khói tan, mọi người ngơ ngác nhận ra bọn Vô Hối đã mất dạng.

Yêu cơ chứng kiến thân thủ phi phàm của chàng mặt xanh, lòng rất ái mộ. Nàng cho rằng nếu thu phục được chàng thì còn có lợi hơn cả Tùy Hoa song quái.

Yêu cơ hỏi Thái Cực Kiếm :

- Cam sư diệt. Chàng công tử thần dũng lúc nãy là ai và đã đi đâu rồi?

Cam Tắt Thắng thản nhiên đáp :

- Người ấy được võ lâm gọi là Bệnh công tử Trang Hội. Hắn ta tính tình cô tịch, cao ngạo không thích giao thiệp với đồng đạo.

Thạch Đại Hổ tiếp :

- Vậy mới đúng là bậc anh hùng cái thế, gặp chuyện bất bình thì bạt đao tương trợ, xong việc bỏ đi ngay chẳng màng chút hư danh.

Yêu cơ thở dài tiếc nuối :

- Sao sư diệt không giữ y lại để chung sức diệt ma?

Hồ Lô Cái ồm ồm :

- Họ Trang như con Thần Long đâu chịu ở dưới ai. Liệu Mộ Dung cô nương có dám nhường thức Môn chủ hay không?

Yêu cơ dù đã thất tuần nhưng chưa hề xuất giá, và dung mạo trẻ trung, nên lão hóa tử gọi nàng bằng cô nương là phải đạo.

Mộ Dung Khanh thản nhiên đáp :

- Cố bang chủ tưởng thiếp ham muốn hư danh lắm sao Chương môn phái Không Động, Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi hắng giọng hỏi :
- Xem ra nếu không có Bệnh công tử thì hôm nay chúng ta đã thảm bại rồi. Vậy Môn chủ đã có kế sách gì chưa?

Yêu cơ cười khanh khách trấn an :

- Chư vị chớ lo. Thiếp sẽ mời một nhân vật cái thế hạ sơn giúp chúng ta.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 15

**Vạn lý xuất quân tâm Lãnh Nguyệt
Thần Đao nhất thức Lang nhân bồn**

Nhắc lại, khi Thần Trùng vừa tung yêu đạn thì Vô Hối đã gọi ba người kia rời khỏi Tổng đàn Ngọc Nữ môn.

Gần tháng sau, họ đã có mặt ở Chiết Giang. Sở cung chủ cho mở đại yến tẩy trần. Mọi người vui say và lắng nghe Như Sương thuật lại cuộc chiến Tung Dương.

Thúy Vi ôm con trách móc :

- Tướng công quả là liều lĩnh, nếu chàng có mệnh hệ gì, bọn thiếp và các con làm sao sống nổi?

Quỷ Địch Tú Sĩ cười khà khà :

- Vi nhi yên tâm, với bản lĩnh của Vô Hối hiện tại, chẳng một cao thủ hoặc quái nhân nào có thể hại được hần.

Mọi người còn đang vui vẻ thì Thiên Cầm Tôn Giả và Huyết Ảnh Thần Ma về đến.

Dung mạo họ thiếu não và mệt mỏi.

Tú Sĩ mỉa mai :

- Hai người già rồi mà còn ham chơi, phụ lòng kỳ vọng của mọi người, thật đáng xấu hổ.

Thần Ma ngượng ngùng đáp :

- Mã đại ca sai rồi, bọn ta cho rằng bản lĩnh Vô Hối cao cường không cần hộ vệ, nên mới mò đến Lũng Hà do thám Tổng đàn Thần Long bang. Tình cờ phát hiện một đại sự kinh người.

Vô Hối cười bảo :

- Nhị vị sư thúc uống vài chung rồi hãy kể.

Quả thật hai lão già bất tử này đang đói khát. Họ cầm cúi ăn xong hai chén rồi mới sảng khoái tinh thần kể lễ :

- Chư vị không biết, Khấp Huyết Lang Nhân đang có mặt ở Lũng Hà và đã đào luyện thành công hai mươi lang nhân cực kỳ hung ác. Nếu bọn ta không nhanh chân thì đã toi mạng rồi.

Tam Tuyệt Thiên Tôn rung động, ông thần thờ nói :

- Không ngờ lão ác quỷ kia chưa chết. Cảnh suối máu rừng xương sẽ không tránh khỏi.

Yêu Cơ sợ hãi nói :

- Lão ác ma kia chắc là rất lợi hại nên lão gia mới lo lắng như vậy.

Hách Âu Kỳ gật đầu :

- Bốn mươi hai năm trước, sư phụ ta phải liên thủ với Thái Dương lão nhân, Tổ phụ của Vi nhi mới đẩy được lão xuống Vong Hồn Cốc. Nếu lão còn sống thì đã hơn trăm và công lực đáng được gọi là vô địch. Cũng như các lang nhân do lão gây giống, toàn thân không sợ gươm đao, nước lửa. Dẫu cả bốn chúng ta liên thủ cũng khó mà thắng được.

Huyết Ảnh Thần Ma giải thích thêm :

- Lão này tên thật là Tổ Phi Nhân ở vùng Trang Viễn. Không rõ phụ mẫu là ai mà lão lại có dung mạo và bộ lông của loài sói. Nhưng đặc biệt là lão rất thông tuệ, tinh thông chữ nghĩa và y thuật. Bản tính của lão cực kỳ hung ác, thích uống máu người, vì vậy mới có danh hiệu Khấp Huyết Lang Nhân. Ngoài việc toàn thân cứng rắn như thép nguội, khinh công của lão cũng rất phi thường.

Thúy Vi nhăn nhó :

- Lão ác ma khó chơi như vậy. Chúng ta dính vào làm gì cho mang họa. Chỉ mình lão với hai mươi lang nhân cũng đủ quét sạch võ lâm rồi.

Vô Hối cười bảo :

- Nhưng nếu lão ta tìm đến đây thì sao?

Thúy Vi giận dữ :

- Tướng công cứ nói chuyện xui xẻo.

Quỷ Địch Tú Sĩ nghiêm giọng :

- Hối nhi nói không thừa đâu. Tổ Phi Nhân không bao giờ tha thứ cho bất cứ ai dám giết chết con của lão.

Mọi người há hốc miệng vì bất ngờ. Tú Sĩ gật đầu nói :

- Đúng vậy, các lang nhân đều là con ruột của lão. Chính vì vậy mà chúng rất giống nhau.

Bốn mỹ nhân rùng mình nghĩ đến thảm cảnh của những người đàn bà phải làm vợ một kẻ nửa người nửa sói.

Vô Hối thở dài lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ không có loại vũ khí nào đủ thương được bọn người sói này hay sao?

Thiên Cầm Tôn Giả gật đầu :

- Có chứ! Nhưng không hiểu người phúc phận đến đâu.

Thần Ma vỗ trán :

- Đúng vậy! Sao lão phu lại có thể quên thanh Lãnh Nguyệt đao được chứ nhỉ.

Vô Hối nghe nói đó là đao chứ không phải kiếm nên rất phấn khởi, hỏi dồn :

- Vậy thanh bảo đao đó hiện ở đâu?

Tôn giả lắc đầu khà khà :

- Tám mươi năm trước, trong võ lâm xuất hiện một bậc kỳ tài. Ông ta có tên là Âu Phi Tử, võ công tầm thường nhưng giỏi nghề luyện thép. Âu Phi Tử đã đúc rất nhiều danh kiếm nhưng không thể so với các thần vật như Can Trượng, Mạc Tà. Đến cuối đời, ông kết bạn với một đao thủ. Người này đã mấy lần cứu mạng ông. Do đó, Âu Phi Tử đem hết tâm huyết đúc một thanh bảo đao để đền ơn. Bốn mươi chín ngày sau ông thành công, nhưng vị bằng hữu kia đã bị kẻ thù sát hại. Âu Phi Tử đau lòng, đem bảo đao ném xuống Hoàng Hà rồi bỏ nghề. Sau khi lão mất vài năm, có một ngư phủ chài được một con cá lớn, trong bụng nó chính là Lãnh Nguyệt đao. Thanh đao rơi vào tay sư phụ của ta. Người cho bằng hữu mượn để tử đấu với kẻ thù. Nào ngờ cả hai đều rơi xuống Viên Sầu Giản. Vực thẳm này sâu đến ngàn trượng, vách trơn trượt, dựng đứng, dưới đáy lại đầy độc chướng. Do đó, sư phụ ta đành bỏ ý định tìm lại thi hài bằng hữu và bảo đao.

Vô Hối háo hức nói :

- Vậy phiền sư thúc đưa tiểu điệt đến Viên Sầu Giản tìm đao. Tiểu điệt đã uống Phụng Hoàng huyết đan nên không sợ độc khí.

Quỷ Địch Tú Sĩ cười bảo :

- Viên Sầu Giản ở tận núi Miêu Sơn, bên kia Vạn Lý Trường Thành, đường xa vạn dặm. Nếu muốn đi cũng phải chờ đón xuân xong đã. Tứ vị phu nhân nhao nhao tán thành, không cho Vô Hối lên đường.

* * * * *

Cuối tháng chạp, Hồ Lô Cái đến báo một tin quan trọng. Đó là việc Bích Mục Yêu Cơ đã mời được Hải Nam đảo chủ về hợp tác. Cả hai đều là Môn chủ Ngọc Nữ môn. Nghe nói Đảo chủ Tôn Hạo còn đem

theo hai trăm cao thủ thần dũng. Bọn chúng có bảo y da cá hộ thân nên rất lợi hại.

Quý Địch Tú Sĩ cười nhạt :

- Cổ bang chủ đã nhìn rõ gã quái nhân mặt sói, vậy có ai nhận ra lai lịch hay không?

Hồ Lô Cái giật mình :

- Chẳng lẽ còn quái vật ấy lại là sản phẩm của Khấp Huyết Lang Nhân?

Huyết Ảnh Thần Ma ngao ngán nói :

- Đúng vậy, nhưng không chỉ một con là hết, còn đến mười chín con và bản thân Khấp Huyết Lang Nhân nữa.

Lão hóa tử tròn mắt kinh ngạc :

- Âu Phi Nhân tuổi đã trăm lẻ, lẽ nào vẫn còn sống?

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khở :

- Rất tiếc là lão chưa chết và đang ở Lũng Hà với đàn người sói.

Chí Tôn cung chủ vuốt râu bảo :

- Lão phu nghe nói Hải Nam đảo chủ là người có dã tâm rất lớn. Lần này vào Trung Nguyên, tiếng là để giúp võ lâm tiêu diệt Thần Trùng, nhưng thực tâm là muốn giành quyền bá chủ thiên hạ. Dù bên nào thắng thì võ lâm cũng không thoát khỏi cảnh nô lệ.

Bạch bang chủ cảm khái :

- Cung chủ luận việc chí lý. Lão phu cùng các Chưởng môn bạch đạo cũng nghĩ như vậy.

Vô Hối cười mát :

- Cứ để bọn tà ma tương sát, hai hổ tất phải chỉ còn một. Lúc ấy chúng ta ra tay cũng không muộn. Chỉ mong các phái cổ bảo toàn nguyên khí, chuẩn bị lực lượng cho tình nhuệ. Sang xuân, tại hạ sẽ đi Liêu Sơn tìm bảo đao. Nếu tìm được Lãnh Nguyệt đao, Hối này không sợ bất cứ ai.

Hồ Lô Cái mừng rỡ :

- Lão phu sẽ về bàn bạc với các phái. Cầu chúc công tử mã đáo thành công.

Lão Cái ở lại núi Xích Thành đón xuân, mừng hai tết mới cáo biệt.

Bốn ngày sau Vô Hối cũng lên đường. Côn Linh đã từng có lần phiêu bạt đến khu vực sông Thông Liêu nên biết rõ Liêu Sơn. Do đó, Vô Hối chỉ đem mình hấn theo và yêu cầu hai lão Ma Vương ở lại Chí Tôn cung, góp sức bảo vệ nơi này.

Năm nay tiết trời rất lạnh. Tuyết rơi dày, đường đi rất gian khổ, nên chàng không cho nữ nhân nào tháp tùng cả.

Bảy ngày sau, hai người đến Kim Lăng. Vô Hối ngạc nhiên khi thấy

bách tính hân hoan vây quanh một bản cáo thị dán trên tường thành. Hối ra mới biết thánh thượng đã hạ chỉ đại xá thiên hạ, chiêu an cường sơn, thảo khấu, xóa bỏ tội lỗi cho những người còn ở ngoài vòng vương pháp.

Côn Linh ứa nước mắt, mừng vì bảy dòng họ đại thần đã có thể xuất đầu lộ diện, học hành thi cử như mọi người.

Vô Hối quyết định đến Thất Thị Lâm, Sơn Đông để chung vui với Đào môn.

Chàng và Tam Thủ Miêu kiên trì ngày đêm nên chỉ bốn hôm đã đến nơi.

Mọi người hân hoan đón chào. Trong bữa tiệc mừng, Lãnh Tâm Đào nghiêng rằng bẩm báo :

- Công tử! Bàng mỗ đã bắt được Hình Thiết Hán, đang giam trong lao thất, xin người định tội.

Vô Hối lạnh lùng bảo :

- Môn chủ hãy cho gọi gã và Tiểu Nhu lên đây.

Lát sau, Thiết Hán được giải lên đến. Tiểu Nhu - vợ gã và bảy con theo sau.

Họ Hình thấy mặt Vô Hối, quỳ xuống dập đầu khóc lóc :

- Công tử! Hình mỗ quả không bằng giống cầm thú. Xin được chết để tạ lỗi.

Vô Hối nghiêm giọng hỏi Bạch Tiểu Nhu :

- Chẳng hay ý của Bạch nương thế nào?

Tiểu Nhu sa lệ đáp :

- Dòng họ Bạch chịu ơn sâu của bốn đời Công Tôn. Nay tộ phu xúc phạm đến phu nhân, tiện thiếp võ công hổ thẹn. Xin công tử tùy nghi định đoạt.

Vô Hối nghiêm mặt quay sang bảo Lãnh Tâm Đào :

- Trước đây ta có hứa sẽ rước Hình lão mẫu về Sơn Đông mà chưa làm được. Phiền Môn chủ phái người đi cùng Thiết Hán đến Cam Túc đưa lão mẫu về đây. Họ Hình đã tàn tật, khó mà mưu sinh được. Môn chủ hãy cấp cho vợ chồng gã ba vạn lượng bạch ngân để làm vốn.

Thiết Hán và cử tọa không ngờ Vô Hối lại đại lượng như vậy, họ cảm kích đến rơi nước mắt. Tiểu Nhu quỳ xuống bên chồng, cả hai sụt sùi lạy tạ. Thiết Hán càng hổ thẹn, đập trán xuống nền tươm máu.

Vô Hối quát mắt :

- Ta tha mạng cho người để phụng dưỡng từ mẫu và nuôi dạy con thơ. Nếu còn rượu chè be bét, đừng trách ta tàn nhẫn.

Thiết Hán khóc mà thề rằng :

- Hình mẫu mà còn uống một hớp rượu nào thì Thiên Lô đã tử.
Phu thê Thiết Hán lui ra. Bạch Tú Hồng quỳ xuống nghẹn ngào :
- Công tử quả là rộng lượng với nhà họ Bạch. Tú Hồng càng thêm xấu hổ.

Vô Hối mỉm cười :

- Bạch đường chủ bất tất phải đa tâm. Thiết Hán say rượu nên không còn lý trí, hậu quả cũng không nghiêm trọng, hà tất phải vì chút tiểu tiết mà giết gã? Hơn nữa, công lao của gã với Đạo môn cũng chẳng phải là nhỏ.

Các Đường chủ hết lòng khâm phục trước tấm lòng nhân hậu của Vô Hối. Trong quan niệm thời bấy giờ, việc vợ mình bị người khác sờ mó là điều không thể chấp nhận được. Hơn nữa Vô Hối lại là bậc hiệp khách lừng danh của võ lâm, đâu dễ chịu bỏ qua nhục? Vì vậy, cách chàng bỏ qua lỗi lầm của Thiết Hán đã vượt ngoài khuôn khổ thông thường.

* * * * *

Giữa tháng hai, Vô Hối và Côn Linh mới đến Liêu Sơn. Viên Sầu Giản là một vực thẳm không đáy nằm cạnh sườn Tây Bắc núi Liêu. Liêu Sơn với độ cao hơn ngàn trượng, chính là nơi phát nguyên của dòng sông Liêu Hà. Tuyết phủ trắng đỉnh và sườn núi. Họ phải vất vả lắm mới vượt qua quãng đường năm trăm trượng trơn trượt, để đến mục tiêu.

Viên Sầu Giản mịt mù chướng khí, đáy vực đen ngòm làm nản lòng hảo hán.

Côn Linh ngần ngại :

- Công tử! Địa thế nơi này rất hiểm tuấn, lạnh ít dữ nhiều. Xin công tử suy nghĩ lại.

Vô Hối cười nhạt :

- Bậc trượng phu thấy khó mà chồn chân thì đâu phải đạo. Người cứ nắm chặt đầu dây là đủ.

Hàng trăm cuộn dây thừng bền chắc được nối lại, Vô Hối lần xuống hang sâu.

Vách đá dựng đứng, trơn trượt, chỉ có những bụi cây mọc hờ hững. Côn Linh phải quấn dây quanh một thân cây bên bờ vực mới chịu nổi sức nặng ngày càng tăng.

May thay, vực thẳm chỉ sâu chừng ba trăm trượng. Vô Hối đặt chân lên đáy vực, mừng rỡ giật dây báo hiệu.

Ánh dương quang không tỏa được đến nơi này, nhưng nhờ công lực thâm hậu, chàng nhận ra có hai bộ xương khô, mục nát nằm bên nhau. Có điều thanh Lân Nguyệt đao đã biến mất. Chàng lục lọi

từng tắc đất mà không hề thấy, thất vọng trở lên.

Côn Linh thấy chàng buồn bã, mở lời an ủi :

- Công tử đã tận lực vì võ lâm, nay không có duyên với bảo đao, biết làm sao được.

Vô Hối bi phần đáp :

- Làm thân võ sĩ, thấy đồng đạo lâm tai kiếp, lẽ nào ngoảnh mặt làm ngơ. Ta tìm bảo đao nào phải cho riêng mình? Chỉ vì quần ma quá lợi hại, nếu không có thần binh khó mà thủ thắng. Nhưng dù không có bảo đao ta cũng nguyện vì võ lâm mà phôi gan trái mật.

Trời đã quá giờ Mùi, ánh dương quang hoàn toàn tắt lịm, gió lạnh từng cơn gào thét, báo hiệu một cơn bão tuyết sắp ập đến. Hai người vội vã xuống núi, nhưng chỉ nửa đường đã nghe một tiếng động vang dậy. Lớp tuyết dày trên đỉnh Liêu Sơn đã lở ra, tuôn xuống như thiên binh vạn mã. Cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp, Côn Linh hốt hoảng hét lớn :

- Chúng ta mau tìm chỗ ẩn nấp, nếu không sẽ khó toàn mạng.

Tuyết đổ với tốc độ rất nhanh, đường sơn đạo lại gập ghềnh, trơn như bôi mỡ.

Nếu họ cố chạy xuống, trước sau gì cũng bị chôn vùi.

Vô Hối liếc quanh, thấy mé tả có một khoảng cây cối cao lớn. Chàng mừng rỡ nắm tay Côn Linh, vận toàn lực phi thân về hướng ấy. Hai người vừa đến nơi thì tuyết cũng theo sau. Dù chỉ thừa thớt chừng mười gốc cổ thụ nhưng cũng là nơi ẩn nấp lý tưởng. Họ trèo lên tàn cây cao nhất, thở phào nhẹ nhõm.

Tuyết vướng lại, cao dần lên nhưng không qua được ngọn cây, nơi Vô Hối ẩn thân.

Cuối cùng, chỉ còn lại một tàn cây duy nhất còn ló khỏi mặt tuyết trôi chừng một trượng.

Trong tiếng ầm ì, chàng thoáng nghe có giọng người la hét. Từ trên cao, một thân cây đang trôi xuống. Tiếng thút thanh càng lúc càng gần. Vô Hối đoán rằng nạn nhân đang bám chặt thân cây. Nhưng tình thế ấy rất tuyệt vọng. Trước sau gì cũng bị nhận chìm trong dòng thác tuyết.

Vô Hối giật lấy cuộn dây chảo trên vai Côn Linh, cột một đầu vào bụng mình.

Tam Thủ Miêu hiểu ý, nhanh tay cột đầu kia vào nhánh cây.

Vừa lúc, thân cây rậm rạp kia trôi ngang. Vô Hối như cách chim ưng tung mình lên không sa xuống nắm cổ áo người kia, chàng đạp mạnh vào thân cây, lấy đà trở lại chỗ trú ẩn. Côn Linh kéo mạnh sợi dây, hỗ trợ cho chàng.

Té ra nạn nhân là một thiếu nữ tuổi chừng mười tám, thân hình nhỏ bé của nàng run lên vì lạnh và sợ hãi. Đôi mắt to tròn nhìn Vô Hối với vẻ biết ơn nhưng không nói nên lời. May thay, túi da nhỏ đựng rượu vẫn còn lủng lẳng bên hông họ Côn. Gã cho nàng uống mấy ngụm rượu hàn. Vô Hối cởi luôn áo lông của mình phủ lên cô gái.

Chắc ba của cây cổ thụ này chẳng lấy gì làm rộng rãi nên chàng phải để thiếu nữ ngồi dựa vào lòng mình. Lát sau, nàng nghe cơ thể ấm áp, then thùng nói :

- Tiểu muội là Liêu Khánh Chi, xin tạ ơn cứu mạng. Dám hỏi tính danh của nhị vị ân nhân.

Côn Linh nhận xét rằng cô bé này rất xinh đẹp. Gã cười thầm trong bụng, tủm tỉm nói :

- Tại hạ là Côn Linh. Còn người đã liều thân cứu cô nương là Công Tôn Vô Hối.

Khánh Chi tựa mình, quay đầu lại nhìn Vô Hối. Chàng không hóa trang nên gương mặt anh tuấn phi phàm đã làm Khánh Chi xao xuyến.

Vô Hối đặt nàng ngồi thẳng lên rồi hỏi :

- Liêu cô nương làm gì trên đỉnh núi lạnh giá, hiểm nguy này?

Thiếu nữ ngượng ngùng đáp :

- Tiểu muội có hẹn với một người đến Viên Sầu Giản tìm bảo đao.

Nhưng chờ mãi không thấy nên mới lần lên trên, tìm thạch động nghỉ ngơi. Nào ngờ tuyết lở phá tan cả hang đá.

Vô Hối ngắt lời nàng :

- Cô nương là ai mà biết được chuyện đày Viên Sầu Giản có bảo đao?

- Tiểu muội là cháu năm đời của Âu Phi Nhân. Người đã rèn nên thanh bảo đao, và cũng là cháu của một trong hai người đã vùi thây đày vực.

Vô Hối giật mình kinh ngạc, chàng hỏi tiếp :

- Vậy người bạn mà cô nương hẹn hò là ai?

Khánh Chi bẽn lễn nói :

- Chàng là Đường Phi Khanh - Nhị công tử Đường môn. Bọn tiểu muội quen biết nhau mới nửa năm nay.

Vô Hối lấy ra một mũi châm bằng vàng, đuôi có hình hoa mai đưa cho thiếu nữ :

- Nàng có nhận ra mũi châm này không?

Khánh Chi hốt hoảng :

- Đây là ám khí tùy thân của Phi Khanh, sao ân nhân lại có được?

Vô Hối cười nhạt :

- Mũi châm này ta lấy ra từ xác con độc xà dưới đáy Viên Sầu Giản. Vậy là nàng đã có thể yên tâm vì họ Đường đã đến trước vài ngày và mang bảo đao đi rồi.

Khánh Chi ngẩn người, mắt nàng long lanh, đầy vẻ đau khổ. Nàng lẩm bẩm :

- Thì ra chàng đã lừa dối tiểu muội.

Đến cuối giờ Thìn thì cơn bão tuyết tan đi, băng từ trên đỉnh không còn lở xuống nữa. Vô Hối bỗng Khánh Chi hạ sơn.

Chủ nhân khách điểm mừng rỡ :

- Lão phu tưởng nhị vị đã lâm nạn rồi. Liêu Sơn hầu như năm nào cũng có tuyết lở.

Chàng bảo lão chuẩn bị một phòng cho Khánh Chi. Tắm gội xong, ba người quây quần quanh bàn ăn, bồi bổ lại sức lực.

Khánh Chi buồn bã, chỉ ăn được hơn chén đã buông đũa cầm lấy bình rượu.

Nàng uống liền ba chung rồi hỏi Vô Hối :

- Phải chăng công tử đến đây cũng vì Lãnh Nguyệt đao?

Chàng gật đầu :

- Đúng vậy, ta có những địch thủ lợi hại, toàn thân không sợ gươm đao nên phải cần đến thần binh.

- Tiểu muội xin hỏi địch thủ của công tử là ai?

- Khắp Huyết Lang Nhân và đám người sói của lão.

Khánh Chi biến sắc :

- Nhà tiểu muội cũng ở Trung Viễn nên biết rành về lão ác ma này.

Sao công tử đối đầu với lão làm gì?

Chàng lạnh lùng bảo :

- Đó là chuyện riêng của tại hạ, không tiện phụng cáo.

Khánh Chi không hề giận. Nàng nghiêm giọng đáp :

- Để đáp đền ân cứu tử, tiểu muội nguyện làm nô bộc cho công tử.

Vô Hối nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo :

- Bất tất phải như vậy. Tại hạ không thích bị quấy rầy.

Dù lời của chàng khắc bạc nhưng Khánh Chi vẫn điềm nhiên :

- Tiểu muội là người duy nhất nắm được bí quyết luyện thần đao của lão tổ Âu Phi Nhân. Chỉ cần tìm được một thanh đao có chất thép tốt, tiểu muội sẽ biến nó thành thần binh chẳng khó khăn gì. Nếu công tử nhận Khánh Chi này làm tỳ nữ, tiểu muội sẽ vì chàng mà ra tay.

Côn Linh biết tính Vô Hối, sợ chàng bỏ qua dịp may hiếm có nên đỡ lời :

- Liêu cô nương đã có thành ý, xin công tử vi đại cuộc võ lâm mà nhận lời cho.

Vô Hối không phải là người cố chấp, chàng lại rất yêu thích thanh Bàn Long đao nên muốn Khánh Chi làm cho nó sắc bén hơn. Chàng rút đao ra, trao cho thiếu nữ rồi bảo :

- Nếu nàng có thể luyện cho thanh đao này sắc bén, đến mức đã thương được Khấp Huyết Lang Nhân, thì ta sẽ nhận đưa nàng theo. Khánh Chi búng vào thân đao nghe tiếng ngân của nó rồi mỉm cười :
- Chất thép của Bàn Long đao rất quý, chỉ vì luyện không đúng cách nên kém hơn Lãng Nguyệt đao. Tiểu muội xin hỏi công tử có được bao nhiêu năm tu vi?

Vô Hối không hiểu nhưng vẫn đáp :

- Khoảng năm mươi năm.

Khánh Chi mỉm cười bí ẩn :

- Tiểu muội cam đoan công tử hài lòng.

Dứt lời, nàng sụp xuống lạy :

- Nô tỳ bái kiến chủ nhân!

Vô Hối biết thiếu nữ này nhan sắc như hoa nở nên rất ngán ngại.

Chàng cố tỏ vẻ lãnh đạm :

- Để tiện việc xưng hô, ta sẽ gọi nàng bằng Chi nhi.

Sáng hôm sau, ba người khởi hành trở lại Trung Nguyên. Trên đường đi, Khánh Chi tận tụy hầu hạ Vô Hối và Côn Linh. Nàng gọi Tam Thủ Miêu bằng Côn đại ca. Gã hỏi thăm gia cảnh thì nàng kể rằng mẫu thân đã qua đời, kế mẫu lại ác nghiệt nên nàng mới bỏ nhà đến Yên Kinh nương nhờ cứu phụ. Chính tại nơi đây nàng gặp gỡ Đường Phi Khanh. Nàng tưởng gã chân tâm luyện ái nên thổ lộ việc Lãng Nguyệt đao nằm ở Viên Sầu Giản. Hai người hẹn gặp nhau ở Liêu Sơn vào thời điểm giữa tháng hai.

Vô Hối thắc mắc :

- Vì sao hai người không đi chung một lượt?

Khánh Chi cười buồn :

- Nô tỳ có đề nghị nhưng Phi Khanh bảo phải đến Thẩm Dương giải quyết việc riêng. Khi vượt trường thành, sang đến đất Nữ Chân thì chia tay.

Côn Linh thở dài :

- Chi muội bị lừa rồi, gã Phi Khanh có phu nhân dữ dằn nổi tiếng thiên hạ. Võ công lại cao hơn gã. Vì vậy dẫu Chi muội có là Hằng Nga giáng thế, gã cũng chẳng dám đưa về Tứ xuyên. Nên gã lên đi trước, lấy bảo đao rồi chuồn thẳng.

Khánh Chi ứa nước mắt than :

- Tiểu muội đâu biết rằng y đã có gia thất và tâm địa lại man trá như vậy.

Nửa tháng sau, bọn Vô Hối về đến Yên Kinh. Dù không lạnh bằng đất Liêu nhưng tuyết phủ trắng, khiến cảnh vật tiêu điều, ảm đạm. Đường trong thành lầy lội, dơ bẩn nên Vô Hối chẳng hứng thú gì mà đi dạo. Chàng nằm dài trong khách điểm nghỉ ngơi.

Khánh Chi đã xin phép được trở về nhà cứu phụ thu xếp hành lý.

Còn Côn Linh tìm đến Phân đà Cái bang trong thành để hỏi thăm tin tức.

Hơn khắc sau, hai người về đến cùng một lượt. Mặt Côn Linh đầy vẻ lo lắng. Gã báo rằng :

- Ngọc Nữ môn và Thần Long bang đã đánh nhau hai trận. Lần nào Thần Trùng cũng chiếm phần hơn. Chủ yếu là do không ai cầm chân được Khấp Huyết Lang Nhân và mười chín người sói. Đám cao thủ Hải Nam chỉ còn sót lại hơn hai trăm người. Ngọc Nữ môn đã kêu gọi các phái tham chiến. Rốt cuộc đã có hơn ba trăm đồng đạo võ lâm tử nạn. Nghe nói Hách lão gia đã cùng hai vị Ma Vương đến Tung Sơn để hỗ trợ cho quần hùng. Cả Lãnh phu nhân cũng đi theo. Nhờ tài dụng độc của nàng nên mọi người mới giữ vững được Võ Đang cho đến nay.

Vô Hối buồn rầu bảo Khánh Chi :

- Sự cấp bách như vậy, e rằng không thể chờ đến lúc luyện xong bảo đao. Cô nương hà tất phải theo ta nữa.

Khánh Chi nghiêm giọng :

- Trong lịch sử võ lâm, đâu có mấy bậc anh hùng nổi tiếng vì nhờ có thần kiếm bảo đao. Họ chỉ nhờ vào bản lãnh chân thực của mình thôi. Như Đao Vương chẳng hạn, chỉ với thanh Bàn Long đao đã tung hoành thiên hạ, tà ma khiếp vía. Ngay Khấp Huyết Lang Nhân cũng còn bị Âm Dương song lão đánh cho rơi xuống vực thẳm. Bậc cao thủ thượng thừa, dẫu cầm đao kiếm tầm thường cũng như có thần binh trong tay.

Côn Linh bực bội ngắt lời nàng :

- Chi muội không cần phải dài dòng cao luận. Công tử đã từng phải liều mạng mới giết nổi một lang nhân. Lốp lông của chúng bền chắc còn hơn sắt thép, Bàn Long đao cũng vô dụng. Vì vậy, mới cần đến thần đao.

Vô Hối chậm rãi hỏi nàng :

- Xem ra, ý của cô nương là các cao thủ thời trước nắm được yếu quyết nào đó nên chẳng cần dùng đến thần binh?

Khánh Chi mỉm cười :

- Công tử quả là người thông tuệ. Nô tỳ cũng biết yếu quyết ấy.

Vô Hối cười mát :

- Cô nương đã không nói ra ngay từ đầu, tất là do có nỗi khổ tâm. Tại hạ không dám ép, xin cứ tùy tiện.

Khánh Chi then thùng rồi bật khóc :

- Nô tỳ mang ơn cứu tử, dầu dám không tận lực, nhưng do gia quy nghiêm khắc, yếu quyết chỉ được truyền cho rể, dâu. Vì vậy nô tỳ còn lưỡng lự. Nay để đáp thân ân, nô tỳ xin nói ra rồi tự sát.

Đứt lời, nàng đọc một đoạn khẩu quyết, dạy cách dồn chân khí vào đoạn mũi đao.

Côn Linh tự động rút lui không dám nghe.

Vô Hối như người tỉnh cơn mê. Trước đây, khi chàng phở công lực vào vũ khí thì cả lưỡi đao đều chứa đầy chân lực đều nhau. Nay tất cả hầu như chỉ còn tập trung vào một chỗ nên uy lực tăng lên gấp bội.

Chàng là người thiên bẩm cực cao, chỉ nghe qua đã thấu hiểu và lĩnh hội tinh túy của mật quyết.

Chàng rút đao thử nghiệm ngay. Quả nhiên, Bàn Long đao chặt đứt thanh đao thép của Côn Linh dễ dàng như cắt gỗ mục.

Khánh Chi thấy chàng đã thành công, nàng quỳ xuống lạy ba lạy cáo biệt :

- Nô tỳ kiếp này không được tiếp tục hầu hạ công tử, xin hẹn kiếp sau sinh làm thân khuyến mã đáp đền.

Vô Hối dịu dàng bảo :

- Nếu ta không có ý định nhận nàng làm thê thiếp thì đã chẳng nghe và luyện mật quyết này. Hãy đứng lên đi.

Chàng cúi xuống đỡ nàng lên ôm vào lòng. Khánh Chi không ngờ sự tình lại biến đổi như vậy. Nàng cảm kích áp má vào ngực chàng thổ thê :

- Công tử không chê thiếp đã từng qua tay người khác sao?

Vô Hối cười bảo :

- Ta chỉ sợ nàng không chịu nổi tứ vị phu nhân của ta ở nhà mà thôi.

Khánh Chi sung sướng đáp :

- Dầu phải ngày đêm hầu hạ các đại thư, thiếp cũng không quản ngại.

Vô Hối xa vợ con đã lâu, nay có mỹ nhân trong vòng tay, chàng không khỏi động tình. Tấm thân mềm mại của Khánh Chi cũng bắt đầu run rẩy.

Vô Hối đưa nàng đến bên giường. Khánh Chi bẽn lẽn nói :

- Công tử không sợ Côn đại ca vào bắt ngờ sao?

Chàng cười bảo :

- Họ Côn theo ta đã lâu nên biết lúc nào nên vào. Nàng yên tâm.

Vô Hối ngây ngất nhận ra dưới lớp áo choàng lông dày sụ là một thân hình vệ nữ mượt mà.

Đôi bàn tay thành thực của chàng nhẹ nhàng mơn man làn da trắng hồng của người ngọc. Đôi mắt Khánh Chi mờ dần đi, sau nụ hôn dài. Chàng đinh ninh nàng đã thất thân với Đường Phi Khanh nên ngỡ ngàng khi thấy động đào vẫn nguyên.

* * * * *

Gần hai mươi ngày sau, dưới chân núi Thiếu Thất xuất hiện một chàng công tử có gương mặt rõ ràng chệch, xấu xí. Người ấy chính là Vô Hối. Côn Linh đã đưa Khánh Chi về Chiết Giang ra mắt các phu nhân. Nàng võ công kém cỏi, chẳng thể cùng chàng tham chiến được.

Thiếu Thất cũng nằm trong rừng Tung Sơn, chỉ cách Ngọc Nữ Phong hơn trăm dặm nên được canh phòng rất nghiêm mật.

Toán tăng nhân tuần phòng nghe nói chàng là người quen cũ với Chưởng môn Phương trượng liền mau mắn dẫn lên chùa. Tri khách tăng là Liễu Văn đại sư nhìn chàng với vẻ nghi hoặc :

- A di đà phật! Xin thí chủ cho biết đại danh để bản đạo vào bẩm báo với Phương trượng sư huynh.

Chàng mỉm cười đáp :

- Đại sư cứ báo rằng có cố nhân ở núi Thiên Môn đến tìm là đủ.

Liễu Văn nhận ra chàng dù xấu xí nhưng khí phách phi phàm, công lực siêu quần nên đành bấm bụng vào báo với Liễu Không. Chưởng môn phái Thiếu Lâm đoán ngay được vị khách là Vô Hối, lật đặt ra tiếp. Ông tươi cười hỏi :

- Phải chăng Công Tôn thí chủ đã thành công?

Chàng gật đầu. Cùng đại sư bàn bạc. Nửa canh giờ sau, Liễu Sinh đại sư cùng Thập Bát La Hán xuống núi, sang Võ Đang trợ chiến.

Người thứ hai mươi trong đoàn chính là Vô Hối.

Các cao tăng không biết nói dối nên chàng phải tự giới thiệu :

- Tại hạ là Liễu Khánh Dư, đệ tử tục gia Thiếu Lâm.

Lãnh Như Sương nhìn chàng với ánh mắt nghi ngờ. Họ là phu thê nên khó mà giấu được nhau. Ánh mắt, nụ cười đều quá quen thuộc. Chàng nháy mắt ra hiệu, Độc mỹ nhân mừng rỡ, cố nén lòng. Chỉ lát sau, Tam Tuyệt Thiên Tôn và nhị vị Ma Vương cũng đã biết chàng mặt rõ kia là ai.

Tam Tuyệt Thiên Tôn không thấy chàng mang đao, thầm hiểu rằng chàng đã thất bại, không tìm được thần binh. Ông cười khà khà :

- Liễu thiếu hiệp có lòng trượng nghĩa đến đây trợ thủ. Lão phu vô cùng bái phục.

Nhưng bọn nhân bang cực kỳ lợi hại, mong thiếu hiệp cẩn trọng. Chàng gật đầu, chăm chú quan sát Hải Nam đảo chủ. Lão tuổi độ lục tuần, dung mạo anh tuấn nhưng không giấu được vẻ gian hùng. Đảo chủ đâu biết chàng mặt rỗ lại là cao thủ số một đương đại. Lão nhìn chàng với vẻ khinh thị, cho rằng chẳng được tích sự gì. Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng được Như Sương rỉ tai nên hoan hỉ sắp xếp cho chàng ở chung với bọn Thiên tôn. Nhân số quần hào hiện nay đông đến hơn ngàn nên phái Võ Đang phải dựng nên hàng trăm gian trúc xá tạm bợ để mọi người cư ngụ. Phe Thần Long bang đã chiếm lấy Tổng đàn Ngọc Nữ môn làm đại bản doanh.

Thái Cực Kiếm cho bày tiệc tẩy trần tiếp đón toán cao thủ Thiếu Lâm đến tăng cường, việc này khiến Bích Mục Yêu Cơ không hài lòng, nàng đâu biết rằng bữa tiệc này là để chiêu đãi chàng mặt rỗ kia. Tối đến, trong gian thảo xá của Tam Tuyệt Thiên Tôn có cuộc họp mặt nho nhỏ.

Vô Hối kể lại việc Đường Phi Khanh lừa gạt Khánh Chi, lấy được bảo đao đem về Tứ Xuyên và việc chàng có thêm thê thiếp. Như Sương phụng phịu giận hờn, mặt hoa kém tươi.

Thần Ma an ủi nàng :

- Sương nhi đừng trách Vô Hối làm gì. Thử hỏi, nếu không có mặt quyết vô thượng kia, chắc gì hấn đã toàn mạng trong cuộc chiến với Khấp Huyết Lang Nhân?

Như Sương tỉnh ngộ, nàng khúc khích cười :

- Tiểu nữ chỉ mong sau lần này, Hối ca không còn phải học thêm gì nữa.

Đêm ấy Độc mỹ nhân thao thức đợi chờ. Nàng là nữ nhân nên được dành riêng một căn trúc xá xinh đẹp, nằm biệt lập với quần hùng.

Vô Hối như bóng u linh lướt vào. Chàng khao khát hôn lên đôi môi đang chào đón. Như Sương giả vờ lãnh đạm :

- Tướng công đã có người mới, còn tìm đến thiếp làm gì?

Vô Hối rất có kinh nghiệm đối phó với những trường hợp này. Chàng tủm tỉm cười bế xốc nàng lên giường. Như Sương đành im miệng, chìm vào bể ái ân sóng tình dạt dào cuốn hai người lênh đênh đến bến bờ hoan lạc. Bằng hành động, Vô Hối đã chứng minh được lòng yêu thương nồng thắm của mình đối với Như Sương.

* * * * *

Đầu giờ Tý sáng hôm sau, Thần Long bang kéo đến tấn công Võ Đang Sơn. Tiếng chiêng báo động dồn dập vang lên từ chân núi. Hải Nam đảo chủ và Bích Ngọc Yêu Cơ đốc thúc mọi người xuống

ngheh chiến.

Sau hai lần chạm trán, đàn độc vật của Thần Trùng đã chết hết quá nửa vì chất thuốc của Như Sương và Độc thư sinh. Vì vậy, lần này Vạn Độc Thần Trùng chỉ dựa vào lực lượng lang nhân và địa sát. Dù chỉ còn độ bốn mươi tên địa sát và mười sáu lang nhân, nhưng trên đầu chúng được chụp những lồng thép vững chắc nên càng thêm phần lợi hại. Chúng dũng mãnh đánh tan phòng tuyến thứ nhất, tiến lên được nửa đường.

Vô Hối không ra tay, chàng đứng quan sát lão đại ác ma Âu Phi Nhân. Quả đúng như lời truyền tụng, lão còn giống sói nhiều hơn đám con của mình. Bộ lông trên người đã bạc trắng nhưng vẫn chẳng coi gươm giáo ra gì.

Tam Tuyệt Thiên Tôn và hai lão Ma Vương vất vả lắm mới cầm chân được lão.

Phản Hải Nam đảo chủ, lão múa tít thanh kiếm dài bản nhỏ, chống cự với Thần Trùng. Hai bên có vẻ ngang sức.

Bên kia, toán dũng sĩ mặc áo da cá lẩn xả vào bọn lang nhân thảo nhiên xé đôi nạn nhân, hoặc đập xác nạn nhân xuống nền đá núi.

Vô Hối quyết định diệt trừ Khấp Huyết lão quái trước tiên. Chàng lướt đến gần trận địa của sư phụ, chờ cơ hội xuất thủ.

Ba lão bắt tử mừng thầm, vận toàn lực vung song chưởng vỗ về phía Âu Phi Nhân.

Lão không hề sợ hãi, vung đôi tay dài chống đỡ. Công lực của lão thật đáng sợ, song thủ khoa nhanh, tạo nên một luồng cuồng phong đỡ song chưởng của hai lão Ma Vương và phiêu thân tránh chiêu của Tam Tuyệt.

Tiếng chưởng kinh va chạm nổ vang rền, cuốn tung cát bụi. Khấp Huyết Lang Nhân bị dội ra phía sau hai bước nhưng không thọ thương. Lão chưa kịp định thần thì một luồng đao quang rực rỡ đã ập đến.

Lão ác ma khinh thị thò tay xuyên qua màn đao quang, định chụp lấy kẻ đánh lén.

Lão bỗng nghe tả thủ và lồng ngực đau đớn kịch liệt. Thanh đao kia đã tiện đứt cánh tay và rạch ba đường trên tâm thất.

Cũng may, xương tay lão rất cứng rắn nên đỡ cản được một phần công lực của đường đao. Nhờ vậy, vết thương trên ngực không sâu lắm.

Âu Phi Nhân đau đớn gào lên ghê rợn, như tiếng tru của loài sói, rồi quay mình đào tẩu.

Đám lang nhân thấy vậy cũng bỏ trận địa chạy theo.

Vạn Độc Thần Trùng rụng rời tay chân, không ngờ trên đời lại có người đả thương được lang nhân. Lão biết nếu chậm chân sẽ bỏ mạng dưới sự giáp công của các đại cao thủ. Nên nghiêng rặng tung ra một trái Yêu đạn tỏa khói hồng mù mịt. Độc Thủ thư sinh kinh hãi thét lên :

- Cổ Độc Yêu Đạn! Mau bẻ khí rời xa!

Hải Nam đảo chủ và mọi người vội nhảy lùi, để mặc cho họ Cựu trốn thoát. Đám tàn quân Thần Long bang không kịp đào vong, cuối cùng bị giết sạch. Chỉ có hơn ba mươi địa sát nhờ bảo y hộ thân nên vượt qua được vòng vây.

Lúc Vô Hối hạ thủ Hấp Khuyết Lang Nhân rất ít người trông thấy.

Quần hùng xôn xao hỏi nhau :

- Ai là người đả thương Âu lão quý?

Tam Tuyệt Thiên Tôn bật cười khanh khách :

- Dẫu ai ra tay cũng thế thôi. Giờ đây, Thần Long bang đã bị tiêu diệt, Âu Phi Nhân bị mất một tay chắc không dám ra mặt nữa. Bọn lão phu xin cáo từ.

Bích Mục Yêu Cơ nhìn quanh không thấy chàng mặt rỗ đâu, lòng vô cùng nghi hoặc, gượng cười :

- Bồn Môn chủ xin đa tạ chư vị đã đến trợ chiến.

Khi bọn Thiên tôn thu xếp xong hành lý, thì trình sát báo về rằng Thần Long bang đã rời khỏi Tổng đàn Ngọc Nữ môn.

Hải Nam đảo chủ ngạo nghễ bảo :

- Giá mà chư vị chịu ở lại, lão phu sẽ kéo quân đến Lũng Hà truy sát bọn Thần Trùng.

Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt :

- Giặc cùng chóe đuổi. Liệu Đảo chủ có chịu nổi Cổ Độc Yêu Đạn hay không?

Các phái cũng từ tạ ra về. Đoàn người ngựa của Thiên tôn đi được vài dặm thì gặp Vô Hối đứng đợi bên đường.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 16

Vô Tích huyện châu trầm ngọc thoát

Hồng Trạch hồ Tề tặc đào vong

Cuối tháng ba, họ về đến Chiết Giang, Vô Hối rụng rời khi nghe nói

Côn Linh và Liêu Khánh Chi chưa về đến núi Xích Thành. Phân đà Cái bang ở Kim Hoa lập tức cho chim câu chuyển thư Vô Hối đến Lạc Dương nhờ điều tra hạ lạc của hai người. Ngay hôm sau, Vô Hối cũng khởi hành, chàng đi theo lộ trình mà đúng ra họ Côn đã phải đi. Hai lão Ma Vương rất mến Côn Linh nên đòi đi theo.

Họ đi ngược về hướng Bắc, ghé qua Hàng Châu, Kim Lăng. Lực lượng Cái bang ở hai nơi này đều quả quyết là đã điều tra các khách điểm, phạm điểm mà không hề phát hiện tung tích hai nạn nhân. Giữa tháng tư, bọn Vô Hối đến bờ sông Hoài, Phân đà Vô Tích báo rằng Côn Linh và Liêu Khánh Chi đã có mặt nơi này. Một hán tử ngồi ở bên đò đã gặp họ.

Chỉ ba khắc sau, trinh sát Cái bang đã tìm được nơi họ nghỉ chân, đó là Xuân Phong khách điểm.

Lão chưởng quầy sợ hãi đem ra hai bọc hành lý :

- Bẩm đại hiệp, đầu tháng ba, hai người này đến tệ điểm mượn phòng, nhưng đến nửa đêm đã bỏ đi đâu không rõ. Họ để lại hành trang và tuần mã.

Vô Hối hỏi lão :

- Từ lúc ấy đến giờ, hai căn phòng của họ có ai ở chưa?
- Bẩm đại hiệp, vì sanh ý bồn điểm mấy tháng nay không được thịnh vượng nên vẫn để trống.
- Vậy ta sẽ mượn hai phòng ấy.

Chàng và hai lão Ma Vương lục soát khắp nơi, cố tìm xem có dấu vết gì khả nghi hay không. Thấy then cửa sổ bằng sắt có vẻ mới. Chàng hỏi :

- Chưởng quầy! Hình như hai phòng này đều mới thay then cửa?

Lão gạt đầu:

- Bẩm đúng vậy! Đêm ấy tuyết rơi nhiều và gió mạnh nên các phòng đều đóng cửa. Hôm sau, tiểu nhân phát hiện cả hai then sắt đều bị cắt đứt.

Vô Hối ngắt lời lão :

- Vết cắt thế nào?
- Dạ bẩm, không hiểu tên đạo tặc đã dùng loại dụng cụ gì mà vết cắt rất phẳng.

Chàng bảo lão đem sổ ghi tên khách trọ đến xem, nhưng không thấy tên của Đường Phi Khanh.

Thủ tục ghi chép tên, họ người ở trọ đã có từ thời nhà Tần. Thượng Ưởng là người sáng lập ra luật lệ này, và cũng đã chết vì chính nó. Các đệ tử Cái bang bủa ra điều tra cách khách điểm trong vùng

nhưng cũng hoài công.

Vô Hối hỏi gã Phán đàn chủ :

- Khu vực này gần đây có xuất hiện một bang hội hay một nhóm người khả nghi nào không?

Gã gã đầu suy nghĩ, đáp rằng :

- Bẩm công tử, cách đây hơn trăm dặm về phía Đông, cạnh Hồng Trạch hồ có gia trang của Ba Thượng Thần Dao Tề Thanh Thiên. Trước đây, bọn gia nhân vẫn hào phóng bố thí cho đệ tử bốn bang. Nhưng khoảng hai tháng nay lại xua đuổi, không cho đến gần. Một hóa tử đã tình cờ nhìn thấy hàng trăm võ sĩ áo vàng bày thành đội ngũ trên sân.

Vô Hối cho gã lui. Chiều hôm ấy, chàng dẫn hai lão Ma Vương đến Hồng Hồ.

Đầu canh ba, bọn Vô Hối dùng khinh công tuyệt đỉnh đột nhập Tề gia trang, thấy tòa đại lâu còn sáng đèn, ba người phi thân lên nóc.

Vô Hối học được của Tam Thủ Miêu khá nhiều tuyệt kỹ nên đỡ ngồi rất êm ái.

Phía dưới là một bàn tiệc sắp tàn. Ngồi ở chủ vị là một lão nhân độ thất tuần, râu tóc hoa râm, mũi cong như mũi kút, đôi mắt điều hâu lấp lánh hàn quang. Tay lão đang vuốt ve một thanh đao tỏa ánh xanh biếc. Trên ghế bên tả của lão là một chàng thanh niên tuấn tú mặc bạch bào.

Sáu người còn lại đều ở tuổi lục tuần mặt mũi hung ác.

Thiên Cầm Tôn Giả truyền âm bảo :

- Sáu lão này là Tây Hạ lục yêu ở tận miền quan tái. Lục Hợp đao trận của họ rất lợi hại. Còn lão mũi kút kia có lẽ là Ba Thượng Thần Dao Tề Thanh Thiên.

Họ Tề thấy chàng thanh niên uống liên tục liền cười nhạt bảo :

- Đường hiền điệt còn tiếc nuôi làm gì nữa. Dẫu sao mỹ nhân cũng đã chết rồi.

Vô Hối nghe như sét đánh bên tai, chàng cổ trần tĩnh nghe tiếp.

Đường Phi Khanh thở dài nảo nuốt :

- Lô Thượng đâu biết lòng tiểu điệt rất yêu nàng. Không ngờ nàng đã trao thân cho tiểu tử Vô Hối, quyết liệt chống cự rồi cắn lưỡi tự sát. Vô Hối bàng hoàng, dòng lệ đau khổ ứa ra. Thần Ma vội nắm chặt tay chàng nhắc nhở.

Phi Khanh hỏi lại họ Tề :

- Sao Lô Thượng không giết luôn gã họ Côn kia đi mà giữ lại làm gì? Tề Thanh Thiên vuốt râu cười nham hiểm :

- Côn Linh là thủ hạ thân tín của gã Vô Hối. Chúng ta sẽ dùng hắn

làm con tin uy hiếp họ Công Tôn.

Một lão trong Lục Yêu cất tiếng :

- Nay Tề huynh đã luyện xong Cuồng Ba đao pháp và có cả thần đao trong tay, còn sợ gì ai nữa?

Họ Tề lắc đầu :

- Đao pháp của dòng họ Công Tôn không thể xem thường. Hơn nữa, khi có con tin quý giá trong tay, chúng ta sẽ bắt buộc Vô Hối phải bỏ tay, không dám cản trở con đường tranh bá. Khi chúng ta nắm được cả võ lâm, lúc ấy thanh toán cũng chẳng muộn.

Thần Ma thì thầm :

- Cuồng Ba đao pháp còn lợi hại hơn cả Lôi Phong đao pháp của Đao Vương.

Không hiểu lão họ Tề lấy đâu ra đao phổ đã thất truyền đã trăm năm này.

Vô Hối nghiêng răng :

- Tại hạ thề sẽ phân thây bọn chúng, nhưng trước hết phải cứu cho được Côn Linh.

Ba người rời mái đại lâu, lục soát khắp nơi, cố tìm cho ra nơi giam giữ tù nhân.

Họ phí công cho đến cuối canh tư mới rút lui.

Trưa hôm đó, bọn Vô Hối vừa ăn cơm vừa bàn bạc. Chàng thở dài bảo :

- Có lẽ phải cho gọi Như Sương đến đây, dùng độc dược bắt chúng phải trao Côn Linh ra.

Bỗng một tên hóa tử hồi hả vào báo tin :

- Bẩm tam vị, bọn tiểu nhân phát hiện mờ sáng hôm nay, Vạn Độc Thần Trùng và Khấp Huyết Lang Nhân đưa bọn thủ hạ đến Tề gia trang.

Vô Hối than trời:

- Nếu bọn ác ma liên thủ với nhau, lực lượng rất mạnh. Làm sao giải cứu họ Côn đây?

Thần Ma cười nhạt :

- Chúng ta cứ báo tin này cho Bích Mục Yêu Cơ biết. Chờ lúc hai phe tương sát, chúng ta đột nhập vào Tề gia trang tìm Côn Linh.

Vô Hối dù võ công tuyệt thế nhưng cũng chẳng dám vọng động, đành nghe lời Thần Ma. Chàng nhờ Cái bang đưa tin về Tung Dương và núi Xích Thành. Hơn mười ngày sau, Tam Tuyệt Thiên Tôn dẫn năm mươi cao thủ hạng nhất của Chí Tôn cung đến nơi. Trong đoàn người còn có Như Sương, Bích Vân, Uyển Cơ và Sở cung chủ.

Vô Hối đã mượn nguyên một trang viện để làm nơi hội quân. Nơi này chỉ cách Tề gia trang chừng sáu dặm.

Hồ Lô Cái đã dùng lời khích tướng nên Hải Nam đảo chủ và Bích Mục Yêu Cơ không thể từ chối cuộc viễn chinh. Họ xuôi dòng Hoài đến Giang Tô sau Thiên tôn một ngày.

Bọn Vô Hối không ra mặt, cải trang âm thầm bám sát Tề gia trang chờ cơ hội.

Toán cao thủ của Hải Nam đảo chủ được bổ sung thêm, tổng số lên đến ba trăm như trước. Cộng với lực lượng nữ binh của Yêu Cơ và đệ tử hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm, đoàn nhân mã đông đến gần ngàn.

Họ vừa đổ bộ lên bờ đã chạm trán với phe đối phương. Trận chiến xảy ra chỉ cách Tề gia trang hơn hai dặm. Đường Phi Khanh ở lại chỉ huy hơn trăm thuộc hạ trấn giữ gia trang.

Chờ hai bên lâm chiến, đoàn người của Vô Hối ập vào tập kích Tề gia trang. Dù nhân số ít hơn, nhưng đều là những cao thủ kiệt xuất, nên chỉ hơn khắc đã giết sạch bọn thủ hạ họ Tề.

Vô Hối dí mũi đao vào ngực Phi Khanh quát lớn :

- Bọn người giam giữ Côn Linh ở đâu?

Gã không nghe chàng nhắc đến Khánh Chi, hiểu ngay đối phương đã biết việc nàng tự sát. Gã nghiêng răng nói :

- Nếu ta không nói ra thì người đừng hòng tìm được hân.

Thần Ma cười ghê rợn, vung chỉ điểm loạn vào người họ Đường.

Gân cốt hân co rút lại, các xương trật chỗ đau đớn vô cùng. Không chịu nổi cách tra tấn tàn bạo này, hân rú lên :

- Ta xin khai.

Thần Ma giải tỏa thủ pháp Phân Cân Thác Cốt, xách hân trên tay để chỉ đường.

Té ra mật đạo nằm ngầm dưới lòng đại sảnh. Côn Linh đang ủ rũ sau song sắt, thấy Vô Hối đến, gã mừng khôn xiết. Chàng vung Bàn Long đao chặt đứt khóa đưa họ Côn ra ngoài. Gã chỉ bị phong bế vài huyết đạo nên hồi phục rất nhanh.

Côn Linh sa lệ nói :

- Côn mỗ bất tài không bảo vệ được Ngũ phu nhân, thật xấu hổ vô cùng. Xin công tử mau giải cứu cho nàng.

Vô Hối cười thâm :

- Khánh Chi đã bị tên cầu tặc này cưỡng bức nên đã cắn lưỡi tự sát rồi.

Côn Linh kinh hãi trợn tròn đôi mắt hổ, nhảy đến đấm đá túi bụi vào người Đường Phi Khanh. Chỉ sau mấy chục quyền, họ Đường đã

hộc máu, gục xuống nền đá.

Vô Hối búng một đạo Vô Hình chỉ xuyên qua tim, kết thúc cuộc đời hắn.

Bọn Vô Hối nổi lửa đốt Tề gia trang rồi kéo nhau ra bờ sông.

Phe Tề Thanh Thiên đang thắng thế, bỗng thấy gia trang bốc lửa, sinh ra rối loạn.

Vô Hối rút Bàn Long đao nhảy xổ vào Tề Thanh Thiên. Lão tự tại có Thần Đao sắc bén nên không hề sợ hãi. Nào ngờ Vô Hối cầm hận lão tiếp tay với Phi Khanh, hại chết Khánh Chi, nên dồn toàn lực vào mũi đao, đánh chiêu Lợi Đao Dị Đoạn. Đây là chiêu thức dùng để phá đao pháp. Hai thanh đao chạm nhau tóe lửa. Bàn Long đao không hề gãy mà lao qua màn đao quang Lãnh Nguyệt, đâm vào ngực Ba Thượng Thần Đao.

Tề Thanh Thiên nhờ phản ứng thần tốc nên thoát chết, chỉ bị gãy hai rё xương lồng ngực phải. Lão đau đớn và kinh hoảng tung mình đào tẩu. Họ Tề phóng mình xuống nước mất dạng. Các thuộc hạ của lão cũng noi gương.

Vạn Độc Thần Trùng lại phải tung Cổ Độc Yêu Đạn để thoát thân.

Hải Nam đảo chủ nhìn mấy chục xác đệ tử, thở dài than :

- Thanh Lãnh Nguyệt đao này quả là lợi hại, lại thêm bọn lang nhân sức mạnh như thần. Cuộc chiến này xem ra đã lấy đi của đảo Hải Nam quá nhiều xương máu.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười ngất :

- Đảo chủ há không biết câu “Nhất tướng công thành vạn cốt khô” hay sao?

Hải Nam đảo chủ tái mặt, đưa quân xuống thuyền đi thẳng.

Bọn Vô Hối cũng trở lại mảnh đất Tề gia trang, đào lấy thi hài Liêu Khánh Chi đem về Chiết Giang lập đàn giải oan và chôn cất.

Vô Hối buồn rầu, ân hận vì cái chết của người vợ bạc mệnh nên sinh lòng yếm thế, bi quan, không muốn dính líu đến giang hồ nữa.

Một tối cuối tháng năm, Vô Hối đang uống rượu cùng các trưởng bối thì Lãnh Tâm Đao Bàng Quý Dân và Lưu Hương Đao Bạch Tú Hồng, cùng hơn hai trăm đao thủ Cừu đường xuất hiện.

Trên thân thể mọi người quần đầy băng trắng. Họ đồng quỳ xuống trước mặt chàng. Lãnh Tâm Đao nghẹn ngào nói :

- Thuộc hạ bất tài, không giữ được Thất Thị Lâm, để cho bọn Vạn Độc Thần Trùng chiếm mất. Hơn ba trăm anh em đã bỏ mạng. Xin công tử nhận lại chức Môn chủ và vì họ mà báo thù.

Vô Hối kinh hãi nói :

- Vậy còn đám phụ lão, tiểu đồng thì sao?

Bạch Tú Hồng bẩm rằng :

- Sau khi thiên tử có lệnh đại xá, bọn thuộc hạ đã thu xếp cho mọi người trở về quê xưa. Chỉ còn vài trăm tay đao đã quen với kiếp giang hồ nên ở lại.

Vô Hối cảm phần nói :

- Được lắm! Ta sẽ vì hương hồn mấy trăm huynh đệ mà phục hận. Cả bọn đồng loạt cúi đầu khi Lãnh Tâm Đao dâng lại Huyền Thiết đao phủ.

Tam Tuyệt Thiên Tôn bắt tay chữa trị cho những người bị thương. Gần tháng sau họ mới bình phục. Vừa lúc, Bang chủ Cái bang Hồ Lô Cái đến thăm, mang theo một tin động trời. Đó là việc Bích Mục Yêu Cơ và Hải Nam đảo chủ đã trở mặt, liên minh với phe Vạn Độc Thần Trùng, thành lập Vô Địch bang cùng thống trị võ lâm. Bang này có đến năm vị Bang chủ là Yêu cơ, Nam Hảo đảo chủ, Thần Trùng, Khấp Huyết Lang Nhân và Tề Thanh Thiên. Bọn Tùy Hoa song quái, Tây Hạ lục yêu đều giữ chức hộ pháp. Còn Độc thư sinh nắm vai trò đại tổng quản.

Tổng đàn cũ của Thần Long bang ở Lũng Hà được chọn làm đại bản doanh của Vô Địch bang.

Thiên tôn thở dài :

- Ta đã đoán trước có ngày hôm nay. Bọn tà ma đâu có ngu dại gì mà chém giết lẫn nhau mãi. Xem ra lần này chúng ta khó mà sống yên ổn được.

Quỷ Địch Tú Sĩ đau đớn nói :

- Tiếc là lão phu đã bị chất độc phong tỏa công lực. Nếu không cũng liệu thân già với bọn chúng một phen.

Vô Hối biết Mê Tâm Quỷ Khúc của lão rất lợi hại. Bản thân chàng cũng biết nhưng không có cây Quỷ Địch đặc chế kia thì khó mà thi thố được. Chàng quyết định tìm cách chữa trị cho Tú Sĩ, nên hỏi Thiên tôn :

- Sư phụ! Chẳng lẽ không có cách nào giải được chất kỳ độc trong người Mã tiên bối hay sao?

Thiên tôn lắc đầu :

- Chất độc của người Miêu rất quái dị, không giống phép dùng độc của Trung Nguyên.

Chàng sực nhớ đến Miêu Phượng, liền bảo Côn Linh :

- Phiền Đường chủ vào mời quý phu nhân lên đây.

Từ khi Vô Hối trở lại làm Môn chủ Đao môn thì họ Côn cũng vui vẻ nhận chức Đường chủ, chỉ huy những tay đao cùng họ.

Lát sau, Miêu Phượng lên đến. Bụng nàng đã lớn ra, chuẩn bị trở

thành người mẹ.

Vô Hối hỏi nàng :

- Côn phu nhân có biết ở Miêu Cương ai là người có tài dụng độc với Thần Trùng Cưu Hoạch hay không?

Miêu Phượng ngầm nghĩ một lúc mới đáp :

- Thần Trùng có một người sư muội học cùng thầy, tài nghệ của bà ta không thua gì họ Cưu. Nhưng cách đây năm năm bà ta đã qua đời. Con gái của bà là Bạch Thủy Tiên lĩnh hội hết chân truyền nên bản lĩnh cũng rất cao cường. Chỉ có nàng ta mới đủ sức chống lại Vạn Độc Thần Trùng.

Vô Hối ngao ngán nói :

- Nhưng nàng ta là sư muội của họ Cưu, lẽ nào lại chịu chống lại lão ta.

Miêu Phượng cười rất ngây thơ :

- Gái Miêu khi đã lấy chồng thì một dạ vì chồng, bất kể phụ mẫu hay thân thích.

Nay công tử cứ lấy quách Thủy Tiên làm vợ là có ngay một trợ thủ đắc lực.

Tính nàng chất phác, nghĩ sao nói vậy và cũng chẳng để ý đến ánh mắt tóe lửa của bốn vị mỹ nhân đang ngồi quanh bàn.

Côn Linh vội hắng giọng nhắc nhở cô vợ trẻ của mình.

Vô Hối ngưng ngưng hỏi lại :

- Chẳng lẽ ngoài cách ấy ra, không còn phương pháp nào để mời nàng ra hợp tác được hay sao?

Miêu Phượng tươi cười :

- Có chứ! Bạch Thủy Tiên rất yêu thích nữ trang xinh đẹp, nếu công tử tặng cho nàng thật nhiều đồ trang sức quý giá, nàng ta sẽ vui lòng giúp đỡ.

Bốn phu nhân nhìn nhau hài lòng. Thúy Vi tỏ vẻ rộng lượng:

- Bọn thiếp có rất nhiều nữ trang, xin tướng công hãy lấy đi mà mua chuộc Bạch cô nương. Nếu nàng chịu giải độc cho Mã tiên bối cũng là tốt rồi.

BÀN LONG ĐÀO

Hồi 17

**Quảng Tây nhất khứ tâm Miêu nữ
Sở thị toàn gia bạch nhật vong**

Vô Hối quyết định đưa Tú sĩ đến Quảng Tây gặp Bạch Thủy Tiên. Côn Linh thông thạo Miêu ngữ nên được đi theo. Không có cách học ngôn ngữ lạ nào nhanh bằng học trên giường. Miêu Phượng đã dạy họ Côn rất nhiều.

Hôm sau, Vô Hối cưỡi ngựa hộ tống xe song mã rời núi Xích Thành. Côn Linh làm xà ích còn Tú sĩ nằm trong xe.

Hơn tháng sau, ba người mới đến được Ngô Châu. Nhà của Bạch Thủy Tiên ở cửa Nam thành, nằm cạnh dòng sông Tây Giang.

Miêu Phượng cũng là người vùng này nên đã chỉ vẽ cận kề. Bọn Vô Hối đến thẳng Bạch gia trang xin bái kiến. Chàng ngạc nhiên khi thấy các kiến trúc trong trang mang đậm phong cách Hán tộc. Có lẽ phụ thân Thủy Tiên là người Hán.

Miêu nữ hầu cận ra mở cửa, mời ba người vào khách sảnh. Thủy Tiên mặc Miêu phục ngắn đến gối, tóc xõa ngang lưng, trán cột giải băng xanh. Da nàng trắng trẻo mịn màng, mắt to tròn đen nhánh.

Nhưng chiếc mũi nàng lại to và đỏ như quả cà, thật khó coi. Vô Hối tiếc thắm cho người ngọc. Nếu không có chiếc mũi vô duyên kia, Thủy Tiên sẽ đẹp không thua gì bốn vị phu nhân của chàng.

Vô Hối bảo Côn Linh bày lễ vật lên bàn. Bốn chục món trang sức bằng vàng lẫn ngọc quý này trị giá không dưới năm ngàn lượng vàng. Các mỹ nhân thà chịu mất bảo vật chứ chẳng chia sẻ tình duyên.

Bạch Thủy Tiên say mê ngắm nghía vuốt ve những món nữ trang, nàng tươi cười hỏi :

- Công tử tặng hậu lễ chắc là có việc muốn nhờ đến tiện thiếp?

Nàng nói tiếng Hán rất lưu loát và chuẩn xác. Vô Hối trình bày :

- Mã tiên bối đây bị trúng loại kỳ độc nên chân khí bị phong tỏa, mong cô nương ra tay diệu thủ chữa trị giúp.

Nàng biến sắc hỏi lại :

- Phải chăng người hạ độc là Vạn Độc Thần Trùng?

Vô Hối gật đầu. Bạch Thủy Tiên lạnh lùng bảo :

- Thiếp là sư diệt của Cưu lão nên không thể phá môn quy mà giải chất độc này được. Xin công tử lượng thứ và thu hồi lễ vật.

Quỷ Địch Tú Sĩ thấy Thủy Tiên xấu xí, sợ Vô Hối vì mình mà phải hy sinh nên mở lời :

- Bạch cô nương đã nói thế, chúng ta về thôi.

Côn Linh bèn thu lượm những món lễ vật trên bàn, bỏ vào rương gỗ trở lại. Vô Hối nhận ra Thủy Tiên tỏ vẻ rất tiếc nuối. Nàng thực sự thích chúng.

Chàng bảo Thủy Tiên :

- Cô nương vì môn quy nên không giúp được bọn tại hạ. Nhưng những món châu báu này xin cô nương giữ lấy để làm kỷ niệm mỗi duyên ngày gặp gỡ.

Bạch Thủy Tiên then thùng đáp :

- Tiện thiếp dù rất yêu thích những món này, nhưng không giúp gì được cho công tử, mặt mũi nào mà nhận tặng vật.

Vô Hối kiên quyết không thu hồi, vòng tay chào rồi lui bước.

Bạch Thủy Tiên nghe lòng xao xuyến, phân vân, nàng chạy theo tiễn khách.

Bỗng từ ngoài cổng trang, một toán dũng sĩ người Miêu trang bị cung tên giáo mác xông vào. Đi đầu là một lão già cao lớn vạm vỡ, đáng vẻ tôn quý. Lão liền thoảng nói tiếng Miêu với Thủy Tiên.

Côn Linh thì thầm dịch lại :

- Lão già này là Miêu Chúa, đến để yêu cầu Bạch cô nương giúp sức trừ đàn dã nhân mắt đỏ đang tàn sát lương dân và gia súc ở cánh rừng gần đây.

Vô Hối chợt nhớ đến cảnh lang nhân xé xác người sinh lòng thương hại đám dân Miêu hiền lành chất phác. Chàng bảo Thủy Tiên :

- Nếu cô nương cho phép, bọn tại hạ sẽ đi theo để diệt trừ đám quái vật kia.

Thủy Tiên mừng rỡ đáp :

- Công tử đã có lòng vì dân Miêu trừ hại, thiếp xin cảm tạ. Mời tam vị cùng đi.

Côn Linh cúi lưng cõng Tú sĩ. Đoàn người đi nhanh về phía khu rừng phía Tây.

Khi đến gần, tiếng chiêng cồng, phèng la, mõ tre vang lên dồn dập.

Đám trai tráng người Miêu đang liều mạng xông vào bọn dã nhân để cứu lấy đám đàn bà, con trẻ.

Đàn dã nhân mắt đỏ, lông đen này đông đến ba, bốn chục con.

Chúng cao lớn hơn cả Miêu Chúa, bộ lông rậm rạp và dày đã giúp chúng chống lại những mũi tên hay giáo mác.

Thủy Tiên và các dũng sĩ người Miêu cố cầm chân bọn dã nhân. Một toán khác tìm cách đưa đám nạn nhân ra khỏi vòng vây của ác thú.

Thanh trường kiếm trên tay Bạch Thủy Tiên vung vẩy như thần long, chặn đứng một con. Tả thủ nàng rải những nắm độc phấn vào mặt ác thú. Con vật đau đớn ôm mắt rú lên. Nhưng bất ngờ từ phía sau lưng nàng có một con phóng đến. Cánh tay dài của nó nắm được mái tóc Thủy Tiên. Con vật này cao lớn hơn hết, có lẽ là chúa đàn.

Vô Hối kinh hãi, chàng tung mình lướt đến như ánh sao băng. Khi đã

nhân nâng cao Thủy Tiên lên đầu định quật xuống đất thì thanh Bàn Long đao đã cắt đôi thân hình của nó.

Vô Hối đỡ lấy nữ nhân đặt xuống. Mặt nàng vẫn còn tái xanh vì sợ hãi, nhìn chàng với vẻ biết ơn. Vô Hối cười bảo :

- Cô nương cứ để đàn ác thú này cho tại hạ.

Nói xong chàng múa đao xông vào bọn dã nhân. Chàng đi đến đâu bọn ác thú đều gục ngã. Nhưng bản tính chúng rất hung hiểm. Xúm lại vây chặt lấy kẻ thù.

Vô Hối tả xung hữu đột, thần dũng như thiên tướng. Chỉ hơn khắc đã giết được hơn ba mươi con. Số còn lại sợ hãi chạy vào rừng. Nhưng Vô Hối đuổi theo tiêu diệt không sót một con.

Đám Miêu nhân vui mừng, hò reo, họ xúm đến khen ngợi, sờ nắn người chàng.

Miêu Chúa đuổi họ ra ngoài rồi vòng tay nói bằng tiếng Hán :

- Công tử quả là thần nhân đã loại trừ tai họa cho Miêu tộc vùng Ngô Châu. Lão phu xin thay mặt mọi người cảm tạ. Mời công tử đến nhà lớn của bộ tộc để dự tiệc mừng.

Chàng lắc đầu từ chối :

- Tại hạ bận việc riêng cần phải lên đường về Trung Thổ ngay. Xin Miêu Chúa lượng thứ.

Thủy Tiên lú lo giải thích lý do vì sao bọn Vô Hối đến Ngô Châu.

Miêu Chúa cau mày bảo chàng :

- Dù công tử là đại ân nhân của dân Miêu, nhưng lão phu cũng chẳng thể ép Bạch cô nương phá quy củ của Độc môn. Chỉ có một cách là công tử hãy lấy Thủy Tiên làm vợ, lúc ấy nàng sẽ vì công tử mà ra sức.

Côn Linh rất kính ngưỡng Vô Hối, không muốn chàng lấy người vợ với dung nhan xấu xí, gầy rệt rề nói :

- Bẩm Miêu chúa, tại hạ tình nguyện hỏi cưới Bạch cô nương.

Thủy Tiên biến sắc bảo :

- Trừ phi công tử đây ngỏ lời cầu hôn, ngoài ra ta không lấy ai khác.

Vô Hối chịu ơn truyền tuyệt học của Tú sĩ. Chàng rất đau lòng khi thấy lão càng ngày càng hốc hác, gầy ốm đi. Chàng quyết định vì lão mà hy sinh nên nghiêm nghị nói :

- Tại hạ là Công Tôn Vô Hối, xin chính thức ngỏ lời cầu duyên. Nếu Bạch cô nương không chê tại hạ là người đã có gia thất thì hãy hạ cố nhận lời.

Bạch Thủy Tiên ngượng ngùng gật đầu :

- Tiện thiếp vui sướng được theo hầu công tử.

Miêu Chúa bật cười ha hả :

- Lão phu sẽ đứng ra làm chủ hôn cho đôi trai tài gái sắc, toàn bộ tộc sẽ mở hội mừng đám cưới trong ba ngày.

Côn Linh cười khở nghĩ thầm :

- “Thủy Tiên xấu xí như vậy mà lão Miêu Chúa gọi là mỹ nhân, thật đáng nực cười.”

Tú sĩ chăm chú quan sát dung mạo Thủy Tiên, lão mỉm cười bí ẩn. Miêu Chúa bèn thông báo tin vui cho đám Miêu nhân biết. Ông sai họ chuẩn bị cho lễ cưới. Miêu tộc hoan hỉ giải tán, lo giết gà, mổ trâu, dựng rạp.

Bọn Vô Hối theo Thủy Tiên trở lại Bạch gia trang. Nàng lấy ra một viên thuốc trắng to bằng hột nhãn bảo Tú sĩ :

- Đây là Thiên Giải thần đan, có thể giải được chất kỳ độc trong người tiên bối. Sau khi uống vào, phải có người truyền công trực độc ra ngoài.

Tú sĩ uống thuốc xong, ngồi xếp bằng mượn luồng chân khí hùng hậu của Vô Hối đưa chất độc ra lỗ chân lông.

Nửa canh giờ sau, chất độc theo mồ hôi ra hết. Tú sĩ nghe kinh mạch thông suốt, luồng nội lực bản thân từ Đan điền đã có thể từ từ luân chuyển.

Ông mừng rỡ mở mắt :

- Công lực ta đã hồi phục, Hối nhi bất tất phải trợ giúp nữa.

Lão hành công thêm vài khác nữa mới vào tắm rửa.

Các tỳ nữ người Miêu của Bạch Thủy Tiên đã dọn cơm lên. Ngoài những món thịt rừng còn có vò rượu thơm ngon.

Thủy Tiên then thùng nói :

- Miêu Chúa đã quyết định trưa mai sẽ cử hành hôn lễ. Công tử hãy nhờ Mã tiên bối thay mặt song thân ra cùng Miêu Chúa làm chủ hôn.

Quỷ Địch Tú Sĩ nghiêm nghị bảo Vô Hối :

- Hối nhi, ta muốn nhận người làm nghĩa tử, người thấy thế nào?

Vô Hối vội sụp xuống lạy chín lạy gọi lão bằng can gia. Tú sĩ mừng rỡ ngửa cổ cười ha hả :

- Không ngờ ở tuổi gần bách tuế ta lại có được đứa con nuôi tuyệt diệu như người.

* * * * *

Trong buổi hôn lễ, Miêu Chúa giật phắt chiếc mũi giả trên mặt Thủy Tiên khiến Côn Linh nghe lòng bót nặng nề. Gã tự trách mình kém mắt, không phát giác được cách hóa trang đơn giản ấy.

Sau ba ngày ngất ngưỡng vì men rượu cưới, bọn Vô Hối lên đường trở lại Chiết Giang.

Xe song mã giờ đây giành cho tân nương Bạch Thủy Tiên. Quỷ Địch

Tú Sĩ đã lấy lại phần nào oai phong thuở trước, cười tuấn mã cùng rong ruổi với nghĩa tử.

Hơn nửa tháng sau, bốn người đi vào địa phận Giang Tây. Họ dừng chân trong một tửu quán cạnh dòng sông Cẩm, chờ đợi đồ ngang. Giờ đây thế lực Vô Địch bang bao trùm thiên hạ, vì vậy, Vô Hối, Côn Linh và Quỷ Địch Tú Sĩ đều phải hóa trang. Vô Hối đã từng chặt tay Khấp Huyết Lang Nhân và đâm thủng ngực Ba Thượng Thần Dao. Nay họ đã thống trị võ lâm, tất không quên mối thù xưa.

Trên đường quan đạo, Vô Hối đã từng gặp đoàn nhân mã mặc thanh y, trước mặt thêu một bàn tay máu xòe ra năm ngón. Bọn chúng chính là môn đồ Vô Địch bang.

Chàng bắt giắc lo lắng cho những người thân trên núi Xích Thành. Nhưng lại an ủi rằng đã có doanh trại quân triều đình đóng gần đây nên cũng bớt ưu tư.

Bốn người đang ăn uống vui vẻ, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Một hán tử từ hướng Bắc, chạy dọc bờ sông, dừng cương trước quán.

Thân hình to lớn của gã chẳng xa lạ gì với Vô Hối. Nhưng thần sắc Đại Hổ hôm nay không còn oai phong như trước nữa. Lốp băng trên tay tả ướt đầm máu đào, mặt mũi gã xanh như tàu lá.

Đại Hổ mệt mỏi bảo tiểu nhị :

- Người mau dọn cho ta một mâm cơm rượu.

Gã chỉ ăn được đúng một chén thì toán nhân thủ Vô Địch bang áp đến. Chúng xuống ngựa vây chặt tửu quán, tổng cộng có đến ba mươi tên.

Thạch Đại Hổ biến sắc, buông đĩa đứng lên, rút kiếm thủ thế. Tên đầu lĩnh là một lão già râu ngắn, áo xanh viền vàng. Lão bước vào, chỉ mặt Đại Hổ quát :

- Người tưởng chạy về đến đất Giang Tây này là thoát nạn hay sao? Vô Địch bang chúng ta bá chủ võ lâm, nơi nào chẳng có mặt.

Đại Hổ gầm lên :

- Đừng nhiều lời vô ích. Đại Hổ ta thà chết chứ không đứng chung hàng ngũ với bọn tà ma.

Lão râu ngắn bật cười ngạo nghễ :

- Ngay lão Thái Cực Kiếm còn phải khom lưng nhận chức Đường chủ, sao người dám phản kháng?

Vô Hối giật mình, không ngờ cục diện võ lâm lại bi đát đến như vậy. Chàng truyền âm bảo Đại Hổ :

- Các hạ hãy dụ chúng ra trước cửa quán so tài. Bọn ta sẽ giúp một tay.

Công lực truyền âm nhập mật rất khó luyện, chỉ những ai có trên ba mươi năm công lực mới luyện thành được. Vì vậy họ Thạch rất vui mừng. Gã cười nhạt bảo :

- Lão cứ lui ra trước cửa cùng ta giao đấu, để khỏi ảnh hưởng đến những người vô can. Ta không thêm đào tẩu đâu mà sợ.

Lão râu ngắn gật đầu, bước ra ngoài, Đại Hổ ung dung uống cạn chén rượu rồi xách kiếm theo sau. Gã gầm lên, xông vào bọn thanh y, chúng xúm lại giáp công, quyết giết cho được đối phương.

Từ trong quán, hai bóng người lướt đến trận địa nhanh như thiểm điện. Song chưởng của họ bổ xuống đầu bọn tà ma những đòn sấm sét. Lão đầu lĩnh chẳng may lại là nạn nhân đầu tiên. Vô Hối giáng cho hắn một chiêu Thiên La Tróc Long, đánh vỡ xương lồng ngực, hồn về chín suối.

Quý Dịch Tú Sĩ đã khôi phục được tám thành công lực nên đại khai sát giới. Lão dùng pho Nhất Huyệt Thủ Pháp xông vào bọn thanh y. Chỉ hơn khắc sau, cả ba mươi tên bang đồ Vô Dịch bang đều bị giết sạch.

Thạch Đại Hổ nhận ra Vô Hối nhờ phi khinh công Thiên Cầm Thân Pháp. Gã mừng rỡ sụp xuống chống tay ra mắt :

- Không ngờ Thạch mỗ tuyệt xứ phùng sinh, gặp được công tử ở đây.

Chưởng quầy sợ hãi chạy ra năn nỉ :

- Xin chư vị đại hiệp đi ngay đi, kéo quan quân kéo đến thì rất phiền hà.

Đò ngang cũng vừa cập bến, Côn Linh thấy cho lão nén bạc mười lượng rồi cùng mọi người sang sông.

Trên đò, Thạch Đại Hổ bi phẫn nói :

- Hiện nay, các phái trong thiên hạ đều trở thành chi nhánh của Vô Dịch bang.

Ngay cả Thiếu Lâm Tự cũng vậy. Chỉ còn một mình Chí Tôn cung là chúng chưa đụng đến. Công tử mau trở về Chiết Giang phát động cuộc chiến với quần ma. Thạch mỗ xin theo làm thủ hạ cho công tử. Dứt lời, gã quỳ mọp xuống sàn thuyền, quyết không đứng dậy. Vô Hối rất thích tính cách cương trực của gã nên ôn tồn bảo :

- Các hạ đứng lên đi, ta nhận lời.

Chàng giới thiệu ba người kia với họ Thạch. Gã hân hoan nói với Tú Sĩ :

- Nay Mã tiên bối đã khôi phục thần công, lại là nghĩa phụ của công tử đây, bọn Vô Dịch bang chẳng còn đáng sợ nữa.

Côn Linh ra tay, cải trang cho Đại Hổ nên suốt nửa tháng bôn hành

không gặp vấn đề gì. Vô Hối đã tranh thủ thời gian dạy cho họ Thạch và Thủy Tiên pho kinh công Cuồng Phong Ma Ảnh, cùng vài chiêu kiếm rút ra từ pho Thái Dương kiếm pháp Đại Hổ thấy võ công mình tăng tiến vượt bậc, gã vô cùng cảm kích, tự thề sẽ suốt đời phò tá Vô Hối.

Tình cảm giữa Vô Hối và Thủy Tiên cũng càng ngày càng sâu nặng. Nàng là người cực kỳ thông tuệ, tính tình hoạt bát lanh lợi, khiến ai cũng phải thương mến.

* * * * *

Khi còn cách núi Xích Thành chừng mười dặm, Vô Hối nhận ra trên sườn núi tỏa khói mịt mù. Tú sĩ cũng thấy hiện tượng ấy. Lão nói giọng lo lắng :

- Chí Tôn cung đang bị tập kích, ta với Vô Hối đi trước, ba người không theo kịp đâu.

Thủy Tiên vội bảo :

- Tướng công nên đưa thiếp đi cùng để đối phó với Thần Trùng. Vô Hối gật đầu nắm tay nàng kéo đi như bay. Lúc đến chân núi, không nghe tiếng vũ khí va chạm, chứng tỏ trận chiến đã tàn từ lâu, bọn Vô Hối kinh hoàng phi thân lên sườn núi.

Máu đã khô cứng, đen sậm, rải rác khắp nơi, nhưng không thấy xác chết nào cả.

Cánh cổng đại môn Sở gia trang bị rời khỏi bản lề nằm lăn lóc trên mặt cỏ.

Các tòa tiểu viện bằng gỗ đều cháy rụi, đại sảnh xây bằng gạch đã sập mái, chỉ còn bốn bức tường là đứng vững, đang tỏa những đụn khói cuối cùng, mùi thịt người cháy khét lẹt.

Vô Hối choáng váng, đau đớn ngửa mặt cười dài. Tiếng cười nghe bi thiết như tiếng khóc, giọt lệ anh hùng tràn ra tựa suối. Chàng gục xuống mặt cỏ thẫn thức. Quỷ Địch Tú Sĩ an ủi :

- Bản lãnh của bọn Hách lão nào phải tầm thường, chắc đã kịp đưa mọi người đào vong, Hối nhi nên bình tâm, chờ hai gã kia lên đến, dập tắt lửa rồi lục soát sẽ rõ.

Gần khắc sau, Côn Linh và Thạch Đại Hổ lên đến nơi, họ kinh hãi đến ngẩn người. Côn Linh nhớ đến Miêu Phượng đang bụng mang dạ chửa, gã điên cuồng gọi tên nàng.

Ngờ đâu, xa xa vọng lại tiếng đáp yếu ớt :

- Linh ca! Thiếp ở đây!

Mọi người mừng rỡ phi nhanh về hướng hậu trang. Thì ra Miêu Phượng đang ở trên chạc ba của cây cổ thụ cao nhất. Nàng ôm chặt lấy thân cây ra chiều mệt nhọc.

Tú sĩ và Vô Hối tung mình lên, mỗi người nắm lấy một bên tay, đưa nàng xuống nhẹ nhàng.

Bào thai đã đến tháng thứ bảy, bụng nàng lớn ra trông rất nặng nề.

Miêu Phượng ôm lấy chồng khóc thút thít :

- Thiếp không ngờ còn gặp lại chàng, gần hai ngày rồi chẳng ăn uống gì, muốn xuống cũng không được.

Côn Linh lấy bầu rượu nhỏ bên hông cho nàng uống vài hớp. Vô Hối nhét vào miệng Miêu Phượng ba viên linh đan. Nàng khỏe ra đôi chút, nhìn Vô Hối bật khóc :

- Công tử ơi! Ba vị lão gia đều thọ thương nên chỉ cứu được có vị Thiếu phu nhân, còn tất cả đều bị mạng vong.

Vô Hối nghe như sét đánh bên tai, nỗi thương tâm bùng lên như ngọn lửa thiêu đốt tim chàng. Tú sĩ vội hỏi :

- Những người sống sót còn những ai?

Miêu Phượng gạt lệ gấp :

- Ngoài Lãnh thiếu phu nhân và Hứa thiếu phu nhân, còn có Bàn đường chủ và Bạch đường chủ. Họ thoát đi bằng đường sườn núi phía Bắc.

Côn Linh thắc mắc :

- Nhưng sao mình lại ở trên cây và không đi theo họ?

Miêu Phượng ghen ngào kể lể :

- Sáng ngày hôm kia, thiếp lên đỉnh núi hái dược thất. Lúc trở xuống thì bọn địch đã vây chặt bốn bề. Thiếp đành cố gượng trèo lên ngọn cây kia ẩn mình. Vạn Độc Thần Trùng đã thả bảy Ngũ Sắc Cổ Độc tấn công nên bên ta chết rất nhiều. Hách lão gia cho đem hết vải vóc và vật dụng dễ cháy đốt quanh đại sảnh để cản đường đàn độc vật. Nhưng khi hết lửa thì bọn Cưu ập vào tàn sát. Cuối cùng chỉ có mấy người thoát chết. Nô tỳ nghĩ mình có theo cũng chỉ làm vướng chân họ nên ở lại trên cây, không dám gọi. Nào ngờ, lúc muốn xuống thì bụng đau dữ dội, tay chân bải hoải, không còn chút khí lực nào. May mà công tử về kịp.

Tú sĩ thấy khóe mắt Vô Hối rỉ máu, ông nghiêm giọng bảo :

- Có khóc mãi cũng chẳng ích gì, mau đào bới xem có còn ai sống sót hay không?

Vô Hối chợt nhớ đến còn mật thất ngậm dưới nền sảnh, chàng vội vã chạy về.

Chàng vung chưởng đánh sập mảng tường phía sau, cùng ba người kia dọn dẹp đoạn có cửa ngậm. Mật thất này là nơi thờ phụng linh vị của Võ Thánh cũng là nơi luyện công của Sở Hồng. Vuông vức mỗi bề ba trượng, là nơi ẩn nấp lý tưởng cho đám tiểu đồng.

Sau khi Sở Hồng phá bỏ điều ước thúc của tiên mẫu, thành lập Chí Tôn cung, những người không thích nghiệp kiếm cung đã rời bỏ núi, hòa nhập vào cuộc sống bình dị. Do đó, trong cung chỉ còn độ hơn hai chục đứa bé.

Thoáng nghe có tiếng khóc yếu ớt, Vô Hối mừng rỡ nhảy vào. Thấy chàng, đám tiểu đồng càng khóc lớn hơn, xúm lại ôm chân chàng.

Tâm nhi lấp bắp :

- Cha ơ! Mẫu thân và nhị di mẫu đã chết rồi.

Chàng định thần nhìn lại theo hướng nó chỉ, Uyển Cơ và Thúy Vi đang nằm sóng soài cạnh chân tường. Long nhi ngọ nguậy trên bụng mẹ, cổ mút lấy những giọt sữa hiếm hoi từ đầu vú Thúy Vi.

Vô Hối bước đến bồng lấy con thơ, khệp vạt áo hiên thê lại, chàng không cảm được lòng, bật khóc. Tú sĩ dịu giọng an ủi :

- Hối nhi hãy cố bình tâm, ta hãy mau chóng đưa bọn trẻ lên mặt đất, chúng đã kiệt sức lắm rồi.

Vô Hối mang thi hài hai hiên thê đặt trên bãi cỏ nhàu nát. Dưới ánh dương quang, mặt họ đầy những vết chấm đỏ, ngoài ra không hề bị vết thương nào khác. Cả hai đều đã tuyệt khí nhưng dung mạo vẫn như hồi còn sống, chỉ có làn da là trắng bệch.

Bạch Thủy Tiên vạch mí mắt họ ra xem xét, nàng mỉm cười.

* * * * *

Hơn tháng sau, lão viên ngoại họ Mã đã mua lại tòa trang viện xinh đẹp gần hoàng cung, ở nội thành Khai Phong.

Gia đình Mã viên ngoại có đến bốn huynh đệ, một nam tử và năm nàng dâu. Số hài nhi lại càng khiến mọi người kinh ngạc. Hai mươi tiểu đồng tuổi dưới mười hai.

Về gia nhân, chỉ có ba nam nhân và hai nữ tỳ. Một trong hai người đang mang thai.

Mã gia dọn đến ở được mấy ngày thì cả kinh thành xôn xao vì việc quan giám sát Ngự Sử qua đời một cách đột ngột.

Hồ Ngự Sử tuổi mới ngũ tuần, thân hình tráng kiện, lại không uống rượu nên sức khỏe rất tốt. Mới hai tháng trước, Hồ Hoa còn sang sảnh đàn hặc Tuần Phủ Chiết Giang Sở Tài về tội tư thông với cường đạo trên núi Xích Thành. Chính vì vậy mà Sở Tuần Phủ lập tức bị triệu về kinh chờ Đại Lý Tự xét xử. Ông bị giam vào thiên lao. Nhưng khi Bộ Hình điều tra cái chết mờ ám của Hồ Ngự Sử, người ta phát hiện trong ngực áo của ông có một bức thư. Nội dung nói rằng nếu Hồ Hoa tìm cách sao cho Thánh Thượng triệu hồi Sở Tuần Phủ, họ Hồ sẽ được một ngàn lượng vàng.

Họ Hồ trước giờ vẫn nổi tiếng thanh bạch, chỉ sống nhờ bổng lộc của

triều đình.

Nhưng khi xét nhà, quả nhiên thấy trăm nén vàng ròng mười lượng. Sự vụ đã rõ, Thánh hoàng lập tức phục chức cho Sở Tài. Tuy nhiên việc ăn hối lộ và hãm hại trung lương của Hồ Ngự Sử bị giấu kín, sợ lộ ra sẽ làm tổn thương thanh danh triều đình.

Trước khi trở lại Chiết Giang, Sở Tuần Phủ có ghé thăm đồng liêu là quan Cữu Môn Đề Đốc Triệu Hòa. Ông bảo với họ Triệu rằng Mã viên ngoại là trưởng bối của mình, mong Đề Đốc hết lòng bảo bọc. Hai người ngày xưa là đồng môn, tình nghĩa thâm sâu, nên Triệu Hòa đã đến ngay Mã gia trang để vấn an. Sau vài lần thù tạc, mối giao tình càng thêm thiết.

Triệu Đề Đốc là người trong hoàng tộc, cũng có chút đỉnh vốn liếng nhưng không biết phải xoay xở sao cho sinh lợi, lão sợ đến ngày cáo lão phải lâm vào cảnh nghèo khó, vì thế tử quá đông.

Thời nào cũng vậy, dầu là hoàng thân quốc thích mà không có tiền thì vẫn chẳng ra gì.

Mã viên ngoại bèn đề nghị Triệu Hòa chung vốn với mình mua thuyền lớn kinh doanh ngành vận tải trên sông Hoàng Hà, ông hứa nếu có lỗ lỗ sẽ tự mình chịu hết chứ không để Đề Đốc mất vốn.

Triệu Hòa hoan hỉ nhận lời. Chỉ đến đầu tháng chạp, hai mươi chiếc đại thuyền đã sẵn sàng để giương buồm lướt sóng.

Mã viên ngoại đã bỏ tiền riêng ra mua tòa biệt thự cạnh sông để làm nơi giao dịch. Đám tài công và thủy thủ của Triệu Mã Giang Vận Hàng nghe đâu trước đây làm ăn trên tuyến sông Trường Giang, đầu lĩnh của họ là năm lão họ Hồ.

Sau chuyến đầu tiên, Triệu Đề Đốc đã được chia ba vạn lượng bạch ngân. Lão vô cùng mừng rỡ, thường xuyên lui tới Mã gia trang.

Mã công tử là một chàng thanh niên mảnh khảnh, trầm lặng, đôi mắt lúc nào cũng buồn rười rượi, như nung nấu trong lòng một mối thương tâm nào đó. Nhưng Triệu Đề Đốc nhận thấy ở chàng khí chất của một con mãnh sư.

Năm nàng dâu của Mã viên ngoại ít khi xuất hiện, họ dấu mình trong khu hậu viện chăm sóc đám tiểu đồng, Triệu Hòa ngà ngà say cười bảo :

- Bỏn chức tự coi mình là người nhà rồi, mạo muội muốn được diện kiến ngũ vị thiếu phu nhân, xin công tử lượng thứ.

Mã thiếu gia nhờ thị tỳ vào mời họ ra. Thấy các thiếu phu nhân nhan sắc tầm thường, họ Triệu hơi thất vọng.

Gia nhân trong Mã gia trang càng lúc càng đông đảo, nhưng lại có rất ít nữ nhi.

Hai mươi tỳ nữ mặt u buồn và vụng về. Họ và năm mươi nam gia đình có một gian bếp riêng để nấu đồ ăn chay. Đám này lúc nào cũng bị khăn che kín cả đầu, như sợ lạnh vậy.

Tường vây chung quanh Mã gia trang xây cao đến hai trượng, như sợ đạo tặc đến thăm. Triệu Đề Đốc bật cười :

- Mã lão bá quả là người thận trọng, đã ở giữa kinh thành còn sợ gì nữa.

Mã viên ngoại xuề xòa nói :

- Cần tắc vô áy náy.

Nếu ai đi vào khu hoa viên sau hậu viện sẽ ngạc nhiên vì bao nhiêu cây cảnh, giả sơn đều bị dồn chặt vào tường, để lộ khoảng sân rộng. Nơi đây, đêm đêm có mấy trăm người rèn luyện võ công. Dao kiếm đều bằng gỗ và quấn vải để khỏi gây tiếng động.

Cách đó gần ngàn dặm, năm vị Bang chủ Vô Địch bang lo lắng vì sự mất tích đột ngột của mấy trăm cao thủ hạng nhất trong các phái bạch đạo. Họ đi đâu không ai rõ, kể cả Chưởng môn.

Phái Nga My thì hoàn toàn biệt tăm, tổ đường hoang lạnh khói tàn.

Bích Mục Yêu Cơ đoán rằng Vô Hối đang chuẩn bị lực lượng để báo phục mối thù trên núi Xích Thành.

Môn đồ Vô Địch bang cải trang dò la khắp nơi, cố tìm cho ra sào huyệt của tay đại sát tinh. Nhưng chúng không ngờ chàng và mấy trăm hào kiệt kiêu dũng đang ẩn mình trong Mã gia trang, chỉ cách hoàng cung có hơn dặm, hoặc rong ruổi trên những chiếc thuyền của Triệu Mã Vận Hàng.

Vạn Độc Thần Trùng bèn bắt cao thủ các bang phái phải uống một loại thuốc độc mạn tính để giữ chân họ. Chẳng hề có ai phản đối, họ thản nhiên uống vào. Số người rời bỏ môn phái giảm hẳn khiến Vô Địch bang yên lòng.

Đêm trừ tịch năm nay, tuyết rơi nhiều. Mã gia trang đóng chặt cửa đón giao thừa.

Họ không hề đốt một viên pháo nào cả. Mỗi phần hạn trong lòng như thiêu đốt thì xuân về nào có nghĩa gì.

Trừ ba trăm người đang theo các thuyền hàng, không về kịp để đón xuân, số người còn lại chỉ độ hai trăm. Họ quây quần trong khách sảnh, bàn bạc chuyện phục thù.

Mã viên ngoại, tức Quỷ Địch Tú Sĩ cạn chén rồi hỏi :

- Hối nhi! Nay lực lượng của chúng ta đã đủ mạnh, người định chừng nào sẽ hành động?

Vô Hối lắc đầu :

- Dù anh em đã ngày đêm khổ luyện, nhưng vì nhân số quá ít, khó

mà địch lại phe đối phương, hài nhi định tung một mẻ lưới nhỏ, dẫn dụ bọn ma đầu rồi xa sào huyết rồi tiêu diệt từng tên.

Tam Tuyệt Thiên Tôn vuốt râu hỏi :

- Hối nhi nghĩ ra diệu kế gì vậy?

- Đồ nhi nghe Thủy Tiên kể rằng sự phụ nàng tình cờ nhặt được họa đồ dẫn đến kho tàng của giòng họ Cao, chôn ở núi Thương Sơn, cạnh bờ sông Tang Làn. Vô Địch bang ngày càng đông đảo tất phải thiếu hụt ngân sách. Ta loan tin này trên khắp giang hồ, bọn chúng tất sẽ kéo đến. Nếu chúng đi lẻ tẻ, ta sẽ phục kích mà tiêu diệt, bằng như cả năm ác ma đều xuất phát, chúng ta tập kích Lũng Hà, thiêu hủy Tổng đàn Vô Địch bang.

Huyết Ảnh Thần Ma cười bảo :

- Lỡ chúng lấy được kho tàng thì chẳng phải là ta đã nổi giáo cho giặc hay sao?

Vô Hối điềm nhiên đáp :

- Hài nhi sẽ đi trước chúng một bước. Sau khi đắc thủ mới loan tin. Mọi người phấn khởi vì sắp được ra tay rửa hận, rủ nhau nâng chén lòng nghe ấm áp hương vị mùa xuân.

Tan tiệc, Vô Hối vào hậu viện với các phu nhân. Tâm nhi và Long nhi đã ngủ say.

Sáu người ngồi quanh bàn bát tiên trong khuê phòng Như Sương.

Họ đều đòi thoe phu tướng đi Sơn Tây, chỉ trừ Thúy Vi.

Sau lần được Thủy Tiên ra tay giải độc, cải tử hoàn sinh, Thúy Vi và Uyển Cơ rất yêu mến nàng.

Hôm ấy, Thủy Tiên quan sát tử trạng của hai người. Biết tâm mạch họ chỉ bị chất độc Ngũ Sắc Cổ Trùng phong bế, nên trông giống như đã tuyệt mạng. Nàng liền thả cổ trùng bản mạng của mình vào người họ để hút chất độc kia. Quả nhiên hai nữ nhân hồi tỉnh. Vô Hối mừng như điên dại, ôm lấy Thủy Tiên hôn khắp mặt, chẳng kể đến bọn Tú sĩ đứng bên.

Thiên tôn đã dự liệu tình huống nguy nan nhất, phải thất lạc nhau, nên đã hẹn nơi tái ngộ. Thúy Vi hồi tỉnh đã nói ra địa điểm ấy. Nhờ vậy, họ lại trùng phùng và đưa nhau đến Khai Phong.

Vô Hối thấy năm nàng cứ phụng phịu, chàng nghiêm giọng :

- Kho tàng nào cũng đầy dẫy cơ quan, ám khí hay độc vật. Chỉ mình Như Sương và Thủy Tiên là được theo ta đến đây mà thôi.

Hai nàng kia không dám vò vĩnh nữa, xoay ra chọc ghẹo, bốn cột nhau. Độc mỹ nhân đỏ mặt nhớ đến lần đầu gặp Vô Hối trong Phượng Hoàng thần cung.

Sáng ngày mùng bốn Tết, Vô Hối cùng hai ái thiếp khởi hành. Miêu

Phượng sắp lâm bồn nên Thạch Đại Hổ được thắp tùng để làm xà ích. Gã mang mặt nạ nên chẳng sợ ai nhận ra. Họ vượt Hoàng Hà, băng qua thành An Dương rồi đến Thái Nguyên đúng ngày rằm.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 18

Thương Sơn tâm bảo phùng di vật Điều hổ ly tâm - diệt Lũng Hà

Trong lớp hóa trang họ ung dung dạo chơi các thắng cảnh của thủ phủ đất Sơn Tây, hoàng hôn xuống mới trở về khách điểm.

Trời lạnh như cắt da, Vô Hối cho bày tiệc rượu nhỏ trong phòng, cùng hai nữ nhân đối ẩm.

Thạch Đại Hổ ở phòng đối diện, gã kéo ghế ra ngồi trước cửa, trong tay là một bình rượu nhỏ và gói lạc rang.

Từ ngày theo phò Vô Hối, gã đã thay đổi hoàn toàn. Đại Hổ tôn sùng Vô Hối như thần thánh nên vô tình học theo phong thái của chàng.

Gã trở nên ít nói, làm gì cũng suy nghĩ cẩn thận, nhờ vậy đã trở thành cánh tay đắc lực của chủ nhân. Vô Hối biết gã là người trung liệt, hào sảng nên cũng hết lòng dạy dỗ. Đại Hổ học chàng một tháng tiến bộ bằng ba năm khổ luyện ở Võ Đang sơn.

Gã trở thành cái bóng của Vô Hối, chàng chưa ngủ thì gã không bao giờ đặt lưng xuống giường.

Đêm nay cũng vậy, gã cảm thấy mình phải có bốn phận phải canh giữ cửa ngõ.

Gã hãnh diện được thay thế vị trí của Lãnh Tâm Dao Bàng Quý Dân. Họ Bàng từ sau trận huyết chiến ở núi Xích Thành, lòng hổ thẹn nên thường tránh mặt Vô Hối. Gã tình nguyện theo Động Đình ngũ hổ để điều động anh em trên các giang thuyền.

Giữa canh ba, Đại Hổ thấy trong phòng Vô Hối tối đi, biết chàng đã đi ngủ. Gã cũng dẹp ghế, đóng cửa phòng lại.

Nhưng giấc ngủ không chịu đến, gã thao thức nhìn lên nóc mùng, hồi tưởng lại quá khứ của mình.

Bỗng một tiếng động rất nhẹ ở hành lang đã làm Đại Hổ tỉnh táo hẳn lên. Gã nhìn qua khe cửa, thấy bóng đen nhỏ nhắn, đang lom khom trước phòng Vô Hối, tìm cách thổi mê hương vào.

Họ Thạch cười thầm vì chủ nhân của gã không sợ độc, còn hai vị giai nhân kia lại là tổ sư của Độc môn. Nhưng gã không muốn tên đạo chích phá giấc ngủ của phu thê Vô Hối, nên mở cửa lướt đến điểm nhanh vào ba huyết đạo nơi sườn phải.

Tên trộm cứng đờ người, bị Đại Hổ xách cổ đem về phòng mình. Từ ngày học được pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh, thân pháp gã nhanh nhẹn hơn xưa rất nhiều.

Gã đóng chặt cửa, khêu sáng đĩa đèn, rút gương kê vào cổ tên bịt mắt, hạ giọng bảo :

- Ta hỏi gì thì người giáp nấy, nhưng phải nói thật nhỏ. Nếu chủ nhân ta thức giấc, mạng người khó bảo toàn.

Tên trộm sợ hãi gật đầu. Đại Hổ gỡ khăn che mặt của hắn, ngỡ ngàng nhận ra đó là một thiếu nữ tuổi độ đôi chín. Gã mỉm cười hỏi nàng :

- Nàng xinh đẹp như vậy sao lại làm cái nghề trộm cắp hạ tiện này?

Thiếu nữ ngượng ngùng đáp :

- Xin đại hiệp nương tay, tiện nữ vì gia cảnh bần hàn nên mới phải đi vào con đường tối tăm này.

Đại Hổ gằn giọng :

- Đừng hòng dối gạt ta vô ích, nàng thuộc bang hội nào mau khai báo. Nếu không ta sẽ rạch vài nhát lên mặt nàng để đánh dấu tội lỗi. Thanh kiếm hấp thụ khí trời lạnh lẽo nên càng đáng sợ. Thiếu nữ ấp úng :

- Tiện nữ là đệ tử Phi Yến bang. Chiều nay, tình cờ thấy nhị vị phu nhân đeo nhiều đồ trang sức quý giá, nên mới nảy lòng tham.

- Tổng đàn của quý bang đặt ở đâu?

- Dạ thưa ở chân núi Thương Sơn.

Đại Hổ giật mình vì mục tiêu của Vô Hối chính là ngọn núi này. Nếu Phi Yến bang đặt bản doanh nơi ấy thì thật là phiền phức. Gã suy nghĩ một lúc, giả lả hỏi :

- Nghe nói trên sườn núi có một thác nước, chung quanh có một thác nước, chung quanh có rừng đào, phong cảnh xinh đẹp?

Thiếu nữ gật đầu :

- Đúng vậy, bọn tiện nữ vẫn thường lên đây tắm gội và đùa giỡn.

Đại Hổ thu kiếm, đỡ nàng ngồi lên ghế, dịu giọng :

- Phương danh của cô nương là gì?

Thiếu nữ thấy gã hòa nhã, lòng bớt sợ hãi, gương đôi mắt to tròn đáp nhanh :

- Tiện nữ là Thúy Hương, ba năm trước Thánh thượng ban chỉ tiến cung. Gần trăm thiếu nữ từ các tỉnh Cam Túc, Ninh Hạ, Thiểm Tây,

đành phải xa phụ mẫu lên đường đến Khai Phong. Nào ngờ vừa sang bờ sông Hoàng Hà, có một lão nhân xuất hiện. Ông ta cùng bốn con trai giết sạch bọn thái giám và ngự tiền thị vệ, quăng xác và xe ngựa xuống sông, rồi đưa bọn tiện nữ về Thương Sơn. Lão nhân dạy võ công và thủ pháp thần thủ cho các thiếu nữ, ông ta họ Yến nên mới đặt tên bang hội là Phi Yến bang.

Môn nhân hằng ngày phải vào thành trộm cắp đem về dâng nạp, nếu không sẽ bị đòn roi.

Đại Hổ cảm hận hỏi :

- Thế lão ta có xâm phạm đến tiết hạnh các nàng không?

Thúy Hương sa lệ gật đầu. Họ Thạch nhìn gương mặt ngây thơ trong trắng của nàng rất lâu, cuối cùng gã bảo nàng :

- Sáng mai ta sẽ cùng chủ nhân đến Thương Sơn giết lão yêu quái họ Yến, giải thoát cho các nàng.

Thúy Hương sợ hãi nói :

- Võ công của lão và bốn gã ái tử rất cao siêu, chư vị chỉ có mấy người, sao có thể địch nổi?

Đại Hổ mỉm cười :

- Chủ nhân của ta bản lãnh vô địch thiên hạ, có sá gì bọn tép tôm đó. Nàng cứ yên tâm.

Gã đưa tay giải huyệt cho Thúy Hương. Nàng ngồi lâu trong một tư thế nên thân hình tê cứng, loạng choạng ngã vào lòng Đại Hổ. Gã vội đỡ lấy, nghe lòng xao xuyến, thì thào vào tai nàng :

- Ta đã ba mươi hai tuổi rồi mà vẫn chưa có gia thất. Nay hữu duyên tương ngộ, có lẽ do hoàng thiên xui khiến. Nàng có bằng lòng theo ta hay không?

Thúy Hương cảm kích sụt sùi :

- Thiếp là thân tàn hoa bại liễu, đại hiệp đã có lòng bảo bọc, thiếp xin suốt đời hầu hạ.

Đại Hổ mừng rỡ, siết chặt nàng vào lòng. Gã bỗng nghe bên tai có tiếng truyền âm :

- Giỏi lắm! Ta xin chúc mừng ngươi, Thúy Hương là một cô gái tốt.

Đại Hổ hiểu ngay Vô Hối đã nghe hết câu chuyện và tán thành hành động của gã.

Đại Hổ yên lòng bỗng mỹ nhân lên giường.

Thúy Hương đã có cảm tình với chàng hiệp sĩ cao lớn, oai phong này nên đặt trọn niềm tin, hân hoan dâng hiến. Nàng không còn là xử nữ, dưới bàn tay thô bạo của cha con họ Yến, nhưng chưa một lần có được cảm giác khoái lạc. Nàng cảm hận và ghê tởm những lúc phải làm trò chơi cho bọn chúng.

Nhưng đêm nay, nàng hiển dương với tất cả tâm hồn mình. Liên tiếp nàng rung mình trong vòng tay cường tráng, dũng mãnh của Đại Hổ. Mờ sáng hôm sau, Thúy Hương âm thầm trở lại Thương Sơn, thông báo cho các chị em đồng cảnh ngộ về việc sắp có người đến giải thoát họ khỏi cảnh nô lệ.

Lát sau, xe song mã của bọn Vô Hối cũng lên đường. Họ đi dọc theo bờ Tây sông Tang Lòn để đến mục tiêu.

Tổng đàn Phi Yến bang chỉ là một sơn trang nằm ẩn mình trong cánh rừng thưa, dựa lưng vào chân núi.

Khu vực này rất vắng vẻ, nên Vô Hối tin rằng cha con họ Yến sẽ không bỏ lỡ cơ hội ra tay cướp đoạt.

Bốn người xuống xe, đứng đứng dạo chơi, ngắm nhìn chỉ trở đỉnh núi, như những khách nhàn du.

Thúy Hương cùng một nữ nhân nữa chạy vào phi báo có món hàng béo bở đang đến gần.

Yến lão quái mừng rỡ, đánh thức bốn đứa con trai, nai nịt gọn gàng, xách kiếm chạy ra.

Thấy chỉ có mình Đại Hổ là cao lớn lực lưỡng, còn ba người kia đều không có vũ khí và trông rằng yếu đuối. Lão tặc yên tâm không thèm che mặt, nhảy ra nham hiểm bảo :

- Bọn người muốn sống thì mau dâng nạp hết tài sản cho lão gia.

Như Sương cười khanh khách :

- Tưởng ai xa lạ, hóa ra là Hàm Dương Đại Đạo Yến Phi. Võ công chắc tiến bộ nhiều nên mới dám khai môn, lập phái, hùng cứ đất Thương Sơn này.

Yến Phi biến sắc, không ngờ có người nhận ra lai lịch mình. Lão đang bị triều đình tróc nã nên rất lo sợ, quyết không để bốn người kia sống sót.

Lão phát tay ra hiệu cho các ái tử ra tay. Năm thanh trường kiếm ập đến như cuồng phong. Đại Hổ quát vang, vung thanh kiếm dài và nặng của mình chống đỡ.

Thần lực của gã thật ghê người, một mình chống lại năm mà không hề chịu kém.

Nhưng chỉ gần khắc sau, họ Thạch đã rơi vào thế hạ phong. Vô Hối cau mày quan sát kiếm chiêu của họ Yến. Chàng nhận ra pho kiếm này rất lợi hại nhưng lại có nhiều sơ hở. Dường như Yến Phi tìm được kiếm phổ mà không đủ trí tuệ nên chẳng thể thành tựu.

Đại Hổ lần đầu thi thố bản lãnh trước mặt Thúy Hương nên không muốn bị coi thường. Gã gầm lên đánh liền hai chiêu trong pho kiếm mà Vô Hối đã dạy. Đây chính là Thái Dương kiếm pháp được tinh

giảm lại nên uy lực rất mãnh liệt. Hai đứa con của họ Yến đã bị chặt bay thủ cấp ngã gục xuống.

Hàm Dương Đại Đạo kinh hãi quát :

- Hai người lui ra sau, để ta đối phó với gã khốn kiếp này.

Lão tra kiếm vào vỏ, vận công khiến khớp xương kêu răng rắc. Da mặt và song thủ trở nên đen kịt, trường bào phồng lên như cái trống.

Độc mỹ nhân kinh hãi thét lên :

- Đại Hổ coi chừng, lão quỷ đang thi triển Hắc Độc Hóa Huyết tà công đấy.

Lúc này Yến Phi đã xông đến. Hai tay lão đẩy ra luồng chưởng phong đen mờ hôi hám và miệng lão cũng phun ra màn mưa máu.

Vô Hối biết họ Thạch không đủ sức chống lại tà công lợi hại này.

Chàng phi thân đến nhanh như tia chớp, xuất chiêu Huyết Ảnh Hồng Thiên của Huyết Ảnh Thần Ma.

Đạo chưởng kinh uy mãnh như bão táp đã đẩy bật màn hắc vụ và luồng mưa máu quay ngược trở lại. Trong lúc cấp bách, chàng đã dồn hết năm mươi năm công lực của mình. Chưởng phong giáng thẳng vào ngực đối phương, đẩy lão văng ra sau gần trượng.

Yến Phi hộc máu chết ngay tại chỗ. Đám nữ nhân vui mừng rút kiếm chạy ra vây chặt lấy hai đứa con còn lại của họ Yến. lát sau, cả hai chỉ còn là đồng thịt vụn.

Họ quỳ cả xuống tạ ơn. Như Sương dịu dàng bảo :

- Chư vị mau vào lấy hết của cải của lão tặc, chia nhau rồi trở về quê cũ.

Họ hoan hỉ nghe lời, nửa canh giờ sau đã đi hết, chỉ mình Thúy Hương ở lại.

Nàng khép nép đứng bên Đại Hổ. Gã an ủi nàng :

- Công tử và các phu nhân đã tán thành mối lương duyên của đôi ta. Thạch mỗ là thuộc hạ của công tử thì nàng cũng nên theo hầu nhĩ vị phu nhân đây.

Thúy Hương sụp xuống ra mắt. Thủy Tiên đỡ nàng dậy vỗ về.

Năm người này cùng nhau lên sườn núi, nơi có thác nước chảy giữa rừng đào.

Khung cảnh nơi này quả là tuyệt mỹ. Như Sương vui vẻ nói :

- Sau này, khi đã thanh toán xong món nợ với quần ma, tướng công hãy đưa chị em thiếp về đây ẩn cư. Đúng là cảnh đào nguyên.

Vô Hối coi lại tám bản đồ da dê cũ kỹ mà sư phụ Thủy Tiên đã để lại.

Chàng suy nghĩ rất lâu rồi bảo :

- Đại Hổ và Hương nhĩ ở bên ngoài canh giữ, bọn ta sẽ vào trong xem thử.

Thác nước đổ xuống từ đầu một vách đá cao hai mươi trượng, thế nước rất mạnh, đập xuống đám loạn thạch ở dưới, ầm ầm như tiếng vó ngựa của ba quân. Sau đó nó chảy theo dòng suối xuống núi, hòa vào sông Thy Làn.

Vô Hối dẫn hai nàng đi dần đến chân thác. Hơi nước mát mẻ, vắng đầy áo và mũ lông của họ.

Chàng vận công bảo vệ toàn thân rồi bốc lên không, như cách chim bay xuyên qua màn nước. Mọi người hồi hộp lo sợ vì nếu sau thác nước không có khoảng trống, Vô Hối sẽ gặp nguy.

May thay, chàng đã phán đoán không sai. Lát sau, Vô Hối vùng chưởng đánh bật luồng nước. Hai tay chàng nhịp nhàng đẩy liên tục, đổi hướng rơi của mép thác bên tả, tạo thành khoảng trống để hai nữ nhân phóng vào.

Họ đều đã luyện pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh nên dễ dàng vượt khoảng cách ba trượng.

Ánh dương quang rực rỡ giúp họ nhìn rõ vách đá sau lưng thác. Một khung cửa đá hình chữ nhật, cao hơn đầu người, chắc chắn là đường vào kho tàng.

Vô Hối bảo hai ái thê nép sang một bên rồi kê vai đẩy mạnh. Sức chàng có đến hơn ba ngàn cân nên đã mở được cánh cửa đá.

Chàng vẩy sáu đạo chưởng phong vào đường ngầm để xua đuổi khí độc. Đi được hơn trượng, chàng bật hỏa tập soi đường. Đám độc xà lúc nhúc bỏ chạy về phía trong khi Thủy Tiên lấy ra viên Hàng Hoàng bảo châu, khắc tinh của các loài rắn.

Lát sau, trước mặt ba người là một vách đá có ba cửa. Như Sương suy nghĩ một lúc, bảo Vô Hối chọn cửa bên hữu.

Thủy Tiên phụng phịu bảo :

- Đường chắc còn dài, sao không ăn uống cho no rồi hãy đi?

Vô Hối phát hiện cạnh vách tả có mấy cây đuốc nằm lẫn lóc, chàng mừng rỡ nhặt lấy đốt lên.

Dùng bữa xong, ba người lại tiếp tục cuộc thám hiểm. Đường đi rộng rãi nhưng tối om và nhiều lối rẽ ngang dọc như một mê cung.

Nếu Độc mỹ nhân không phải là cao thủ trong nghề kiến trúc cơ quan, chắc họ không bao giờ đến được khu trung tâm. Như Sương án theo Bát Quái Cửu Cung từng bước thâm nhập vào.

Thạch thất trung tâm là một phòng đá hình vuông, mỗi bề bốn trượng. Cánh cửa đá dày hơn gang được gài chặt bằng khóa ngầm.

Như Sương rút trâm cài tóc hý hoáy một hồi đã mở ra được.

Đây là nơi duy nhất được ánh dương quang rọi vào, từ một lỗ tròn trên nóc. Vô Hối đoán rằng một trong sáu thạch trụ trên đỉnh núi là do

bàn tay người xây dựng để che dấu lỗ tròn này.

Như Sương và Thủy Tiên là nữ nhân nên không khỏi thích thú trước mấy chục rương gỗ nhỏ đầy áp châu báu, ngọc ngà và nữ trang. Còn vàng thoi đổ từng đồng trên sàn.

Vô Hối thì khác, chàng chẳng hề thấy chúng thú vị chút nào cả.

Chàng đi thẳng về phía bức vách phía hữu, nơi có chiếc quan tài bằng đá. Nhưng bên trong không hề có thi hài của Cao Đại Tài Chủ. Ông ta đã đột tử ở tuổi sáu mươi nên không kịp vào đây nằm chung với của cải. Không phải mình ông mà cả vợ con họ Cao cũng chết một lúc vì sự ám hại của một đồng nghiệp trên thương trường. Chính vì vậy, kho tàng này vẫn nằm im mấy chục năm nay.

Linh cứu bằng đá này chỉ trải ngay ngắn một tấm trường bào màu trắng óng ánh sắc kim, vạt áo có thêu một con rắn màu xanh, cánh đồ dài độ ba gang. Đường thêu nổi hẳn lên trông thật sống động.

Vô Hối giật mình nhận ra đó là vật thực. Thanh xà góc đầu rít lên nhưng lại gục xuống. Chàng đoán rằng nó sắp chết vì đói.

Có lẽ trước đây nó còn nhỏ, sải cánh hẹp, nên có thể bay qua lỗ thông hơi ra ngoài kiếm ăn. Đến khi đôi cánh kia trở thành vương vius thì nó đành nhịn đói, lúc đã ăn hết những côn trùng có trong thạch thất.

Chàng lấy túi nước đổ vào lòng bàn tay thử đưa đến. Linh xà cố gượng thò đầu uống cạn. Sau ba lần như vậy, con vật dường như hồi phục, nó bò lên cánh tay chàng gáy lạnh lạnh.

Thủy Tiên đang cùng Như Sương say mê chọn lựa đám đồ trang sức, giật mình nhìn sang. Nàng rú lên :

- Tướng công coi chừng, Hồng Dực Thanh Xà là tuyệt độc đất Miêu Cương, không thuốc nào chữa khỏi đâu.

Vô Hối cười bảo :

- Con vật này đã hơn trăm tuổi tất phải thông linh, lý đâu lại cần người cho nó ăn uống.

Lạ thay, thanh xà lại gáy lên và gục gặc chiếc đầu. Thủy Tiên thở dài, lấy nửa con gà rán trong túi thực phẩm trao cho Vô Hối. Chàng xé từng miếng thịt dứt cho linh xà. Nó chậm rãi nuốt vào, khi đã no bèn bò vào hòm đá.

Vô Hối nhanh tay lấy tấm trường bào xem thử. Thủy Tiên mừng rỡ bảo :

- Tướng công! Đây là tấm áo kỳ lạ nhứt thế gian, được dệt bằng tơ của loại tằm trên đỉnh Nam Lĩnh. Mặc vào không sợ độc trùng và lửa đỏ. Mùa đông thì ấm, mùa hạ thì mát lạnh, xuống nước không hề ướt.

Vô Hối mặc thử vào, lớp vải này co giãn tốt nên rất vừa vặn. Linh xà thấy vậy bay đến bám vào ngực áo. Những chiếc chân nhỏ bé như chân rết ở bụng nó hút chặt mặt vải.

Như Sương bỗng nói :

- Thiếp nhớ là Lãnh tam thúc đã từng kể về một kỳ nhân có danh là Phi Long thư sinh. Có lẽ tám trường bào này và con rắn này là của ông ta.

Thủy Tiên tiếp lời :

- Lãnh đại thư nói ra tiểu muội mới nhớ. Phi Long thư sinh là người cùng thời với Thái Âm sư tổ. Tính ông rất kiêu ngạo, cô độc, ghét ác như kẻ thù, suốt đời không cần đến chiêu thứ hai. Võ Thánh lúc còn trẻ là người hiếu thắng nên tìm đến Nam Lĩnh xin tử thí. Ông ta cười nhạt bề cảnh trúc đánh một chiêu. Vách đá thủng ba mươi sáu lỗ, đúng vị trí các huyết đạo trên thân trước con người. Võ Thánh hổ thẹn bỏ đi, cố công rèn luyện.

Vô Hối chợt sinh lòng ngưỡng mộ vị kỳ nhân tuyệt thế này. Chàng hỏi lại :

- Thế hai nàng có biết ông ta dùng vũ khí gì không?

Như Sương mỉm cười :

- Cũng như chàng, ông ta dùng đao nhưng ít khi rút ra khỏi vỏ.

Vô Hối chợt lóe lên một ý niệm, chàng bỏ qua câu chuyện, hỏi thúc hai nàng dồn châu báu vào túi vải. Sáu chiếc túi bèn chặc nhét đầy bảo ngọc được mang ra khỏi kho tàng.

Thạch Đại Hổ và Thúy Hương không hề cảm thấy mệt mỏi vì chờ đợi, dù trời đã quá giờ mùi. Họ tranh thủ thời gian này để đàm tình thuyết ái, sơn minh hải thệ.

Gần cuối tháng hai, đoàn người về đến Khai Phong. Nửa tháng sau, bọn trinh sát Vô Địch bang mật báo về Tổng đàn tin kho tàng họ Cao nằm ở Sơn Tây, trên sườn núi phía Bắc Thương Sơn.

Năm vị Bang chủ tức tốc triệu tập cuộc họp. Vạn Độc Thần Trùng là người đa mưu túc trí, nhắc nhở đồng bọn :

- Đây có thể là tin thất thiệt do tiểu tử Vô Hối tung ra. Nếu chúng ta đi hết, bỏ trống Tổng đàn, gã sẽ có cơ hội phục thù.

Ba Thượng Thần Đao cười nhạt :

- Chúng ta cứ đi hết để đàn Ngũ Sắc Cổ Trùng và đám lang nhân ở lại. Bọn chúng có tập kích cũng chỉ thiệt thân.

Thực tâm, ai cũng sợ mất phần trong kho tàng khổng lồ đó nên đều tán thành.

Bích Mộc Yêu Cơ yếu điệu bảo :

- Cả thiên hạ đang đổ xô đến Sơn Tây, chúng ta không thể chậm

chân được.

Chẳng thà tin là có còn hơn không tin. Kho tàng của họ Cao đủ cho chúng ta sống vương giả suốt đời. Hơn nữa, ngân quỹ của bọn bang đang thiếu hụt trầm trọng.

Khấp Huyết Lang Nhân nói với giọng quái dị như sói tru :

- Lão phu tình nguyện ở lại giữ nhà, chỉ cần tứ vị không quên phần của ta là đủ.

Lão ác ma dù chỉ còn một tay nhưng bản lĩnh siêu phàm, lại có đám lang nhân dưới trướng nên không sợ đồng đảng phản bội. Lão vẫn mong Vô Hối dẫn xác đến đây nạp mạng. Lần trước vì sơ ý nên lão mới mất cánh tay, chứ thực ra bản lĩnh Âu Phi Nhân cao hơn Vô Hối vài bậc.

Tùy Hoa song quái và Độc thư sinh cũng được tháp tùng. Đoàn nhân thủ đông đến hơn ba trăm người.

Từ Lũng Hà đến Thương Sơn chỉ cần vượt sông Hoàng Hà rồi đi thêm một đoạn nữa. Tổng cộng chỉ chừng ba trăm dặm. Do đó, sáng hôm sau, lực lượng Vô Địch bang đã đến mục tiêu.

Sườn Bắc Thương Sơn đã tràn ngập gần ngàn hảo hán. Họ đã càn nát khu rừng rậm rạp để tìm cửa vào.

Vạn Độc Thần Trùng ngựa cổ cười ngạo nghễ. Tiếng cười vang dội cả núi rừng :

- Vô Địch bang đã đến đây, bọn người còn chưa chịu rút khỏi nơi này ư?

Mọi người hậm hực nhưng không dám phản ứng, kéo nhau xuống chân núi, tụ tập lại thành một đám đông, hết lời nguyên rửa bọn ác ma.

Họ không được quyền tham gia cuộc tầm bảo, nhưng vì tiếc công lặn lội đến đây nên vẫn ở lại, chờ xem kết quả.

Tuyết vẫn còn rơi, tiết trời giá lạnh nên đám hào kiệt càng thêm phần nộ. Một số chỉ chịu được ba đêm là nản chí bỏ về.

Đến trưa ngày thứ năm, còn lại chừng hai trăm người kiên gan nhất.

Họ là những tay hắc đạo kỳ danh ở các tỉnh xa xôi. Bỗng một lão trượng râu tóc bạc phơ, mặc bạch bào, chống gậy trúc xuất hiện.

Tiếng hỏa dược phá núi nổ ầm ầm nên mọi người không biết lão đến từ lúc nào.

Lão nhân hỏi :

- Chư vị đến Thương Sơn này tìm gì vậy?

Một đại hán cung kính đáp :

- Bọn tiểu bối đến vì kho tàng của họ Cao.

Lão nhân lạnh lùng bảo :

- Lão phu ở đây đã mấy chục năm, thuộc từng gốc cây, hốc đá, nào thấy có dấu hiệu gì? Chư vị bị gạt rồi. Nhưng sao lại ở đây mà không vào tìm kiếm?

Ngân Sơn Thần Thương giận dữ đáp :

- Bọn Vô Địch bang ý thể hiếp người, đâu cho bọn tiểu bối tham gia.

Lão nhân thở dài chê bai :

- Làm thân võ sĩ mà chịu để bọn ác nhân đè đầu cưỡi cổ coi sao được. Chẳng thà bỏ kiếm về đuổi gà cho vợ còn hơn.

Cả bọn hổ thẹn cúi đầu. Thần Thương biện bạch :

- Lão tiền bối đâu biết rằng Vô Địch bang có đến năm Bang chủ, người nào cũng có võ công quán thế. Lần này họ kéo đến đây những bốn người.

Lão nhân lẩm bẩm :

- Tiếc là ta đã cho mượn thần đao mất rồi, nếu không cũng thử sức với họ một phen.

Từ trong hàng người, một hán tử mắt vàng, mũi cao, có lẽ là người Tây Vực, len ra trước, sang sảng nói :

- Tại hạ có thanh bảo đao gia truyền, nếu tiền bối cần, cứ việc mượn mà trưng trị bọn chúng.

Gã lấy đao trao tận tay. Lão nhân rút ra, thấy lưỡi đao đen sì, tỏa hàn quang lạnh lẽo, biết đây là đao quý. Lão nhân gật gù bảo :

- Các hạ chạy vào bảo bốn tên ma đầu ấy rằng có Phi Long thư sinh triệu đến.

Quần hào ồ lên mừng rỡ, hân hoan chờ xem cuộc chiến hiểm có.

Hán tử Tây Vực mau mắn phi thân vào chỗ đóng quân của Thần Trùng.

Lão nhân huýt sáo một tiếng, linh xà đang kiếm ăn gần đó, vội bay về bám vào áo, trả lại phong độ cho vị kỳ nhân.

Chưa đầy nửa khắc, bốn vị Bang chủ Vô Địch bang đến. Họ nhìn lão nhân với vẻ nghi hoặc. Phi Long thư sinh trầm giọng bảo :

- Sao các ngươi dám đến đây, phá hoại chốn ẩn cư của lão phu?

Hải Nam đảo chủ đâu biết trước mặt mình là đại sát tinh, lão ngạo mạn bước ra đáp :

- Ai sợ người chứ Tôn Hạo ta chẳng coi ra gì.

Hồng Dục Thanh Xà rời áo chủ nhân bay đến như tia chớp, mổ vào mặt họ Tôn.

Lão phản ứng rất nhanh, múa kiếm chặt vào thân linh xà. Con vật chẳng hề hấn gì, quán ngang lấy thanh trường kiếm.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Phi Long thư sinh đã biến thành đạo hào quang ập đến. Tôn Hạo vừa đẩy được linh xà ra khỏi kiếm

của mình thì đao quang đã vây chặt. Lão kinh hoàng múa tít trường kiếm, che kín toàn thân, chủ yếu là phần thủ cấp, vì đã có bảo y che đến gót.

Mũi đao âm thầm len qua kiếm quang, rạch nát lồng ngực Hải Nam đảo chủ. Lão đau đớn gào lên thảm thiết, ngã ngửa trên bãi cỏ, mắt còn đầy vẻ bất ngờ.

Quần hùng hoan hô như sấm dậy, còn bọn Thần Trùng chết lặng. Dẫu rằng nhờ có linh xà hỗ trợ nên Phi Long thư sinh mới hạ được họ Tôn. Nhưng chiêu đao kỳ lạ kia và thanh bảo đao sắc bén đã khiến ba gã ác ma chột dạ, không dám xông vào giáp công. Hơn nữa, bọn họ cũng chẳng thương tiếc gì Hải Nam đảo chủ. Quyền lực chia cho bốn dẫu sao cũng tốt hơn là chia năm.

Thư Sinh bình thần nói :

- Còn ai muốn thử tài lão phu nữa không?

Bích Mục Yêu Cơ gượng cười :

- Không ngờ đây lại là nơi ẩn cư của tiền bối, không hiểu kẻ nào đã phao tin đồn thất thiệt nên bọn văn bối mới đến quấy rầy thánh địa. Sau năm ngày đào bới hoài công vô ích, bọn văn bối đã thức ngộ mình bị lừa. Xin cáo biệt.

Cuộc tranh giành quyền lực trong Vô Địch bang vẫn âm ỉ nên chẳng ai muốn thí thân. Họ kéo nhau đi hết.

Phi Long thư sinh trả bảo đao, trở lại sơn trang, xóa lớp dịch dung, lên ngựa trở về Khai Phong.

Sáng hôm sau, bọn Yêu cơ về đến Lũng Hà, thấy Tổng đàn chỉ còn là đồng tro tàn.

Khấp Huyết Lang Nhân và mười sáu đứa con quái dị của gã đã phơi xác, cùng với mấy trăm đệ tử giữ nhà. Trên mặt cỏ còn lấm tấm những xác li ti óng ánh của bầy Ngũ Sắc Cỏ Trùng. Cưu lão giậm chân lẩm bẩm :

- Trên đời này, trừ Thủy Tiên ra còn ai giết được đàn cỏ trùng yêu quý của ta.

Nhưng nàng là sư diệt và lại ở tít Ngô Châu cơ mà.

Đám đệ tử đi theo lão đến Thương Sơn không khỏi mừng thầm vì thoát chết.

Chúng mau mắn dọn dẹp và dựng một nơi tạm trú.

Bốn mươi gã địa sát và ba trăm đao thủ Hải Nam còn lại là lực lượng nòng cốt, nên Thần Trùng tự an ủi mình chưa đến nỗi trắng tay.

Bang chúng ở các phủ lân cận cũng còn đến hai, ba ngàn. Thế lực Vô Địch bang không vì trận tập kích này mà tan rã được. Lão chỉ băn khoăn một điều là không biết Phi Long thư sinh có phải là do Vô Hối

hóa trang hay không? Vì Ba Thượng Thần Đạo Tề Thanh Thiên cho rằng chiêu đao đã giết Hải Nam đảo chủ có lộ số tương tự như Công Tôn đao pháp.

Phòng quỹ vẫn nguyên vẹn nên Vô Địch bang mau chóng xây dựng lại Tổng đàn.

Hơn ngàn bang chúng ở các nơi được điều về củng cố lực lượng Lũng Hà

BÀN LONG ĐAO

Hồi 19

Hoàng Long bán dạ Quan Âm giáng

Đao hạ vô hình, nhân hữu hình

Nhắc lại Vô Hối về đến Khai Phong vào chiều ngày cuối tháng ba.

Mọi người mừng rỡ hỏi han. Chàng cười bảo :

- Rất tiếc là chỉ giết được một mình Hải Nam đảo chủ.

Tam Tuyệt Thiên Tôn hân hoan :

- Như vậy cũng là tốt lắm rồi. Bọn ta chỉ sợ Hối nhi bị giáp công không thoát thân được.

Quỷ Địch Tú Sĩ thở dài :

- Sau trận tập kích, phe ta cũng bị thương khá nhiều, nếu không đã chặn đường bọn Thần Trùng đánh trận cuối cùng.

Độc mỹ nhân rung mình nhớ lại :

- Khấp Huyết Lang Nhân quả là đáng sợ, chỉ còn một tay mà vẫn đủ sức cự với bốn lão ma.

Vô Hối điềm nhiên nói với nàng :

- Thú thực, xét về mặt bản lĩnh, ta chỉ ngang ngửa với Vạn Độc Thần Trùng, hoặc Hải Nam đảo chủ. Nhưng mấy lần nhờ yếu tố bất ngờ nên chiếm được ưu thế.

Như lần này chẳng hạn, nếu linh xà không quấn chặt lấy kiếm của đảo chủ thì ta khó mà giết lão được.

Thiên Tôn quay sang hỏi Tú sĩ :

- Mã lão huynh, chẳng lẽ đúng năm năm, diệu dụng của viên nội đan giao long trong cơ thể Hối nhi mới phát huy được sao?

Tú sĩ buồn rầu đáp :

- Ngày ấy vì không biết Lỗ Tuấn là do Hối nhi cải trang, nên ta mới cho hắn uống nội đan. Nay Hối nhi luyện Thái Âm Khí Công đã được

tám thành. Nếu nội đan vỡ ra, luồng chân khí chí dương sẽ tương tranh với nội lực Thái Âm. Đó là họa chứ không phải là phúc đâu. Vì vậy, Hối nhi không nên luyện tiếp đoạn khẩu quyết Vô Tướng Bát Nhã nữa. Cứ coi như chưa hề uống nội đan.

Vô Hối đã luyện được hơn hai năm nên chàng tiếc rẻ :

- Giá mà dung hợp được cả hai luồng chân khí tương phản ấy thì hay biết mấy?

Thiên Tôn gạt ngay :

- Đừng vọng tưởng vô ích, về mặt y đạo thì hoàn toàn không được.

Tối hôm sau, Cửu Môn Đề Đốc Triệu Hòa đến chơi. Gương mặt lão lộ vẻ buồn rầu, phần hận.

Mã viên ngoại lựa lời dò hỏi thì lão thổ lộ ngay :

- Trong buổi chiều sáng nay, Thượng Thư bộ Công và bộ Lễ đã dâng biểu tâu tụng công đức Thánh thượng. Họ xúi giục ngài mở quốc khố xuất ra trăm vạn lượng vàng để xây lại U Châu Đài ở Yên Kinh làm nơi vui chơi hưởng lạc. Năm ngoái, các tỉnh Tây Thục hạn hán nặng nề, mùa màng thất bát. Vậy mà bọn gian thần này chỉ mưu lợi cho riêng mình, thật đáng căm hận.

- Thế Thánh thượng có chuẩn tấu không?

- Cũng may Hữu Thừa Tướng và vài đại thần can gián nên chưa ngã ngũ. Nếu sáng mai, hai lão siểm thần này lại tấu nữa, e rằng Thánh thượng sẽ xiêu lòng.

Tú sĩ an ủi lão :

- Đề Đốc chớ lo, trời cao có mắt, tất không để bọn gian thần mở miệng sàm tấu đâu.

Khi Triệu Hòa cáo từ, Tú sĩ bàn bạc cùng mọi người. Lát sau, Vô Hối và Như Sương mặc áo dạ hành, lao vào bóng đêm.

Ngày trưa ngày mai, Triệu đề đốc vừa tan châu đã hối hả chạy đến báo tin vui :

- Mã viên ngoại quả có tài tiên đoán. Hai lão kia đêm qua đã trúng gió độc, á khẩu, nằm liệt giường nên không dự châu. Nhờ vậy việc xây lại U Châu Đài được bỏ qua.

Ba ngày trôi qua, Triệu đề đốc lại đến than phiền :

- Thánh thượng thân thể bạc nhược mà lão Tả Thừa Tướng Lưu Hải còn khải tấu xin ngài giáng chỉ tiến cung, thu nạp mỹ nữ trong thiên hạ. Thánh thượng đã chuẩn y, ngày mai sẽ tuyên đọc thánh chỉ.

Mã viên ngoại chỉ mỉm cười. Nhưng sáng hôm sau, Thiên Tử lâm triều với nét mặt thanh tịnh, trên cổ đeo một chuỗi niệm châu, miệng lầm bầm Phật hiệu.

Khi tả Thừa Tướng nhắc đến việc tiến cung, long nhan vô án mắng

rằng :

- Đêm qua, Quan Thế Âm Bồ Tát đã giảng hạ, dạy rằng Trẫm ham mê sắc dục sẽ chỉ thọ được ba năm nữa. Nên chịu khó tu hành mới mong trường thọ. Lưu Khanh muốn hại Trẫm hay sao mà bày ra việc tiến cung?

Tả Thừa Tướng Lưu Hải sợ hãi dập đầu, từ đó không còn được nhà vua sủng ái nữa. Ngài say sưa kể lại :

- Cuối canh ba, Trẫm đang mơ màng bỗng nghe bên tai có tiếng gọi : “Xin mời Thánh thượng di giá đến bên cửa sổ, Bồ Tát ta có chuyện muốn nói.” Hoàng Hậu nằm cạnh bên mà vẫn không nghe thấy. Trẫm bèn bước đến, nhìn qua song cửa, thấy đức phật Quan Âm Bạch Y Đại Sĩ đang lơ lửng giữa vườn hoa. Quanh thân ngài tỏa hào quang ngũ sắc, pháp tướng trang nghiêm nhưng cực kỳ diễm lệ. Ngài dạy bảo Trẫm xong rồi biến mất. Trẫm truyền chỉ xây một ngôi chùa thờ đức Phật Bà ngay trong đế đô để thần dân thờ phụng.

Cửu Môn Đề Đốc nghe xong, sinh lòng nghi hoặc. Tại sao mỗi lần lão thổ lộ ưu tư với Mã viên ngoại là mọi việc trở nên suông sẻ? Đề Đốc cũng là người giỏi võ, tất biết rằng những đại cao thủ trong võ lâm thường có khinh công xuất chúng, dễ dàng qua mắt nhà vua.

Triệu Hòa chờ cơ hội kiểm chứng lại nghi vấn của mình, về lại lịch của Mã gia trang. Chẳng lâu lắc gì, tai họa đã đổ ngay lên đầu Đề Đốc.

Một vương tử Mông Cổ đến Khai Phong dâng cống vật, xong việc gã ở lại đế đô vui chơi. Không ngờ, đêm rằm tháng tư bị thần thâu sờ túi. Ngoài hai ngàn lượng ngân phiếu, còn có Ngọc bài Vương tử. Nếu để mất, gã sẽ mang tội khi trở về đất Mông. Vì vậy, sáng ra gã đã dập đầu khóc lóc, xin thiên tử cho cấm quân và bộ đầu phủ Khai Phong tìm giúp.

Việc này liên quan đến quốc thể nên Long nhan đã nổi cơn thịnh nộ, ra kỳ hạn trong năm ngày phải tìm cho được Ngọc bài kia. Nếu không thì cả Đề Đốc lẫn Tuần Phủ đều bị cách chức và mất đầu.

Triệu Hòa xanh mặt, cho quân giữ chặt bốn cổng thành rồi hộc tốc chạy về Mã gia trang. Lão kể lại sự việc rồi khẩn cầu viên ngoại :

- Mã lão gia! Bồn chức biết ngài là bậc thần tiên, xin hãy vì mối thâm tình mà giải giùm cái đại hạn này. Bồn chức xin suốt đời tạ dạ.

Mã viên ngoại cười xòa :

- Lão phu đã qui ẩn, không còn dính líu đến giang hồ. Nhưng xin Đề Đốc yên tâm, Ngọc bài sẽ trở về đúng hạn, nếu tên đạo tặc kia còn trong phủ Khai Phong.

Đề Đốc vừa lui ra thì Vô Hối đã Côn Linh cũng xuất trang. Họ tìm đến

phân đà Cái bang trong thành. Thấy trúc phù trong tay chàng công tử, phân đà chủ - Thiết Quái Cái Lý Tiến - vui mừng khôn xiết. Gã biết chỉ mình Công Tôn Vô Hối là có vật này.

Năm trăm khát cái trong thành tiến hành dò xét. Đến chiều, họ đã báo về rằng thủ phạm có lẽ là tên Tiểu Hồ, thuộc hạ Bá Vương Quyền Ngô Thận, lão đại của bọn lân quang trong thành.

Thế lực của họ Ngô bao trùm mặt trái Đề Đốc. Gã thu thuế các kỹ viện, đồ trường, tửu điểm, thuộc hạ có đến gần ngàn. Tính gã trọng nghĩa khinh tài, quyền pháp lại cao cường nên được thủ hạ tôn sùng. Vô Hối và Côn Linh đi theo gã tiểu cái. Đến một hẻm rộng, gã hóa tử chỉ vào trong :

- Công tử cứ đi theo lối này. Ngô Trận đang ngồi uống rượu với sáu đàn em, ca hát om sòm. Người nào mặc y phục xanh nhàu nát, hở ngực thì chính là họ Ngô.

Vô Hối ung dung bước vào. Chỉ chừng vài trượng đã thấy bảy gã lân quang đang bày tiệc giữa đường ăn nhậu. Người ngồi giữa có dáng vẻ đúng như lời mô tả. Gã tuổi trạc tam tuần, râu bó cằm, mũi thẳng, miệng rộng, mắt hổ tròn xoe, da mặt đen sạm.

Chiếc áo xanh xóc xếch, đệ lộ bộ ngực đầy lông.

Gã nhìn chàng với vẻ dò xét, hắt hàm hỏi :

- Công tử muốn đi ngang đường này chăng?

Vô Hối lạnh lùng đáp :

- Không phải! Tại hạ đến đây để nhận lại mảnh Ngọc bài mà Tiểu Hồ đã lấy được đêm rằm vừa rồi.

Gã cười ha hả, móc lưng lấy thẻ ngọc ra, tung hứng trên lòng bàn tay hữu, gật gù :

- Xem ra tài nghệ truy phong của công tử cũng thật phi thường. Tại hạ cũng chẳng thích thú gì vật này, nhưng nếu trả lại quá dễ dàng thì còn gì mặt mũi lão đại Khai Phong nữa?

Sáu gã lân quang đồng thanh khen phải. Vô Hối hỏi lại :

- Vậy các hạ tính sao? Hay là cho ta chuộc lại vậy?

Ngô Trận nheo mắt :

- Phong thái của công tử quả không giống bọn quan lại hống hách hay bọn con cháu thế gia, chắc là bậc cao nhân trên giang hồ? Ngô mỡ muốn thử vài đường quyền xem sao. Nếu công tử thắng, sẽ có được Ngọc bài này.

Vô Hối gật đầu, đồng ý. Bá Vương Quyền đứng dậy vươn vai, bước khỏi chiếu rượu. Gã xoay tay rồi bất ngờ xuất thủ để chiếm tiên cơ.

Tay chân gã vô cùng linh hoạt, mỗi đường quyền cước đều uy mãnh tuyệt luân. Cuồng phong vù vù xé gió. Gã dùng phép đánh liên hoàn,

chiêu này nổi chiêu nọ, chẳng hề ngưng nghỉ.

Vô Hối không khỏi sinh lòng thán phục quyền pháp họ Ngô. Chàng đem pho Phất Huyết thủ pháp của nghĩa phụ ra thi thử. Chàng như mảnh lụa trắng phất phơ giữa trận cuồng phong. Mười ngón tay ve vẩy, tuy nhẹ nhàng nhưng chiêu nào cũng có thể đưa đối phương vào tử địa.

Bá Vương Quyền sôi sục hào khí, vận toàn lực quyết tranh tài với chàng công tử nho nhã này. Quyền ảnh trùng trùng, nổ ì ầm như sấm vọng. Hai trăm chiêu trôi qua, họ Ngô đã đem hết sở học ra thi triển là không hề chạm được vạt áo đối phương. Gã gầm lên như hổ rống, xuất chiêu tối hậu, quyền phong như cơn lốc xoáy ập đến, bao phủ thân hình Vô Hối.

Chàng cười nhạt, xuất một trong ba chiêu tuyệt kỹ của pho Huyết Ảnh đại bát thức. Song trào như mười thanh lợi dao xé toang màn quyền ảnh, chụp vào ngực họ Ngô. Gã kinh hãi trước chiêu thức quỷ dị và thần tốc này, xuôi tay chờ chết. Nhưng Vô Hối chỉ nắm lấy hai vạt áo của gã khé lại rồi hòa nhã nói :

- Cám ơn các hạ đã nương tay.

Nói xong chàng quay lưng bỏ đi. Ngô trận bưng tỉnh gọi ơ ới :

- Này! Sao công tử đã thắng ta mà không lấy lại Ngọc bài?

Gã thò tay định lấy ra trả, nào ngờ Ngọc bài đã biến mất. Ngô Thận chết điếng người, không nói nên lời.

Bọn lân quang cười nịnh :

- Chắc hẳn ta nhận ra đại ca đã nhẹ đòn nên xấu hổ, không dám đòi bảo vật nữa.

Bá Vương Quyền điên tiết chửi vang :

- Nhẹ tay cái mả cha các người. Nếu hẳn không hạ thủ lưu tình thì ta đã toi mạng rồi. Ngọc bài cũng đã bị hắn lấy từ lúc nào không biết nữa? Ngô mỗ thật lòng bái phục chàng công tử mặt lạnh này. Ta ra kỳ hạn cho các người, trong ba ngày phải tìm ra nơi cư ngụ của hắn. Sáu gã lân quang sợ hãi, chạy theo Vô Hối và Côn Linh.

Họ Côn dơ ngón cái khen ngợi :

- Không ngờ thủ pháp móc túi của Môn chủ cũng lợi hại phi thường.

Vô Hối cười mát :

- Được đệ nhất thần thủ truyền nghề, lẽ nào lại không xuất sắc?

Đường phố đông người nên họ không dám dùng khinh công, chỉ đi chậm rãi. Vì vậy, bọn lân quang đã theo kịp và thấy hai người rẽ vào Mã gia trang.

Trước kỳ hạn vua ban một ngày, Triệu đề đốc bối rối phi ngựa đến Mã gia trang.

Lão hỏi bằng giọng như sắp khóc :

- Mã lão gia, sáng mai đã là ngày phải dâng ngọc bài, chẳng hay đã có chưa?

Viên ngoại vuốt râu tươi cười :

- May mà anh em trên giang hồ còn nể mặt, nên lão phu không đến nổi nhục mạng. Nhưng Đề Đốc phải lựa lời mà tấu sao cho Thiên tử bỏ qua không truy sát hung thủ. Lão phu vì đạo nghĩa, tất không thể nói ra danh tính người ấy.

Triệu Hòa mừng như sống lại, run rẩy nhận lấy Ngọc bài, xem kỹ lại rồi hớn hờ vòng tay vái dài :

- Mã lão gia yên tâm, chỉ cần thu hồi được bảo vật là Thánh thượng đã hoan hỉ rồi. Cái đầu của bốn chức xem ra đã cứu được. Ớn này bốn chức dầu chết cũng chẳng dám quên.

Trong buổi chiều sáng ngày thứ năm, Thánh thượng nhíu mày hỏi :

- Triệu Khanh chẳng hay đã tìm ra Ngọc bài chưa?

Triệu Hòa hiên ngang bước đến trước bệ rồng tấu rằng :

- Nhờ long oai của Thánh thượng, nên đạo tặc đã hoàn lại Ngọc bài và tám ngàn phiếu hai ngàn lượng bạc.

Vương tử Mông Cổ hân hoan nhận lại Ngọc bài, còn tám ngàn phiếu thì không.

Gã ôn tồn nói :

- Hai ngàn lượng này là để thưởng công cho anh em thị vệ đã hết lòng tìm kiếm.

Triệu Hòa mừng thầm, vì đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của lão, chớ nào phải tiền tang vật.

Ít hôm sau, Triệu đề đốc lại đến Mã gia trang nhân nhó :

- Thánh Hoàng đã bắt bốn chức phải tìm bọn họa sư để vẽ dung mạo của Quan Âm Bồ Tát đúng như trong giấc mộng, nhưng đã mười mấy người bị đuổi ra, Long nhan nổi giận đình mắng bốn chức là kẻ bất tài. Xin Mã lão gia thương tình giúp đỡ.

Mã viên ngoại trấn an :

- May thay, đêm qua lão phu cũng nằm mộng thấy Bồ Tát giáng hạ. Để lão phu vẽ lại rồi đưa cho đại nhân đem vào cung thỉnh ý Long nhan.

Triệu Hòa biết ngay người giả Bồ Tát đêm ấy hiện ở trong trang.

Nhưng lão đã từng diện kiến năm vị thiếu phu nhân, đâu có ai đáng gọi là cực kỳ xinh đẹp như lời Thiên tử kể.

Trưa hôm đó, Tú sĩ lấy giấy bút rồi gọi Bích Vân ra làm mẫu. Nàng then thùng bảo :

- Can gia bày diệu kế thức tỉnh Thánh Hoàng là rất phải, nhưng đem

dung mạo tức nữ ra nặn tượng Quan Âm thì khó coi lắm.

Vô Hối mỉm cười :

- Đúng vậy! Vì đức Bồ Tát đâu kiều diễm bằng nàng.

Tú sĩ là bậc thầy trong họa đạo nên đã miêu tả được hết vẻ đẹp của gương mặt Bích Vân. Bức tranh trông thật sống động và có thần.

Hôm sau, Triệu Hòa đến thăm thì bức họa đã hoàn tất. Lão mở ra xem thử, lòng bàng hoàng ngơ ngẩn.

Lão không ngờ trên thế gian lại có mỹ nhân diễm lệ đến dường này.

Đó là Tú sĩ đã trang điểm cho Bích Vân vẻ mặt tôn nghiêm, nếu không còn đẹp hơn nhiều.

Triệu đề đốc hân hoan đem bức họa vào trong triều. Thiên tử mừng rỡ phán :

- Đúng là dung mạo này, chẳng sai một nét. Nhưng sao khanh lại có được?

- Muôn tâu Thánh thượng, hạ thần có quen một lão trượng họ Mã, ông ta cũng được Bồ Tát báo mộng nên vẽ lại.

-- O o -- Sau gần tháng nghỉ ngơi, chữa trị, đám cao thủ Mã gia trang đã hồi phục, sẵn sàng cho trận chiến mới.

Nhưng Hồ Lô Cái đến thăm và báo một tin không vui. Một hiệp khách tuổi tam tuần đã xuất hiện, tự xưng là truyền nhân của Phi Long thư sinh. Gã tuyên bố rằng sư phụ gã đã qua đời hơn mười năm nay, và lão già đã từng giết Hải Nam đảo chủ ở Thương Sơn hôm trước chỉ là kẻ giả mạo. Gã nhờ Cái bang loan báo lời khiêu chiến ra khắp giang hồ. Nếu kẻ giả mạo không chịu lộ diện, gã sẽ gia nhập Vô Địch bang khuấy đảo võ lâm. Hiện nay, gã đang ở Vũ Hán vui say, chờ tin tức.

Vô Hối mỉm cười :

- Đúng là xảo hợp, không ngờ Phi Long thư sinh Lạn Như Vân lại có truyền nhân.

Nhưng gã này tên họ là gì và bản lãnh thế nào?

Hồ Lô Cái nhăn nhó :

- Gã tên là Lệnh Hồ Tuyết, phong thái cao ngạo, lạnh lùng hết như thư sinh hồi trai trẻ. Dao pháp của gã nhanh như thiểm điện, đã có sáu đại cao thủ vùng Hồ Bắc mất mạng, chỉ với một chiêu đao.

Vô Hối sinh lòng hứng thú với cao thủ này. Chàng muốn thử xem Công Tôn đao pháp gia truyền có địch lại tuyệt học lừng danh của Phi Long thư sinh hay không? Hơn nữa, chàng đã trót mạo nhận thư sinh nên không thể trốn tránh trách nhiệm để Lệnh Hồ Tuyết đi vào đường ma đạo.

Lúc này, Lệnh Hồ Tuyết đang uống rượu trên Phong Lưu các ở

thành Vũ Xương, tửu lâu này nổi tiếng thiên hạ vì có đám tiểu nhị toàn là mỹ nữ. Các cô nương ở đây không buôn bán xác thịt mà chỉ ngồi bên hầu rượu, chuyện trò hay đàn hát.

Dẫu say cách mấy, tửu khách cũng chỉ nhìn mà nuốt nước miếng chứ không dám buông lung. Đã có vài tay hảo hán bị quăng xuống hồ nước quanh Phong Lưu các, do bàn tay của chính những giai nhân.

Chưởng quầy là một người đàn bà tam tuần không chồng. Nàng rất xinh đẹp nhưng lại phòng không chiếc bóng, vì cái danh hiệu Tiểu Thượng Du Hồn của mình.

Ngụy Ngọc Trâm được trời phú cho dung mạo tươi như hoa nở, nụ cười mê hoặc lúc nào cũng nở trên môi. Ngay cả khi nàng giết người cũng vậy. Đã có nhiều cao thủ chết đi mà không hiểu nàng xuất thủ lúc nào.

Đến năm ba mươi tuổi, nàng chán cảnh ăn quán ngủ đình, suốt ngày lang bạt nơi gió cát giang hồ, nên gom góp vốn liếng mở Phong Lưu các này.

Lệnh Hồ Tuyết đến đây đã nửa tháng nay. Gã trọ trong khách điểm gần đây, nhưng cả ngày có mặt trên tầng hai Phong Lưu các. Quanh gã lúc nào cũng có hai, ba tiểu cô nương xinh đẹp nhất. Nhưng gương mặt anh tuấn, lạnh lẽo như sương không hề xao xuyến. Đôi mắt hắc bạch phân sinh luôn nhìn xuống mặt nước sông Hán, hay vàng mây bàng bạc cuối trời xa. Tửu lượng của Lệnh Hồ Tuyết thật kinh khủng, gã uống cạn tất cả những chung rượu mà các giai nhân dâng lên, da mặt vẫn tái xanh, thần sắc vẫn bình thản.

Ngụy Ngọc Trâm hơi cảm thấy tự ái bị tổn thương, vì hắn chẳng bao giờ chịu nhìn về phía nàng.

Trong bộ trường bào trắng tinh, trông Lệnh Hồ Tuyết như pho tượng bạch ngọc lạnh lùng nhưng quyến rũ.

Bàn tay hắn chỉ làm có hai động tác, đó là nâng chén và vuốt ve thanh bảo đao trên đùi. Thanh đao này có vỏ bằng đồng xanh cũ kỹ, rỉ sét, chạm trổ những hoa văn kỳ lạ. Chuôi đao bằng sừng đen bóng vì năm tháng.

Đã ba lần Lệnh Hồ Tuyết rút đao tại đây. Chưa ai nhìn rõ lưỡi đao thì nó đã chui vào vỏ. Chỉ thấy một luồng đao quang xanh nhạt lóe lên và đích thủ ngã gục.

Lệnh Hồ Tuyết chưa bao giờ động thủ trước, nhưng khi đối phương ra tay thì đao của gã nhanh hơn.

Gã rất ít nói, hoặc giả, có cho rằng gã không biết nói cũng chẳng sai. Sáng nay cũng vậy, Lệnh Hồ Tuyết đến rất sớm. Ngồi quay về

hướng Đông để xem cảnh bình minh trên sông Hán.

Gã ăn tất cả những gì Ngụy nương cho bụng lên, không hề khen chê.

Đầu giờ Ty, có hai thực khách bước lên lầu. Đó là một chàng công tử mặc lam bào và một nữ lang. Lệnh Hồ Tuyết khẽ chấn động, nhưng Tiểu Thượng Du Hồn thì rất xao xuyến.

Nữ lang này đẹp lạ kỳ, gương mặt nàng phẳng phất vẻ buồn man mác, khi nói cười với phu tướng lại rạng rỡ như mặt trời xuân.

Còn chàng công tử thì đúng là cây ngọc trước gió, dáng người mảnh khảnh nhưng đôi mày kiếm xéch ngược uy nghiêm, hàng râu mép xanh rì, càng tăng phần lịch lãm.

Hai người ngồi xuống bàn cạnh cửa Nam, gọi vài món ăn và vò rượu. Ngụy nương không dẫn được lòng hâm mộ, đích thân bụng vò rượu đến. Nàng tươi cười với khách :

- Công tử và phu nhân đây cốt cách thanh kỳ, tôn quý, như rồng phượng chốn nhân gian. Ngụy Ngọc Trâm tôi mạo muội muốn được làm quen.

Chàng công tử chỉ cười bằng mắt, còn nữ lang khúc khích đáp :

- Ngụy thư thư đừng quá lời khiến tiểu muội thêm hổ thẹn. Tiểu muội là người xấu xí nhất trong năm chị em chung thuyền.

Ngụy nương giật mình, gương cười :

- Nếu quả đúng thế, thì công tử đây quả là người điểm phúc nhất đời.

Trước đây, nàng tưởng rằng Lệnh Hồ Tuyết là mỹ nam tử số một.

Nay gặp chàng trai lạ mặt này mới biết kiến văn mình còn nhỏ hẹp.

Nhưng nàng tự an ủi rằng Lệnh Hồ Tuyết võ công quán thế, chứ đâu yếu đuối như bọn công tử thế gia.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy tự hào về ý trung nhân của mình. Nàng trở lại quầy, bụng một vò rượu quý đến bàn Lệnh Hồ Tuyết :

- Lệnh Hồ đại hiệp, sáng nay quán vắng, thiếp muốn hầu rượu đại hiệp.

Nàng đâu biết rằng lòng gã đang nổi sóng, dung mạo và khí chất của chàng công tử kia khiến gã bị tổn thương. Còn nhan sắc của nữ lang đã làm gã tủi phận. Nàng đẹp hơn Ngọc Trâm bội phần.

Dù hai bên chưa nói gì với nhau, nhưng gã biết nàng ngưỡng mộ mình. Và trong thâm tâm của gã cũng thầm yêu mến Ngụy nương.

Lệnh Hồ Tuyết nhận lấy chung rượu trong tay Ngọc Trâm, uống cạn rồi lại chia ra.

Gã uống liền mười chung như muốn vá víu tâm hồn mình.

Bàn bên kia vọng lại tiếng cười như ngọc vỡ :

- Hối ca! Lâu lắm thiếp mới được cùng chàng đồng hành.

Ngụy nương giết mình, nàng đã biết chàng công tử mặt ngọc ấy là ai. Thanh danh của Công Tôn Vô Hối lẫy lừng thiên hạ mấy năm nay. Chàng là người duy nhất liên tiếp chống lại những đại ma đầu lợi hại nhất võ lâm. Không những thế, chàng ta còn cảm hóa được cả ba lão ma vương.

Ngọc Trâm không đành được lòng ngưỡng mộ, quay sang nhìn Vô Hối.

Lệnh Hồ Tuyết bỗng đứng dậy, thanh đao đã nằm trong tay. Gã lạnh lùng hỏi :

- Vô Hối! Phải chăng ngươi là người đã mạo nhận gia sư?

Vô Hối thản nhiên gạt đầu và hỏi lại :

- Còn các hạ, lấy gì để chứng minh là truyền nhân của Phi Long thư sinh?

Lệnh Hồ Tuyết trầm giọng :

- Năm mươi năm trước, tiên sư làm khách nhà Cao Tài Thần, nghe nói Quảng Tây và Hồ Nam bị hạn hán nặng nề. Người bèn khuyên họ Cao bỏ tiền cứu giúp. Họ Cao đồng ý với điều kiện tiên sư phải trao tặng lão ta tám trường bào và con Hồng Dực Thanh Xà. Lão muốn nhờ bảo y lưu giữ thi hài, và qua đời bằng độc của linh xà.

Tiên sư vì thương bách tính nơi cố quận nên đồng ý. Sau đó, người về Tần Lĩnh ẩn cư. Cách đây hai mươi năm, người thu ta làm đồ đệ và chỉ tám năm sau đã quy tiên. Thanh Nhị Long Đao này và đao pháp sẽ chứng minh cho người thấy.

Ngọc Trâm rung động, hiểu rằng Vô Hối đã lấy được kho tàng khổng lồ của Cao Tài Thần nên mới có bảo y và linh xà. Giờ đây, chàng là người giàu có nhất Trung Hoa.

Vô Hối nghiêm giọng :

- Qua lời nói, tại hạ biết rằng các hạ không hề ngoa ngôn. Hối này xin tạ lỗi và trả lại hai bảo vật của Cao tiên bối cho các hạ.

Lệnh Hồ Tuyết ngửa cổ cười cao ngạo :

- Đâu dễ dàng như vậy! Ta sẽ lấy máu ngươi để rửa nhục cho tiên sư.

Vô Hối cười nhạt :

- Tại hạ dùng thân phận của lệnh sư để diệt trừ tà ma, sao gọi là nhục?

Lệnh Hồ Tuyết quát mắt :

- Ngươi là cái thá gì mà dám nhận là sư phụ của ta? Nếu sợ chết thì hãy lạy ta ba lạy tạ lỗi.

Uyển Cơ phẫn nộ, mắt phượng long lanh bảo :

- Các hạ tưởng mạo đường chính mà xem ra tâm địa nhỏ nhen. Hối

ca danh lừng bốn bể nào sợ gì ai? Chẳng qua chàng tâm địa quang minh chính đại nên mới nhẫn nhục đấy thôi.

Lệnh Hồ Tuyết bị nữ nhân chê trách, gã cực kỳ hổ thẹn, mặt thoáng hồng, nghiêng răng quát :

- Câm ngay! Người biết gì dám xen vào?

Vô Hối sa sầm nét mặt :

- Dẫu tiện thể có quá lời, các hạ cũng không nên thô lỗ như vậy. Nếu lòng các hạ đã quyết thấy máu thì tại hạ cũng xin phụng ý.

Đám tiểu cô nương trong Phong Lưu các đã ba lần chứng kiến cảnh Lệnh Hồ Tuyết tử đấu, nên mau mắn dọn gọn bàn ghế, chừa khoảng trống ở giữa làm đấu trường.

Lần này, Lệnh Hồ Tuyết không dám coi thường, rút đao thủ thế. Vô Hối cũng vuốt lưng, lấy Bàn Long đao ra.

Hai người đứng cách nhau trượng rưỡi, quán chú công lực chờ đợi. Không ai muốn xuất thủ trước, vì kẻ động thủ trước bao giờ cũng có sơ hở.

Vô Hối biết đối thủ đã được chân truyền thuật ngự đao của Phi Long thư sinh, chiêu nào cũng dồn toàn lực, khí thế như chẻ núi. Vì vậy, chàng không dám coi thường, dựng Bàn Long đao trước mặt. Đây là thế đầu tiên trong chiêu Đao Phát Như Lôi của Công Tôn đao pháp. Chiêu này chỉ có công mà không thủ, chuyên dùng để khắc chế các loại đao phong trên đời.

Đã hơn khắc trôi qua, hai người vẫn lặng im như tượng đá. Sát khí từ thanh đao của Lệnh Hồ Tuyết tỏa ra ngày càng giàn giụa, lạnh lẽo. Uyển Cơ bỗng che miệng ngáp dài, đêm qua hai người ân ái mặn nồng nên nàng mệt mỏi.

Tâm Vô Hối thoáng xao động, Lệnh Hồ Tuyết không bỏ lỡ cơ hội, ập đến như tia chớp. Thanh đao trong tay gã hóa thành muôn ngàn đao ảnh, thực hư lẫn lộn và uy mãnh như cuồng phong.

Vô Hối vung đao, điểm nhanh vào màn đao quang. Tiếng thép ngân nga, tình tang không dứt, hai bóng ảnh xáp vào rồi lại văng ra.

Ngực Vô Hối rách một đường dài hơn gang tay, máu rỉ ra ướt đầm lam bào. Lệnh Hồ Tuyết vẫn không hề đặc ý, mặt lạnh như sương, chuẩn bị cho chiêu thứ hai.

Uyển Cơ biết trượng phu vì mình mà phân tâm nên thất thế, nàng sa lệ thở thê :

- Xin tướng công tha lỗi.

Vô Hối mỉm cười, vung đao đánh trước. Chiêu thứ bảy của pho Công Tôn đao pháp chàng chưa thi triển lần nào. Nó có cái tên hơi khắc bạc - Đao Hạ Vô Tình.

Bàn Long đao như chiếc muống bạc bay vào ngực đối phương. Mọi người bên ngoài đều thấy rõ đường đi của thanh đao. Lệnh Hồ Tuyết cũng vậy, nhưng gã không cách nào chặn lại. Chiêu tuyết đao của gã như đánh vào khoảng không và đao của Vô Hối như không hề có thực.

Mũi Bàn Long đao đâm vào tâm thất đối phương, vạch nhẹ một đường rồi dừng lại. Vô Hối nghiêm giọng :

- Tại hạ vô tình lấy được di vật của Cao tiên bối, nên không muốn giết đệ tử của người. Mong các hạ đừng ý tài mà đi vào ma đạo, tử hủ anh linh của Phi Long thư sinh.

Lệnh Hồ Tuyết xua tay, da mặt trắng bệch, nỗi tủ nhục trong lòng trào lên. Gã rất tôn thờ bản thân mình nên không chịu nổi cảnh thảm bại này.

Vô Hối thu đao rồi nói :

- Tại hạ sẽ hoàn lại hai bảo vật cho các hạ.

Lệnh Hồ Tuyết nghiêng răng nói :

- Không cần! Ta sẽ giết người để đoạt lại di vật của tiên sư.

Gã quay lưng đi thẳng xuống lầu, không hề để ý đến ánh mắt xót thương của Ngụy nương.

Vô Hối thở dài :

- Người này cũng là bậc kỳ tài trong võ đạo, nhưng tâm địa hẹp hòi, kiêu ngạo, trước sau gì cũng sa vào ma lộ.

Uyển Cơ vội chạy đến xem xét vết thương, cũng may chỉ rách da.

Ngụy Ngọc Trâm nghiêng mình nói :

- Tiện thiếp từ lâu đã ngưỡng mộ hiệp danh của công tử. Nay được hội kiến mới biết lời đồn chẳng sai. Xin đội ơn công tử đã nương tay.

Vô Hối đoán rằng nàng đã nặng tình với Lệnh Hồ Tuyết, chàng dịu giọng bảo :

- Bản tính của Lệnh Hồ Tuyết có lẽ xuất phát từ cuộc sống cô tịch.

Nếu muốn cảm hóa, chỉ có mối thâm tình của Ngụy cô nương là làm được. Tại hạ có bấy nhiêu lời, mong cô nương suy xét.

Chàng đặt nén bạc lên bàn rồi cùng Uyển Cơ rời Phong Lưu các. Hai người lấy nón rộng vành treo nơi lưng ngựa, chụp vào rồi lên đường.

Tiểu Thượng Du Hồn suy nghĩ một lúc lâu, giao sự vụ Phong Lưu các cho người thân tín, khăn gói đi tìm Lệnh Hồ Tuyết.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 20

Võ Đang sơn hạ Cưu Ma Tử Vô Ảnh tòi tâm Tú sĩ vong

Trời tháng năm oi bức, vằn thái dương chói lọi như thiêu đốt vạn vật. Uyển Cơ lau mồ hôi trán than thở :

- Tướng công, thiếp không chịu nổi cái nóng này, chúng ta mau tìm chỗ nghỉ ngơi, chiều mát đi cũng được.

Lúc này họ đã cách xa Vũ Xương hai ngày đường và sắp đến Tín Dương. Nhìn gương mặt kiều diễm đỏ hồng vì nắng hạ, chàng cười bảo :

- Tại nương tử nằng nặc đòi đi theo, sao giờ lại than khổ?

Uyển Cơ nguýt chàng :

- Chỉ trừ thời gian mới gặp nhau, có lúc nào thiếp được sánh đôi với tướng công đâu?

Vô Hối an ủi :

- Cách đây hơn dặm có một tửu điểm, chúng ta ghé vào đây tránh nắng vậy.

Hai người thúc ngựa phi mau, lát sau đã đến nơi. Trong quán chỉ có một người duy nhất. Gió là Bá Vương Quyền Ngô Trận.

Gã sang sảng nói :

- Sao Mã công tử và phu nhân chậm chân như vậy? Tại hạ chờ ở đây đã nửa canh giờ rồi.

Vô Hối thản nhiên giới thiệu :

- Đây là chuyết thê Đông Môn Uyển Cơ, còn đây là Bá Vương Quyền Ngô Trận, lão đại chốn kinh thành - người đã hoàn lại ngọc bài của vương tử Mông Cổ.

Uyển Cơ nghiêng mình thi lễ :

- Tiểu muội đã được nghe Hối ca nhắc đến Ngô huynh.

Bá Vương Quyền ngượng ngùng :

- Mời công tử và phu nhân an tọa. Tại hạ chỉ là kẻ thất phu chốn hang cùng, ngõ hẻm, đâu đáng để nhị vị quan tâm.

Gã rửa thơm trong bụng :

"Tên Vô Hối này quả là tốt phúc, bao nhiêu bảo vật thế gian đều vào tay hắn cả." Vô Hối nâng chén hỏi :

- Các hạ theo bọn ta đến tận nơi này chắc không phải chỉ để mời dự tiệc?

Ngô Trận bối rối :

- Tại hạ chỉ vì lòng hiếu kỳ nên mới cố tìm hiểu lai lịch công tử mong được kết giao với bậc anh hùng. Nhờ vậy mới được chứng kiến trận

quyết đấu vô tiền khoáng hậu trên Phong Lưu các.

Vô Hối gật gù :

- Té ra người ẩn mình trên ngọn cây cạnh cửa sổ là các hạ?

Họ Ngô sượng sùng :

- Nhãn quang của công tử thật đáng sợ, tại hạ cứ ngỡ không ai nhận ra.

Ba người đàm đạo vui vẻ đến tận chiều. Uyển Cơ thắc mắc :

- Sao đám lũ khách dừng ngựa rồi đi ngay mà không ghé vào tửu quán?

Bá Vương Quyền đặc ý :

- Tại hạ đã bao trọn quán này rồi.

Vô Hối mỉm cười :

- Chứ không phải là do lá khô lâu tiểu kỳ mà Ngô huynh đã cấm trước cửa quán hay sao?

Ngô Trận vỗ đùi tán thưởng :

- Dường như chẳng có gì qua mắt được công tử.

- Nhưng xin hỏi lai lịch của lá cờ nhỏ ấy?

Họ Ngô buồn rầu kể :

- Tiên sư là Thần Quyền Nhan Lộc, ẩn cư ở Khai Phong. Người thầy tại hạ mồ côi nên nhận về nuôi dưỡng và dạy võ. Năm năm trước, tiên sư ngộ hại, trên người còn cấm lá cờ này. Tại hạ bèn bỏ nhà lặn lội giang hồ, cố tạo vây cánh để có nhân lực điều tra tung tích hung thủ. Cuối cùng phát hiện chủ nhân lá cờ là Bạch Cốt Dâm Thần Nễ Tung. Hai mươi năm trước, lão từng bị tiên sư và các huynh đệ vây đánh trọng thương, nay mới trả thù xưa. Tại hạ không biết lão ở đâu nên cứ đem tiêu kỳ cấm khắp nơi, dụ lão ra mặt.

Uyển Cơ lộ vẻ quan tâm :

- Nhưng nếu lão xuất hiện, Ngô huynh có chắc thắng được lão ta hay không?

Bá Vương Quyền ngượng ngập đáp :

- Tại hạ tự biết mình không phải là đối thủ của lão, nên đã thủ sẵn một vũ khí cực kỳ bá đạo để đối mạng.

Vô Hối trầm ngâm :

- Phương pháp của Ngô huynh chẳng khác nào đá biển mò kim. Sao không tìm đến các huynh đệ của Thần Quyền? Dâm Thần đã quyết tâm trả hận, tất sẽ không tha cho họ.

Họ Ngô cười khổ :

- Tại hạ nào biết họ ở địa phương nào mà tìm?

Vô Hối mỉm cười :

- Tại hạ sẽ giúp Ngô huynh điều tra hạ lạc của họ và lão Bạch Cốt.

Ngô Trận biết chàng là lãnh tụ phe bạch đạo và có uy tín rất lớn với Cái bang.

Khi chàng đã mở lời thì mấy chục vạn khát cái trên cả nước sẽ tiến hành điều tra. Gã cảm kích siết tay chàng :

- Tại hạ xin đa tạ.

Hoàng hôn đã buông rơi, tiết trời mát dịu, ba người lên đường về Khai Phong. Lúc đến Tín Dương, Vô Hối ghé vào phân đà Cái bang, gửi thư cho Hồ Lô Cái bằng đường chim câu.

Giữa tháng sáu, ba người về đến kinh thành.

Sau đó, Vô Hối tiến hành chiến dịch tiêu diệt phân đàn Vô Địch bang ở các địa phương hai bên Hoàng Hà.

Chàng rất thận trọng nên phe đối phương không hề nghi ngờ những chiếc thuyền của Triệu Mã Giang Vận Hành.

Cư Hoạch đành cho rút hết đệ tử về Tổng đàn ở Lũng Hà, để bảo toàn lực lượng.

Các phái võ lâm mau chóng hồi phục phong độ, phần khởi chờ ngày đại phản công.

Xét về mặt bản lãnh, phe Vô Hối chưa đủ sức tiêu diệt bọn ma đầu Thần Trùng, Yêu Cơ, Thần Dao, Tùy Hoa song quái, Tây Hạ lục yêu. Hơn nữa, chàng tiếc máu xương đồng đạo nên không muốn tiến công ngay. Chàng nhẫn nại chờ cơ hội tốt, hạ sát bọn đầu não, lúc ấy Vô Địch bang tự động tan rã.

Bộ mặt giang hồ đã sinh động trở lại, hào kiệt bốn phương có thể hiên ngang xuất đạo mà không hề e ngại. Họ thâm tri ân Vô Hối, dù đa số chẳng biết chàng ở đâu.

Đầu tháng bảy, trinh sát Cái bang đã điều tra ra hạ lạc của Bạch Cốt Dâm Thần.

Nễ Tung hiện đang làm tổng quản cho Thất Tinh bảo ở ngoại thành Trường An. Thất Tinh bảo chủ Giang Phổ tuổi mới trạc lục tuần, trước giờ chưa hề xuất thủ nên không rõ võ công thế nào. Cũng chẳng ai biết lão lấy tiền ở đâu mà nuôi sáu trăm tráng đinh trong bảo. Chỉ xét việc Bạch Cốt Dâm Thần chịu nhận chức tổng quản, đủ biết Thất Tinh bảo chủ không phải tay vừa.

Vô Hối dặn dò anh em Cái bang tiếp tục giám sát hành vi Thất Tinh bảo, rồi đi tìm Bá Vương Quyền.

Họ Ngô đang ngồi ngất ngưỡng trên lan can Như Ý tửu lâu. Thấy bóng Vô Hối, gã buông mình nhảy xuống đường hân hoan nói :

- Tại hạ đang nghĩ đến công tử, không ngờ lại gặp, thật là linh hiển.

Gã kéo chàng lên lầu, bảo chường quây dọn ngay rượu thịt. Bọn tiểu nhị mau mắn thi hành vì sợ lão đại nổi nóng.

Vô Hối cười bảo :

- Xem ra Ngô huynh oai trấn đế đô, chẳng thua gì Thiên tử.

Ngô Trận ngượng ngùng :

- Bọn họ vì sanh ý nên mới chịu lụy, chứ trong bụng thì chỉ cầu cho tại hạ chết sớm.

Hết một vò rượu năm cân, Vô Hối mới nói cho gã họ Ngô biết tin tức mà Cái bang đưa về. Gã gãi đầu bối rối :

- Chết cha rồi! Nay lão ác ma đã thành đầy tớ Thất Tinh bảo, làm sao đụng vào lão ta được? Chỉ sợ chưa chạm vào lão đã bị bọn tráng đinh đánh cho chạy dài.

Vô Hối rất mến gã hán tử hào sảng này, nên không muốn gã chết.

Chàng hỏi gã :

- Ngoài quyền pháp, Ngô huynh sử dụng vũ khí gì?

- Tiên sư có dạy đao pháp nhưng không lợi hại bằng quyền thuật. Do đó, tại hạ ít khi cầm đao.

- Còn cái vật cực kỳ bá đạo mà Ngô huynh định dùng để đổi mạng với kẻ thù đâu rồi?

Ngô Trận móc lưng lấy ra một quả cầu nhỏ bằng trái chanh. Màu tím nhạt. Gã đặc ý nói :

- Đây là viên hỏa đạn của Hỏa Thần Mao Thu. Tại hạ đã tốn ngàn lượng bạc mới mua được. Sức nổ của nó khủng khiếp phi thường, trong vòng hai trượng không có vật nào sống sót.

Vô Hối cười nhạt :

- Ngô huynh bị lừa rồi, vật này chẳng hề ghê gớm đến thế đâu. Đối với các đại cao thủ như Bạch Cốt Dâm Thần, cùng lắm cũng chỉ làm cháy áo lão mà thôi. Tại hạ đã từng ném sáu trái vào một người mà chẳng làm gì được ông ta.

Họ Ngô chết điếng vỗ bàn nói :

- Tổ bà cái gã Trương Tam gian xảo, tại hạ sẽ không tha cho nó.

Ngô Trận hỏi tên tiểu nhị :

- Lâu nay người có thấy gã Trương Tam hay không?

- Bẩm lão đại, họ Trương đã rời thành hơn tháng nay, nghe nói gã về Giang Nam lập nghiệp, không quay lại nữa.

Ngô Trận thần thờ lẩm bẩm :

- Thế là mất toi ngàn lượng bạc.

Vô Hối an ủi gã :

- Vật này không đến nỗi vô ích đâu. Tại hạ sẽ dạy cho Ngô huynh một chiêu đao, khi gặp lão ma, cứ tung hỏa đạn uy hiếp tinh thần rồi dùng chiêu đao này mà tấn công.

Nếu lão không mất mạng thì cũng bị trọng thương.

Họ Ngô cảm kích, đôi mắt hồ long lanh :

- Nếu Ngô mỗ trả được đại thù, nguyện sẽ làm thuộc hạ công tử để báo ân.

Vô Hối cười mát :

- Làm bằng hữu không tốt hơn sao?

Ngô Trận cao hứng cười vang :

- Hảo! Công tử đã không chê, Ngô mỗ xin được với cao vậy.

Hai người chén tạc chén thù cho đến say mềm.

Sáng hôm sau, Bá Vương Quyền đến Mã gia trang tìm Vô Hối.

Chàng đưa gã vào sân luyện võ sau nhà, truyền cho gã một chiêu trong pho Thanh Quang La Võng, có phối hợp với vài thức trong Công Tôn đao pháp.

Bạch Cốt Dâm Thần sử dụng Bạch Cốt chùy nên Vô Hối phải sáng tạo ra một chiêu đặc biệt để đối phó.

Họ Ngô không có căn bản về đao pháp nên luyện mãi mới xong. Sau mười ngày lui tới Mã gia trang, gã đã quen thuộc với mọi người. Ai cũng mến gã, nhưng chỉ mình Như Sương nghĩ khác. Nàng tỏ vẻ với Vô Hối :

- Tiện thiếp linh cảm con người này sẽ mang tai họa đến cho tướng công. Cảm giác này thiếp đã từng có khi lần đầu gặp Hình Thiết Hán. Xin tướng công nhớ đến lão phản phúc Du Thanh Vân mà đừng quá tin tưởng họ Ngô.

Vô Hối trấn an nàng :

- Cảm ơn nương tử đã nhắc nhở, ta vẫn chưa quên cái gương của tiên phụ.

Sau đó Vô Hối âm thầm quan sát, cố tìm ra trên dung mạo, cử chỉ của họ Ngô những điểm xấu, đã đưa đến ác cảm ở Như Sương. Chàng không nhận thấy gì hết. Nhưng lời cảnh báo của Độc mỹ nhân đã ăn sâu vào tiềm thức.

Sau lễ Vu Lan, giang hồ chấn động vì tin Thất Tinh bảo đổi tên thành Thất Tinh giáo. Giang Phổ là Giáo chủ còn Lệnh Hồ Tuyết làm phó. Thất Tinh giáo công khai khiêu chiến với Vô Hối, thách chàng đến Trường An tỉ thí. Lệnh Hồ Tuyết còn tố cáo chàng là người đã vét sạch kho tàng của Cao Tài Thần.

Gã bảo rằng con cháu họ Cao hiện đang ở trong Thất Tinh bảo và chàng phải hoàn lại cho họ Cao, ít nhất là phân nửa tài sản lấy được. Lời tuyên bố này đã gây bất lợi cho thanh danh Vô Hối. Một số hào kiệt đã sanh lòng đổ kỵ với chàng.

Cổ nhân có câu :

“Kẻ mang ngọc có tội”, Vô Hối giờ đây đã là đích ngắm cho những kẻ

giàu lòng tham.

Uyển Cơ giận dữ nói :

- Phải chi hôm ấy tướng công giết quách gã đi, thì đâu có chuyện phiền phức này.

Vô Hối vẫn điềm nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra :

- Chuyện chúng ta lấy được kho tàng có rất nhiều người biết, đâu phải chỉ mình gã.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cau mày :

- Thất Tinh giáo đã đưa Hối nhi vào thế bất khả kháng, chẳng thể không đến Trường An. Nhưng bọn chúng ỷ lại vào điều gì mà dám khiêu chiến?

Tú sĩ tư lự :

- Không chừng Thất Tinh giáo đã liên kết với Thần Long bang nên mới bày ra kế này. Vô Hối mà xuất đầu lộ diện, e khó thoát thân.

Thúy Vi lo lắng nói :

- Can gia! Vậy chúng ta phải đối phó thế nào bây giờ?

Tú sĩ vân vê chòm râu chớm bạc, suy nghĩ một lúc rồi bảo :

- Theo ý ta, kho tàng ở Thương Sơn còn lại rất nhiều. Chúng ta cứ nhờ Triệu đề đốc khởi tầu lên Thánh thượng, cho quân sĩ đến đem cả về kinh, sung vào quốc khố.

Như vậy cũng là góp phần ích nước lợi dân. Hai là, tố cáo trước thiên hạ sự liên kết của Thất Tinh giáo và Thần Long bang. Hối nhi sẽ nhận lời tử tội nhưng không phải ở Trường An mà là Ngọc Nữ Phong.

Thiên Tôn dơ ngón cái khen ngợi :

- Mã lão huynh quả là người túc trí đa mưu.

Tuy nhiên, Vô Hối cũng còn băn khoăn :

- Nhưng nếu hôm ấy Thần Long bang và Thất Tinh giáo dốc hết lực lượng đến giáp công thì sao?

Tú sĩ cười đáp :

- Với công lực của lão phu và Hối nhi, muốn thoát vòng vây, đâu phải là chuyện khó?

Kế sách của Tú sĩ được mọi người tán thành. Tối hôm đó, Mã viên ngoại cho mời Cửu Môn Đề Đốc đến dự yến.

Hết một tuần rượu, Mã viên ngoại khề khà nói :

- Tình hình quốc khố lúc này thế nào?

Triệu Hòa nhăn nhó :

- Năm nay nhiều địa phương bị hạn hán, mùa màng mất trắng, nên ngân quỹ triều đình thiếu hụt trầm trọng.

Mã viên ngoại nheo mắt :

- Lão phu không thông thạo triều luật nên xin đại nhân chỉ giáo một việc. Giả như có người tìm được kho tàng chôn đã lâu năm, y chỉ lấy đi một phần ba, số còn lại y dâng lên Thánh thượng. Xin hỏi lúc ấy Thánh thượng ý thế nào?

Triệu Hòa cười bảo :

- Chỉ trừ mỏ kim ngân dưới lòng đất, nếu phát hiện thì phải báo với triều đình để được thưởng. Còn tài sản vô chủ lâu năm thì ai tìm nấy hưởng. Nếu có lòng sung vào quốc khố, dầu chỉ một phần mười cũng là có công, Thánh thượng sẽ rất hoan hỉ chứ lẽ nào lại bắt tội.

Mã viên ngoại nghiêm giọng :

- Lão phu có người nghĩa tử tên gọi Công Tôn Vô Hối. Y may mắn tìm được kho tàng của Cao Tài Thần. Y chỉ lấy đi một phần và có ý dành số tài sản còn lại cho quốc khố. Sáng mai, Đề Đốc đại nhân cứ tâu lên Hoàng Thượng việc này, nếu Long nhan không chê, y sẽ dẫn đường cho quan quân đi lấy về.

Triệu Hòa tò mò hỏi :

- Thế Mã lão gia có biết số ấy trị giá khoảng bao nhiêu không?

Viên ngoại mỉm cười :

- Lão phu không chắc lắm, nhưng ít nhất cũng phải hơn hai trăm vạn lượng vàng.

Đề Đốc vui mừng khôn xiết, tức tốc nhập cung khởi tấu, không chờ đến buổi chiều.

Long nhan nghe nói đến số vàng khổng lồ ấy, hoan hỉ phán :

- Nếu đúng như vậy, trẫm sẵn sàng phong tước Hầu cho gã Công Tôn Vô Hối kia.

Sáng mai, phiên khanh đem năm ngàn quân cấm vệ, theo y đến kho báu.

Mười ngày sau Triệu đề đốc đã vét sạch kho tàng ở Thương Sơn đem về kinh.

Tổng cộng lên đến hai trăm sáu mươi vạn lượng hoàng kim. Nhưng Vô Hối không có mặt để nhận tước Hầu. Chàng nhờ Đề Đốc tâu lại với thiên tử rằng :

- Thảo dân đã quen với kiếp giang hồ, xin đa tạ lòng ân sủng của Thánh thượng.

Long nhan hỏi lại :

- Thế dung mạo và tài nghệ của chàng hiệp khách ấy thế nào?

Triệu đề đốc hết lời tán dương :

- Muôn tâu Thánh thượng, chàng ta tuổi chỉ hơn đôi mươi, anh tuấn như Tống Ngọc. Dáng người mảnh khảnh nhưng thần lực không thua Hạng Võ, tám cửa đá nặng ngàn cân mà y chỉ đẩy nhẹ đã mở

ra.

Tin Vô Hối đem bảo tàng sung vào quốc khố đã giải tỏa được những lời dị nghị.

Cái bang lại mở chiến dịch tố cáo sự liên minh của hai tổ chức tà ma và loan báo việc Vô Hối nhận lời so tài với Lệnh Hồ Tuyết ở Ngọc Nữ Phong, để tránh mưa ma quỷ kế.

Đòn này đã đưa Thất Tinh giáo vào thế kẹt. Nhưng họ vẫn nhận lời có lẽ ỷ vào điều gì đó?

Ngày đầu tháng chín được chọn làm kỳ hạn phó ước. Hào kiệt tam sơn ngũ nhạc lũ lượt lên đường dự khán.

Sáng ngày mừng một tháng chín, quần hùng tụ tập dưới chân Ngọc Nữ Phong, tức Võ Đang sơn. Quả nhiên Thần Long bang cũng có mặt bên cạnh Thất Tinh giáo.

Không thấy Vô Hối và lực lượng Dao môn, mọi người xôn xao bàn tán. Gần cuối giờ Thìn, họ kinh ngạc khi thấy chàng chỉ đi với một lão nhân cao gầy, dung mạo xa lạ.

Quần hùng càng ngưỡng mộ khí phách của chàng. Họ đồng thanh cao giọng chào hỏi.

Cục diện võ lâm được như ngày hôm nay cũng là do công lao Vô Hối.

Chàng vào trong đáp lễ rồi ung dung đi thẳng đến trước mặt Lệnh Hồ Tuyết. Gã đã trở thành Phó giáo chủ Thất Tinh giáo nên trên ngực áo lấp lánh bảy ngôi sao thêu bằng kim tuyến. Đôi mắt gã hôm nay sáng rực, chứng tỏ nội công đã tăng tiến bội phần.

Vô Hối thì mặc tấm bảo y trắng ánh vàng của Phi Long thư sinh. Linh xà ngoan ngoãn vắt vẻo trên vạt áo.

Lệnh Hồ Tuyết biến sắc quát :

- Sao ngươi còn dám mặc bảo y của sư phụ ta?

Vô Hối thản nhiên đáp :

- Trường bào và linh xà này là do lệnh sư bán lại cho Cao Tài Thần.

Tại hạ may mắn vào được kho tàng đương nhiên là chủ nhân của di vật. Các hạ dù là truyền nhân của Phi Long thư sinh cũng không có quyền hỏi tới.

Hồ Lô Cái lớn tiếng tán thành :

- Bảo vật vô chủ, ai tìm thấy thì được hưởng. Cả vương pháp lẫn đạo nghĩa làm người đều công nhận như vậy.

Quần hùng hét vang :

- Chí lý!

Lệnh Hồ Tuyết cứng họng, tái mặt quát :

- Được! Ta sẽ không hỏi đến di vật, mà chỉ hỏi tội ngươi đã giả danh

tiên sư.

Điều này thì đúng nên không ai lên tiếng, chờ xem Vô Hối đối phó thế nào.

Chàng trầm giọng bảo :

- Tại hạ thức ngộ rằng mình có lỗi nên đã tha mạng cho các hạ một lần, như vậy chưa đủ sao?

Việc này quần hùng chưa biết nên họ Õ lên. Lệnh Hồ Tuyết cố nén cảm giác nhục nhã, gãi nghiêng rằng :

- Lần trước vì khinh địch nên ta thất thế, để người được đắc ý.

Nhưng hôm nay ta không còn là hôm qua. Ta cũng sẽ tha mạng cho người một lần chỉ chặt hai tay là đủ.

Quần hùng phần nộ trước thái độ kiêu căng của y, họ cười rộ lên chế diễu.

Nhưng Vô Hối thì khác, chàng hiểu rằng Lệnh Hồ Tuyết phải có điều sở cậy mới dám tái chiến với người đã đả bại mình. Quỷ Địch Tú Sĩ cũng truyền âm nhắc nhở :

- Hối nhi hãy cẩn thận! Nhãn thần của gã rất quái dị, chứng tỏ rằng gã đã dùng một phương pháp tà đạo để nâng cao công lực.

Vô Hối chỉ gật đầu rồi bảo đối phương :

- Chuyện ai thắng ai bại không thể nói trước. Nhưng xét về nhân phẩm, các hạ không xứng là truyền nhân của bậc kỳ hiệp Phi Long thư sinh. Lệnh sư đã dám vì bách tính mà bán cả hai bảo vật thành danh của mình, rồi về quy ẩn. Lòng nhân nghĩa ấy đáng để võ lâm tôn thờ. Nay các hạ mang tâm địa tiểu nhân, vì chút hư danh mà gia nhập tà ma, khuynh đảo thiên hạ, sao không hử thẹn với ân sư? Hôm nay, tại hạ sẽ vì anh linh Phi Long tiên bối mà quét sạch môn hộ, thu hồi bảo đao Phi Long.

Quần hào vỗ tay như sấm. Lệnh Hồ Tuyết gầm lên vung đao, lướt đến tấn công, đao kinh của gã uy mãnh hơn trước bội phần. Vô Hối không dám coi thường, đảo bộ tránh chiêu rồi trả đòn.

Hai thanh đao chạm nhau ngân dài. Vô Hối nghe hử khẩu tê chồn, hiểu rằng công lực gã đã hơn chàng.

Lệnh Hồ Tuyết đắc chí, dùng phép khoái đao, định làm nhục đối thủ trước rồi mới hạ thủ.

Nhưng Vô Hối là bậc kỳ tài, tinh thông nhiều tuyệt học, khinh công của chàng độc bộ thiên hạ nên chẳng hề lúng túng. Chàng phối hợp hai pho Thiên Cầm thân pháp và Cuồng Phong Ma Ảnh, bay lượn chung quanh Lệnh Hồ Tuyết. Thanh Bàn Long đao thỉnh thoảng lóe lên, uy hiếp các tử huyệt của y.

Đã hai trăm chiêu trôi qua mà Lệnh Hồ Tuyết vẫn chưa làm gì được

đối phương.

Gã tự biết khinh công mình còn kém bèn tung mình rời đấu trường, hai tay nắm chặt cán đao, chuẩn bị đánh chiêu tối hậu. Chiêu đao Vô Thượng này trước đây gã không luyện được vì thiếu tu vi. Nay nhờ Thất Tinh giáo chủ cho uống linh đan, tăng thêm được ba mươi năm công lực nên mới thành công. Với tu vi tròn hoa giáp, gã tin rằng địch thủ không thể thoát chết.

Vô Hối vẫn dùng lại chiêu Đao Hạ Vô Tình, điểm đến của đao là ngực trái đối phương.

Chàng đã chú tâm quan sát nên nhận ra ánh mắt gã hơi lộ vẻ hân hoan.

Lần này, Lệnh Hồ Tuyết động thủ trước. Thân ảnh gã bốc lên, đao quang lấp lánh phản chiếu ánh thái dương, đao ảnh mịt mù như rồng vàng bay lượn trong mây.

Vô Hối cũng vung đao, hóa thành mũi tên bạc, bay thẳng vào màn đao quang kia.

Bàn Long đao xuyên qua lưới đao, lướt vào ngực Lệnh Hồ Tuyết y như lần trước.

Nhưng Vô Hối cực kỳ thông tuệ, đã đoán trước rằng gã Lệnh Hồ Tuyết chẳng dại gì mà thí mạng, đưa ngực cho chàng đâm. Do đó, trong chiêu đao này, chàng đã để dành lại hai phần lực đao, mũi đao vừa chạm áo đối phương, thì tay tả Vô Hối đã bùng ra một luồng chỉ phong xạ thẳng vào mắt phải của y.

Lệnh Hồ Tuyết đang đắc ý, đưa đao vào cổ đối thủ, bỗng nghe mắt mình đau đớn khủng khiếp, cảnh vật như mờ đi. Gã rú lên, lùi nhanh. Nhưng Bàn Long đao đã vạch tung ngực áo của gã, để lộ mảnh thép dày hộ tâm.

Rồi trở bản, đập vào huyệt Dương Cốc nơi bàn tay hữu, khiến đối thủ phải buông đao.

Nhãn thần bên phải của Lệnh Hồ Tuyết đã vỡ nát, nhưng không tổn thương đến não bộ. Mắt là bộ phận mỏng manh nhất, lại thông với não bộ nên khi cơ quan này bị thương, người ta mất hẳn dũng khí. Hơn nữa, Vô Hối đã tha chết cho Lệnh Hồ Tuyết lần thứ hai, gã còn mặt mũi nào mà tái đấu nữa.

Quần hùng hoan hô vang dội.

Lệnh Hồ Tuyết ôm mắt, căm hờn rú lên :

- Ngươi là kẻ hèn mạt, dùng thủ pháp hạ lưu ám toán ta.

Vô Hối nhặt lấy Phi Long đao, cao giọng bảo :

- Tuyết kỹ Vô Hình Chỉ của tại hạ trong võ lâm ai cũng biết. Bất cứ kẻ nào muốn giao đấu với tại hạ cũng phải đề phòng, sao gọi là ám

toán?

Vạn Độc Thần Trùng cười âm hiểm :

- Thầy trò ngươi nhờ thủ đoạn đánh lén mà thành danh, có gì hay ho đâu?

Vô Hối cười nhạt :

- Đối với lão, ta không cần dùng đến Vô Hình Chỉ cũng có thể lấy mạng lão dễ dàng.

Cưư Hoạch gian xảo bảo :

- Ngươi đã nói thế, bọn Bang chủ lẽ nào lại không giúp ngươi nổi tiếng?

Vô Hối trao Phi Long đao cho lão nhân đi cùng rồi bước đến. Chàng đã nghe Quỷ Địch Tú Sĩ tán dương võ công của họ Cưư nên rất cẩn trọng.

Quần hùng lo ngại cho Vô Hối trước thủ đoạn xa luân chiến nên xông xáo. Thái Cực Kiếm, Chưởng môn phái Võ Đang lên tiếng :

- Ít nhất Cưư bang chủ cũng phải để Công Tôn đại hiệp nghỉ ngơi một lát mới đúng đại nghĩa giang hồ. Nếu không, dẫu Bang chủ có thắng cũng chẳng vinh dự gì.

Mọi người nhất tề hét lên :

- Đúng thế!

Thần Trùng cũng không thể muối mặt, đành bảo :

- Vậy tiểu tử ngươi cứ việc điều tức, lão phu sẽ chờ.

Vô Hối không phải là kẻ mới xuất đạo. Chàng biết quý sinh mạng của mình, nên chẳng hề sinh cường, ngấm ngấm vận khí để điều hòa chân khí. Một khắc sau, chàng mở mắt nói với Thần Trùng :

- Ngày này năm sau sẽ là đám giỗ của lão.

Thanh Bàn Long đao loang loáng ập đến. Họ Cưư cười nhạt, múa tit linh xà đón chiêu. Lão ma nhờ kỳ duyên nên công lực cao thâm vô lượng, màn kim quang tạo ra bởi lớp đao vàng óng của độc xà, vững chắc như tường đồng vách sắt, chặn đứng chiêu đao của đối phương. Tả thủ của lão vẽ nên những chưởng thức quỷ dị và mãnh liệt.

Bàn Long đao chạm vào thân linh xà không hề làm tổn thương được nó. Chiếc đầu góm ghiếc đôi lúc xuyên qua đao quang, uy hiếp đối phương.

Vô Hối thực lòng khâm phục pho Linh Xà tiên pháp của Thần Trùng.

Chàng phấn khởi vận toàn lực ra tranh tài.

Công lực chàng không thâm hậu bằng lão ma nên tránh việc đối chưởng, chỉ tập trung vào đao chiêu. Cố không để độc xà quán lấy lưỡi đao.

Quần hùng hồi hộp theo dõi cuộc tử đấu. HọỒ lên lo sợ mỗi khi Vô Hối rơi vào hiểm cảnh.

Đến chiêu thứ ba trăm, từ trong bàn tay tả Cưu Hoạch bay ra một làn khói mịt mù, che khuất nhãn quang Vô Hối. Lão đã dùng đến tuyệt kỹ Hắc Độc chưởng.

Cùng lúc đó, kim xà trong tay lão vươn dài. Chiêu này lão đã tính toán rất kỹ, đỉnh ninh đối phương chẳng thể thoát chết.

Quả đúng như dự kiến, Vô Hối bắt buộc phải tung cả tả chưởng đánh bạt luồng độc vụ. Cánh tay chàng tê chồn, đường đao bên hữu thủ chậm lại.

Kim xà len qua đao ảnh quán chặt lưỡi đao, rồi mổ vào mặt Vô Hối.

Nhưng Hồng Dực Thanh Xà đã vươn mình cản ngang cổ kim xà.

Vô Hối buông tay, thanh Bàn Long đao bị sức kéo của họ Cưu, bay thẳng vào mặt lão, mang theo cả Hồng Dực Thanh Xà.

Không còn cơ hội nào tốt hơn, Vô Hối vung song chưởng xuất chiêu Huyết Ảnh Tội Tâm. Thần Trùng đang lúng túng trước sự xuất hiện bất ngờ của con vật tuyệt độc, vội buông đuôi con kim xà, cử chưởng đỡ đòn.

Trong lúc cấp bách, lão chỉ dồn được có bốn thành công lực nên hoàn toàn kém thế. Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau nổ vang rền. Vạn Độc Thần Trùng hự lên, văng ra sau hơn trượng, máu miệng phun thành vòi.

Vô Hối không dừng tay, lướt đến giáng thêm một chưởng kinh hồn nữa. Hai bóng người bay đến tấn công vào lưng chàng, một đao, một kiếm.

Đó chính là Ba Thượng Thần Đao và Bích Mục Yêu Cơ. Khách quan chiến chưa kịp bày tỏ sự kinh hãi thì lão nhân cao gầy, đi cùng với Vô Hối đã ập đến. Thanh Phi Long đao trên tay lão mãnh liệt như bão tố, cuồng phong, đánh bạt cả hai cao thủ. Họ văng ra ngoài, kinh hồn trước công lực khủng khiếp của lão nhân.

Vô Hối dường như đã biết trước có người bảo vệ phía sau, thân nhiên giáng mạnh.

Song chưởng chạm vào thân họ Cưu vang lên một tiếng sầm dữ dội. Chân khí lão đã bế tắc nên không thể vận công căng áo da tê lên đỡ đòn.

Xương cốt Thần Trùng gãy vụn, lão gào lên thảm thiết rồi tuyệt khí.

Đôi mắt vẫn mở trừng trừng.

Lúc này Quỷ Địch Tú Sĩ đang ở trong vòng vây của mười cao thủ.

Tây Hạ lục yêu và Tùy Hoa song quái đã nhập cuộc.

Vô Hối giết xong họ Cưu, nhặt đao quay người nhảy vào giải vây.

Chàng cuốn đến phía Tây Hạ lục yêu, bọn chúng hợp đao đỡ đòn, rồi vây chặt.

Tình thế của Vô Hối và Quỷ Địch Tú Sĩ rất nguy nan, nếu không sớm đào vong.

Khi Thất Tinh giáo chủ và Lệnh Hồ Tuyết tham chiến, sẽ không hy vọng thoát thân.

Quả nhiên, họ đã làm như thế. Nhưng Liễu Không đại sư, Chưởng môn phái Thiếu Lâm đã dùng công phu Sư Tử Hồng quát lên :

- Các Chưởng môn còn chờ gì nữa?

Chưởng môn sáu phái bạch đạo và Hồ Lô Cái vừa tham chiến thì cục diện đã vặn hồi.

Trong đám quần hùng, một người thét lên như sấm :

- Chư vị anh hùng! Chúng ta không nhân dịp này mà quét sạch tà ma thì mặt mũi nào mà xưng là võ sĩ nữa?

Hơn ngàn người nhất tề rút vũ khí tấn công bọn giáo chủ Thất Tinh giáo và Thần Long.

Vô Hối phấn khởi, hú vang bốc lên không trung, xuất chiêu Tử Thức Nhất Kiếm.

Bàn Long đao tỏa sát khí giàn giụa, bao phủ cả Lục Hợp đao trận.

Chân khí chàng hao hụt sau trận đấu với Thần Trùng nên không giết được sáu lão ma, nhưng cũng để lại những vết đao xước máu trên mình họ.

Lục Yêu đau đớn rú lên, quay lưng đào tẩu. Vô Hối quay sang tấn công Tùy Hoa song quái.

Chàng bỗng phát hiện Thất Tinh giáo chủ có hành động rất kỳ lạ. Lão múa tít Thất Tinh bảo kiếm, phi thân khắp nơi. Gặp ai đánh nấy nhưng chỉ vài thế đã lướt đi nơi khác.

Hồng Dục Thanh Xà rít lên, Vô Hối suy nghĩ rất nhanh, chàng quát lớn :

- Coi chừng Thất Tinh giáo chủ phóng độc.

Giang Phổ vẫn phi nhanh và bật cười ghê rợn :

- Muộn lắm rồi! Vô Ảnh Chi Độc của bọn Giáo chủ chẳng ai có thể chống lại đâu.

Giờ đây, ta đã nắm chặt sinh mạng các người trong tay. Ngồi bả chủ đã thuộc về ta.

Vô Hối biết lão mưu cầu bá nghiệp tất sẽ không sát hại quần hùng, mà chỉ khống chế mà thôi. Chàng rú lên ra hiệu cho Tú sĩ. Lão hiểu ý, tấn công mạnh vài chiêu rồi thoát đi.

Hai người đều có khinh công tuyệt thế nên chỉ nháy mắt đã rời xa đấu trường mười mấy trượng.

Giang Phổ nói vọng theo :

- Bọn người đã trúng độc, dầu có chạy đến nhà cũng không thoát khỏi cái chết thảm khốc. Càng chạy nhanh càng mau về quỷ môn quan.

Quả nhiên, chỉ được hai dặm, Quỷ Địch Tú Sĩ đã bụng đau như cắt, chân khí tiêu tán, bước chân loạn choạng.

Vô Hối kinh hãi, bế xốc ông lên tay rẽ vào cánh rừng rậm bên đường.

Chàng đặt ông xuống bãi cỏ, Tú sĩ gượng cười :

- Chất độc này thật khủng khiếp, chắc ta không qua khỏi. Ở tuổi gần bách tuế, có chết cũng chẳng sao, Hối nhi bất tất thương tâm làm gì.

Chàng ứa lệ nói :

- Can gia! Hối nhi không đành lòng nhìn can gia thảm tử thế này.

Tú sĩ nghe lục phủ ngũ tạng đau đớn như bị hàng vạn mũi kim châm.

Thân hình lão run lên, mồ hôi toát ra như tắm. Lão thều thào :

- Nếu Hối nhi có thương ta, hãy mau giúp một tay. Can gia không chịu nổi cơn đau xé thịt này.

Nói xong, lão lăn lộn, rên rỉ rất thảm thiết. Vô Hối đâu nỡ vung đao giết nghĩa phụ, chàng khóc nức nở, quỳ xuống cạnh ông.

Linh xà bỗng rít lên, Vô Hối nhớ đến vật kỳ độc này, nghiêng răng ra lệnh. Thanh xà rời vạt áo, bò đến mổ vào cổ Tú sĩ. Chất độc của nó thiên hạ vô song, lập tức đưa Tú sĩ về âm cảnh.

Nghe tiếng vó ngựa vọng lại, chàng biết Thất Tinh giáo chủ đang cho người truy sát, đành gạt lệ đào huyết chôn nghĩa phụ. Chàng vui cả thanh Phi Long đao cùng với thi hài.

Xong xuôi, Vô Hối vận công kiểm tra kinh mạch, thấy mình không có hiện tượng trúng độc, lòng thầm cảm ơn Phụng Hoàng Tẩu đã để lại Phụng Hoàng Huyết Đan.

Chàng ôm một tảng đá lớn đặt lên mộ để đánh dấu và che chở cho Tú sĩ khỏi sự đào bới của thú rừng. Sau một khắc hành công, chàng đã phục hồi phần lớn chân lực, lên đường trở lại Khai Phong.

Mọi người trong Mã gia trang thấy Vô Hối về có một mình, gương mặt lại hằn sâu nét đau khổ, biết ngay Tú sĩ đã gặp nạn.

Tam Tuyệt Thiên Tôn đã hỏi ngay :

- Nghĩa phụ người đâu?

Vô Hối sa lệ đáp :

- Người đã bỏ mạng vì chất độc Vô Ảnh của Thất Tinh giáo chủ rồi.

Đám nữ nhân bật khóc thút thít. Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương quắc mắt nói :

- Té ra lão họ Giang là truyền nhân của Độc Trung Chi Vương.

Thiên Cầm Tôn Giả thở dài :

- Đó cũng là số kiếp. Ba mươi năm trước, lão Độc Vương đã thảm bại dưới tay của Mã lão huynh.
- Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt :
- Để lão phu thử xem chất độc Vô Ảnh kia lợi hại đến đâu? Lão luyện Ma công từ nhỏ và không sợ độc, lần trước bị Như Sương phóng độc phẫn, lão cũng tự trực độc ra được.
- Vô Hối nghiêm giọng :
- Chẳng dám phiền đến sự thúc, tiểu diệt sẽ tự tay lấy đầu họ Giang.
- Nét mặt chàng bùng bùng sát khí ghê người

BÀN LONG ĐAO

Hồi 21

Khai Phong thành ngoại Lôi Thiên hiện Ngọc Nữ phong tiên Chính Nghĩa khai

Đến giữa tháng mười, Thất Tinh Bảo chủ Giang Phổ đã thực sự là bá chủ võ lâm. Chất độc Vô Ảnh là xiềng xích hữu hiệu, biến hai ngàn hào kiệt có mặt ở Ngọc Nữ Phong hôm ấy thành công cụ. Bích Mục Yêu Cơ và Ba Thượng Thần Dao phải đem Thần Long Bang đầu phục Thất Tinh Giáo. Dù họ được phong chức phó giáo chủ nhưng cũng chỉ là nô lệ. Tùy Hoa Song Quái, Tây Hạ Lục Yêu đều trở thành hộ pháp. Bàn tay thép của họ bóp nghẹt võ lâm Trung Nguyên. Lão tin rằng Quỷ Địch Tú Sĩ và Vô Hối đã bỏ mạng nên ráo riết truy tìm tung tích Dao Môn.

Hồ Lô Cái bị tra tấn đến gần chết vẫn không mở miệng khai ra Mã gia trang. Thất Tinh Giáo bèn treo giải thưởng năm ngàn lượng vàng và chức hộ pháp cho bất cứ ai tìm ra nơi ẩn náu của bọn Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Nhưng Hách Âu Kỳ giờ đây đã biến thành Mã viên ngoại thay cho Tú Sĩ. Ông bí mật mua một cơ ngơi khác, ở cách Mã gia trang chừng ba chục trượng, vẫn giữ nguyên cái tên Mã gia trang như cũ. Gia quyến Vô Hối âm thầm chuyển đến đây cư ngụ. Lãnh Tâm Dao cùng Bạch Tú Hồng được giao việc bảo vệ tòa trang viện mới này, và chỉ huy anh em đào một đường hầm nối với Mã gia trang.

Dưới lòng đất, Như Sương cùng Thủy Tiên ngày đêm nghiên cứu cách giải chất độc Vô Ảnh.

Bá Vương Quyền Ngô Trận biến mất từ đầu tháng chín, đến cuối

tháng mười mới xuất hiện. Gã đến thăm nhà Vô Hối, thấy nhà vắng vẻ liền hỏi:

- Đám tiểu đồng đi đâu hết mà không thấy nô đùa ?

Chàng định nói thực nhưng nhớ lời cảnh báo của Như Sương, chàng chỉ mỉm cười đáp:

- Họ ở cả trong hậu viện.

Gã rủ chàng đến Như Ý tửu lâu ngắm tuyết rơi. Vô Hối nhận lời. Họ Ngô hạ giọng thì thầm:

- Tại hạ đã đến Trường An do thám, nắm được đường đi nước bước trong Thất Tinh Bảo, nếu công tử muốn phục hận cho nghĩa phụ, tại hạ xin làm người hướng đạo. Nhân dịp này trả luôn mối thù với Bạch Cốt Dâm Thần.

Vô Hối mừng rỡ, hỏi sơ địa hình, địa vật Thất Tinh Bảo. Chàng quyết dốc toàn lực đánh một trận cuối cùng, giết sạch bọn tà ma.

Ngô Trần bảo: - Tốt hơn là công tử nên đến tận nơi xem xét thì kế hoạch mới mong thắng lợi hoàn toàn. Tại hạ sẽ đi cùng với công tử.

Vô Hối đồng ý, hẹn ba ngày sau sẽ lên đường. Mật đạo đã hoàn thành nối liền với nhau, dù nhỏ hẹp, chỉ vừa hai người sánh vai, nhưng cũng đủ gọi là sinh lộ. Như Sương giỏi nghề kiến trúc nên cửa ngầm rất khó phát hiện và cũng khó phá, trừ khi dùng hỏa dược. Nhưng ở đất đế đô này, bọn đối phương không bao giờ dám gây tiếng nổ.

Công trình này được tiến hành do hàng trăm cao thủ võ lâm, sức lực hơn người, nên mới hoàn tất mau chóng như vậy. Thạch Đại Hổ quả là chiếc máy đào đất không biết mệt, năng suất của gã gấp đôi người khác.

Năm trăm hào kiệt dưới trướng Vô Hối thuộc nhiều môn phái khác nhau, nhưng họ đồng một lòng tôn sùng Vô Hối. Họ không nề hà gian khổ, chẳng tiếc máu xương, quyết cùng chàng tử chiến với quần ma.

Tối hôm ấy, Vô Hối báo với mọi người rằng mình sẽ đi Trường An cùng Bá Vương Quyền để thám thính Thất Tinh Bảo.

Sau cái chết của Quỷ Dịch Tú Sĩ, người thân của chàng tỏ ra rất dè dặt, họ không muốn chàng đi vào tử địa.

Tam Tuyệt Thiên Tôn vuốt râu nói: - Ta biết Hối nhi không sợ Vô Ảnh Chi Độc, nhưng với lực lượng hùng hậu của Thất Tinh Giáo hiện nay, nếu bị phát giác, người khó mà thoát nổi vòng vây.

Như Sương bảo: - Thuộc giải Vô Ảnh Chi Độc chưa điều chế xong. Dầu tướng công có nắm vững tình hình, cũng không thể tấn công ngay được. Vậy hà tất phải liều lĩnh làm gì ?

Vô Hối trầm ngâm một lúc tư lự hỏi: - Tại sao Tiểu Thượng Du Hồn Ngụy cô nương không có mặt bên Lệnh Hồ Tuyết ? Khi ta hỏi họ Ngô thì gã cũng nói rằng không thấy dù đã phục bên cạnh Thất Tinh Bảo ba ngày đêm. Điều đáng lưu ý là Ngô Trận thoảng biến sắc. Có lẽ y không chuẩn bị để trả lời câu hỏi này ?

Chàng bảo Tam Thủ Miêu: - Côn đường chủ liên hệ ngay với phân đà Cái Bang, tìm hiểu lai lịch Bá Vương Quyền. Trong hai ngày phải có tin.

Côn Linh lãnh lệnh đi ngay. Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt: - Lão phu có cảm giác con người họ Ngô không đơn giản như bề ngoài của hắn. Thiên Tôn tư lự:

- Nhưng nếu gã là người của Thất Tinh Giáo, tất đã báo cho Giang Phổ biết rằng chúng ta đang ẩn thân ở Mã gia trang.

Hứa Bích Vân thở thê: - Có thể hắn thuộc một thế lực thần bí khác, cũng có dã tâm tranh bá, nhưng chưa xuất đầu lộ diện ?

Vô Hối cười bảo: - Cứ chờ kết quả của họ Côn là biết ngay.

Chiều hôm sau, Tam Thủ Miêu mới về đến. Đầu tóc và y phục của gã đầy bụi, như mới từ gầm giường của nhà nào đó chui ra. Vô Hối bảo gã vào sau tắm gội rồi hãy báo cáo. Gần khắc sau gã lên đại sảnh, uống cạn chung rượu rồi nói:

- Môn chủ đoán không sai, lai lịch Ngô Trận quả là có vấn đề. Hắn ta đúng là dưỡng tử của Thần Quyền Nhan Lộc, nhưng đã bị họ Nhan đuổi đi trước lúc lão chết được ba năm. Trong thời gian này gã bỏ đi đâu không rõ. Sau khi Bạch Cốt Dâm Thần giết Nhan lão, họ Ngô có mặt ở Khai Phong và ra tay tranh đoạt quyền lực trong thành. Hắn leo lên chức phó tướng và bốn tháng sau, đại ca của gã chết bất đắc kỳ tử, Ngô Trận lên làm thủ lãnh bọn lân quang. Anh em Cái Bang biết có lần gặp họ Ngô đi ra từ cánh rừng rậm dưới chân ngọn Hình Sơn, cách Khai Phong hai mươi dặm về phía Đông Bắc. Khu rừng này có chương khí rất độc nên không ai dám lai vãng. Thuộc hạ ỷ có linh đan của môn chủ phu nhân, liều mạng đến đây dò la. Quả nhiên, phát hiện sau cánh rừng là một sơn trang đồ sộ, canh phòng lơ lửng. Bên trong, nhà cửa san sát, bọn võ sĩ đều mặc y phục màu xám tro. Tổng cộng ước có gần ngàn người. Đêm đến, thuộc hạ đột nhập vào khu hậu viện, gặp một căn thạch thất kiên cố, trong có ánh đèn và tiếng người trò chuyện. Khi nhìn qua khung cửa sổ, thuộc hạ nhận ra Bá Vương Quyền đang đi lại trước lồng sắt, nói chuyện với tù nhân bên trong. Qua lời xưng hô thì người bị giam chính là Ngụy cô nương. Ngô Trận đang cố thuyết phục nàng gửi thân cho hắn.

Rằng nay mai hắn sẽ trở thành thiếu hội chủ Tử Vong Hội, oai phong

lùng lấy võ lâm, còn hơn cả Lệnh Hồ Tuyết. Sư phụ hắn đã luyện thành Lôi Hỏa Chấn Thiên Thần Công, thiên hạ vô địch thủ. Thuộc hạ thấy bọn tuấn tra sắp đi đến bèn thoát ra ngoài.

Tam Tuyết Thiên Tôn nhíu mày: - Công phu tà môn này thất truyền đã lâu, sao lại có người luyện được ? Chẳng lẽ Lôi Thiên lão quái có truyền nhân ?

Vô Hối hỏi ông: - Ân sư ! Chẳng hay công phu này lợi hại đến dường nào ? Hách lão thở dài:

- Ta nghe sư tổ người kể lại rằng tà công này phát ra những đạo chưởng kinh màu tím, nóng như lửa lò rèn, đốt cháy mọi vật trong vòng hơn trượng. Đây là tuyệt học tối thượng của tà môn.

Đông Môn Uyển Cơ đã từng gặp Ngụy Ngọc Trâm và có cảm tình với nàng nên thúc giục Vô Hối:

- Tướng công ! Sao chàng không mau đi giải cứu Ngụy thư thư ? Vô Hối lắc đầu:

- Không phải là ta mà chính là Lệnh Hồ Tuyết sẽ đến Hình Sơn giải cứu Ngọc Trâm.

Thiên Tôn gật gù: - Hay lắm ! Chúng ta giả làm phó giáo chủ Thất Tinh Giáo, rắc một ít chất độc Vô Ảnh để Tử Vong Hội ném thử.

Canh ba đêm ấy, có tám bóng đen âm thầm xuất hiện cạnh sào huyết Tử Vong Hội. Họ mặc hắc y và bịt mặt, trừ một người con mắt độc nhất còn lại sáng rực căm hờn. Ngực áo của họ thêu bảy ngôi sao bằng kim tuyến.

Can thạch lao vẫn leo lét ánh đèn. Gã độc nhãn thần lực kinh nhân, bẻ cong song sắt cửa sổ chui vào. Theo sau gã là hai hán tử thấp hơn.

Tiểu Thượng Du Hồn Ngụy cô nương đang nằm thiêm thiếp trên ổ rơm. Nàng giật mình mừng rỡ, nhận ra có người vào giải cứu, nàng nhìn gã độc nhãn mà sa lệ, không ngờ người trong mộng lại có mặt nơi này.

Ổ khóa lồng giam không làm khó dễ được Côn Linh. Người thứ ba chính là Đông Môn Uyển Cơ, nàng lướt vào cúi xuống thì thầm:

- Ngụy thư thư, tiểu muội là Uyển Cơ đây.

Nàng bế xốc Ngọc Trâm lên, mang ra ngoài. Cuộc giải thoát tù nhân diễn ra cực kỳ êm thấm, vì bọn Tử Vong Hội không thể ngờ rằng địa điểm này đã bại lộ và có người dám vượt khu rừng đầy độc chướng vào đến tận đây.

Bốn người đưa Ngọc Trâm thoát ra. Số còn lại nhảy lên đầu tường phía Bắc. Gió Bắc thổi vạt áo choàng tung bay phần phật, đánh động bọn thần ma.

Chúng kinh hãi quát vang, đèn đuốc đốt lên sáng rực. Bá Vương Quyền và một lão nhân râu ngắn, tuổi thất tuần xuất hiện. Gã độc nhãn ngửa cổ cười vang:

- Bọn người quả là không biết sống chết nên mới dám bắt cóc mỹ nhân của bốn phó giáo chủ. Lệnh Hồ Tuyết ta sẽ cho lũ người ném mùi Vô Ảnh Chi Độc của Thất Tinh Giáo.

Dứt lời, gã rải độc vào ngọn Bắc phong. Lão râu ngắn, có lẽ là Tử Vong Hội Chủ, kinh hãi quát vang:

- Mau bế khí và rút khỏi luồng gió. Đám võ sĩ chạy tán loạn như vịt. Ngô Trận cũng thế. Tử Vong Hội Chủ quay lại nhìn thì Lệnh Hồ Tuyết và ba người kia đã biến mất. Lão nhìn mấy chục tên thuộc hạ đang ôm bụng rên rỉ, giận dữ mắng Bá Vương Quyền:

- Người vì nữ sắc mà làm hỏng đại kế của lão phu. Bốn hội chưa đủ vững mạnh mà đã có kẻ thù đáng sợ như Thất Tinh Giáo, còn mong gì mà bành trướng nữa ?

Ngô Trận không hề bối rối, mỉm cười nham hiểm: - Sư phụ yên tâm, chỉ cần bắt được gã Vô Hối thì ba lão già bắt tử kia, cùng mấy trăm cao thủ Dao Môn, sẽ trở thành công cụ của chúng ta. Đó là chưa kể đến số tài sản khổng lồ mà Vô Hối đã lấy được từ kho tàng Thương Sơn.

Gã dừng lại, nuốt nước miếng rồi nói tiếp: - Sư phụ trách đồ nhi ham mê nữ sắc. Nhưng chỉ sợ khi người nhìn thấy năm cô vợ của Công Tôn tiểu tử, lại không kiềm được lòng mình. Họ đều xinh đẹp như tiên.

Ngô Trận đâu biết rằng bốn người kia vẫn còn ẩn nấp gần đấy và nghe hết câu chuyện.

Sáng hôm sau, Bá Vương Quyền đến Mã gia trang, định cùng Vô Hối lên đường đi Trường An. Mọi người đang ăn sáng, vui vẻ đón chào họ Ngô. Như Sương đích thân đi lấy chén đĩa để tỏ lòng mến khách.

Ngô Trận vừa ăn xong món xú mại đã nghe bụng đau như cắt, buông đĩa nhìn Độc Mỹ Nhân với vẻ sợ hãi. Nàng cười khúc khích bảo:

- Mùi vị Vô Ảnh Chi Độc thế nào ?

Gã hiểu rằng chuyện đã bại lộ, tái mặt van xin: - Tại hạ bị sư phụ ép buộc, nên không tự chủ được. Xin chớ vị nương tay. Tại hạ xin khai hết.

Những cơn đau xé ruột khiến thân hình hắn run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra như tắm. Tam Tuyệt Thiên Tôn gần giọng:

- Lão quỷ hội chủ kia lai lịch thế nào ?

Như Sương thấy cho gã một viên dược hoàn màu hồng nhạt. Họ Ngô chụp ấy uống ngay. Cơn đau lập tức dịu xuống. Gã nhăn nhó đáp:

- Gia sư là Đoạt Hồn Kiếm Chung Đạo Viễn, đại đạo miền Tây Thục. Mười lăm năm trước tình cờ nhặt được Lôi Thiên Chân Kinh nên về Hình Sơn tu luyện.

Thiên Tôn gật gù hỏi tiếp: - Người và lão quỷ họ Chung định đổi phó với Vô Hối bằng cách nào ? - Tại hạ có mang theo một loại mê dược cực mạnh, trên đường đi sẽ lén bỏ vào rượu để bắt công tử mang về Hình Sơn. Sau đó mới tiến hành việc uy hiếp Mã gia trang.

Vô Hối trầm giọng: - Nếu như người có thái độ hợp tác tốt, giúp chúng ta diệt trừ Tử Vong Hội, ta hứa sẽ cho người sống sót. Con sâu cái kiến còn ham sống, huống hồ gì một kẻ gian hoạt như họ Ngô. Gã mừng rỡ thề thốt:

- Tại hạ thề có hoàng thiên chứng giám, sẽ không dẫu giếm một điều gì.

Trưa hôm sau, Bá Vương quyền thất thểu trở lại Hình Sơn, nhăn nhó bảo với Đoạt Hồn Kiếm:

- Sư phụ, gã tiểu quỷ Vô Hối không đi Trường An nữa, vì con trai nhỏ của gã bị bệnh. Nhưng y định một tháng nữa sẽ kéo quân tiêu diệt Thất Tinh Giáo.

Chung Đạo Viễn giận dữ nói: - Không có kim ngân, làm sao Tử Vong Hội xuất đầu lộ diện ?

- Sư phụ yên tâm ! Vô Hối rất tin tưởng đồ nhi, sớm muộn cũng tìm được chỗ y chôn giấu châu báu. Chúng ta chờ gã và đám Ma Vương đi khỏi, tập kích vào trong vết sạch là xong.

Đoạt Hồn Kiếm hài lòng khen: - Người quả là kẻ đa mưu túc trí, xứng đáng là truyền nhân của lão phu. Trong Lôi Thiên Chân Kinh có một pho đạo pháp, dù chỉ ba chiêu nhưng vô cùng lợi hại. Lão phu không quen sử dụng đao nên chẳng luyện đến. Người hãy cố mà học lấy để đủ bản lĩnh, giúp ta tranh bá đồ vương.

Lão móc trong người ra một quyển sách cũ kỹ, xé ba trang cuối trao cho Ngô Trận. Họ Ngô kính cẩn nhận lấy xem qua, mắt gã ánh lên niềm vui bí ẩn nhưng lại nhăn nhó:

- Sư phụ ! Khẩu quyết trúc trắc khó hiểu thế này làm sao đồ nhi học được ? Chung Đạo Viễn gượng cười: - Chính ta cũng chẳng hiểu nổi, nhưng người hãy cố nghiên cứu xem sao. Bá Vương Quyền cáo biệt, trở lại Mã gia trang. Tam Tuyệt Thiên Tôn cười hỏi: - Lão quỷ họ Chung có nghi ngờ gì không ?

Thì ra Vô Hối đã nhờ Bạch Tú Hồng hóa trang để thế thân cho Ngô

Trận. Chàng vui vẻ đáp:

- Lão không hề nghỉ ngơi mà còn truyền cho ba chiêu tuyệt đao trong Lôi Thiên Chân Kinh.

Thiên Cầm Tôn Giả giật mình: - Sư phụ ta có giao tình với Lôi Thiên lão quái, từng nghe lão than thở rằng Lôi Thiên Tam Thức là đao pháp vô thượng, nhưng cực kỳ khó hiểu. Nếu luyện thành còn lợi hại hơn cả Lôi Hỏa Chấn Thiên Chưởng Pháp.

Huyết Ảnh Thần Ma lắc đầu: - Nhưng Hối nhi chuyên luyện Thái Âm Khí Công, tất sẽ không phát huy được hết uy lực của đao pháp chí dương này.

Vô Hối mỉm cười: - Hối nhi cũng hiểu điều ấy, nhưng cùng lắm thì chiêu đao không phát ra sức nóng kinh hồn, chứ tính ảo diệu chẳng hề mất.

Chàng trở vào hậu viện gặp thê thiếp. Ban ngày họ ở Mã gia trang, tối đến sang bên nhà mới cùng đàm tiếu đồng.

Năm giai nhân xúm lại hỏi han. Chàng nâng cầm Thúy Vi, hôn nhẹ lên trán nàng. Sau cái chết của song thân và quyền thuộc ở núi Xích Thành, mặt hoa lúc nào cũng sầu héo. Chính vì vậy mà Vô Hối đặc biệt triu mến nàng.

Thúy Vi then thùng bảo: - Tướng công chỉ hôn mình thiếp, bọn họ sẽ ganh tỵ đấy. Vô Hối dìu nàng đến cạnh bàn, bốn nàng khúc khích ngồi theo. Như Sương tuổi đã gần tam thập mà chưa làm mẹ. Nàng không hề buồn rầu, lo trau dồi nhan sắc, thân thể và hết lòng giúp đỡ trợ lực trong cuộc chiến với quần ma.

Ánh tà dương đỏ rực xuyên qua song cửa, làm hồng những khuôn mặt giai nhân. Vô Hối ngắm nhìn họ, nghe lòng ấm áp và hạnh phúc. Trong năm nữ nhân này, Bích Vân là đẹp nhất, nhưng nàng nhất nhu thuận, không hề đòi hỏi sự ưu ái của phu tướng. Pho tượng Quan Âm Bồ Tát bằng bạch thạch ở miếu Quan Âm trong thành đã tạc xong. Bách tính đến dâng hương trầm trồ khen ngợi dung mạo Phật Bà. Đây là pho tượng Quan Âm đầu tiên mang nét đẹp của người phụ nữ Trung Hoa. Các pho khác đều theo mẫu Thiên Trúc, không đem lại cảm giác gần gũi cho tín đồ.

Năm vị phu nhân đã từng cải trang đến miếu xem thử. Lúc trở về, họ chọc ghẹo Bích Vân khiến nàng xấu hổ đến phát khóc.

Bạch Thủy Tiên trẻ nhất trong đám nhưng nhan sắc không thể so với bốn người kia. Nàng biết phận mình nên hết lòng thuận thảo.

Uỷển Cơ nũng nịu nói: - Tướng công ! Bọn thiếp đã ngày đêm khổ luyện pho Thái Dương Kiếm Pháp, nay tự tin có thể cùng chàng xuất trận. Vậy trong cuộc chiến sắp tới, mong tướng công cho bọn thiếp

theo.

Vô Hối vuốt má nàng: - Tốt lắm ! Bọn Thất Tinh Giáo chỉ vừa thấy năm nàng xuất hiện là đã buông đao quy hàng rồi, bắt tất phải đánh đấm làm gì.

Như Sương chen vào: - Nhất là thấy đức Quan Âm Bồ Tát giáng hạ. Bích Vân then thùng cầu xé Như Sương. Cả bọn bật cười vui vẻ.

Sau bữa cơm tối, bốn nàng xuống mật đạo, trở về gia trang chăm sóc đám tiểu hài, chỉ mình Bích Vân ở lại với Vô Hối. Các nữ nhân đã tự sắp xếp thời biểu, chia nhau hầu hạ trượng phu.

Đầu tháng mười nên ngọn Bắc phong lạnh lùng gào thét, rải tuyết phủ trắng vạn vật. Ánh nến chập chờn lung linh đem lại cho giai nhân vẻ đẹp huyền bí, mờ ảo.

Bích Vân nghe cơ thể nóng lên trước ánh mắt nồng nàn của trượng phu. Nàng đỏ mặt nói đùa:

- Tướng công chưa chán chương tiện thiếp hay sao ?

Vô Hối bước đến xiết nàng vào lòng thì thảo: - Mãi mãi và chẳng bao giờ ta nguôi khát khao được có nàng. Bích Vân sung sướng, kiễng chân lên tìm lấy môi chàng. Hai người đến với nhau như lần đầu mới gặp. Vô Hối say mê đắm đuối vuốt ve thân hình ngà ngọc của người đàn bà đẹp nhất thế gian.

Nàng đứng đấy, mái tóc huyền óng mượt buông xõa đến bờ hông đầy đặn. Đôi ngực thanh xuân cân đối với vòng bụng thanh mảnh, gọn gàng. Nàng đẹp như một pho tượng được bàn tay tài hoa của hóa công chăm chút, nên đạt đến vẻ tận thiện, tận mỹ.

Mờ sớm, Vô Hối nhẹ nhàng gỡ vòng tay nữ nhân, rón rén xuống giường. Rửa mặt xong, chàng lấy ba trang kinh văn ra nghiên cứu. Chàng là người có căn cơ thượng phẩm, trí tuệ tuyệt luân, lại tinh thông đến mấy pho đao pháp, nên cuối cùng đã tìm ra được manh mối.

Lôi Thiên Tam Thức gồm một chiêu thủ và hai chiêu công. Chiêu thứ nhất là Lôi Thiên Bảo Tướng, chuyên dùng để phòng ngự. Chàng phải luyện đến bốn ngày mới xong chiêu này.

Vô Hối nhờ ba lão bắt tử kiểm chứng uy lực của chiêu đao. Lúc đầu, họ chỉ dám dùng hai thành chân lực để tấn công, rồi tăng dần lên. Nhưng vẫn không sao phá được luồng đao quang xanh biếc quanh người Vô Hối. Chưởng kinh chạm vào đâu là bị đẩy ra ngoài.

Thiên Tôn cao hứng bảo: - Không ngờ trên đời lại có chiêu đao phòng ngự ảo diệu đến mức này. Hối nhi quả là được hoàng thiên hậu đãi.

Chiêu thứ hai, có tên Lôi Đao Chấn Thiên. Vô Hối khổ luyện ba ngày

vẫn chưa tìm ra yếu quyết. Vừa lúc phân đà chủ Cái Bang ở Khai Phong đến báo:

- Thất Tinh Giáo đã đem Hồ Lô Cái nhốt trong lồng sắt, đặt trước phân đàn ở Lũng Hà. Lệnh Hồ Tuyết loan tin rằng nếu Vô Hối không đích thân đem Phi Long Đao đến trả, gã sẽ phân thân bang chủ Cái Bang.

Thiết Quài Cái báo cáo xong, nghiêng rằng cảm hận: - Tại hạ cũng biết đây là quỷ kế của Thất Tinh Giáo, muốn công tử đi vào chỗ chết. Xin công tử thận trọng. Dầu người không đi phó ước, Cái Bang cũng vẫn kính ngưỡng như xưa và hết lòng phò tá, để báo thù cho bốn bang chủ.

Chàng trầm ngâm rất lâu, cười bảo: - Các hạ yên tâm, tại hạ đã có cách cứu Hồ Lô Cái. Chàng bèn trình bày kế hoạch. Ba lão bắt tử hài lòng tán thành ngay. Thiết Quài Cái phần khởi ra về.

Mười ngày sau, võ lâm chấn động vì lời tuyên bố của Vô Hối, do đệ tử Cái Bang loan ra. Chàng không chịu trả Phi Long Đao cho Lệnh Hồ Tuyết, và nói rằng:

- Dù Thất Tinh Giáo có giết hết các chưởng môn bạch đạo, chàng cũng chẳng quan tâm đến. Vì ngày xưa, họ đã từng vây đánh chàng và cho rằng chàng là Trường Giang Nhất Đao Công Tôn Hữu Lượng.

Đệ tử Cái Bang hết lời chửi mắng Vô Hối. Và một đoàn đại biểu, gồm hơn trăm khát cái, đã kéo đến Lũng Hà gặp Lệnh Hồ Tuyết để tỏ ý thần phục. Dẫn đầu đoàn người là ba vị phân đà chủ các tỉnh Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông.

Lệnh Hồ Tuyết đang trấn giữ Lũng Hà, vội ra tiếp đón.

Thiết Trượng Cái sang sảng nói:

- Cung bầm phó giáo chủ, hai mươi vạn đệ tử Cái Bang đều cảm phần trước thái độ của gã Vô Hối, đồng lòng quy phục Thất Tinh Giáo. Xin phó giáo chủ cho bọn tại hạ diện kiến bốn bang chủ. Nếu người nghe tại hạ trình bày rõ bản chất phản phúc của Công Tôn tiểu tử, tất sẽ đồng ý dẫn đường cho Thất Tinh Giáo đến hang ổ của Vô Hối.

Lệnh Hồ Tuyết đã nắm được dư luận gần đây nên rất tin tưởng. Gã mừng rỡ bảo: - Nếu chư vị thuyết phục được Hồ Lô Cái tiết lộ nơi ẩn náu của tiểu quỷ Vô Hối, tại hạ sẽ vui lòng thả lão ngay.

Thiết Trượng Cái và đám hóa tử được đưa đến lồng sắt giam giữ bang chủ. Lão vẫn tỉnh táo dù công lực đã bị phong tỏa.

Hồ Lô Cái biến sắc nói: - Bọn người đến đây làm gì ?

Bọn khát cái phục xuống khóc ròng. Thiết Trượng Cái quỳ sát song

sắt truyền âm:

- Tại hạ là Vô Hối đây. Xin bang chủ cố giả vờ phần nộ, đồng ý dẫn gã Lệnh Hồ Tuyết đi, nhưng địa điểm sẽ là cánh rừng ở chân núi Hình Sơn. Có thể mới mong thoát khỏi đây.

Hồ Lô Cái vui mừng khôn xiết, cúi đầu để che dấu vẻ hân hoan. Vô Hối truyền âm xong, giả vờ căm hận, lớn tiếng kể lể:

- Bang chủ ! Gã Vô Hối vì tiếc thanh Phi Long Dao và sợ chết nên đã lên tiếng đoạn tuyệt không lý đến chuyện tử sinh của bang chủ. Cả võ lâm đều biết việc này. Gã đã phản phúc, đê hèn như vậy, người còn bao che cho gã làm gì nữa ? Chỉ cần bang chủ chịu tiết lộ chỗ ẩn náu của gã là Thất Tinh Giáo sẽ trả tự do ngay.

Hồ Lô Cái giả dò phân vân, suy nghĩ rất lâu mới quay sang bảo Lệnh Hồ Tuyết: - Lão phu đồng ý, nhưng với điều kiện Thất Tinh Giáo phải để Cái Bang tự lập tự tồn, khôi phục lại tổng đàn Lạc Dương. Lão phu hứa sẽ không chống lại Thất Tinh Giáo nữa, khi Vô Hối đã đền tội.

Hồ Lô Cái là bang chủ thiên hạ đệ nhất đại bang nên không thể nuốt lời. Vì vậy, lão đã gài thêm câu cuối nghĩa là khi Vô Hối chưa chết, lão không bị ràng buộc bởi lời hứa.

Lệnh Hồ Tuyết còn trẻ, lại mới xuất đạo giang hồ nên thiếu kinh nghiệm, và tâm cơ chẳng thể thâm trầm bằng lão cái. Do đó, gã chẳng nghi ngờ gì. Hơn nữa, Cổ Kim Nhân còn vướng chất độc Vô Ảnh trong người, hàng tháng phải uống giải dược, nên gã đâu sợ gã lật mặt.

Lệnh Hồ Tuyết đồng ý điều kiện này, sai thuộc hạ phóng thích lão cái. Huyệt đạo được giải tỏa, lão khoan khoái vươn vai nói:

- Vô Hối và gia quyến đang ở trong một khu rừng, dưới chân núi Hình Sơn, phía Đông Bắc thành Khai Phong. Nơi đây được phòng thủ rất nghiêm mật. Xin hỏi, lực lượng của phó giáo chủ gồm những ai ?

Gã ngạo nghễ đáp: - Bồn tào cùng bọn Bích Mục Yêu Cơ, Tùy Hoa Song Quái, Tây Hạ Lục Yêu... cũng đủ rồi. Với chất độc Vô Ảnh, chẳng ai thoát chết đâu.

Hồ Lô Cái gật đầu khen phải. Lão cho bọn hóa tử lui về, chỉ giữ lại một gã thấp gầy.

Ba ngày sau, lực lượng Thất Tinh Giáo có mặt ở khu rừng dưới chân Hình Sơn. Hồ Lô Cái đã báo trước rằng trong rừng có độc chướng nên Lệnh Hồ Tuyết cho mỗi người uống một viên Bách Giải Hoàn. Thất Tinh Giáo Chủ Giang Phổ là truyền nhân của Độc Trung Chi Vương nên giải dược của lão rất thần hiệu.

Hoàng hôn vừa buông xuống, tuyết đã rơi mù mịt, phủ trắng cả đỉnh núi và cây cối. Hồ Lô Cái và gã hóa tử nhỏ bé đi trước dẫn đường. Bọn phòng vệ vòng ngoài sơn trang bị hạ sát êm thấm. Đám môn nhân Tử Vong Hội đang dùng cơm tối nên không biết tử thần sắp đến. Lệnh Hồ Tuyết nhảy lên đầu tường phía Bắc, rải Vô Ảnh Chi Độc, gió bắc mang cái chết gieo rắc khắp nơi. Gã ngán sợ võ công Vô Hối và ba lão già bắt tử nên tận dụng yếu tố bất ngờ, tiêu diệt càng nhanh càng tốt. Dầu Vô Hối không sợ độc, chàng cũng chẳng thể đơn thân chống lại gã và đám đại cao thủ này.

Hồ Lô Cái quát vang: - Thất Tinh Giáo đã đến đây, các người đừng mong toàn mạng. Tử Vong Hội Chủ kinh hãi chạy ra, lão luyện tà công nên không sợ độc. Lệnh Hồ Tuyết tưởng Chung Đạo Viễn là một trong ba lão bắt tử nên nhảy xuống tấn công.

Ba trăm giáo đồ đi theo đều là hảo thủ đất Hải Nam, vô cùng lợi hại. Đoạt Hồn Kiếm thấy đệ tử trúng độc, mất sức kháng cự bị giết rất nhanh. Lão cầm hận gầm lên, vung song chưởng đón chiêu đao. Hai luồng chưởng kinh tím lịm và nóng rực xô vào màn đao quang. Lệnh Hồ Tuyết nghe mặt và toàn thân nóng rát, áo lông cừu và y phục bốc cháy khét lẹt. Gã kinh hãi lăn tròn trên mặt tuyết, cố dập ngọn lửa. Tùy Hoa Song Quái vội xông vào đỡ đòn cho gã. Không phải họ thương tiếc gì Lệnh Hồ Tuyết mà vì Thất Tinh Giáo Chủ đã dặn bảo: - Nếu phó giáo chủ có mệnh hệ gì thì các người cũng chết bởi Vô Ảnh Chi Độc. Hai thanh đồng côn sáng loáng cuốn đến. Tử Vong Hội chủ điên cuồng cử chưởng giáng mạnh. Lôi Hỏa Chấn Thiên Thần Công quả là kinh thế hãi tục. Hai thanh côn nóng bỏng lên khiến song quái không cầm vững nổi để đánh hết chiêu. Đồng là thứ kim loại truyền nhiệt rất tốt.

Chưởng phong màu tím ma quái kia ập đến, đốt cháy quần áo, da thịt Song Quái. Hai lão buông côn, gào lên thảm thiết.

Chung Đạo Viễn tiếp tục xông về hướng Lệnh Hồ Tuyết. Tây Hạ Lục Yêu vội múa đao cản đường. Bích Mục Yêu Cơ và Ba Thượng Thần Đao cũng tấn công vào lưng họ Chung.

Một mình lão tả xung hữu đột giữa vòng vây, chỉ gần khắc sau đã giết chết ba người trong Tây Hạ Lục Yêu. Mái tóc óng ả của Mộ Dung Khanh cũng cháy hơn nửa. Mụ cầm hờn tung ra những trận mưa độc châm.

Lệnh Hồ Tuyết nghe da thịt phỏng rát, đau nhức, đứng dựa tường đảo mắt nhìn quanh. Gã không thấy Vô Hối và không cao thủ khác xuất hiện nên thắc mắc, định hỏi Hồ Lô Cái. Nhưng bang chủ Cái

Bang đã biến mất.

Gã phân vân, nghi hoặc quan sát các võ sĩ khôi y của phe đối phương. Thấy bọn này võ công tầm thường, vũ khí lại hỗn tạp, gã thức ngộ rằng mình đã bị lừa. Lệnh Hồ Tuyết giận đến run người, vận công quát lớn:

- Rút lui thôi, chúng ta đã bị gạt rồi.

Tử Vong Hội chủ bật cười ghê rợn:

- Các người chỉ vì một nữ nhân mà đến đây thiêu hủy cơ nghiệp bao năm của lão phu, còn định thoát thân hay sao ?

Nói xong, lão bốc cao hai trượng, bủa màn lưới chưởng rục lửa xuống đầu bọn địch nhân.

Bích Mục Yêu Cơ khinh công cao cường nên kịp tránh thoát, khi bị liếm vào lưng áo. Mục cố nén đau nhảy qua tường biến mất. Ba lão già còn lại trong Tây Hạ Lục Yêu biến thành ngọn đuốc sống.

Chỉ mình Ba Thượng Thần Dao Tề Thanh Thiên là không bị thương. Hàn khí từ thanh Lãnh Nguyệt Dao tỏa ra đã chống lại được sức nóng của Tử Diễm Chưởng. Nhưng chưởng kinh hùng hậu đánh văng bảo đao khỏi tay lão. Họ Tề không dám tiếc của, bỏ đao đào tẩu.

Bọn giáo đồ Thất Tinh Giáo cũng rút sạch. Chung Đạo Viễn mệt mỏi nhìn mấy trăm xác chết trên sân, buồn bã than:

- Tử Vong Hội chưa kịp dương danh đã tổn thương gần một nửa.

Lão phu thế sẽ không tha cho Thất Tinh Giáo.

Lão nhật thanh Lãnh Nguyệt Dao lên, đem vào trong, định bụng sẽ tặng cho đệ tử mình là Bá Vương Quyền Ngô Trận.

Hôm sau, họ Ngô mò đến Hình Sơn, mùi máu tanh còn xông lên nồng nặc, gã kinh hãi hỏi:

- Sư phụ ! Phải chăng đêm qua có kẻ đột nhập tổng đàn ? Đoạt Hồn Kiếm phản hận đáp:

- Gã Lệnh Hồ Tuyết dẫn thuộc hạ đến đây. Hơn ba trăm môn nhân của chúng ta đã bỏ mạng vì Vô Ảnh Chi Độc. Nhưng bù lại, ta cũng giết được tám đại cao thủ và đả thương cầu tặc Lệnh Hồ. Xác của chúng còn để ngoài sân kia.

Bá Vương Quyền chạy ra xem, rồi trở vào. Gã hét lời tán tụng: - Bản lãnh sư phụ đáng gọi là vô địch thiên hạ. Tùy Hoa Song Quái và Tây Hạ Lục Yêu đều là những cao thủ thành danh.

Chung Đạo Viễn vuốt râu bùi ngùi: - Nhưng với nhân số thế này và ngân quỹ thiếu thốn, mong gì dương danh với đời nữa ? Lòng ta đã nguội lạnh như tro tàn, chỉ mong giết được Lệnh Hồ Tuyết và tiêu diệt xong Thất Tinh Giáo là mãn nguyện rồi. À ! Ta có đoạt được

thanh Lãnh Nguyệt Dao của một lão già. Trận nhi hãy lấy mà dùng. Lão vào ngọa phòng lấy thanh thần đao không vỏ ra trao cho họ Ngô. Bá Vương Quyền cảm kích nói:

- Đồ nhi bái tạ lòng yêu thương của sư phụ.

Gã suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Sư phụ khổ công tu luyện mười lăm năm nay, thần công thành tựu, chắc cũng muốn dương danh thiên hạ ? Nhưng đồ nhi trộm nghĩ, sư phụ hà tất phải lao tâm khổ trí, tìm cách thống trị võ lâm khiến mọi người chán ghét. Sao không đường chính khai tông lập phái, sánh vai cùng các phái lớn trong thiên hạ ? Khi sư phụ diệt được công địch võ lâm là Thất Tinh Giáo, chẳng phải đã lưu danh muôn thuở đấy sao ?

Đoạt Hồn Kiếm Chung Đạo Viễn vốn không phải là kẻ gian ác. Lão vô tình học được thần công tuyệt thể nên mới vọng tưởng đến ngôi bá chủ. Ấu đó cũng là do cái tật háo danh thường tình mà ra. Lão khát khao được thiên hạ ngưỡng mộ, tôn sùng chứ chẳng phải vì muốn đề đầu cuỡi cổ ai. Họ Chung nghe đồ đệ phân tích hợp lý, lão gật gù:

- Trận nhi nói có lý, nhưng không có kim ngân thì lấy gì mà khai giáo ? Bá Vương Quyền nghiêm giọng:

- Vô Hối là người trượng nghĩa, khinh tài, y đã coi đồ nhi như là bằng hữu tất sẵn sàng giúp đỡ. Vô Hối cũng là kẻ tử thù của Thất Tinh Giáo, nay biết sư phụ cùng chí hướng sẽ không tiếc vài vạn lượng vàng. Sư phụ hãy chọn một cái tên cho thanh nhã hơn cho bang hội, rồi dựng cờ chiêu mộ nhân tài. Đám đệ tử hiện nay đều là kẻ đầu trộm đuôi cướp, đâu xứng làm thủ hạ của một bậc kỳ nhân như sư phụ ?

Quả thật, đám môn nhân của lão toàn là những kẻ vong mạng, ác tích đầy người nên mới chịu đầu phục lão, để có chỗ nương thân. Đoạt Hồn Kiếm trước đây cũng là cường khấu, nhưng là tay hiệp đạo độc hành, cướp nhà giàu chia cho lương dân chứ không giống bọn kia.

Chung lão đốc thúc Bá Vương Quyền về gặp Vô Hối để thương lượng. Đến chiều, Ngô Trận đã trở lại với một xấp ngân phiếu dày cộm, trị giá đến sáu vạn lượng vàng. Gã hớn hờ nói:

- Công tử Vô Hối rất hoan nghênh tinh thần chính nghĩa của sư phụ. Chàng ta dâng tặng số vàng này, nếu có thiếu sẽ trao thêm. Công tử đề nghị sư phụ nên lấy chiêu bài là Chính Nghĩa Hội, dùng ngay tổng đàn của Ngọc Nữ Môn ở Tung Dương làm căn cứ. Chàng ta sẽ huy động đệ tử các phái và hào kiệt võ lâm gia nhập.

Chung Đạo Viễn vui mừng khôn xiết: - Nếu được vậy thì giấc mộng của ta coi như đã trọn vẹn. Gã tiểu tử Vô Hối này quả là chơi được. Rằm tháng giêng, Chung Đạo Viễn long trọng khai mạc lễ ra mắt võ lâm, ngọn cờ Chính Nghĩa Hội phất phới trên nóc đại môn.

Đến giờ này, họ Chung đã biết cuộc tập kích Thất Tinh Giáo là do mưu kế Vô Hối bày ra. Nhưng lão đã rất hài lòng với danh vị của mình hiện nay nên không hề oán trách chàng.

Độc Mỹ Nhân Lãnh Như Sương đã tìm ra thuốc giải Vô ảnh Chi Độc, nhờ vậy, chưởng môn các phái và bang hội trong thiên hạ đều thoát khỏi sự khống chế của Thất Tinh Giáo. Họ hân hoan đến Tung Dương để dự lễ khai đàn. Vô Hối không có mặt, chỉ gửi năm ngàn lượng vàng làm lễ vật chúc mừng.

Lệnh Hồ Tuyết đã bỏ căn cứ Lũng Hà, rút về Trường An với Thất Tinh Giáo chủ Giang Phổ.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cùng hai lão Ma Vương đem lễ vật của Vô Hối đến mừng. Theo sau họ là ba nữ nhân sắc nước hương trời, Thúy Vi, Như Sương và Bích Vân.

Ba nàng nhìn Bá Vương Quyền mỉm cười bí ẩn.

Chung Đạo Viễn xênh xang trong bộ hồng bào, đầu đội kim khôi vàng óng. Lão hoan hỉ chào đón các vị thượng khách. Giờ đây, lão đã là tôn sư một phái, thủ hạ dưới trướng có hơn ngàn, sánh vai cùng Thiếu Lâm, Võ Đang không chút tỵ hiềm.

Cả võ lâm đều biết lão một mình đả bại quần ma nên hết lòng ngưỡng mộ, lời tán tụng tuôn ra như suối.

Liễu Không đại sư nghiêm trang nói: - A Di Đà Phật ! Lão nạp thay mặt đồng đạo, mong mỗi Chung thí chủ đem thần công tạo phúc cho thiên hạ. Nếu thí chủ diệt được Thất Tinh Giáo, đem lại thanh bình cho giang hồ, mọi người sẽ tôn thí chủ làm minh chủ võ lâm.

Các chưởng môn khác đều đồng thanh xác nhận. Chung Đạo Viễn sung sướng đến nghẹn lời, lão đáp ứng hứa hẹn:

- Cảm tạ chư vị đồng đạo đã có lòng ưu ái, tin tưởng. Lão phu nguyện sẽ tận lực giáng ma vệ đạo. Nhưng phải nói thêm rằng, lão phu có được ngày hôm nay, trở thành người trong chính đạo cũng là nhờ sự giúp đỡ của công tử Vô Hối. Lão phu xin gửi lời cảm tạ đến công tử.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khanh khách: - Hối nhi bận gia sự nên không có mặt hôm nay, nhưng sẽ sát cánh với hội chủ tiêu diệt tà ma.

Thạch Đại Hổ cùng Côn Linh cũng tham gia Chính Nghĩa Hội, cùng hai trăm cao thủ Dao Môn. Họ ở dưới quyền của thiếu hội chủ Ngô

Trận, chịu trách nhiệm việc trình sát và bảo vệ cuộc lễ.

Bá Vương Quyền hôm nay đã ăn mặc chỉnh tề hơn. Thanh Lãnh Nguyệt Dao lung lẳng bên hông càng làm tăng vẻ hiên ngang của gã. Bộ võ phục màu lam gọn gàng khiến mọi người cảm thấy gã gầy hơn bình thường.

Đại yến tưng bừng, rượu thịt ê hề, tiếng nói cười rộn rã. Chung hội chủ cùng đồ đệ đi khắp nơi chào hỏi đồng đạo. Chung Đạo Viễn chỉ uống được mấy mươi chung đã chóng mặt, đành để Ngô Trận uống thay.

Hồ Lô Cái cao giọng hỏi: - Việc đối phó với Thất Tinh Giáo, hội chủ đã có lương sách gì, xin cho đồng đạo được biết cao kiến ?

Họ Chung đã được đồ đệ hiến kế nên sang sảng nói: - Lão phu đã gửi thiệp khiêu chiến với Thất Tinh Giáo Chủ. Địa điểm là ngọn đồi bên kia sông Hán Thủy. Nếu rằm tháng này lão không dám đến, chúng ta kéo quân

thăng tiến Trường An, đánh phá tổng đàn. Lão phu tin rằng Giang Phổ vì danh dự sẽ không dám từ chối cuộc phó ước.

Côn Linh từ ngoài chạy vào trao cho Ngô Trận một phong thư. Họ Ngô mở ra xem, cau mày đến bên hội chủ thì thăm. Chung Đạo Viễn cầm thư xem lại rồi nói với mọi người:

- Kính cáo đồng đạo, lão họ Giang đã nhận lời phó ước, nhưng ra điều kiện rằng song phương sẽ đánh ba trận. Bên nào thua sẽ thoái xuất giang hồ, nếu còn sống. Quân hùng đến tham chiến phải đứng xa sáu trượng vì lão sẽ dùng đến chất độc tối thượng của Độc Trung Chi Vương. Lão phu không sợ chất độc, nhưng còn hai người nữa chẳng biết tìm ai.

Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt: - Lão phu luyện ma công từ nhỏ, lão không sợ bất cứ loại độc nào. Bá Vương Quyền cũng ứng tiếng:

- Sư phụ ! Đồ nhi được Độc Mỹ Nhân ban cho một viên linh đan nên cũng chẳng sợ độc. Xin sư phụ cho đồ nhi xuất trận.

Đoạt Hồn Kiếm biết đồ đệ mình võ công kém cỏi nên không muốn thí mạng. Lão định bác lời thì họ Ngô nói nhỏ:

- Ba chiêu Lôi Thiên tam thức đồ nhi đã luyện xong. Sư đồ ta phải cùng dương danh thiên hạ, chứ chẳng lẽ nào sư phụ võ công tuyệt thế mà lại có đồ đệ kém cỏi hay sao ?

Chung hội chủ bán tín bán nghi nhưng vẫn phải gượng cười: - Thôi được, coi như đã tuyển xong. Mời chư vị cứ ăn uống no say, ở lại đây vui chơi với lão phu chờ ngày phó ước.

Cuối cùng, chỉ còn lại gần trăm người, trong đó có đám Tam Tuyệt Thiên Tôn. Đương nhiên Bá Vương Quyền dành cho họ tòa tiểu viện

tốt nhất. Ba lão nhân phòng ngoài, còn các mỹ nữ ở phòng trong cùng. Tòa nhà này có cả phòng khách, phòng ăn riêng và mọi tiện nghi khác.

Tối đến, Chung hội chủ gọi Ngô Trận vào đại sảnh hỏi han: - Có đúng là người đã luyện thành Lôi Thiên tam thức không ? Họ Ngô cười đáp:

- Dù chỉ được một chiêu nhưng cũng đủ sức tự vệ trước bất kỳ sự tấn công nào. Chỉ cần thủ hòa là coi như thắng rồi.

Gã rút thần đao, bảo họ Chung đánh thử vài chiêu. Đoạt Hồn Kiếm dùng đến năm thành Lôi Hỏa Chấn Thiên thần công mà không làm gì được gã. Lão phấn khởi nói:

- Giỏi lắm ! Thế là Trận nhi đã không phụ lòng kỳ vọng của ta. Họ Ngô rời sảnh, đi thẳng đến tòa khách xá, nơi bọn Tam Tuyệt Thiên Tôn ở. Còn Côn Linh và Thạch Đại Hổ cùng vài tên đệ tử vội rải chung quanh, canh phòng cẩn mật.

Sáu người đang vây quanh bàn ăn ngóng chờ. Bích Vân bới cơm cho trượng phu còn Thúy Vi rót rượu.

Thiên Tôn uống cạn chén, khẽ khà bảo: - Ta và hai lão huynh đã nghĩ mãi không ra phe Thất Tinh Giáo còn cao thủ nào đáng sợ nữa không ? Ngoài Lệnh Hồ Tuyết và Giang Phổ. Bọn chúng biết rằng Hối nhi sẽ có mặt để báo thù cho Quỷ Địch Tú Sĩ. Nếu không có quỷ kế hay chỗ sở cậy, chúng đâu dám đưa ra điều kiện ấy ?

Như Sương góp lời: - Có thể chắc chắn kia thật sự không ai chống nổi ? Vô Hối hỏi lại nàng:

- Trong độc môn, có loại thuốc nào làm tăng công lực một cách tức thời hay không ?

Độc Mỹ Nhân vuốt tóc đáp: - Độc kinh chép rằng trên đỉnh Đại Ba Sơn có loài nấm xanh biếc. Ai ăn vào công lực tăng gấp đôi, nhưng sáu tháng sau kinh mạch sẽ vỡ nát mà chết.

Tam Tuyệt Thiên Tôn nhăn mặt: - Lão họ Giang không ngu gì mà dùng loại nấm ấy, nhưng lão có thể thí quân, cho hai người kia ăn vào. Họ đâu biết gì về độc, tất sẽ hoan hỉ, tưởng rằng thần dược.

Vô Hối gật đầu: - Nếu đúng vậy, thì người thứ ba sẽ là Tề Thanh Thiên. Lão và Lệnh Hồ Tuyết đang có khoảng năm mươi năm công lực, nếu tăng gấp đôi sẽ thành Kim Cương bất hoại, không sợ Tử Diệm Chương của Chung hội chủ nữa.

Huyết Ảnh Thần Ma thở dài: - Dầu lúc lâm trận chúng ta nói ra cũng chẳng cứu vãn được gì. Họ biết mình trước sau cũng chết, ắt sẽ thí mạng.

Vô Hối trầm giọng: - Chỉ cần thắng một hòa một là đủ. Hối nhi sẽ dụ

Giang lão quỷ xuất trận đầu rồi giết lão. Xin sư thúc dùng lối du đấu, kéo dài trận của mình để đưa đến kết cục hòa.

Hai người kia khinh công kém cỏi, không ai có thể so với sư thúc. Còn trận của họ Chung thắng hay thua cũng không thành vấn đề. Thần Ma cười khở nhận lời: - Vì đại cục võ lâm, lão phu đành phải muối mặt chạy quanh vậy. Trong những ngày còn lại, Vô Hối khổ luyện chiêu đao thứ hai trong pho Lôi Thiên Tam Thức. Chiêu Lôi Đao Chấn Thiên uy lực hơn hẳn Công Tôn Đao Pháp khiến chàng rất tự tin.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 22

Giang biên, khâu thượng hồng tuyết vũ Đào lâm thâm xứ hữu thù già

Sáng ngày rằm, quần hùng tụ tập bên ngọn đồi nhỏ cạnh dòng sông Hán Thủy. Trời lạnh như cắt da, ai cũng co ro trong áo lông dày cộm. Ngọn cờ Chính Nghĩa hội phát phới giữa làn mưa tuyết. Chung Đạo Viễn có cảm giác mình là lãnh tụ võ lâm đang tiến hành cuộc chinh phạt. Ngô Trận đã cảnh báo lão rằng cuộc chiến sẽ rất khốc liệt. Vì có khả năng bọn Thất Tinh giáo sẽ dùng được vật kích thích công lực bản thân. Họ Ngô thiết tha nhắc nhở nên Chung lão không còn dám khinh thường, cao ngạo nữa.

Cuối giờ Thìn, đoàn người của Thất Tinh giáo xuất hiện. Thấy quần hùng đã chiếm khu vực trên gió, Giang Phổ không khỏi thất vọng.

Lão định phóng độc ám hại mọi người, nhưng với vị trí này và ngọn Bắc phong thổi mạnh, không thể nào hành động được.

Năm trăm thủ hạ Thất Tinh giáo đứng cả ở phía Nam, khó chịu vì tuyết bay vào mặt.

Bá Vương Quyền đã điều thuộc hạ mai phục quanh trận địa để đề phòng quỷ kế.

Chung Đạo Viễn sang sảng nói :

- Nếu Giang giáo chủ không sợ chết thì cứ cùng lão phu so tài, bắt tất cần đến ba trận cho mất thì giờ.

Giang Phổ lặng thinh không đáp. Ngô Trận oang oang khiêu khích :

- Nếu lão sợ sư phụ ta thì đấu với ta cũng được. Chẳng lẽ cả ta lão cũng sợ hay sao?

Vô Hối sợ lão nghi ngờ lai lịch Bá Vương Quyền nên đã bảo Côn Linh hóa trang cho một thủ hạ có dáng vóc giống chàng, đứng cạnh Tam Tuyệt Thiên Tôn. Giang Phổ nào ngờ đến kế thay mặt đổi đào này, vững bụng thách đấu với họ Ngô.

Giang giáo chủ không nhịn được nữa, ngửa cổ cười vang :

- Được! Nếu người đã muốn chết thì lão phu cũng thành toàn cho.

Giang Phổ rút thanh Thất Tinh bảo kiếm tẩm độc xanh lè, bước ra.

Ngô Trần cũng cầm Lãnh Nguyệt đao thủ thế.

Chàng giả đồ ngây ngô nhưng đã dồn hết toàn lực vào chiêu đao.

Khi đối phương nhận ra thì đã quá muộn. Thanh Lãnh Nguyệt đao tỏa hàn quang xanh biếc, rực rỡ, nổ ì ầm như sấm vọng, chụp xuống đầu họ Giang.

Lệnh Hồ Tuyết được Giang Phổ ưu ái nên rất trung thành với lão, gã bắt kẻ qui củ cuộc phó ước, nay đến hỗ trợ. Nhờ vậy mà Giang Phổ thoát chết, thanh Thất Tinh bảo kiếm gãy vụn, ngực lão rách một đường tóe máu, sâu đến tận xương. Lệnh Hồ Tuyết cũng bị chém bay búi tóc. Da mặt gã đã cháy nám từ sau trận Hình Sơn, dung mạo trông càng gớm ghiếc.

Vô Hối biết cuộc phó ước đã tan vỡ, quát vang :

- Giết!

Chàng lăn xả vào Thất Tinh giáo chủ, không để lão rảnh tay phóng độc. Chính Nghĩa hội chủ cũng gầm lên, giáng những đạo chưởng phong tím rực vào Ba Thượng Thần Đao. Hai lão Ma Vương đón đánh Lệnh Hồ Tuyết.

Quả đúng như Vô Hối đã suy đoán, công lực Tề Thanh Thiên và Lệnh Hồ Tuyết tăng tiến vượt bậc. Thanh đao trong tay họ tung hoành giữa vòng vây, bảo vệ cho Giang Phổ.

Chung Đạo Viễn thấy Thần Chưởng mất tác dụng, giận dữ tung mình lên không, vận toàn lực đánh chiêu Thiên Hỏa Phần Thi. Lưới chưởng tím lịm bủa xuống đầu ba kẻ địch. Lệnh Hồ Tuyết và Tề Thanh Thiên múa tít loan đao, tạo nên bức tường thép vững chắc chặn đứng chưởng kinh nhưng hơi nóng khủng khiếp đã làm y phục họ bốc cháy.

Hai người cả kinh vội kéo họ Giang đào tẩu.

Vô Hối đâu chịu buông tha, chàng vận toàn lực đánh chiêu Đao Hạ Vô Tình. Ưu điểm của chiêu đao này là lực đạo tập trung vào một hướng, sức công phá rất mãnh liệt.

Lãnh Nguyệt đao lại sắc bén vô cùng, xuyên qua hai lớp lưới đao, cắm vào ngực Giang Phổ, vai và lưng chàng bị Lệnh Hồ Tuyết chém trúng, nhưng vết thương cũng nhẹ và chàng đã trả được mối thù cho

nghĩa phụ là Quỷ Địch Tú Sĩ.

Lệnh Hồ Tuyết và Tề Thanh Thiên biết Giáo chủ đã mệnh vong, vội đào tẩu. Với công lực trăm năm, không ai cản nổi. Toán môn đồ Thất Tinh giáo cũng chạy thực mạng, nhưng không thoát được lòng cầm phần của quần hào. Đây là dịp để họ phát tiết mối hận bao ngày qua. Máu hồng phun như mưa, tưới ướt đầm mặt trời phủ tuyết.

Ba giai nhân thấy trượng phu thọ thương, vội chạy đến chăm sóc.

Nhìn cách họ băng bó cho Bá Vương Quyền, Chung hội chủ đã đoán ra nội tình.

Lão bước đến lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng công tử đã giết đồ đệ của lão phu rồi thể thân vào?

Vô Hối vuốt mặt, xóa lớp hóa trang, cười đáp :

- Chung hội chủ yên tâm, Ngô huynh đang an toàn uống rượu ở Khai Phong. Tại hạ là bằng hữu của y, lẽ nào lại hạ độc thủ.

Quần hùng nhận ra Vô Hối, họ reo hò vang dội.

Tam Tuyết Thiên Tôn vỗ vai Chung Đạo Viễn :

- Vì muốn tạo thế bất ngờ, để đối phó với Thất Tinh giáo, Hối nhi đành phải qua mặt Hội chủ. Mong Chung lão đệ lượng thứ.

Bối phận của Thiên Tôn rất cao cả nên Chung Đạo Viễn dịu lại. Lão buồn rầu đáp :

- Lão phu cứ ngỡ võ công mình vô địch thiên hạ, nào ngờ chẳng giết nổi đến một tên. Ảo vọng đã tiêu tan, lão phu sẽ về lại Hình Sơn ẩn cư vậy.

Vô Hối biết lão cay đắng vì bị mình lừa gạt, chàng kính cẩn vòng tay nói :

- Nếu không có Hội chủ thì võ lâm nguy mất. Hối nhi xin tạ tội bằng cách lạy người làm can gia có được chăng?

Chàng nói lớn nên mọi người đều nghe thấy. Họ đồng thanh khen phải.

Chung Đạo Viễn không có con cái nay được một nghĩa tử xuất chúng thế này, lão vô cùng hoan hỉ, cười đáp :

- Lão phu tự biết mình không xứng đáng, nhưng công tử có lòng thành, lão phu đành mạo muội với cao vậy.

Vô Hối vén áo, quỳ ngay trên mặt tuyết lạy Chung lão chín lạy. Ba nữ nhân cũng vội quỳ theo. Thiên Tôn và hai lão Ma Vương thán khen Vô Hối khéo xử sự, bước đến chúc mừng Chung Đạo Viễn. Các Chưởng môn, long đầu trong thiên hạ cũng vậy.

Chung lão hân hoan đáp lễ, tự nhủ rằng làm nghĩa phụ một bậc kỳ tài lẫy lừng như Vô Hối, quả là vinh dự lớn. Lão đã gần thất tuần, cũng cần có con cháu vui vầy bên gối. Chung hội chủ cao hứng mời quần

hào về Tổng đàn Chính Nghĩa hội dự đại yến mừng chiến thắng, và mừng cho lão có được nghĩa tử.

Sáng mười bảy, Vô Hối cáo biệt nghĩa phụ, cùng thân quyến đem đầu Giang Phổ đi tế mộ Quỷ Địch Tú Sĩ.

Đến khu rừng hôm trước, chàng kinh hãi nhận ra tảng đá trên mộ đã bị lăn sang một bên và có dấu vết đào xới.

Côn Linh và Thạch Đại Hổ vội bới lớp đất. Thanh Phi Long đao đã biến mất, chỉ còn thi hài thối rữa của Tú sĩ.

Vô Hối mừng rỡ bảo :

- Mất Phi Long đao cũng chẳng sao, chỉ cần hài cốt còn là được.

Chàng cho bày rượu thịt và thủ cấp của Thất Tinh giáo chủ Giang Phổ rồi đốt nhang đèn cúng tế.

Các nữ nhân sụt sùi khóc lóc, ba lão bát tử cũng không ngăn được những giọt lệ hiếm hoi của tuổi già.

Như Sương dùng “Hư Nhục tán” pha vào rượu, rưới lên xác Tú sĩ.

Khói xanh bốc lên nghi ngút, lát sau chỉ còn lại bộ xương trắng.

Côn Linh lấy rượu rửa sạch từng khúc rồi dồn vào túi gấm, mang về Khai Phong chôn cất.

Về đến Mã gia trang, Vô Hối ngăn người nghe Bạch Tú Hồng báo rằng Bá Vương Quyền Ngô Trận đã trốn khỏi khu hậu viện. Gã vốn chỉ bị giam lỏng vì đã tỏ ra biết hối cải.

Họ Ngô đi được ba ngày thì Hồng Dực Thanh Xà cũng mang bảo y bay mất. Lãnh Tâm Dao tận mắt chứng kiến nhưng không dám chặn nó lại.

Vô Hối tư lự một lúc lâu bất giác lẩm bầm :

- Chẳng lẽ Phi Long thư sinh vẫn chưa tọa hóa?

Thiên Tôn giật mình :

- Sao Hối lại nghĩ vậy? Lạn Như Vân tuổi đã hơn trăm và chết đã mười mấy năm rồi mà?

Chàng gật đầu :

- Lệnh Hồ Tuyết cũng từng nói thế. Nhưng linh xà chỉ nghe lời có mình đồ nhi và chủ cũ của nó mà thôi. Bởi vậy đồ nhi mới suy ra rằng Ngô Trận trốn khỏi Mã gia trang, tình cờ gặp Phi Long thư sinh. Gã bèn tố cáo việc bảo đao chôn ở cánh rừng gần Ngọc Nữ Phong và hai bảo vật còn lại ở trong trang. Hồng Dực Thanh Xà rất thông linh, nhận được ám hiệu của cự chủ tất sẽ nghe lời.

Lãnh Tâm Dao xác nhận :

- Thuộc hạ nhớ là đêm ấy có tiếng sáo trúc vọng lại, rồi linh xà tha áo bay đi.

Thiên Cầm Tôn Giả thở dài :

- Nếu đúng là lão quỷ họ Lạn còn sống và về phe Lệnh Hồ Tuyết, đệ tử của lão, thì xem ra võ lâm còn lắm phong ba.

Thiên Tôn bàn rằng :

- Mã gia trang không còn là chỗ an toàn nữa. Tối đến, mọi người phải sang hết Chu gia trang, chỉ để lại vài người trông coi mà thôi. Chúng ta phải tức tốc trở lại Tung Dương, hợp lực cùng Chung lão nhi đối phó với Phi Long thư sinh và Thất Tinh giáo.

Các thiếu phu nhân lo sợ cho tánh mạng trượng phu, trước vị kỳ nhân tuyệt thế Lạn Như Vân, nên nhất quyết đòi theo. Vô Hối cũng không nắm chắc được chuyện tử sinh của mình nên đành chiều ý họ. Đoàn người ngựa rầm rộ tiến về Tổng đàn Chính Nghĩa hội. Chung Đạo Viễn hân hoan đón mừng, nhưng không khỏi thắc mắc :

- Sao nét mặt chư tể nữ lại trầm trọng như vậy?

Vô Hối gượng cười đáp thay :

- Họ lo lắng vì có thể Phi Long thư sinh còn sống, các di vật của lão đều đã biến mất. Nếu hải nhi đoán không lầm thì lão hiện đang ở Trường An cùng với Ngô Trần.

Chàng bèn thuật lại mọi chuyện cho nghĩa phụ nghe. Chung lão giậm chân tức tối :

- Gã họ Ngô này thật đáng trách. Hải nhi đã tha chết mà gã không biết ơn, còn khích bác Phi Long thư sinh tái xuất giang hồ.

Vô Hối cho gọi đệ tử Cái bang phụ trách liên lạc đến :

- Các hạ mau dùng chim câu báo về Tổng đàn Lạc Dương, nhờ Bang chủ hỏi thăm động tĩnh Trường An, xem có người lạ nào xuất hiện hay không?

Sáu ngày sau, chim câu bay về báo rằng :

- Ngoài Phi Long thư sinh, Độc Trung Chi Vương cũng có mặt ở Tổng đàn Thất Tinh giáo, Lệnh Hồ Tuyết đã lên làm Giáo chủ, thay cho Giang Phổ. Bích Mục Yêu Cơ Mộ Dung Khanh và Ba Thượng Thần Dao Tề Thanh Thiên giữ chức phó. Hai lão kỳ nhân kia là Thái Thượng giáo chủ. Lệnh Hồ Tuyết đã gửi thư cho Chưởng môn, long đầu các phái trong võ lâm. Gã nói rằng đã từ bỏ mộng bá chủ, chỉ muốn giết một mình Vô Hối và Chung Đạo Viễn mà thôi. Gã yêu cầu các phái đứng ngoài cuộc tranh chấp này, nếu không muốn tông môn bị hủy diệt.

Nhưng chẳng ai sợ hãi lời đe dọa ấy. Mười mấy vị thủ lĩnh các bang phái lần lượt kéo đến Tung Dương, bày tỏ sự ủng hộ của mình với Vô Hối và Chính Nghĩa hội.

Họ đem theo hơn ngàn cao thủ kiệt xuất và ở lại Tổng đàn Tung Dương, chờ phe Phi Long thư sinh đến. Họ thà chết chứ không phản

bội lại Vô Hối, người đã vì võ lâm lao đao, lận đận mấy năm qua. Thắng bại còn chưa biết rõ nhưng chính khí ngất trời, rực rỡ hơn bao giờ hết. Đó cũng là đạo nghĩa giang hồ, là phẩm chất của người võ sĩ.

Vô Hối thân nhiên cùng Chung hội chủ ký tên vào thư khiêu chiến với Thất Tinh giáo, mời đích danh Phi Long thư sinh và Độc Trung Chi Vương đến Tung Dương tử đấu.

Đầu tháng hai, Thất Tinh giáo kéo rốc toàn quân đến, tổng cộng khoảng hơn ngàn.

Phi Long thư sinh tuổi hơn trăm mà râu tóc hoa râm, da dẻ mịn màng, trắng muốt.

Đôi nhãn thần sáng rực như sao làm nao núng lòng người đối diện.

Trong bộ bạch y và linh xà vắt ngang ngực áo, lão đã lấy lại oai phong như mấy chục năm về trước.

Trái lại, Độc Trung Chi Vương vô cùng xấu xí, nước da đen nhùn tồ cáo lão không phải là người Hán tộc. Mắt lộ, mũi hếch, miệng nhỏ, trông rất quái dị.

Phi Long thư sinh thấy quần hào tề tựu đông đủ sau lưng Vô Hối, mặc dù đã biết trước phải đối phó với lão. Thư Sinh thoáng nghe cảm giác đổ kỵ dâng trào. Tiểu tử kia đã trở thành thần tượng của võ lâm, còn lão chỉ là chiếc bóng mờ nhạt của quá khứ.

Chẳng còn ai sợ hãi, tôn sùng nữa. Lão động sát cơ, quyết giết chàng để vực dậy thanh danh của mình.

Sau lưng hai lão kỳ nhân là bọn Lệnh Hồ Tuyết, Bích Mục Yêu Cơ và Ba Thượng Thần Đạo.

Phi Long thư sinh háng giọng nói :

- Công Tôn Vô Hối!

Chàng chậm rãi bước ra, vòng tay nói :

- Có tại hạ!

Lão nhìn chàng chăm chú, gật gù khen :

- Xem ra căn cơ ngươi cũng thuộc hàng thượng phẩm, tuổi trẻ mà đứng đầu võ lâm cũng phải. Nhưng vì cớ gì ngươi lại hiếp đáp đồ đệ ta?

Vô Hối cười mát :

- Sao gọi là hiếp đáp? Nếu tại hạ không nường tay thì Lệnh Hồ Tuyết đã chết hai lần rồi.

Lạn Như Vân quay lại nhìn đồ đệ. Gã tái mặt gật đầu xác nhận. Thư Sinh vuốt râu :

- Vậy thì lão phu cũng tha chết cho ngươi hai lần để đáp lại. Đến chiêu thứ ba lão phu mới lấy mạng, tiểu tử cứ yên tâm tấn công.

Quần hùng xông xáo bàn tán, lo lắng cho Vô Hối. Chung hội chủ sợ nghĩa tử uống mạng, lão bảo Vô Hối :

- Hối nhi hãy để nghĩa phụ đối phó với Thư sinh.

Chàng mỉm cười đáp :

- Can gia hiểu cho hài nhi. Lạn tiền bối đã rộng lượng như vậy, hài nhi không dám thì mặt mũi nào mà mang đao nữa?

Tam Tuyệt Thiên Tôn cao hứng, ngửa cổ cười vang :

- Quả không hổ là truyền nhân của lão phu. Nếu Hối nhi có lỡ bỏ mạng, bọn ta sẽ băm xác họ Lạn ra để báo thù.

Năm nữ nhân đều sa lệ nhưng không dám khóc thành tiếng. Hồ Lô Cái mĩa mai :

- Không ngờ một bậc đại kỳ nhân như Phi Long thư sinh mà lại hồ đồ đến thế.

Thật là chẳng xứng cho đồng đạo tôn sùng mấy chục năm nay.

Vô Hối xua tay, ra hiệu cho quần hùng dần cơn nóng. Chàng rút Bàn Long đao tròn tám thành công lực đánh chiêu Tử Thức Nhất Kiếm.

Đao quang ràn rụa phủ kín phạm vi hai trượng vuông. Phi Long thư sinh biến sắc vùng đao điểm nhanh. Thanh đao trong tay lão như có mắt, chặn đứng các thế đao. Tiếng tinh tang vừa dứt thì mũi đao của lão đã chỉ vào cổ Vô Hối.

Dù chán ghét lão nhưng quần hào cũng phải ồ lên thán phục đao pháp vô thượng của Thư Sinh.

Vô Hối thản nhiên lùi lại, chuẩn bị xuất chiêu thứ hai. Chàng cũng chỉ dùng tám thành công lực, ra chiêu Đao Hạ Vô Tình, trong Công Tôn đao pháp.

Bàn Long đao, gồm hàng ngàn đao ảnh chụp chờn, tập trung vào một điểm, cổ phá lưới đao của Thư Sinh để đến được mục tiêu.

Nhưng đao của Vô Hối bị công lực trăm năm đánh bật ra. Thân ảnh Thư Sinh ập đến và mũi đao của lão lại chỉ vào cổ họng Vô Hối.

Mọi người thở dài thất vọng, tự nhủ mạng chàng đã hưu hỉ. Vô Hối hít đầy một hơi chân khí, âm thầm dồn đủ mười hai thành công lực vào thân đao rồi mới bước lùi.

Thư Sinh chưa kịp thu đao về thì nghe Vô Hối rít lên.

Hồng Dục Thanh Xà đang bám trên ngực áo Thư Sinh, đã quá quen với ám hiệu của chàng nên phản ứng cực kỳ thần tốc. Nó vươn cổ mổ vào bàn tay Phi Long thư sinh rồi quấn chặt lấy lưới đao của lão.

Thư Sinh tính tình cao ngạo, vô địch, nên đâu bao giờ vuốt ve hay chuyện trò với linh xà. Lão lại để nó tự kiếm ăn. Hơn nữa, sau năm mươi năm xa chủ cũ, mối cảm tình của linh xà đối với Thư Sinh đã nhạt phai.

Vô Hối thì khác, chàng thường nâng niu và dạy dỗ linh xà, thường cho những miếng thịt ngon lành nên nó rất mến chàng. Lúc gặp lại, Vô Hối đã thấy linh xà gục gặc đầu như mừng rỡ, nên chàng mới nghĩ ra diệu kế này.

Lạn Như Vân đang choáng váng vì cú đớp của Hồng Dực Thanh Xà thì Vô Hối đã ập đến. Chiêu Lôi Đao Chuyển Càn Khôn này chàng mới luyện xong được vài ngày.

Đao kinh xé nát không gian, nổ âm vang như sấm động. Luồng đao quang xanh biếc lóe lên như chớp giật.

Phi Long thư sinh bị linh xà quấn chặt cổ tay và thân đao nên vướng víu, không sao phản ứng kịp, lão vội vùng tả chưởng vỗ mạnh vào lưỡi đao của đối phương.

Nhưng chiêu đao kỳ tuyệt thiên hạ này đã nuốt chửng đao kinh phong, chém bay tả thủ và rách nát ngực Thư Sinh. Lão đau đớn rú lên, nhìn Vô Hối bằng cặp mắt kinh hoàng, nghi hoặc. Lão lắp bắp :

- Người giỏi lắm, dám dùng thanh xà ám hại lão phu.

Nói xong, lão ngã xuống nền tuyết lạnh, mang theo cả truyền thuyết ngày xưa về chốn hoàng tuyền.

Quần hùng mừng rỡ reo hò như sấm động, nước mắt hân hoan trào ra. Vô Hối đã chiến thắng một cách oanh liệt con người lầy lùnh thiên hạ gần trăm năm nay.

Độc Trung Chi Vương đầu ngơ Phi Long thư sinh lại thảm tử dễ dàng như vậy.

Lão vội tìm đường đào tẩu nhưng Chính Nghĩa hội chủ Chung Đạo Viễn đã chặn đầu, giáng song chưởng sáng rực vào ngực lão. Độc Vương giờ pho Độc Vụ Mê Hồn chưởng ra chống cự, màn sương độc bị Tử Diệm chưởng đốt sạch.

Lệnh Hồ Tuyết điên cuồng nhảy xổ vào Vô Hối. Công lực gã thâm hậu hơn chàng nên bù lại được phần khiếm khuyết trong chiêu thức.

Hai người so đao rất lâu mà không phân thắng bại.

Bên kia, Thúy Vi và bốn chị em chung thuyền, vây chặt Bích Mục Yêu Cơ, mục là hung thủ cuối cùng trong vụ thảm sát Chí Tôn Cung.

Ba Thượng Thần Đao cũng bị Tam Tuyệt Thiên Tôn cùng hai lão Ma Vương đánh cho thất điên bát đảo. Hách lão gia cầm Lãnh Nguyệt đao nên Tề Thanh Thiên rất úy kỵ. Quần hào cũng vây chặt đám môn đồ Thất Tinh giáo, quyết không để sót một tên.

Vô Hối bị hao hụt chân lực sau trận đấu với Phi Long thư sinh.

Chàng cố cầm cự, chờ cơ hội phản công.

Bỗng từ ngoài một giọng thánh thót vang lên :

- Lệnh Hồ công tử! Để thiếp giúp chàng tiêu diệt gã tiểu tử Vô Hối.

Tiểu Thượng Du Hồn Ngụy Ngọc Trâm cười tươi như hoa nở, xách kiếm nhảy vào trợ lực Lệnh Hồ Tuyết.

Gã nghe lòng xao xuyên, cười bảo :

- Bạch nương yên tâm, nàng hãy xem ra lấy mạng gã đây.

Lệnh Hồ Tuyết vận toàn lực đánh chiêu tối hậu, nhưng chưa kịp ra tay đã nghe hậu tâm đau buốt. Ngụy nương cắn răng đẩy mạnh trường kiếm xuyên qua ngực gã.

Nàng buông kiếm thần thờ ôm mặt khóc. Lệnh Hồ Tuyết nén đau quay lại, ngớ ngàng hỏi :

- Vì sao nàng lại giết ta?

Ngọc Trâm gạt nước mắt đáp :

- Thiếp không đành lòng nhìn chàng sa mãi vào ma đạo để cả võ lâm nguyên rủa.

Nhưng chàng yên tâm, thiếp sẽ cùng chàng sum họp ngay thôi.

Ngụy nương lao đến, ôm lấy Lệnh Hồ Tuyết. Mũi kiếm xuyên thủng ngực nàng, nối kết đôi tình nhân lại mãi mãi. Cả hai ngã xuống mặt đất, nhắm mắt dặt nhau về chốn bình yên.

Vô Hối thở dài, đứng im vận khí điều tức và đảo mắt quan sát đấu trường.

Thúy Vi được sự hỗ trợ của bốn nàng kia, cầm hờn rạch từng nhát kiếm lên thân thể Bích Mục Yêu Cơ. Chỉ hơn khắc sau, mụ biến thành con người máu, điên dại gào thét giữa vòng vây. Thúy Vi nghiêng rằng vung kiếm chặt phẳng thủ cấp Yêu cơ.

Độc Trung Chi Vương bị Tử Diễm chưởng áp đảo đến luống cuống tay chân, muốn phóng độc cũng chẳng còn cơ hội. Y phục và râu tóc của lão bốc cháy khét lẹt.

Cuối cùng Chung Đạo Viễn quát vang đánh chiêu Lôi Hỏa Phần Thi.

Độc Vương biến thành cây đuốc sống, lăn lộn một lúc rồi xuôi tay.

Tề Thanh Thiên đuối sức vì bị giáp công của ba lão bất tử, bị Thiên Tôn chặt gãy đao và lãnh nguyên song chưởng của Huyết Ảnh Thần Ma, hồn về âm cảnh.

Vô Hối thấy máu chảy thành suối, chàng bắt nhẩn quát vang :

- Ai đầu hàng sẽ được tha mạng.

Bọn môn đồ Thất Tinh giáo nhất loạt buông vũ khí quy hàng.

Quần hùng thở phào, phé võ công bọn chúng rồi phóng thích.

Có hơn trăm hào kiệt võ lâm đã hy sinh trong cuộc chiến này. Số bị thương cũng gần năm trăm, nhưng ai cũng hoan hỉ vì bọn tà ma đều đã đền tội.

Bàng Quý Dân đem Phi Long đao đến dâng cho Vô Hối. Chàng mỉm cười bảo :

- Cứ coi như ta tặng cho người.
Họ Bàng vui mừng khôn xiết, nghiêng mình cảm tạ.
Ba tháng sau, Chung Đạo Viễn trở thành minh chủ võ lâm, dẫn đầu quần hùng đến mừng tân gia.
Công Tôn gia trang được xây dựng trên sườn núi Thương Sơn, cạnh thác nước và rừng hoa đào xinh đẹp.
Họ vui say ba ngày đêm, chẳng cần có ai canh gác, tuần tra vì võ lâm đã thái bình

BÀN LONG ĐAO

Hồi 23

**Tứ Xuyên bán dạ xuân tình khởi
Tung Dương yêu lão oán thanh xà**

Nhưng đến sáng ngày thứ tư, đúng ngày tết Đoan Ngọ, tai họa đã đột khởi. Tiểu hài tử Sở Vinh ? Bào đệ của Thúc Vi, người nối dõi tông mạch Võ Thánh đã mất tích.
Thúc Vi bận bịu con thơ nên ban ngày chị em quần quít, đêm đến Sở Vinh về với đám tiểu đồng trong một phòng to lớn. Hai mươi đứa cô nhi của dòng họ Sở được chăm sóc chu đáo, quây quần bên nhau. Chúng xem phu thê Vô Hối như cha mẹ của mình.
Sau khi lục soát toàn bộ vùng núi Thương Sơn mà không thấy, Vô Hối cho kiểm tra lại sổ quan khách. Quả nhiên phát hiện thiếu mất hai người.
Bàng Quý Dân và Thạch Đại Hổ phụ trách việc phòng vệ quỳ xuống nhận tội.
Lãnh Tâm Dao bị phần nói :
- Thuộc hạ không chu toàn chức trách, xin Môn chủ chiếu môn quy trừng trị.
Thạch Đại Hổ cũng dập đầu :
- Thuộc hạ chịu trách nhiệm vòng trong, để địch nhân vào tận hậu sảnh bắt cóc Sở Vinh công tử, không còn mặt mũi nào mà sống nữa.
Vô Hối xoa tay nghiêm nghị :
- Ân oán giang hồ bám theo người hiệp khách cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay còn chưa dứt. Mấy năm qua, Đạo môn liên tiếp diệt trừ cường địch, lẽ nào không có cừu nhân. Chúng ta nhất thời sơ suất nên mới để xảy ra sự cố. Ngay bản thân ta cũng có lỗi chứ không

riêng gì nhị vị. Việc cần làm là phải xác định cho được lai lịch của hai kẻ vắng mặt kia.

Chung Đạo Viễn ngắt lời chàng :

- Nghĩa phụ tin chắc rằng chỉ vài ngày sau đối phương sẽ gởi tới hậu thư đến.

Sở Thúy Vi bật khóc nức nở :

- Tội nghiệp cho Vinh đệ. Y đã mất cả song thân mà còn bị rơi vào cảnh ngộ này.

Liễu Không đại sư an ủi :

- Phu nhân yên tâm! Đối phương bắt cóc lệnh đệ là muốn đặt điều kiện với Đạo môn, chắc không nỡ hành hạ một tiểu hài nhi vô tội đâu. Bốn vị thiếu phu nhân kia cũng xúm lại vỗ về Thúy Vi, đưa nàng vào hậu viện nghỉ ngơi.

Bạch Tú Hồng kiểm tra sổ ghi danh tính quan khách, phát giác ra hung thủ là hai phụ nhân tuổi độ tứ tuần. Tên của họ chắc chắn là giả. May mắn mà Tú Hồng nhớ được rằng họ có khẩu âm vùng Tứ Xuyên.

Huyết Ảnh Thần Ma lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ Đường môn đã biết nhị công tử Đường Phi Khanh chết dưới tay bọn ta?

Thiên Cầm Tôn Giả Ninh Tường tán thành :

- Phải lắm! Hiện nay chỉ mình Đường môn là có lý do đối đầu với Vô Hối.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười nhạt :

- Có lẽ Đường lão thái đã qua đời và vợ của Phi Khanh lên thay. Người ta muốn báo phục cho chồng nên bày ra trò bắt cóc.

Vô Hối vòng tay nói cùng quan khách :

- Việc này Đạo môn có thể tự giải quyết được, xin các đồng đạo cứ yên lòng hồi giá. Hung thủ có phải Đường môn hay không còn chưa rõ thực hư, mong các vị giữ kín giùm cho. Tại hạ xin phiền Cố bang chủ cho Phân đà Cái bang ở Tứ Xuyên giám sát giùm Đường gia trang.

Hồ Lô Cái Cổ Kim Luân nghiêm mặt hứa :

- Cái bang nguyện sẽ sát cánh với Đạo môn truy tìm tung tích Sở Vinh công tử.

Quần hào lục tục cáo từ, cảnh vắng vẻ khiến Công Tôn sơn trang thêm nặng nề u ám.

Tiếng khóc của Thúy Vi như những nhát dao cắt nát lòng Vô Hối.

Chàng trầm ngâm ngồi với bốn vị trưởng bối, chờ tin tức.

Bàng Quý Dân và Thạch Đại Hổ hối hận, đốc thúc anh em ngày đêm

tuần tra canh gác. Họ hầu như không dám bước chân vào hậu viện vì sợ phải nghe Tam phu nhân Sở Thúy Vi nức nở.

Tam Thủ Miêu Côn Linh thống lĩnh năm trăm đao thủ, cải trang điều tra hạ lạc Sở Vinh. Địa bàn hoạt động của họ là hai phủ Thiểm Tây, Tứ Xuyên. Vô Hối hy vọng rằng khi hung thủ đưa con tin về Đường gia trang sẽ bị thuộc hạ chàng chặn bắt.

Bốn ngày sau, chim câu của Cái bang báo về:

- Đường lão thái đã qua đời và người thay thế bà chính là Thạch Hà Hương ? Vợ của nhị công tử Đường Khi Phan. Đại công tử Đường Trung Hậu không có con trai nên Đại thiếu phu nhân mất quyền kế vị. Tin thứ hai chính là việc Đường môn đã cầu kết với Tây Khương Yêu Vương Tinh Xích. Họ Tinh cùng năm trăm thủ hạ hiện đang có mặt ở Đường gia trang.

Tam Tuyệt Thiên Tôn biến sắc bảo :

- Yêu Vương tuổi chỉ độ thất tuần nhưng nhờ duyên kỳ ngộ nên công lực còn cao hơn cả lão phu. Họ Tinh lại nổi tiếng là người có thần lực thiên sanh. Lão cao lớn như Khấp Huyết Lang Nhân, thanh thiết côn trong tay nặng đến sáu mươi cân, chiêu xuất như lôi. Nghe nói, hai mươi năm trước, lão tìm được bí kíp Huyết Ấn thần chưởng, có lẽ nay đã luyện thành nên mới dám vào Trung Nguyên.

Chung Đạo Viễn từ ngày lên làm Minh chủ võ lâm đã bỏ danh hiệu Đoạt Hồn Kiếm, đổi thành Lôi Thiên đại hiệp. Lão tự tin vào pho Lôi Hỏa Chấn Thiên thần chưởng của mình nên cao ngạo nói :

- Để lão phu thử xem Huyết Ấn chưởng lợi hại đến đâu?

Huyết Ảnh Thần Ma nghiêm giọng :

- So về mức độ ảo diệu, lợi hại thì Huyết Ấn chưởng không sánh bằng tuyệt học của Lôi Thiên lão quái. Nhưng Tinh Xích có đến cả trăm năm công lực, ta e rằng Chung lão đệ sẽ chịu thiệt thòi đấy.

Chung minh chủ giật mình :

- Chẳng lẽ công lực họ Tinh lại cao thâm đến thế hay sao?

Thiên Cầm Tôn Giả góp lời :

- Đúng vậy! Hiện nay trong thiên hạ chỉ có mình Tả Trúc đạo trưởng là có thể đánh với Yêu Vương mà thôi.

Vô Hối lại quan tâm đến việc khác :

- Sư phụ! Còn bọn thuộc hạ của lão ta thì thế nào?

Thiên tôn thở dài :

- Người Tây Khương thuộc dòng Rợ Nhung nên thân thể cao lớn, sức mạnh hơn người. Bọn chúng lại được trang bị Đằng Giáp nên không sợ cung tên, giáo mác. Trận chiến này xem ra sẽ vô cùng khốc liệt.

Vô Hối gật gù, bảo Tú Hồng vào gọi Bạch Thủy Tiên lên. Lát sau, không ngờ cả năm mỹ nhân đều có mặt. Thúy Vi có vẻ đã bình tâm trở lại, nàng không khóc nữa nhưng đôi mắt sưng húp. Nàng dịu dàng nói:

- Chư vị trưởng bối và tướng công cứ phóng tâm bàn bạc lương sách. Tiểu nữ đã thức ngộ rằng nước mắt chẳng giúp được gì.

Vô Hối bảo các nàng ngồi xuống rồi hỏi Thủy Tiên :

- Bạch nương! Người Tây Khương có sợ độc trùng, độc vật hay không?

Thủy Tiên ngỡ ngàng hỏi lại :

- Xin tướng công cho thiếp biết rõ lai lịch đối phương?

Vô Hối hững hờ buông gọn :

- Tây Khương Yêu Vương Tinh Xích!

Thủy Tiên biến sắc :

- Nguy rồi. Lão yêu này trồng được một loại ngải có thể chống lại mọi độc vật của người Miêu.

Độc mỹ nhân Lãnh Như Sương ứng tiếng :

- Còn độc được thì sao?

Thủy Tiên buồn rầu đáp :

- Tiểu muội e rằng cũng vậy thôi!

Hứa Bích Vân thắc mắc :

- Chẳng lẽ bọn Tây Khương mặc bảo y hay sao mà tướng công phải dùng đến độc?

Vô Hối gật đầu :

- Nương tử đoán không sai, chúng được bảo vệ bằng giáp mây nên không sợ đao thương.

Nàng mỉm cười :

- Thiếp từng được nghe Mã nghĩa phụ kể lại cổ sự thời Tam Quốc, rằng Vũ Hầu Gia Cát Lượng đã từng dùng hỏa công đốt quân Đằng Giáp của Mạnh Hoạch, sao chàng không học theo kế ấy?

Quý Địch Tú Sĩ là người văn võ toàn tài, thông kim bác cổ nên mới biết việc này.

Thời ấy, tác phẩm Tam Quốc Chí chưa được viết ra.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cao hứng vỗ bàn khen :

- Hay lắm! Vân nhi không nhắc thì ta cũng quên mất.

Vô Hối là người mặt lạnh lòng nóng, chàng yêu thương thuộc hạ hơn cả bản thân mình. Nay đã có kế khắc địch, chàng phấn khởi gọi các đường chủ vào truyền lệnh :

- Chư vị tuyền ngay ba trăm anh em biết nghề cung tiễn, ngày đêm ôn luyện để chuẩn bị đối phó với cường địch.

Năm vị đường chủ dạ vang, tức tốc phụng ý thi hành.

Chàng lại bảo Như Sương :

- Nàng hãy cùng Thủy Tiên nghiên cứu cách đối phó với các chất độc, tung ám khí của Đường môn.

Độc mỹ nhân vui vẻ hứa :

- Tướng công yên tâm! Bọn thiếp sẽ không phụ lòng kỳ vọng của chàng.

* * * * *

Mấy ngày sau vẫn chưa thấy đối phương có động tĩnh gì. Nhưng Tam Thủ Miêu Côn Linh đã nhờ đường dây phi cấp của Cái bang báo về rằng :

- Ngoài Tây Khương Yêu Vương, Đường gia trang mới xuất hiện thêm một nhân vật lạ mặt. Người này mặt sáng như trăng rằm, râu năm chòm trông rất tiên phong đạo cốt. Lão tuổi độ lục tuần, mình mặc đạo bào, đầu đội mũ Khổng Minh, tay luôn phe phẩy quạt lông y như Vũ Hầu ngày trước. Lão còn có một nốt ruồi son to bằng hạt đậu trên gò má trái.

Tam Tuyệt Thiên Tôn Hách Âu Kỳ ở đất Thục mấy chục năm nên biết rõ mọi kỳ nhân dị sĩ vùng này. Ông biến sắc bảo :

- Lão ấy chính là Tái Thế Vũ Hầu Tra Quân Thiên, cơ trí siêu phàm, tinh thông binh pháp. Chúng ta chẳng thể coi thường được.

Vô Hối giật mình :

- Họ Tra đã dám tự xưng là Vũ Hầu, lẽ nào lại không biết cổ sự hỏa thiêu quân Đằng Giáp? Chúng ta phải xem lại kế hoạch của mình mới được.

Độc mỹ nhân rụt rè nói :

- Tướng công! Thiếp đã bàn bạc với Thủy Tiên. Bọn thiếp đi đến kết luận rằng loại ngải kia không chống lại được chất Mê Thần Xuân Dược.

Nói xong, nàng đỏ mặt nhớ lại cảnh ngộ mình năm nào. Cũng chính vì loại xuân dược này mà nàng suýt thất tiết dưới tay Hình Thiết Hán.

Vô Hối mừng rỡ :

- Tốt lắm! Nương tử mau điều chế xuân dược thành bột mịn. Nếu hỏa cung không có diệu dụng, Ninh sư thúc sẽ rải thuốc vào hàng ngũ bọn chúng.

Thiết Cầm Tôn giả cười bảo :

- Vậy ta phải cho gọi ngay cặp thần điêu đến.

Việc chuẩn bị đã hoàn tất mà không thấy Đường môn gửi tới hậu thư.

Chung Đạo Viễn thở dài :

- Đường môn không lên tiếng nhận mình là hung thủ, chúng ta lấy cớ

gì mà đến Tứ Xuyên đòi người đây?

Bổng Lãnh Tâm Dao chạy vào, mang theo một mũi trường tiễn có quần mảnh lụa trắng.

Vô Hối gỡ ra xem :

“Nếu người không giải tán Dao môn, tuyên cáo thoái xuất giang hồ trước ngày đầu tháng sáu thì Sở Vinh sẽ mất mạng.”

Bức thư không hề tự danh, chứng tỏ đối phương rất cẩn trọng. Thiên tôn phần nộ nói :

- Gã Tái Thế Vũ Hầu này quả là gian xảo, không hiểu sau khi Dao môn thoái xuất, gã còn đưa ra điều kiện gì nữa không?

Vô Hối chán nản nói :

- Đối phương không hề nói rõ lúc nào sẽ thả Vinh đệ. Đồ nhi cho rằng họ sẽ còn yêu sách khác.

Thúy Vi sa lệ, cắn răng đáp :

- Tướng công! Nếu trời muốn tuyệt đường hương hỏa của Sở gia thì dầu chúng ta tận lực cũng không cứu nổi. Xin chàng đừng vì Vinh đệ mà phế bỏ cơ nghiệp một đời.

Thiếp không muốn gần ngàn anh em Dao môn khóc hận. Hơn nữa, chắc gì bọn chúng đã chịu thả con tin, nếu chưa lấy được mạng tướng công và thỏa mãn dã tâm thống trị võ lâm?

Huyết Ảnh Thần Ma bùi ngùi :

- Vi nhi nói chẳng sai. Ta cho rằng việc đối phương yêu cầu giải tán Dao môn chỉ là bước đầu của một mưu đồ to lớn, thâm độc.

Vô Hối mỉm cười lạnh lẽo :

- Để xem lão Tra Quần Thiên kia có tài trí như Khổng Minh thuở trước hay không?

Chàng quay sang Bạch Tú Hồng :

- Đường chủ lập tức nhờ Cái bang thông báo khắp võ lâm, mời hào kiệt thiên hạ đến Công Tôn sơn trang đúng ngày đầu tháng sáu!

Thúy Vi kinh hãi hỏi :

- Chẳng lẽ tướng công không hiểu lòng thiếp hay sao mà lại định giải tán Dao môn?

Vô Hối siết tay nàng trấn an :

- Nương tử yên tâm, đây chỉ là kế nghi binh mà thôi.

Thúy Vi khảng khái nói :

- Xin tướng công cứ thẳng tay đối phó, dầu không cứu được Vinh đệ, thiếp cũng vui mừng lấy đầu kẻ thù tể hương hồn bào đệ.

Thiên Tân giờ ngón cái khen ngợi :

- Vi nhi không hổ danh hậu duệ của Võ Thánh Sở Vân.

Vô Hối nghiêm giọng :

- Chính nhờ tính cương liệt của Thúy Vi mà chúng ta sẽ tạo được thế bất ngờ. Đối phương vốn suy nghĩ theo lối thường tình, ngỡ rằng Vi muội không dám hy sinh bào đệ, sẽ hết lời khẩn cầu đồ nhi chấp nhận điều kiện. Sau khi Cái bang tiến hành loan tin, chúng ta có thể tập kích Đường môn được rồi. Có lẽ giờ này chúng đã đưa Sở Vinh về Tứ Xuyên. Thời gian không còn dài, phải lên đường ngay mới kịp. Ngay tối hôm ấy, Vô Hối, Như Sương, Thủy Tiên, Tam Tuyệt Thiên Tôn, Huyết Ảnh Thần Ma, Chung minh chủ âm thầm xuất trang. Thiên Cầm Tôn Giả cùng Thúy Vi cưỡi thần ưng đi trước để điều động đám thủ hạ Đạo môn ở Tứ Xuyên.

* * * * *

Đêm cuối tháng năm, trời trong vắt, ngàn sao lấp lánh tỏa ánh sáng mờ nhạt xuống Đường gia trang.

Hàng trăm cao thủ Đường môn và Tây Khương tuần tra cẩn mật trong tòa gia trang đồ sộ ở cửa Nam thành đô. Họ tin rằng không ai có thể lọt vào.

Nếu đêm nay trăng sáng, họ sẽ nhận ra trên đỉnh đầu mình có hai cánh chim ưng lơ lửng.

Mới đầu canh hai nên chưa ai ngủ cả. Đường phu nhân Thạch Hà Hương đang uống trà cùng Tây Khương Yêu Vương và Tái Thế Vũ Hầu.

Yêu Vương cao lớn gấp rưỡi người thường, râu tóc đen nhánh, da mặt hồng hào.

Chiếc mũi lân đỏ ửng và đôi mắt lộ sáng quắc khiến lão trông rất oai phong. Ngược lại, Tra Quân Thiên bội phần nho nhã, vàng trán cao và đôi mắt tinh anh biểu hiện một trí tuệ phi phàm.

Thạch Hà Hương có vẻ không thờ ơ với họ Tra. Ánh mắt tình tứ, nồng nàn của người góa phụ như mời gọi. Nàng nũng nịu nói:

- Theo ý Tra quân sư thì Vô Hối có thực tâm giải tán Đạo môn hay không?

Tái Thế Vũ Hầu đặc ý khẳng định :

- Phu nhân yên tâm, xưa nay anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Sở Vinh lại là người nổi dõng nhất của Võ Thánh, tất nhiên Sở Thúy Vi sẽ hết lòng khẩn cầu Vô Hối đáp ứng điều kiện của chúng ta để cứu lấy bào đệ. Bằng cớ là Đạo môn đã nhờ Cái bang thông tri khắp võ lâm, mời mọi người đến Thương Sơn chứng kiến.

Yêu Vương thắc mắc :

- Sau đó chúng ta sẽ làm gì?

Họ Tra tùm tùm đáp :

- Khi đã khóa tay được Vô Hối và Đạo môn, chúng ta sẽ tổ chức tang

lễ cho Đường Phi Khanh, mời các phái đến dự. Chỉ một mẻ lưới là quét sạch võ lâm.

Bổng lão rùng mình, bấm tay tính toán, lát sau lẩm bẩm :

- Lạ thực! Sao quỷ tượng lại đầy vẻ xuân tình, hoan hỉ thế này nhỉ? Cơn gió Nam thổi qua song cửa, mang theo những hạt phấn nhỏ li ti và không mùi vị. Chúng hòa tan trong không khí nên ba người vô tình hít vào mà không hề phát hiện chuyện lạ.

Nửa khắc sau, ánh mắt Hà Hương long lanh nồng cháy, mặt nàng đỏ hồng lên.

Tra Quần Thiên cũng nghe lửa dục bốc cao, nhìn Đường phu nhân với vẻ thèm khát.

Yêu Vương công lực thâm hậu nên chưa cảm thấy gì. Lão đứng lên cáo từ :

- Đã đến giờ hành công, lão phu xin phép lui trước.

Lão vừa đi khuất, Thạch Hà Hương mau mắn khóa trái cửa phòng, bảo Quần Thiên :

- Tiểu muội nghe trong người nóng bức xin vào trong thay áo mỏng.

Quần Thiên cười dâm đãng :

- Ngu huynh cũng vậy!

Lão bước đến ôm lấy mỹ nhân. Thấy nàng không phản đối mà còn nhìn mình đắm đuối. Họ Tra bế xốc Hà Hương lên, đưa vào trong. Dưới ánh nến chập chờn, thân hình nõn nà của người góa phụ run rẩy đợi chờ.

Quần Thiên chưa bao giờ nghe lòng mình khát khao đến thế, lão điên cuồng đi vào cuộc ái ân. Hà Hương cũng không kém, như con mèo cái động tình cắn những chiếc móng sắc bén vào da thịt tình lang. Tiếng rên rỉ, gào gừ của nàng không hề đơn độc vì cả Đường gia trang đều vang lên những âm thanh tương tự.

Tây Khương Yêu Vương cũng không thoát khỏi tác dụng của xuân dược. Lão vừa về đến phòng, vươn tay ôm lấy ả nữ tỳ đang sửa sang chăn nệm. Lạ thay, nàng ta cũng hân hoan dâng hiến.

Trong toán quân năm trăm cao thủ Tây Khương chỉ có gần hai trăm người là nữ.

Vì không đủ cặp nên bọn nam nhân chạy bỏ nhào đi tìm đối tượng trong đám tỳ nữ Đường gia.

Ba chục cân Mê Hồn Xuân Dược đã biến trọng địa Đường môn thành một ổ điểm lớn nhất nước!

Không còn một ai nghĩ đến chuyện canh phòng nữa. Lúc này, mấy chục bóng đen lướt vào lục soát. Cuối cùng, họ tìm ra tiểu hài tử Sở Vinh trong một căn thạch thất. Vô Hối vùng Bàn Long đao chặt đứt

khóa cửa, lướt vào ầm Cửu tử ra, giao cho Thúy Vi đem về khách điểm.

Lát sau, Đường gia trang tràn ngập mấy trăm bóng đen. Họ nhất tề phóng hỏa và xông vào chém giết. Phe đối phương đang đắm chìm trong cơn hoan lạc, thân thể lả lờ.

Có người tay không vũ khí nên hoàn toàn bất lực. Hơn nữa, xuân dược đã làm giảm đi một phần công lực.

Yêu Vương nghe tiếng reo hò, vội xô ả tỳ nữ, xỏ quần dài vào rồi xách thiết côn chạy ra. Thân hình hộ pháp của lão rất dễ nhận dạng nên lập tức bị giáp công. Chung Đạo Viễn gầm vang như hổ dữ, giáng hai đao Lôi Hỏa Chấn Thiên thần chưởng vào địch thủ. Yêu Vương kinh hãi buông côn, dùng Huyết Ấn thần chưởng đỡ chiêu. Chưởng kinh của lão đổ rục như máu, chạm với chưởng phong tím lịm của họ Chung, phát ra tiếng nổ vang trời.

Cũng may, Tinh Xích bị hao tổn chân lực vì xuân dược nên Chung minh chủ chỉ bị đẩy lùi ba bước. Ông thảm kinh sợ, nghiêng răng xông vào.

Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên tôn cũng ập đến tấn công vào hậu tâm Yêu Vương.

Vô Hối đứng trên nóc nhà quan sát trận địa. Chàng bắt nhãn quát vang :

- Đệ tử Đường môn mau buông vũ khí quy hàng. Vô Hối ta chỉ muốn bắt Thạch Hà Hương mà thôi.

Danh tiếng chàng lẫy lừng thiên hạ, được muôn người ngưỡng mộ. Đến đứa bé trong Đường gia trang cũng biết chàng là đệ nhất hiệp khách đương đại. Hơn nữa, trong cảnh tuyệt vọng này, họ đâu còn dũng khí đâu mà chiến đấu nữa. Vì vậy, mọi người bảo nhau buông đao kiếm, ngồi sụp xuống, đưa tay lên sau gáy.

Bọn cao thủ Tây Khương không có Đẳng Giáp bảo vệ nên trở thành con mồi của Đạo môn. Chỉ hai khắc sau đã tử thương gần trăm mạng.

Vô Hối dẫn thuộc hạ lục soát các phòng ốc nhưng không thấy Thạch Hà Hương và Tái Thế Vũ Hầu đâu cả. Một phụ nhân tuổi ngũ tuần phục vụ trong hậu viện sợ hãi nói :

- Công tử đừng tìm kiếm cho uổng công. Phu nhân và Tra Quân Thiên đã theo mật đạo đào tẩu mất rồi. Chính mắt tiện phụ đã nhìn thấy.

Vô Hối giậm chân tiếc rẻ lướt ra ngoài, xông vào hợp sức với các trưởng bối giáp công Yêu Vương.

Họ Tinh đang bị áp đảo tới bờ, thấy luồng đao quang lạnh lẽo chụp

xuống đầu, vội vận toàn lực đánh chiêu Huyết Ân Hồng Thiên. Tuyệt học Mật Tông quả nhiên kinh thế hãi tục, đánh bạt năm người ra. Lão rú lên cao vút, báo hiệu cho thuộc hạ rút quân rồi lập tức đào vong. Song thủ Yêu Vương múa tít, tạo thành màn chân khí đỏ rực quanh người, mượn lực đạo của đối phương bay vào bóng đêm. Lão thoát thân nhưng mấy trăm thủ hạ bị kẹt lại. Chúng nhờ thần lực và dũng khí hơn người nên vẫn liều chết cầm cự.

Vô Hối bảo Thủy Tiên :

- Nương tử mau dùng tiếng Tây Khương phủ dụ bọn chúng quy hàng.

Thủy Tiên hiểu ý, trèo lên lưng thần ưng, cho chim bay lơ lửng trên trận địa, cao giọng chiêu dụ :

- Hỡi các dũng sĩ đất Tây Khương, nay Yêu Vương đã bỏ mặc các người trong cảnh hiểm nghèo, chỉ lo cứu lấy thân mình. Lão vô tình như vậy, các người còn chiến đấu làm gì nữa? Nếu quy hàng sẽ được toàn mạng. Ai muốn về quê thì cứ về, ai ở lại gia nhập Đạo môn sẽ được hậu đãi.

Con sau cái kiến còn ham sống, hướng hồ những chàng trai trẻ chất phác này. Họ nhất tề buông giáo quy phục. Ba trăm người liú lô bàn bạc một buổi, cử ra đại diện. Gã này thông thạo Hán ngữ :

- Bọn ta xin ở lại Trung Nguyên với người Hán. Nếu về quê sẽ bị Yêu Vương giết chết.

Thủy Tiên cho thần ưng hạ cánh. Nàng rời lưng chim, nghiêm nghị nói :

- Các người hãy thề trước Phật tổ rằng sẽ suốt đời trung thành với Đạo môn.

Cả bọn quỳ xuống chấp tay thề thốt. Vô Hối hoan hỉ bảo :

- Ta là Môn chủ Đạo môn. Nếu các người thực tâm quy phục, ta hứa sẽ coi như thủ túc của mình, phúc họa cùng hưởng, sinh tử có nhau. Thủy Tiên dịch lại và bảo họ thu xếp hành lý.

Vô Hối cho gọi đại công tử Đường Trung Hậu đến. Gã tuổi độ tam tuần, người mập mạp, hiền lành. Chàng nghiêm giọng bảo :

- Năm xưa, Đường Phi Khanh bức tử vong thê của tại hạ là Liên Khánh Chi ở Vô Tích. Việc này Chưởng môn các phái đều biết rõ. Nay Đường môn dung túng cho Thạch Hà Hương làm càn, cấu kết với tà ma, âm mưu khuynh đảo võ lâm. Vụ bắt cóc tiểu hài tử Sở Vinh và uy hiếp Đạo môn đã chứng minh dã tâm của nàng. Tại hạ ở thế chẳngặng đành đành phải xâm phạm quý trang. Nay Hà Hương đã đào vong, mong công tử đứng ra duy trì kỷ cương cho Đường môn, để tránh cái họa diệt gia.

Đường Trung Hậu buồn rầu nói :

- Đường gia tự chuốc họa vào thân, còn dám trách ai nữa. Nay công tử rộng lượng như biển, không lạm sát con cháu họ Đường, tại hạ muôn vàn cảm kích, hứa sẽ chấn chỉnh lại gia phong, không đi vào nề tà đạo nữa. Thạch Hà Hương mãi mãi bị khai trừ khỏi Đường môn.

Thiên Cầm Tôn Giả cười bảo :

- Đại công tử yên tâm! Nàng ta và Tra Quần Thiên theo đường ngầm trốn ra ngoài. Lão phu ngồi trên lưng chim phát hiện được, liền cho đôi gian phu dâm phụ ấy mấy chưởng chết tốt rồi.

* * * * *

Đoàn nhân mã Dao môn về đến Hán Trung thì gặp quần hùng các phái đến trợ chiến. Họ hoan hỉ khi thấy Vô Hối đã mã đáo thành công. Chàng cảm kích, ngỏ lời tạ lỗi gần ngàn hào kiệt, đầy nghĩa khí và tình đồng đạo. Họ cùng nhau về Sơn Tây.

Đường thiên lý trở nên gần vì tiếng cười nói hân hoan. Vô Hối tận tình chiêu đãi đồng đạo, mỗi lần nghỉ chân là mỗi lần say khướt.

Đám dũng sĩ Tây Khương thấy chủ nhân rộng rãi, hào phóng như bậc vương hầu, họ khoan khoái nhìn chàng bằng cặp mắt kính ngưỡng.

Giữa tháng sáu, đoàn người về đến Thương Sơn. Hào kiệt bốn biển đã lần lượt chia tay để về nhà. Chỉ còn lại cao thủ bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Cái bang. Trong đại yến tầy trần, Thái Cực Kiếm Cam Tắt Thắng vui vẻ nói :

- Tây Khương Yêu Vương vừa vào Trung Thổ, đã bị một trận thừa sống thiếu chết, có lẽ sẽ không dám quay lại nữa đâu.

Vô Hối cười mát:

- Chỉ mong được như vậy. Nhưng trên đường đi, tiện nội Bạch Thủy Tiên đã hỏi dò đám hàng binh, được biết Yêu Vương là người hẹp hòi, cố chấp và thù dai. Lão sẽ không bao giờ bỏ qua mối hận này. Hơn nữa, lão có giao tình với các Lạt Ma Tây Tạng.

Sợ rằng lão sẽ thỉnh Mật Tông Cửu Thiên Long trợ thủ. Chín lão Lạt Ma này rất lợi hại.

Tam Tuyệt Thiên Tôn nhăn mặt :

- Nếu đúng thế thì quả là đáng ngại.

Nhưng đó chỉ là giả thiết nên chẳng ai bàn sâu thêm, họ vui vẻ nói sang chuyện khác. Hôm sau, khách khứa về cả, Vô Hối tiến hành biên chế lại đám hàng binh.

Thạch Đại Hổ quê ở Hồ Nam, đã từng theo phụ thân đến Tây Khương nên biết ít nhiều Khương ngữ. Gã được giao chức vụ

Đường chủ Đẳng Giáp đường. Họ Thạch thân hình khô vế nên cũng xúng với bọn dững sĩ dưới quyền.

* * * * *

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thấm thoát đã đến tháng tám. Rừng đào trên đỉnh Thương Sơn đã rụng lá. Trận mưa thu đầu mùa đổ xuống như thác rồi lại rút đi mau chóng. Nhưng tin dữ bay về khiến tâm trạng mọi người trong sơn trang nặng trĩu.

Tây Khương Yêu Vương đã gửi thư đến Tổng đàn Võ lâm ở Tung Dương. Lão mượn danh nghĩa so tài võ thuật giữa Tây Tạng và Trung Nguyên, yêu cầu Minh chủ tổ chức một đại hội vào ngày đầu tháng chín. Yêu Vương cùng Mật Tông Cửu Thiên Long sẽ đại diện cho Tây Tạng.

Vì thanh danh của nền võ học Trung Hoa, Chung Đạo Viễn chẳng thể chối từ.

Ông phát võ lâm thiệp, nhờ Cái bang thông tri cho toàn giang hồ được biết.

Long đầu các phái cũng được mời dự họp vào ngày rằm tháng tám, để bàn bạc kế sách. Vô Hối cùng ba vị trưởng bối lên đường.

Sáng ngày rằm, gần trăm cao thủ chủ chốt của võ lâm tụ họp trong đại sảnh của Tổng đàn Tung Dương. Chung minh chủ hắng giọng :
- Kính cáo chư vị! Lão phu tự biết võ công mình không bằng Tây Khương Yêu Vương nhưng cũng xin liều mạng bồi tiếp lão. Phần Mật Tông Cửu Thiên Long, mong chư vị đề cử người đối phó.

Chưởng môn các phái bạch đạo đều khảng khái xung phong. Cuối cùng, hội nghị quyết định chọn chín người là: Vô Hối, Tam Tuyệt Thiên Tôn, Thiên Cầm Tôn Giả, Huyết Ảnh Thần Ma, Liễu Không đại sư, Thái Cực Kiếm Đồng Chính Lộc Chưởng môn phái Hoa Sơn, Phù Vân Kiếm Khách Chưởng môn phái Điểm Thương, Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi Chưởng môn phái Không Động.

Sau cuộc họp, các phái ở xa đã lưu lại Tổng đàn Võ lâm chờ ngày phó ước. Bọn Vô Hối cấp tốc trở lại Thương Sơn. Trên đường đi, Vô Hối buồn rầu bảo :

- Sư phụ, xem ra trong mười trận, chúng ta chỉ hy vọng thắng được năm mà thôi.

Nếu Yêu Vương đánh trận đầu, giết được Chung nghĩa phụ, nghỉ ngơi lại xuất thủ thì chúng ta đại bại mất. Hơn nữa, đồ nhi không đành lòng nhìn nghĩa phụ thảm tử.

Thiên tôn cười mát :

- Vậy phải chăng Hối nhi định chọn Yêu Vương?

Vô Hối gật đầu :

- Chắc chắn họ Tinh sẽ không bỏ qua ý định sát hại đồ nhi. Tiếc là Hồng Dực Thanh Xà đã bỏ đi mất biệt sau cái chết của Phi Long thư sinh. Nếu không, đồ nhi chẳng sợ gì lão yêu.

Thiên Cầm Tôn Giả nhú mày :

- Ta cho rằng nó chỉ quanh quẩn ở vùng Tung Dương này mà thôi. Về đến nhà, Vô Hối khổ công rèn luyện ba chiêu Lôi Thiên Dao Pháp và Vô Hình chỉ Pháp. Với hai tuyệt học này, chàng tin rằng mình có thể cầm cự với Yêu Vương.

Lãnh Nguyệt đao tuy sắc bén nhưng lại không có được sự uyển chuyển của Bàn Long đao. Chàng đã nắm được bí quyết tập trung chân khí vào mũi đao nên nương thần binh cho sự phụ.

Cũng như lần tử đấu với Phi Long thư sinh, cả năm vị phu nhân đều đòi theo. Vô Hối không nắm chắc phần thắng nên đồng ý. Chàng chỉ đem theo mình Tam Thủ Miêu Côn Linh và ra lệnh giới bị Tổng đàn nghiêm mật.

Sáng ngày cuối tháng tám, quần hùng tề tựu đông đủ ở Tung Dương, nhân số đông đến hơn hai ngàn người. Chẳng ai muốn bỏ cuộc so tài trăm năm có một này.

Tối đến, Chung minh chủ mời các Chưởng môn dự tiệc yến, bàn bạc về cuộc chiến sáng mai.

Vô Hối cung kính nói :

- Nghĩa phụ! Hải nhi tự tin có thể thủ hòa với Yêu Vương, mong nghĩa phụ nương họ Tinh cho hải nhi.

Chung Đạo Viễn cảm động nói :

- Ta biết, Hải nhi lo lắng cho an nguy của ta nên mới nhận lấy gánh nặng này. Nhưng nghĩa phụ đã nguyện hiến mình cho võ lâm, đâu kể gì đến chuyện tử sinh nữa?

Vô Hối cố thuyết phục lão :

- Không phải hải nhi dám coi thường Lôi Hỏa Chấn Thiên thần chưởng của nghĩa phụ, chẳng qua đây chỉ là chiến thuật mà thôi. Ngày mai, nghĩa phụ cứ yêu cầu phe đối phương xuất quân đánh mười trận một lượt. Hải nhi sẽ dùng phép du đấu cầm chân Yêu Vương để chư vị tiêu diệt Cửu Thiên Long. Sau đó, chúng ta giáp công Yêu Vương mới mong toàn thắng được.

Thiểm Điện Quyền vỗ bàn khen ngợi :

- Công tử cao kiến hơn người, lão phu rất tán thành.

Các Chưởng môn đều đồng lòng nên Chung Đạo Viễn không tiện phản đối.

* * * * *

Đầu giờ Tỵ sáng ngày một tháng chín, Tây Khương Yêu Vương Tinh

Xích cùng Mật Tông Cửu Thiên Long xuất hiện. Chín lão Lạt Ma tuổi đều đã quá bảy mươi, thân hình gầy gò nhưng nhãn thần sáng như sao.

Yêu Vương xuống ngựa vòng tay nói :

- Lão phu rất hoan hỉ khi thấy đồng đạo đồng đạo Trung Nguyên đến chứng kiến cuộc so tài võ thuật này. Một trăm năm qua, nền võ học Trung Thổ đạt đến đỉnh cao, sáng chói như vàng dương chính Ngọ. Nhưng gần đây, Tây Tạng sản sinh được lắm nhân tài, nên cũng mạo muội muốn được cùng Trung Nguyên tranh sáng.

Chung Đạo Viễn cao giọng :

- Bồn Minh chủ thể theo ý nguyện của các hạ, đã lựa ra mười đối thủ để đại diện cho Trung Thổ. Nhưng xét về trận đấu quá nhiều, e sẽ làm mất thì giờ đồng đạo. Lão phu đề nghị hai phe xuất trận một lượt. Đến cuối giờ Ngọ, bên nào còn nhiều người đứng vững hơn thì coi như thắng.

Quần hùng được dặn dò trước nên đồng thanh khen phải. Yêu Vương cho rằng không ai chịu nổi mình quá trăm chiêu nên vui vẻ đồng ý.

Hai phe đứng đối diện nhau thủ thế. Yêu Vương tưởng mình sẽ đấu với Chung minh chủ, nào ngờ Vô Hối vùng Bàn Long đao chụp xuống đầu lão. Chàng quyết chiếm tiên cơ nên dồn đủ mười hai thành công lực, xuất chiêu Lôi Đao Chuyển Càn Khôn.

Đao kinh ì ầm như sấm động, đao phong cuốn cát bụi bay mịt mù. Trong lúc bất ngờ, Yêu Vương vội múa tít song chưởng đánh chiêu Huyết Ẩn Hồn Thiên. Chiêu tuyệt chưởng bảo mạng này quả là thần diệu, luồng chân khí đỏ rực bao phủ quanh thân lão, đẩy bạt lưỡi đao ra.

Tuy thoát chết nhưng lòng bàn tay lấm tấm những chấm máu đỏ. Chân khí ở mũi đao đã xuyên qua chưởng kinh, đâm rách da thịt Yêu Vương. Lão toát mồ hôi hột, không dám coi thường Vô Hối nữa. Thực ra, nếu chàng có thêm chừng hai mươi năm công lực thì song thủ của lão đã nát vụn rồi.

Vô Hối thấy chiêu tuyệt đao không làm gì được đối phương, lòng thâm kinh sợ, dùng phép du đấu cố cầm chân lão yêu. Thanh Bàn Long đao như linh xà vây chặt họ Tinh. Cùng phối hợp cả bốn pho tuyệt học khiến lão Yêu Vương không tài nào nhận ra lộ số của đao chiêu.

Chín người còn lại cũng đã xông vào bọn Thiên Long. Chung minh chủ chọn lão Lạt Ma già nhất, Lôi Hỏa chưởng lập tức biến tăng bào đối thủ bốc cháy. Thiên tôn và hai lão Ma Vương cũng chiếm thượng

phong. Liễu Không đại sư thì bình thủ với kẻ thù. Nhưng bốn vị Chưởng môn các phái Võ Đang, Không Động, Điểm Thương, Hoa Sơn thì lại kém thế. Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên Cầm Tôn Giả thỉnh thoảng phải can thiệp vào để giải vây cho họ. Yêu Vương thấy cục diện không như ý mình mong muốn, lão giận dữ gầm lên, dồn trăm năm công lực vào song thủ, quyết hạ sát ngay Vô Hối. Nhưng chàng phối hợp thân pháp Thiên Cầm với Ma Ảnh Cuồng Phong bay lượn, luồn lách giữa ngàn chưởng ảnh, tránh không tiếp đòn mà rình cơ hội phản kích. Cửu Thiên Long khổ luyện pho Đại Thủ Ấn đã hai mươi năm nên chưởng kinh mạnh như núi đổ, liên lạc kín đáo như da trời. Người đấu với Thiểm Điện Quyền là em thứ bảy trong chín Lạt Ma. Lão nhếch mép cười nhạt, song thủ dài ra thêm một gang, mở lớn như chiếc quạt bồ, giáng vào ngực họ Lê. Chưởng môn phái Không Động trúng đòn rú lên thảm khốc, văng ra sau hơn trượng. Cùng lúc ấy, Chung minh chủ tung mình lên không, xuất chiêu Lôi Hỏa Phần Thi. Dưới chưởng tím rực phá tan màn chưởng ảnh, đốt cháy Đại Lạt Ma. Lão gào lên thê thảm, lăn lộn trên mặt cỏ xanh. Tam Tuyệt Thiên Tôn hứng chí, xạ một đạo Vô Hình chỉ vào bụng đối thủ của mình. Nhị Thiên Long đang chấn động vì cái chết thảm của đại sư huynh nên không tránh kịp. Chỉ kinh phá nát buồng gan khiến lão lão đảo, bị Lãnh Nguyệt đao chém bay đầu. Nhưng Chưởng môn phái Hoa Sơn cũng trúng đòn ngã lăn ra. Huyết Ảnh Thần Ma cảm hận đến xuất chiêu Huyết Ảnh Luân Hồi. Chưởng ảnh đỏ rực màu máu giáng vào ngực Tứ Thiên Long, đưa lão về chín tuổi. Yêu Vương thấy đã có ba vị Lạt Ma bị hạ sát, lão điên cuồng vùng chưởng xuất chiêu Huyết Ảnh Mãn Đường. Chưởng ảnh bao phủ đấu trường chặn đứng đường tiến hóa của Vô Hối. Chàng vội vận toàn lực dùng chiêu Lôi Thiên Bảo Tướng hộ thân. Luồng đao quang xanh biếc bao phủ quanh người chàng, chống đỡ chưởng kinh. Nhưng chiêu chưởng kia vừa dứt thì từ mười đầu ngón tay Yêu Vương xạ ra những đạo chỉ phong. Công phu Huyết Chỉ là lớp chót của Huyết Ấn chưởng, lực đao tập trung vào một điểm nên rất mãnh liệt. Vô Hối nghe Bàn Long đao rung lên dữ dội, kinh hãi tung mình lên không né tránh. Nhưng chân hữu chàng đã vướng một chỉ vào đùi. Chàng vừa rơi xuống mặt cỏ thì Yêu Vương đã lướt đến định vùng chưởng kết liễu.

Mọi người ồ lên lo sợ nhưng không cách nào cứu được. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Vô Hối bỗng mỉm cười huýt lên một tiếng sáo. Từ trên không trung, một mũi tên bay xuống nhắm vào ngực Yêu Vương. Tinh Xích phản ứng thần tốc, vung chưởng đánh bật vật ấy ra. Nhưng con vật không hề hấn gì, quần lấy cổ tay lão Yêu. Chỉ trong sát na ấy, đạo chỉ phong vô hình từ tay tả Vô Hối đã âm thầm bay ra, phá vỡ nhãn cầu Yêu Vương. Lão đau đớn rú lên, tung mình ra sau. Thanh Bàn Long đao như ánh chớp bay đến cắm vào ngực họ Tinh.

Quần hùng reo hò vang dội. Năm mỹ nhân lướt đến săn sóc cho trượng phu.

Yêu Vương khụy xuống, lắp bắp :

- Không ngờ lão phu lại chết vì Hồng Dực Thanh Xà như Phi Long thư sinh vậy.

Vô Hối huýt sáo gọi linh xà. Con vật rời tay Yêu Vương, bay đến đáp trên vai chàng rít lên mừng rỡ. Vô Hối còn mừng hơn, chàng không ngờ phút chót con vật thân yêu lại bay lơ lửng trên đầu mình. Nếu không có thanh xà chàng đã tán mạng dưới tay đối thủ.

Thấy Yêu Vương thảm tử, sáu lão Lạt Ma còn lại chán nản tung mình đào tẩu.

Bọn Thiên tôn không đuổi theo, ngửa cổ cười vang.

Chưởng môn hai phái Không Động và Hoa Sơn đã kịp uống Đại Hoàn đan của Thiếu Lâm nên sống sót. Quần hùng hân hoan nhảy múa mừng cho cuộc đại thắng.

Chung minh chủ phấn khởi cao giọng tuyên bố :

- Lão phu kính thỉnh chư vị ở lại dự đại yến mừng công.

Hồ Lô Cái cười ngất :

- Xem ra Minh chủ sắp sạt nghiệp vì chiêu đãi quần hùng rồi đấy.

Thiên tôn nói đùa :

- Chung minh chủ có nghĩa tử như Vô Hối thì còn lo gì nữa?

Như Sương, Thủy Tiên mau mắn đắp thuốc, băng bó cho phu tướng. Chàng gượng đứng lên bám vai Thúc Vi và Bích Vân, khập khiễng đi vào Tổng đàn Võ lâm. Uyển Cơ rút Bàn Long đao ra khỏi xác Yêu Vương chạy theo.

Quần hùng nhìn chàng với ánh mắt kính phục và thương mến. Họ bất giác im lặng như muốn nghe cho rõ bước chân nặng nề của người hiệp khách. Chàng đã luôn là cứu tinh của võ lâm và không hề đòi hỏi chút vinh quang nào cho chính mình.

BÀN LONG ĐAO

Hồi 24

Tô Châu thành ngoại thần long ẩn Thiếu Thất mê âm đẳng quỷ ma

Hơn nửa tháng sau, vết thương trên chân Vô Hối mới hoàn toàn lành hẳn. Trong thời gian tĩnh dưỡng, năm mỹ nhân hết lời năn nỉ chàng thoát xuất giang hồ.

Vô Hối cười bảo :

- Tự ngàn xưa, võ lâm luôn là đấu trường của hai phe hắc bạch. Hết phong ba này lại đến tai kiếp khác. Hiện nay, mối giao tình giữa ta và các phái đã quá thâm sâu! Nếu có chuyện gì xảy đến cho họ, lẽ nào ta lại khoanh tay làm ngơ? Chỉ trừ khi ẩn vào thâm sơn cùng cốc, không bóng người lai vãng. Bằng không, trước sau gì họ cũng tìm đến! Các nàng có chịu được cảnh hoang vu, tịch mịch hay không?

Uyển Cơ phụng phụ :

- Nhưng mọi chuyện đã có Chung nghĩa phụ gánh vác, đâu đến lượt tướng công?

Vô Hối thở dài :

- Chung nghĩa phụ thần công tuyệt thế, nhưng lòng lại ngay thẳng, thiếu quyền biến, bọn ma đầu lại vô cùng xảo quyệt, người khó mà đối phó nổi! Mấy năm qua ta cũng nhờ cơ trí mà sống sót đến hôm nay! Bước chân vào chốn giang hồ không chỉ ỷ lại vào võ nghệ.

Tuy nói thế, nhưng đến đầu tháng mười chàng tuyên bố giải tán Đào môn, trả đệ tử về cho các phái. Thạch Đại Hổ và Đằng Giáp đường đi qua Tổng đàn võ lâm làm thủ hạ Chung minh chủ.

Bọn đao thủ khóc ròng, không chịu đi. Vô Hối nghiêm giọng :

- Các người cứ trở lại môn phái cũ, ngày nào võ lâm cần đến, chúng ta lại cùng nhau sát cánh diệt ma. Đào môn vẫn tồn tại nhưng không nhất thiết phải tách riêng khỏi các phái.

Lãnh Tâm Đào phát cho mỗi người ngàn lượng bạc và một thanh đao nhỏ bằng vàng có khắc tên.

Mấy trăm đệ tử vái tạ, lau nước mắt, trở về nơi xuất phát.

Việc kinh doanh ngành vận tải trên sông Trường Giang giao cho Động Đình ngũ hổ. Họ sẽ trả lại cổ phần cho Triệu đề đốc rồi đưa đoàn thuyền từ Khai Phong về Động Đình hồ.

Thu xếp xong, Vô Hối đưa gia quyến về Tô Châu. Họ ghé ngang Tung Dương cáo biệt Minh chủ võ lâm Chung Đạo Viễn.

Họ Chung buồn rầu nói :

- Can gia sẽ làm vài năm rồi cũng sẽ xin từ nhiệm, về Giang Nam với Hối nhi.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khà khà :

- Chung lão đệ yên tâm, chúng ta chẳng xa nhau lâu đâu. Lão Nhân Vân đã từng tiên đoán, chỉ vài tháng nữa, võ lâm sẽ chìm vào tai kiếp. Lúc ấy lại gặp nhau.

Đoàn ngựa xe tiếp tục lên đường.

Côn Linh và Thiên Cầm Tôn Giả đã cưỡi thần ưng đi từ sáu ngày trước. Trách nhiệm của họ là tìm mua một tòa gia trang, nằm cạnh Thái Hồ. Đám tiểu đồng chỉ còn lại Sở Vinh và hai con của Vô Hối. Nếu không tính đến đứa bé đang nằm trong tay Miêu Phượng. Hai mươi đứa trẻ bất hạnh kia đã được Tuần phủ Chiết Giang Sở Tài nhận về nuôi dưỡng từ hai tháng trước.

Cuối tháng mười, bọn Vô Hối đến Tô Châu. Côn Linh đã trả một giá rất cao để mua lại tòa trang viện đồ sộ ở cửa Tây thành. Vị trí này chỉ cách xóm chài và khu nghĩa trang chừng hơn dặm.

Ngày hôm sau, Vô Hối đưa thê tử đến viếng mộ mẫu thân. Đương nhiên, ba lão bất tử cũng có mặt.

Đã mấy năm không người thăm viếng nên mồ mả sụp đổ, bia đá ngã nghiêng và cỏ rậm mọc đầy.

Họ xúm nhau phạt cỏ, đào đất đắp lại cho cao lên.

Trong lúc ái thê bày biện lễ vật, nhang đèn, Vô Hối quỳ bên ngậm ngùi tưởng nhớ đến người mẹ bạc mệnh.

Chàng quyết định đi Hồ Nam cải táng cho ngoại công và thân phụ, đem về chôn cả ở nghĩa trang này.

Thiên tôn nghe chàng thỉnh ý bấm tay tính toán rồi nhú mày nói :

- Trong năm nay không có ngày nào tốt để động thổ. Ra giếng Vô Hối hãy đi!

Vô Hối vâng lời, chờ đến sang xuân.

Tô Châu được mệnh danh là thiên đường nơi hạ giới, khí hậu miền biển mát mẻ, khác hẳn với nội địa.

Công Tôn gia trang lại có hoa viên rộng rãi, chạy dài đến sát bờ Thái Hồ. Đám nữ nhân và tiểu hài rất thích thú.

Chỉ hai tháng sau, cả xóm chài xôn xao bàn tán về những chủ nhân mới của tòa trang viện cạnh hồ. Họ chỉ biết lão gia họ Hách kia có năm nàng dâu xinh đẹp như tiên nữ và nhân hậu như Bồ Tát.

Vô Hối nhớ ơn xóm chài đã cứu mang mẹ con mình nên bảo các phu nhân thường xuyên lui tới, thăm hỏi và giúp đỡ.

Trong Hách gia trang có cả một phòng đầy dược liệu, vị nào cũng có. Dân chài được chữa bệnh miễn phí và còn được trợ cấp lúc túng

thiếu.

Họ trả ơn bằng những con cá tươi béo mập nhưng các phu nhân chỉ nhận khi đã nhét vào tay họ số bạc, trị giá gấp mấy lần vật biếu.

Dân chài là người cung cấp tôm cá cho thành Tô Châu. Họ đã đem lời tán tụng truyền khắp nơi. Vì vậy, bệnh nhân mỗi lúc một đông.

Người nghèo thì miễn phí nhưng kẻ giàu sang phải tốn tiền. Lại thay, Hách gia trang hầu như biết hết lai lịch của những tay có máu mặt trong thành Tô Châu. Dù họ có ăn mặc rách rưới, giả làm bần hàn cũng không qua mắt được viên quản sự của trang.

Bí mật ấy nằm ở đám khất cái ngồi trước cửa Hách gia trang. Họ ăn mặc sạch sẽ, lẩn quẩn quanh đây và không hề mở lời xin xỏ. Ai muốn bố thí thì cứ việc ném mấy đồng kẽm vào chiếc nón rách.

Nếu để ý quan sát mới thấy đám hóa tử này có ánh mắt sắc như dao và cây gậy đánh chó trong tay họ làm bằng thép luyện chứ không phải bằng gỗ.

Giữa tháng chạp, sáu thớt ngựa phi đến như bay, đi đầu là một lão già lục tuần, y phục và cử chỉ ra vẻ Tổng quản của một đại nhân vật nào đó.

Mặt lão đầy vẻ kênh kiêu, nghênh ngang bước và trang, cao giọng hỏi viên quản sự gầy gò :

- Người mau vào bảo Hách đại phu theo ta đến Hồ gia trang để trị bệnh cho tiểu thư.

Côn Linh lẳng lặng đi vào, lát sau gã dẫn ra một chàng công tử tuổi độ hai mươi. Hách công tử nghiêm giọng :

- Bỏn trang không có lệ chữa bệnh tại nhà. Nếu cần thì cứ đưa bệnh nhân đến.

Viên tổng quản cười nhạt :

- Bọn người mới đến Tô Châu nên không biết oai danh của Hồ gia trang. Nếu còn muốn sinh cơ lập nghiệp đất này, mau theo ta đi ngay.

Hách công tử lạnh lùng bảo :

- Người về bảo Hồ lão tứ đến đây gặp ta.

Viên tổng quản quen thói ức hiếp lương dân, quát vang :

- Thế là người không muốn sống rồi.

Chưa nói dứt lời thì hai đầu gối lão đau nhói, quỳ xuống trước mặt đối phương.

Năm gã bên ngoài vội rút đao xông vào. Nhưng mười mấy thanh Đả Cẩu bổng đã nện vào người chúng tới tấp. Bọn hóa tử võ nghệ cao cường nên cả năm tên bò lê bò lết xin tha mạng.

Một gã khất cái trung niên cười bảo :

- Bọn ta chẳng giết làm gì mấy cái mạng chó. Mau đem lão Hà tổng quản đi cho khuất mắt.

Chỉ hai khắc sau Hồ lão tứ và hơn trăm thủ hạ xuất hiện. Lão là đại ca của bọn côn quang trong thành Tô Châu. Danh hiệu Giang Nam Mạnh Hổ lừng lẫy đã ba chục năm nay. Nhưng tuổi càng lớn, lão càng thận trọng. Lão xuống ngựa cao giọng :

- Tại hạ là Hồ Tứ, xin được bái kiến Hách trang chủ.

Tam Tuyệt Thiên Tôn và hai lão Ma Vương bước ra. Họ Hồ suốt đời không ra khỏi Tô Châu nên đâu biết mặt ba đại sát tinh. Lão cười ha hả nói :

- Chẳng hay lão gia là cao nhân phương nào về đây ẩn dật? Bọn văn bối ngu muội nên mạo phạm đến. Mong người bỏ qua cho.

Thiên tôn cười khẩy :

- Người không mang bệnh nhân đến mà kéo theo nhiều thủ hạ để làm gì?

Hồ Tứ cười hì hì :

- Mong lão gia nể mặt tại hạ là địa chủ, đến chẩn bệnh giúp tiểu nữ.

Thiên tôn thần nhiên đáp :

- Người bảo kê các thanh lâu, đồ trường, tửu điểm, mỗi năm kiếm không dưới hai chục vạn lượng bạc. Vậy hãy đem mười vạn lượng lại đây rồi lão phu sẽ đi.

Hồ Tứ biến sắc, không ngờ lão già này lại biết rõ thu nhập của mình như vậy. Lão giận dữ nói :

- Ta đã lấy lễ mà mời, lão không chịu đi thì đừng oán trách!

Tên hóa tử trung niên cười vang :

- Không ngờ Giang Nam Mạnh Hổ lại có cặp mắt đui mù như vậy.

Nếu người không mau quỳ xuống tạ lỗi thì chẳng còn mong gì nhìn thấy mặt vợ con đâu.

Hồ Tứ quay lại thấy Phân đà chủ Cái bang ở Tô Châu. Lão biến sắc nói :

- Trương huynh! Họ là ai vậy?

Trương Lăng có quen biết với họ Hồ nên đến kề tai nói nhỏ. Hồ Tứ bủn rủn tay chân quỳ xuống lạy như tể sao :

- Tiểu nhân có mắt không trông, xin tam vị tiền bối tha mạng!

Thiên tôn cười mát :

- Người về đem lệnh ái đến đây và nhớ giữ cái miệng của mình.

Hồ Tứ mừng rỡ lui ngay.

* * * * *

Đầu xuân, mọi người trong Hách gia trang đang vui vẻ thì nhận được hung tin, đúng ngày hạ nêu.

Phi cấp mang thư hỏa tốc đến báo tin Tổng đàn võ lâm bị tập kích. Lúc hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang kéo đến thì bọn hung thủ đã đi khỏi. Chung minh chủ bị phục thuốc mê và đâm một kiếm vào ngực trái. Lão chưa chết nhưng thương thế rất trầm trọng. Toàn bộ các thủ hạ của Tổng đàn đều chết sạch. Có một gã Tây Khương trước khi chết còn la hét với vẻ kinh hoàng.

- Quỷ quỷ!

Các nữ nhân òa lên khóc, thương cho Chung lão và vợ chồng Thạch Đại Hổ.

Vô Hối buồn bã nói :

- Chúng ta phải đi ngay mới kịp!

Tin rằng bọn tà ma không biết địa điểm mới của bọn mình ở Tô Châu. Thiên tôn đưa cả hai lão Ma Vương cùng theo.

Vô Hối nóng ruột bảo Thiên Cầm :

- Ninh sư thúc! Hải nhi phải nhanh chân mới cứu được Chung nghĩa phụ. Liệu đôi thần ượng kia chịu hợp sức đưa hải nhi đi không?

Thiên Cầm Tôn Giả gật đầu :

- Chúng rất thông linh, không có gì phải ngại!

Lão gọi đôi chim ượng xuống, lấy lụa dày tết thành võng rồi cột vào lưng chúng. Vô Hối nghệ cao mặt lớn nên không hề sợ hãi, ngồi lên võng cho chúng đưa đi. Ba lão bắt tử cùng Như Sương lên ngựa đuổi theo.

Vô Hối không mang theo lương thực, nước uống vì sợ nặng. Thỉnh thoảng chàng ra lệnh cho đôi thần ượng đáp xuống chốn thị tứ để ăn uống và nghỉ ngơi. Bách tính hiếu kỳ xúm lại xem. Người và chim lặng lẽ ăn cho nhanh rồi đi tiếp.

Đoạn đường từ Tô Châu đến Tung Sơn dài hơn hai ngàn dặm. Ở trên không nhìn xuống cảnh non sông kỳ tú, xinh đẹp, lòng chàng vui đi sâu muện.

Bốn ngày sau, Vô Hối cho chim đáp xuống sân chùa Thiếu Lâm.

Quần tăng mừng rỡ đón chào.

Chàng chỉ gượng cười đáp lễ rồi đi ngay vào hậu tự. Liễu Không đại sư và Nhàn Vân đạo trưởng đang túc trực bên giường bệnh. Liễu Không phấn khởi nói :

- May quá! Không ngờ Công Tôn thí chủ lại đến sớm như vậy?

Vô Hối vòng tay chào rồi tiến hành thăm mạch và xem xét thương thế. Nhàn Vân buồn bã bảo :

- Bần đạo đã cho Chung minh chủ uống ba viên Thái Ất thần đan và hai viên Đại Hoàn đan. Tuy duy trì mạng sống nhưng không làm bệnh nhân tỉnh lại được.

Vô Hối cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Vết thương nơi tâm mạch đã không còn nguy hiểm nhưng chất độc đã công lên não bộ, nên bệnh nhân mới rơi vào trạng thái hôn trầm. Có lẽ phải chờ chuyết thể Lãnh Như Sương đến mới mong trị được. Tại hạ sẽ cho thần ưng đến đón nàng.

Chàng bước ra sân, tháo võng dây lụa, bảo chúng quay về đón Độc mỹ nhân.

Chàng mượn giấy bút viết vài chữ cột vào chân chim.

Ba ngày trôi qua, đôi thần ưng trở lại. Như Sương nhẹ hơn nên chỉ cần cưỡi một con, con thứ hai dành cho Thiên Cầm Tôn Giả Ninh Tường.

Lãnh Như Sương lấy ít thịt nơi miệng vết thương nghiền cứu, kết hợp với tình trạng của bệnh nhân, cuối cùng nàng đã tìm ra lai lịch của chất độc.

Như Sương buồn bã nói :

- Đây chính là chất kỳ độc Bạch Cốt phấn của Bạch Cốt Tiên Nương. Nếu muốn giải độc thì cũng mất ba tháng điều chế. Không biết Chung nghĩa phụ có cầm cự được đến lúc đó hay không?

Vô Hối lạnh giọng :

- Nếu vậy thì tìm ngay mục Bạch Cốt Tiên Nương mà tìm thuốc giải. Can gia hôn mê, không ăn uống gì được thì làm sao chờ nổi ba tháng?

Thiên Cầm Tôn Giả tư lự :

- Lạ thật! Sao mục yêu quái này lại dám chống cả võ lâm nhỉ? Còn về tư thù với Chung lão thì làm gì có?

Liễu Không đại sư mời mọi người ra khách xá đàm đạo. Vô Hối hỏi Tôn giả :

- Sư thúc! Bạch Cốt Tiên Nương lai lịch thế nào?

- Mục ta là sư muội của Cương Thi chân nhân Tào Khu, năm nay chỉ mới gần thất thập. Mục ẩn cư trên ngọn Hắc Sơn, gần ranh giới Sơn Tây và Thiểm Tây. Nhưng võ công của mục kém hơn Tào Khu một bậc, lẽ nào lại dám giở trò?

Vô Hối thở dài :

- Hải nhi cho rằng chính Cương Thi chân nhân đã lôi kéo Bạch Cốt Tiên Nương vào trận chiến này. Chữ quỷ mà gã hàng binh Tây Khương nói lại trước khi chết là để chỉ bọn Cương thi.

Tôn giả giật mình, nghi hoặc :

- Nhưng lão họ Tào đã hứa không lộ mặt nữa mà?

Vô Hối lắc đầu :

- Ngày ấy lão chỉ phát thệ không hỗ trợ Thủy Hỏa song thần. Giờ

đây, anh em họ Mao đã chết, lão có xuất hiện cũng chẳng thể gọi là bội ước.

Ninh Tường lo lắng nói :

- Thôi chết rồi! Vậy là Tào lão quỷ đã luyện thành Cương Thi đại trận nên mới dám tái xuất báo thù.

Nhàn Vân đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đang vội hỏi :

- Ninh tiên bối! Cương Thi đại trận có bao nhiêu người?

Tôn giả thờ dài :

- Tiểu trận chỉ mười tám tên, nhưng đại trận lại có đến ba trăm tám chục Cương thi. Với lực lượng này có thể chinh phục cả võ lâm.

Như Sương thắc mắc :

- Sư thúc! Ngoài lửa ra, bọn chúng còn sợ gì nữa?

Ninh Tường ngậm ngùi :

- Tiếc là Mã đại ca đã quy tiên, Mê Tâm quỷ khúc của lão chính là khắc tinh của bọn Cương thi.

Vô Hối nói với giọng tiếc nuối :

- Quỷ dịch đã thất lạc nên hài nhi không thể thi thố pho tuyệt học ấy được.

Liễu Không đại sư an ủi chàng :

- Thí chủ đã từng tiêu diệt biết bao cường địch, đám Cương thi dù lợi hại cũng không hơn Khấp Huyết Lang Nhân và lũ con của lão. Chờ Thiên tôn và Nhạc thí chủ đến rồi chúng ta bàn bạc cách đối phó.

Năm ngày sau, hai lão bắt tử mới đến nơi. Họ đã thay bốn lần ngựa và hầu như không ngủ.

Chờ họ tắm gội xong, mọi người quây quần dùng cơm chay.

Thiên tôn hỏi ái đồ :

- Hối nhi đã đoán ra hung thủ đã ám toán Chung minh chủ là ai chưa?

- Bẩm ân sư! Chiều qua đồ nhi đã đến Tổng đàn võ lâm xem xét kỹ, cuối cùng phát hiện trên, chiếc bàn nhỏ trong phòng của nghĩa phụ, có những dấu móng tay.

Người được tiếp phải là kẻ rất thân cận, nếu không đã chẳng được vào phòng riêng.

Thói quen nhিপ tay xuống mặt bàn là của Bá Vương Quyền Ngô Trận. Chắc họ Ngô đến lạy lục, xin Chung nghĩa phụ bỏ qua lỗi lầm cũ. Gã là kẻ có tài xảo ngôn lộng sắc nên đã khiến nghĩa phụ mủi lòng. Dầu sao gã cũng là đệ tử chân truyền.

Thiên tôn tán thành :

- Hối nhi có lý! Trên đường đi, ta và Thần Ma đã bàn bạc rất nhiều.

Trừ họ Ngô ra, chẳng ai có thể vào phòng Chung lão đệ mà ám toán

được.

Thiên Cầm Tôn Giả nói luôn về chất độc Bạch Cốt tán và Cương Thi đại trận.

Huyết Ảnh Thần Ma cười lạnh :

- Tào Khu đã biết bọn ta ở với Vô Hối mà còn dám làm càn. Phen này Nhạc mỗ sẽ đoạn tình, đánh cho lão một trận.

Chiều hôm ấy, Hồ Lô Cái Cổ Kim Luân xuất hiện. Lão nhăn mặt nói :

- Đệ tử bồn bang ở Sơn Tây báo về rằng trên núi Hoắc Sơn quả đúng là có quỷ.

Hơn ba trăm Cương thi qua lại trông mà phát khiếp.

Vô Hối cười nhạt :

- Thế là đã rõ! Ta không ra tay sớm tìm, bọn chúng sẽ tái diễn những màn ám tập và sử dụng số vàng cướp được ở Tổng đàn võ lâm, bành trướng lực lượng.

Như Sương nhắc nhở :

- Nhưng trước tiên phải bắt được Bạch Cốt Tiên Nương lấy thuốc giải cho nghĩa phụ.

Thiên Cầm Tôn Giả gật gù :

- Sương nhi nói đúng! Lão phu thông thạo địa hình Hoắc Sơn, sẽ đưa các vị tiềm nhập vào.

Bàn bạc xong, ba lão bắt tử và Vô Hối lên đường đến Sơn Tây. Cặp thần ưng bay tít trên mây, theo họ đến Hoắc Sơn.

Sáu ngày kiêu trình, bốn người đến huyện thành Hoắc Châu. Ngay đêm ấy, họ tiến hành cuộc tập kích.

Cặp thần ưng đưa từng người lên tận đỉnh núi. Từ đây họ đi xuống thì chẳng ai có thể ngờ được. Đã gần cuối tháng nên trời tối đen như mực, tuyết rơi dày che chở cho khách dạ hành.

Với võ công của bốn người này hợp lại thì không có đoàn quân nào cản nổi.

Khinh công của họ cũng thuộc hàng tuyệt đỉnh, chỉ hơn khắc đã áp sát vào tòa sơn trang lưng chừng núi.

Qua khe cửa, Vô Hối nhận ra Cương Thi chân nhân Tào Khu đang ngồi với một phụ nhân tóc hoa râm. Chân nhân đặc ý nói :

- Trận vừa rồi chúng ta giết sạch không chừa một tên. Tên Vô Hối có là thần tiên cũng chẳng thể đoán ra lai lịch hung thủ. Vài ngày nữa chúng ta tấn công phái Hoa Sơn, rồi lại nghỉ ngơi. Chiến thuật du kích xem ra lợi hại hơn hẳn lối đánh chính quy.

Bạch Cốt Tiên Nương có gương mặt lưới cà sắc xảo, đôi mắt nhỏ lấp loáng những tia gian hiểm. Mụ cười lớn :

- Đại sư huynh đừng chủ quan. Trận vừa rồi nhờ có Ngô Trận làm

nội ứng nên mới thành công dễ dàng. Trận sau chưa chắc đã thuận lợi như vậy đâu.

Tào Khu cười nhạt :

- Lần này Cương Thi đại trận được trang bị cả Bạch Cốt Tiêu Hồn phần, lẽ nào không diệt được Vô Hối và ba lão quỷ kia? Họ ỷ vào bảo đao và công lực thông thần, tất sẽ không đề phòng độc phần. Nếu không nắm chắc phần thắng, ta đại gì đụng đến họ. Nay Quỷ Địch Tú Sĩ đã chết, không còn ai phá nổi đại trận này đâu.

Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên Cầm Tôn Giả nghe Chân nhân định giết cả mình, họ căm hận đến mức chỉ muốn nhảy vào ngay.

Nhưng nghe nói bọn Cương thi còn có cả độc phần, họ cố nén lòng, không dám vọng động.

Lát sau, Tào Khu và Tiên Nương chia tay vào ngủ, Cương Thi chân nhân ở tòa tiểu viện phía ngoài, Bạch Cốt ở ngay phía sau đại sảnh. Mụ vừa đi đến vườn hoa thì nghe huyết bộ lang đau nhói, toàn thân cứng đờ. Bọn Vô Hối nhanh tay đưa Tiên Nương lên đỉnh núi. Nơi này có một thạch động kín đáo, vốn là chỗ luyện độc của mụ ta.

Thiên Cầm Tôn Giả đã từng đến đây vài lần nên biết rất rõ. Lão xách mụ yêu sà vào hang, đóng chặt cửa lại rồi bắt đầu tra hỏi. Vô Hối bật hỏa tập đốt hai ngọn đuốc trên vách. Tiên Nương nhận ra hai lão Ma Vương, hồn phi phách tán.

Huyết Ảnh Thần Ma Nhạc Lũy mỉm cười ghê rợn.

- Đào Tiểu Tạ! Người có được bao nhiêu dũng khí để chịu nổi cực hình Phân Thân Thác Cốt?

Nhạc lão quái là người hiếu sát, tàn nhẫn nhất trong đám Tứ đại Ma Vương. Tiên Nương được giải khai á huyết, run rẩy đáp :

- Tiểu muội bị bọn Tào đại sư huynh cưỡng bách nên phải tham gia. Thực lòng đâu dám mạo phạm đến nhị vị lão ca.

Thần Ma gằn giọng :

- Nếu muốn sống thì hãy trao ngay giải dược của Bạch Cốt Tiêu Hồn phần. Bằng chậm trễ thì đừng trách lão phu không nghĩ tình cố cựu.

Tiên Nương vội nói :

- Tiểu muội tin vào lời hứa của Nhạc lão ca. Chiếc bình lớn màu đen nằm ở giữa tầng trên kệ gỗ kia chính là giải dược.

Vô Hối lấy xuống, nhét ba viên vào miệng mụ ta. Ba lão bắt tử chờ một lúc mới ném thử. Biết rằng Tiên Nương không nói láo, Thần Ma điểm thụ huyết của mụ rồi hỏi ý mọi người :

- Dẫu giết hay tha cho mụ thì Cương Thi chân nhân cũng phát hiện tung tích của bọn ta. Ý chư vị thế nào?

Trong pho Phất Huyết Tam Thập Lục Phủ mà Mã nghĩa phụ đã dạy

cho hài nhi có một thủ pháp điểm mạch rất thần diệu. Đối phương sẽ chết sau nửa tháng nếu không được hóa giải. Chúng ta có thể dùng cách này để khống chế Đào Tiên Nương hợp tác. Nếu mụ đoái công chuộc tội, giúp ta diệt trừ Chân nhân, có thể tha cho tội chết, chỉ phé bỏ võ công mà thôi. Mụ này tham sống sợ chết, chắc chắn sẽ không dám phản lại chúng ta.

Thiên tôn tán thành :

- Xem ra chỉ còn phương pháp ấy mà thôi.

Thần Ma giải huyết cho mụ yêu bà. Vô Hối điểm nhanh lên mười hai huyết đạo trước ngực và sau lưng Tiên nương.

Chàng trầm giọng bảo :

- Đây là thủ pháp độc môn của nghĩa phụ ta là Quỷ Địch Tú Sĩ. Sau mười lăm ngày, nếu không được ta hóa giải, kinh mạch sẽ tắc nghẽn, đứt đoạn rồi chết. Mụ chỉ cần giữ bí mật cuộc gặp gỡ hôm nay, đốc thúc Tào Khu tấn công Hoa Sơn. Đêm ấy, mụ lấy mạng Ngô Trận mà đổi lấy sự sống còn của mình.

Bạch Cốt Tiên Nương hết lời thề thốt, hứa sẽ hết lòng hợp tác. Vô Hối điểm Thụy huyết của mụ rồi cùng các trưởng bối rời núi Hoắc Sơn.

* * * * *

Cao thủ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn mai phục ở núi Cửu Hoa nửa tháng trời mà không thấy Bạch Cốt chân nhân xuất hiện.

Vô Hối thở dài nói :

- Chẳng lẽ Bạch Cốt Tiên Nương có cách hóa giải thủ pháp của Mã nghĩa phụ nên đã trở mặt?

Thiên Cầm Tôn Già vò đầu bứt tóc bảo :

- Ta quả là một lão già lú lẫn hồ đồ. Trước đây, Đào Tiểu Tạ từng là tình nhân của Mã đại ca, lẽ nào lại không học được chút công phu của lão?

Thiên tôn cười nhạt :

- Trình sát của chúng ta đã giám sát Hoắc Sơn chặt chẽ, đối phương xuất quân là biết ngay. Quân hùng nên về cả Tung Sơn hội quân, chờ bàn xong kế sách vẹn toàn sẽ khởi binh đánh Hoắc Sơn.

Mọi người tán thành, lên ngựa đến Thiếu Lâm tự.

Minh chủ võ lâm Chung Đạo Viễn đã hồi tỉnh thần trí nhưng vẫn còn rất yếu. Lão tự trách mình ngu dại nên đã để Ngô Trận ám toán, không giúp gì được cho thủ hạ Tổng đàn. Lão thề sẽ xé xác gã đệ tử yêu quý kia ra thành từng mảnh.

Rằm tháng hai, Tam Thủ Miêu Côn Linh từ Hoắc Sơn về báo cáo :

- Thuộc hạ đã mò vào tận nơi cư trú của bọn Cương thi. Chúng được bảo vệ bằng nhuyễn giáp để chống cung nỏ và gươm giáo. Vũ khí là những thanh trường đao tẩm độc, bên hông có túi da đựng độc phấn. Chúng chỉ luyện đi luyện lại chỉ có bốn chiêu đao mà thôi.

Vô Hối bỡ ngỡ hỏi Thần Ma :

- Nhạc sư thúc có biết gì về cách huấn luyện Cương Thi đại trận?

Nhạc Lũy nghiêm giọng :

- Lúc còn qua lại với nhau, ta nghe lão kể rằng Cương Thi đại trận là sự phối hợp liên hoàn của hai mươi tiểu trận. Mọi tên chỉ cần học vài chiêu đao là đủ. Nó lợi hại ở chỗ biến hóa và độc hại. Cương thi thì không sợ chết, người vào trận chỉ trầy da cũng đủ mạng vong. Bọn chúng lại biết tự động hợp lại thành tiểu trận, chính vì vậy mới khó phá.

Nhàn Vân đạo trưởng than thở :

- Chúng không sợ cung tên thì cũng chỉ có cách đánh cận chiến. Lúc ấy phe ta sẽ thương vong không ít. Chắc chắn mục Đào Tiểu Tạ đã thay Bạch Cốt Tiêu Hồn phần bằng một loại kỳ độc khác.

Mọi người đều công nhận lão có lý. Vô Hối quay sang bảo Hồ Lô Cái :

- Phiền Bang chủ cho đệ tử truy lùng khắp nơi, điều tra xem ai là người đã chế tạo cây Quỷ địch của Mã nghĩa phụ. Nếu may mà tìm ra, tại hạ sẽ dùng Mê Tâm quỷ khúc tiêu diệt bọn Cương thi.

Thần Ma vỗ trán nói :

- Đúng rồi! Nghe nói Mã lão ca đã đặt làm ở Trường An. Nhưng đã hơn hai mươi năm, chẳng biết lò rèn ấy còn hay không?

Vô Hối phần khởi bảo Côn Linh :

- Đường chủ cười thần ưng đi ngay Trường An, phối hợp cùng anh em Cái bang ở đấy, tìm cho được lò rèn nào đã chế tạo ra cây Quỷ địch. Nếu còn nhớ kích thước thì đặt làm ngay, càng sớm càng tốt.

Thiên Cầm Tôn Giả nói :

- Để ta đi với họ Côn cho vui.

Hai người lên lưng chim ưng đi ngay. Tối hôm đó, Vô Hối dùng sáo trúc ôn luyện pho Mê Âm quỷ khúc, khi chàng phồng chân khí vào thì sáo vỡ tan.

Liễu Không đại sư cho đệ tử xuống huyện thành mua sáo bằng đồng, bằng sắt cho Vô Hối thử. Chúng chịu được năm thành chân khí nhưng âm điệu chẳng gây tác dụng gì. Khi chàng dồn đến tám thành thì cây nào cũng không chịu nổi.

Như Sương cười bảo :

- Cây Quỷ địch của Mã nghĩa phụ làm bằng huyền thiết, Bàn Long

đao còn chặt không đứt, những cây này làm sao sánh nổi?

Mười ngày trôi qua một cách nặng nề, Côn Linh và Thiên Cầm Tôn Giả chưa về đến mà Cương Thi chân nhân đã xuất quân, kéo đến núi Thiếu Thất.

Trình sát Cái bang báo về từ trước nên quần hùng chờ sẵn nơi chân núi. Vô Hối đã bàn với các phái :

- Tại hạ và Nhạc sư thúc không sợ độc, sẽ vào trận để khuấy nhiễu. Chư vị vây chặt vòng ngoài, chia thành từng đợt, bế khí xông vào rồi lại rút ra. Gia sư và các chưởng môn sẽ vây đánh Tào lão quỷ và Bạch Cốt Tiên Nương.

Trưa ngày hai mươi lăm, Cương Thi chân nhân dẫn đoàn quân nửa người nửa quỷ của mình đến nơi. Lão cười ghê rợn :

- Hách Âu Kỳ! Hôn nay thầy trò ngươi phải trả cả vốn lẫn lời cho lão phu.

Đứt lời, lão xua bọn Cương thi tiến lên. Huyết Ảnh Thần Ma gầm vang, cùng Vô Hối bốc lên cao. Hai người giáng chưởng xuống đầu bọn Cương thi. Chưởng kinh sấm sét đã chấn nát xương đầu và vai của bốn tên. Vô Hối sà xuống, múa tít Bàn Long đao tấn công. Thần Ma thì sử dụng pho Huyết Ảnh chưởng rực rỡ màu máu tươi.

Vạn Thiên Bình sợ chiêu Họa Long Vô Nhãn nên đã huấn luyện cho bọn Cương thi luôn lúc lắc cái đầu. Vô Hối động nộ, tung mình lên xuất chiêu Tử Trúc nhất thức.

Bàn Long đao rực rỡ dưới ánh dương quang, bao trùm cả phạm vi hai trượng. Sáu tên Cương thi mất chỏm đầu, gục chết. Thần Ma thấy vậy, cũng vỗ liên tám chưởng, đánh chết bốn tên. Bọn Cương thi rải độc phấn nhưng không làm gì được hai người. Trong nửa canh giờ, họ đã giết được hơn bốn chục đối thủ. Số còn lại vẫn quá đông, ập vào như không hề biết sợ chết là gì.

Ngoài kia, Cương Thi chân nhân và Bạch Cốt Tiên Nương bị Thiên tôn và bốn vị Chưởng môn vây đánh. Mụ yêu bà thỉnh thoảng lại tung ra những nắm độc phấn khiến vòng vây giãn ra. Tam Tuyệt Thiên Tôn nhờ Lãnh Nguyệt đao nên cầm chân được Tào Khu. Xích Hỏa chưởng và những luồng chỉ lực nóng rực không phá được màn đao quang lạnh lẽo.

Nhưng mặt trận của đệ tử các phái thì rất tệ hại. Đã hơn trăm người trúng độc ngã lăn ra.

Vô Hối nhận ra điều ấy, quát lớn :

- Rút lên núi!

Chàng cùng Thần Ma đánh thẳng ra ngoài, quay mặt chặn đường bọn Cương thi cho đồng đạo rút lui. Hai người tận dụng khinh công,

chạy suốt mặt trận, tấn công lũ quỷ. Nhờ vậy, quần hùng lui dần lên sườn núi.

Cây cối và loạn thạch đã gây khó khăn cho trận pháp. Tuy nhiên, những thanh đao tẩm độc, những nắm độc phấn và tẩm thân chắc chắn của Cương thi đã chiếm thượng phong.

Lên chừng ba chục trượng là đến phòng tuyến thứ hai. Quần hùng ẩn sau bức tường làm bằng thân cây, dùng cung nỏ, đá tảng và ám khí. Tất cả đều nhắm vào mặt đám Cương thi nên đã sát hại được vài chục tên.

Cương Thi chân nhân huyết còi gọi bọn thủ hạ lùi lại vài trượng.

Chúng núp sau những thân cây, chờ lệnh.

Bạch Cốt Tiên Nương cười ngạo nghễ :

- Gió Đông đang thổi mạnh, chỉ vài đồng lửa khói độc, bọn người sẽ không còn một tên sống sót.

Lúc này Ngô Trận mới xuất hiện. Gã chỉ huy mười hán tử ôm rơm khô chất thành từng đống quanh sườn núi, nơi đầu ngọn gió.

Liễu Không đại sư tuyệt vọng nói :

- Chúng ta không thể ở đây chờ chết được. Chư vị mau rút lui theo lối hậu sơn.

Lão nạp cùng hai trăm đệ tử La Hán đường sẽ liều chết cản chân chúng lại.

Đại sư quay sang bảo Liễu Tâm :

- Ta chính thức truyền ngôi Phương trượng cho sư đệ. Hãy đưa toàn bộ đệ tử đào thoát, sau này khôi phục lại Thiếu Lâm.

Quần tăng sa lệ nhưng không dám cãi lời Chưởng môn. Vô Hối cũng bảo :

- Chư vị nên đi đi! Tại hạ và ba vị trưởng bối sẽ ở lại với thiền sư:

Lãnh Như Sương ghen ngào :

- Tướng công! Nếu chàng có mệnh hệ gì thì thiếp cũng chẳng sống nổi. Thiếp không sợ độc, xin được cùng chàng sát cánh.

Vô Hối cảm động đáp :

- Hay lắm! Chúng ta cùng đi cho có bạn!

Quần hùng nhanh chân rút lên đỉnh núi. Những đống rơm bắt đầu cháy nhưng chưa có khói độc. Đám Cương thi cũng tiến lên.

Thiền tôn cười ha hả :

- Nếu chết thì cũng phải rử lão quỷ họ Tào và mụ yêu quái kia theo mới được.

Liễu Không đại sư chấp tay vái tạ :

- Tứ vị vì bôn phái mà khẳng khái đi vào chỗ chết. Lão nạp nguyện kiếp sau làm trâu ngựa mà đền đáp.

Bỗng từ trên không, tiếng chim ưng quác lên. Vô Hối càng hân hoan khi thấy Côn Linh ve vẩy một vật dài.

Chàng cười bảo :

- Họ đã đem Quỷ địch về đến, chúng ta rút lên trên.

Liễu Không phấn khởi, quát thuộc hạ lui quân. Vô Hối nắm tay Như Sương lướt đi trước. Đôi thần điêu đã hạ cánh xuống sân chùa. Vô Hối phi thân đến, chụp lấy cây Quỷ địch hỏi mau :

- Có đúng như mẫu cũ hay không?

Tôn giả cười đáp :

- Nó chính là cây của Mã đại ca. Hối nhi yên tâm!

Vô Hối mừng rỡ, quay lại đầu sơn đạo, ngồi xếp bằng vận công thổi khúc Mê Tâm.

Quần hùng đứng sau lưng chàng nên không bị ảnh hưởng. Nhưng đám Cương thi và bọn Chân nhân đứng sững như trời trồng, chẳng còn di chuyển được nữa.

Vô Hối tăng dần công lực, dồn đủ mười hai thành công lực vào những giai điệu cuối cùng. Phe đối phương gục xuống, không sót một tên.

Chàng đứng lên, lau mồ hôi trán, cùng quần hùng ủa xuống xem xét các tử thi.

Nhưng tất cả đều đã tuyệt khí, máu rỉ ra khóe miệng.

Nhàn Vân đạo trưởng rùng mình nói :

- Té ra năm xưa Mã tú sĩ đã có lòng nhân nên chúng ta chỉ bị mê man chứ không chết thảm?

Thiên tôn cười vang :

- Đã mừng thoát đại nạn, lão phu mong rằng Phương trượng sẽ phá lệ, cho bọn ta uống mấy chén rượu. Gần tháng nay phải ăn chay, giới tửu, lão phu sợ lắm rồi!

Mọi người bật cười khen phải!

HẾT

Nguồn: nhanmonquan

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA